THEO of GOLDEN

a novel

ALLEN LEVI

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ
BÖLÜM 1
BÖLÜM 2
BÖLÜM 3
BÖLÜM 4
BÖLÜM 5
BÖLÜM 6
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8
BÖLÜM 9
BÖLÜM 10
BÖLÜM 11
BÖLÜM 12
BÖLÜM 13
BÖLÜM 14
BÖLÜM 15
BÖLÜM 16
BÖLÜM 17
BÖLÜM 18
BÖLÜM 19
BÖLÜM 20
BÖLÜM 21
BÖLÜM 22
BÖLÜM 23
BÖLÜM 24

BÖLÜM 25
BÖLÜM 26
BÖLÜM 27
BÖLÜM 28
BÖLÜM 29
BÖLÜM 30
BÖLÜM 31
BÖLÜM 32
BÖLÜM 33
BÖLÜM 34
BÖLÜM 35
BÖLÜM 36
BÖLÜM 37
BÖLÜM 38
BÖLÜM 39
BÖLÜM 40
BÖLÜM 41
BÖLÜM 42
BÖLÜM 43
BÖLÜM 44
BÖLÜM 45
BÖLÜM 46
BÖLÜM 47
BÖLÜM 48
BÖLÜM 49
BÖLÜM 50
BÖLÜM 51
BÖLÜM 52
BÖLÜM 53
BÖLÜM 54

BÖLÜM 55
BÖLÜM 56
BÖLÜM 57
BÖLÜM 58
BÖLÜM 59
BÖLÜM 60
BÖLÜM 61
BÖLÜM 62
SON SÖZ
YAZAR HAKKINDA

OceanofPDF.com

Altın Theo

Telif hakkı © 2023 Allen Levi'ye aittir.

Birinci Baskı — 2023 Tüm hakları saklıdır.
www.allenlevi.com

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden izni olmadan, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi tarama, depolama veya geri alma sistemi de dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz. İzin talepleri için Allen Levi ile info@allenlevi.com adresinden iletişime geçin.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek kişilerle, yaşayan veya ölülerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Arka kapak görseli Garry Pound'a aittir.
MOB Konsorsiyumu/TTK ile işbirliği içinde

ISBN (Ciltli) 979-8-9887029-1-7
ISBN (Ciltsiz) 979-8-9887029-0-0
ISBN (e-kitap) 979-8-9887029-2-4

Yayınlayan
Allen Levi
Posta Kutusu 642
Hamilton, Georgia 31811
info@allenlevi.com
1. Kurgu, Edebi

OceanofPDF.com

Cubby Culbertson'a,

Uzun süredir devam eden dostluğumuza duyduğumuz minnettarlığın bir göstergesi olarak.

Ve aramızda kalsın, sana bir hatırlatma:

Kitabın yüz kopyasını satın alacağına söz verdi.

Eğer bunu sana ithaf etmiş olsaydım.

Nakit mi yoksa kredi kartıyla mı ödeyeceksiniz?

OceanofPDF.com

THEO of GOLDEN

OceanofPDF.com

Ellen'ın solmuş halesi.
Lamisha W.'nin Noel ayakkabıları.
Bobbo markalı ilaç şişesi.
Kayıp saksağanın tüyü bulundu.
Ekim ayı gökyüzü, Oxbow'un üzerinde.
Biscopo'da Okyanus Manzarası.
O yıl Golden'da hüzünlü tonlar çok yaygındı."

Bir broşürden alıntı:
Zila Galerisi'nde bir sanat sergisi

OceanofPDF.com

ÖNSÖZ

Theo, Golden'da sadece bir yıl kaldı, ilkbahardan ilkbahara. Paskalya'dan hemen önce geldi; o zamanlar Boughery ve Promenade, kızılcık ve açelya çiçekleriyle dolu bir okyanusa dönüşmüştü. Polen, şehrin her açık yüzeyine limon kabuğu gibi çökmüştü.

Zamanla, arkadaşları onun nehirlere büyük bir düşkünlüğü olduğunu öğrendiler. Çocukluğunun Douro'su, ihtişamlı günlerinin Seine'i, emekliliğinin Hudson'ı veya çeşitli memleketlerinden geçen diğer yarım düzine nehir olsun, onu akan suya doğru çeken bir nehircilik içgüdüsüne sahipti. Denizcilikle iç içe bir ülkede büyümek bununla ilgili olabilir. Belki de her Portekizlinin kanında Magellan'ın gezgin ruhu vardır.

Sebebi ne olursa olsun, Golden'da yaşarken Oxbow'un yanında yaşamayı seçmesi şaşırtıcı değil. Batıya bakan arka penceresinden günün her saatinde onu görebiliyordu. Arka kapısının hemen dışından, üç kat yukarıdan, sesini duyabiliyordu. Ya da öyle söylüyordu. Her yerde ve her saatte, gözleri kapalıyken, onu hissedebiliyor, körfeze doğru kararlı takibini, güneye doğru kıvrımlı yolculuğunu, Atlantik'e doğru neşeli yürüyüşünü algılayabiliyordu.

Sadece bir yıl. Çok uzun değil. Ama kendi akımını yaratmak ve başkalarını da içine çekmek için yeterince uzun bir süre. Farkında olmadan, Asher, Tony, Ellen, Basil ve daha onlarca kişi, Theo'nun yarattığı girdabın içine sürükleniyordu.

Yüzer.

Yelkencilik.

Kütle ve ivme kazanıyor.

O zamanlar hakkında çok az şey bildikleri bir okyanusa doğru koşuyorlardı.

Geriye baktığımızda, herkes o yaşlı Portekizli adamın, sesindeki tınıyı ve dudaklarındaki sürekli gülümsemeyi överek, vaizin sözleriyle, "kalplerimiz içimizde yanıyordu" derdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

gününde Golden'daki ilk tam Theo erkenden uyandı, otel odasının perdelerini araladı ve güneyin şafağına baktı. Bir önceki öğleden sonra, kış mevsiminin sonlarına doğru kar ve buzun karışımıyla tüm şiddetiyle hüküm sürdüğü New York şehrindeki evinden gelmişti. Atlanta'ya (özel jetle) uçuş ve daha güneye, Golden'a (şoförlü bir Lincoln Town Car ile) yapılan yolculuk onu, sayısız yeşil, sarı, lavanta ve pembe tonlarında çiçek açan, sıcak bir dünyaya taşımıştı.

Dinlendirici bir gecenin ardından uyanan adam, pencerenin birkaç santim önünde durdu ve derin bir nefes aldı, sanki camların arasından sabahın tazeliğini içine çekebilecekmiş gibi. İlkbaharın ilk belirtilerine hayranlıkla baktı.

Gözleri batıya, geniş ve kıvrımlı Oxbow Nehri'ne kaydı. Suyun üzerinde ince bir sis şeridi asılı duruyordu.

Üç kat yukarıdan ve gün doğmadan önceki loş ışıkta Theo, seyahati için hazırlık yaparken incelediği birçok yeri tanıdı: kaldırım taşlı sokaklar, Demir Fabrikası, eski pamuk depoları, iç savaş öncesi dönemden kalma meşe ağaçları.

Ancak üç kat yukarı çıkmak, onun meraklı yapısı için yeterince yakın değildi. Rahatça giyindi, aynada kendine baktı, yakasını ve atkısını düzeltti ve ışıkları kapattı. Kapı koluna "Rahatsız Etmeyin" yazılı bir tabela astı ve otel lobisine inen merdivenleri kullandı. Resepsiyon görevlisine şapkasını çıkararak selam verdi ve yaya trafiği ve arabalarla kalabalıklaşmadan önce sokaklarda yürümek için can atarak serin sabah havasına çıktı.

Broadway üzerindeki işletmelerin çoğu, bir kahve dükkanı ve küçük bir lokanta dışında kapalıydı. Theo yürüyüşüne başlarken kaldırım neredeyse tamamen kendisine aitti.

Aklında belirli bir hedef veya amaç yoktu. Ne zaman ilgisini çeken bir nesne veya manzara görse -ki çok kolay ilgilenen bir adamdı- merakı giderilene kadar durur ve oyalanırdı.

Örneğin, köşe binanın cephesindeki süslemeli demir işçiliğiyle ilgileniyordu. Bunu kim yaptı? Ne zaman? Nasıl?

Üniversite kayıt bürosuna ev sahipliği yapan, eski ama iyi korunmuş binadaki tuğlaların bileşimiyle ilgileniyordu.

Broadway'in ortasından geçen ve Promenade olarak adlandırılan refüjün hikayesini anlatan levhayla ilgileniyordu. (Theo, yaşadığı veya seyahat ettiği her yerde tarihi levhaları okumayı alışkanlık haline getirmişti ve bunu beş dilde de akıcı bir şekilde yapabiliyordu.)

Üniversitenin hemşirelik okulunun girişine yakın, modern döneme ait bir heykel ilgisini çekmişti.

Kaldırım kenarındaki bir banka tüneyen ve kırıntı dilenen küçük bir kuşa özellikle ilgi gösterdi.

Theo durdu, belini hafifçe bükerek ellerini arkasında birleştirdi ve yalvaran yaratığa fısıldadı: "Üzgünüm sevgili dostum, ama bu sabah sana verecek hiçbir şeyim yok. Belki yarın? Ve şikayet etmeyi bırak. Bugün New York'ta olmadığına sevin."

Elindeki boş bir bira şişesini alıp yakındaki çöp kutusuna attı.

Bir ara cebinden küçük bir büyüteç, bir lup çıkarıp morumsu bir açelya çiçeğini inceledi.

Ve böylece devam eder.

Bu ilgi çekici ayrıntılar Theo'nun yürüyüşünü adeta bir sürünmeye dönüştürdü. Sadece iki blok ilerlediğinde, sabah trafiği yoğunlaşmış, kaldırımlar öğrenciler ve iş insanlarıyla dolmaya başlamış ve daha önce boş olan sahil yolunun her iki tarafındaki park yerleri neredeyse dolmuştu.

Ama endişelenmenize gerek yok.

O gün ve öngörülebilir gelecekte Theo'nun hiçbir son teslim tarihi, toplantısı veya yükümlülüğü yoktu. Sınırsız esnekliğin ve tam anonimliğin kaygısızlığının tadını çıkarmakta özgürdü. O sadece bir turistti.

Kasabada tanıdığı tek bir kişi bile yoktu.

Pekala... belki bir tane.

Orada ne kadar kalacağından henüz emin değildi - haftalar mı, aylar mı, yoksa daha uzun mu? - ama çok kısa bir süre içinde yeni geçici evinin havasından memnun kaldı.

İlk izlenim: Çok hoş bir yer ve ismi de oldukça yerinde.

Altın.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

Theo, Broadway boyunca yaptığı yürüyüşü bitirirken, o sabah daha önce önünden geçtiği küçük kahve dükkanına geri döndü. Kafein kokusu, dükkanın girişinde hoş kokulu bir bulut gibi asılı duruyordu (ve son derece etkili bir reklam işlevi görüyordu).

Kapının yanındaki boyalı pencere camında, işletmenin adı altın harflerle ve siyah çerçeveyle belirtilmişti:

Kadeh
Light Street ve Broadway
Pazartesi-Perşembe, sabah 6'dan akşam 10'a kadar
Cuma ve Cumartesi, sabah 7'den akşam 11'e kadar.
Pazar, sabah 8'den akşam 6'ya kadar

İçeri girer girmez Theo derin bir nefes aldı ve odayı gözlemledi.

Ayakta duranlar, oturanlar, yalnız olanlar ve çeşitli nesillerden, etnik kökenlerden ve kıyafetlerden oluşan küçük gruplar halinde bulunan her türden insan, dükkanın manyetik çekiciliğine tanık olmak için bir araya gelmişti.

Sırtında çello, elinde kahveyle binadan çıkan genç bir adam, ara sıra "affedersiniz" diye fısıldayarak masaların ve gelen müşterilerin arasından ustaca ilerledi. Yan bakışla Theo'nun gözüne çarptı, gülümsedi, başını salladı ve selam verdi. Theo'nun hayatının çoğunu geçirdiği büyük şehirlerde böyle bir şey alışılmadık, hatta şüpheliydi, ancak o da başıyla selam verip gülümsedi ve ardından siparişlerin verildiği kısa sıraya doğru ilerledi.

Orada düzenli olarak vakit geçirebileceğini hissetmişti ve Golden'da yaşadığı yıl boyunca bu sezgisi doğru çıktı.

Keşke kahve de ortam kadar lezzetli olsa , diye düşündü.

Bu iyimser olasılık pek mümkün görünmüyordu.

Theo, Avrupa'nın sert kahvelerine alışkındı; Lizbon'da abatanado ve café pingado, Madrid'de café con leche, Bologna'da espresso, Marsilya'da café noisette. Amerikan kahve dükkanları onu sık sık hayal kırıklığına uğratmıştı, hatta New York'ta bile, içtiği her mükemmel fincan için yarım

düzine hayal kırıklığı yaşamıştı. Ona, standartlarının oldukça yüksek olduğu söylenmişti.

Yaşlı adam tezgahtaki baristayla selamlaştı, siparişini verdi, içeceğini aldı ve yakındaki bir koltuğa oturdu.

Espressonun kalitesine oldukça şaşırdı ve ilk yudumu dilinde hissettikten sonra onaylayarak başını salladı.

Odayı inceledi: müşterilerin yüzlerini, seslerini, selamlaşmalarını ve jestlerini; neşeli baristanın işini yaparken gösterdiği özeni; masadan masaya olan hareketliliği.

Ancak kısa süre içinde dikkati tamamen dükkanın duvarlarını kaplayan sanat eserlerine yöneldi ve onlara odaklandı.

Sol, sağ ve arka duvarlarda, toplamda doksan iki adet portre vardı; hepsi beyaz kağıt üzerine kurşun kalemle yapılmış ve üç farklı boyutta siyah çerçeveler içinde sergileniyordu. Hepsinin aynı sanatçı tarafından yapıldığı belliydi. Ve sanki o an dükkandaki müşterileri yansıtırcasına, koleksiyon insanlığın her kesimini kapsıyordu: yaş, ırk ve ifade. Portreler, portreler ve daha fazla portre.

Theo, kendisiyle çerçevelenmiş yüzler arasındaki mesafeden bile, resimlerin ne kadar ayrıntılı ve incelikle işlendiğini fark etti. Onlarda öyle bir nitelik, öyle bir canlılık vardı ki, resmedilen kişilerin duvarlardaki süsler değil de Kutsal Kase'nin izleyicileri olduğuna neredeyse inandırabilirdi insanı.

Yaşlı adamın zihninde hayali bir görüntü belirdi: doksan iki çerçevenin her biri bir pencereydi. Çerçevelerde tasvir edilen her yüz, binanın dışında durmuş, içerideki müşterilere eğlenerek bakıyordu. Gece, dükkan kapandığında, portrelerdeki yüzler çerçevelerinden çıkıp dükkanın içine giriyor, kaynaşıyor, o gün kimleri ve neleri gördüklerini veya duyduklarını konuşuyor, hikayeler paylaşıyor ve sonra pencereleri açarak evlerine dönüyorlardı.

Bu renkli, ama bir o kadar da gülünç fikre gülümsedi. Bu tür şeyler sık sık aklından geçiyordu.

Şair gibi bir hayal gücüne sahipti.

Fakat o, aynı zamanda bir sanatseverin gözlerine ve zihnine de sahipti. Birçok şeye kolayca ilgi duyabilse de, özellikle birkaç şeye derinden ilgi duyuyordu. Portre resmi de bu kategoriye giriyordu.

Bu yüzden, doksan iki çizimin her birini yakından ve yavaşça incelemeyi

çok istemesine rağmen, dükkanın daha az kalabalık olduğu daha uygun bir zamanı beklemeye karar verdi.

Şimdilik espressosunu küçük, yavaş yavaş yudumladı. Aksi takdirde, baristanın sanatına saygısızlık, hatta hürmetsizlik etmiş olurdu diye düşündü. İçeceğini bitirdiğinde şapkasını aldı, sağa sola bakarak dükkandan ağır adımlarla çıktı ve otele döndü.

Öğleden sonra, öğle yemeği ve kısa bir şekerlemenin ardından Theo nehre doğru yürüdü, kaldırım taşlı patikanın güneyden kuzeye doğru bir bölümünde dolaştı, yüzünü güneşe dönerek on beş dakika oturdu ve sonra kahve dükkanına geri döndü. Öğrencilerin oturduğu birkaç masa dışında, mekan bomboştu.

Theo siparişini vermek için tezgaha geldiğinde hiç sıra yoktu.

"Tekrar hoş geldiniz," dedi barista. "Bir günde ikinci kez."

Theo, özellikle günün erken saatlerinde dükkanda çok sayıda müşteri olmasına rağmen adamın kendisini hatırlamasından çok etkilendi.

“Sevgili dostum, bu sabah harika bir espresso yapmışsın. Tebrikler ve teşekkürler. Tam anlamıyla *eşsizdi* . Tekrar içmek için geri döndüm.”

Genç adam kıkırdadı. Chalice'te Fransızca'yı pek sık duymazdı. "Teşekkür ederim efendim. Bunu daha da iyi hale getirmeye çalışacağım. Eğer tam istediğim gibi değilse lütfen bana bildirin. Benim adım Shep. Ya siz...?"

Shep tezgâhın üzerinden elini uzattı. Yaşlı adam elini iki eliyle kavradı. "Arkadaşlarım bana Theo der. Sizinle tanışmak çok güzel."

Shep, yaşlı adamın konuşmasındaki telaffuzun kusursuzluğuna ve yabancı aksanına dikkat etti.

"Siz de öyle. Sizi Golden'a getiren nedir?"

“Burada iş için bulunuyorum. Ama şu anda portrelerle çok ilgileniyorum.” Theo duvarları işaret etti. “Bu sabah onları fark ettim ve daha yakından bakmak için geri döndüm. Bana onlar hakkında bilgi verebilir misiniz?”

O sırada dört kadından oluşan bir grup dükkana girmiş ve Theo'nun arkasında sıra oluşturmuştu.

"Bay Theo, müsait olduğum anda memnuniyetle yardımcı olurum. Ama işte *size* başlangıç için bir şey. Belki bazı sorularınızı yanıtlar. Ve müsait olduğumuzda bana kendinizden bahsetmenizi istiyorum."

Shep, Theo'ya yerel bir dergi olan *The Gold Standard'ı* uzattı. Kapağında, üç duvarı da (sol, sağ, arka) ve portrelerin çoğunu yakalayan balık gözü lensle girişten çekilmiş bir kahve dükkanı fotoğrafı vardı. Fotoğrafın

ortasında Shep ve kot pantolon, tişört ve tüvit ceket giymiş, zayıf, hafif gri saçlı başka bir adam duruyordu. Altyazıda "Kadeh Sanatı" yazıyordu.

Theo dergiyi açtı, makaleye yöneldi ve okumaya başladı.

Her şey bir şaka olarak başladı. Bir "ya şöyle olsaydı?" sorusuyla.

"Sen yapar mıydın?"

"Belki."

Kahve dükkanı aynı zamanda sanat galerisi.

Ancak şehrin en popüler işletmelerinden biri olan Chalice, son aylarda tam da böyle bir yer haline geldi. Light Street ve Broadway'in köşesinde bulunan Chalice, Golden'lı Shep ve Addie Carlile çiftine ait ve onlar tarafından işletiliyor.

Şehir merkezinin yeniden canlanmasının ilk günlerinde boş duran üç katlı binayı satın aldılar ve neredeyse bir yıl boyunca hafta sonlarını ve boş zamanlarını zemin katı yenilemekle geçirdiler. Bina nihayet tamamlandığında, bankadaki işlerinden ayrıldılar, Atlanta'da lüks bir kahve dükkanında iki ay çıraklık yaparak kahve sanatını öğrendiler ve sonunda güçlü satışlar ve beş yıldızlı yorumlarla kapılarını açtılar. Chalice, sınırlı sayıda seçkin içecek ve hafif hamur işi sunmaktadır.

Dükkanın açılışından bu yana, sadık bir müşteri kitlesi, gelişen bir işletmeye yol açtı. Performans mekanlarına, restoranlara, perakende işletmelerine, adliyeye ve Golden Üniversitesi Sanat ve Tasarım Okulu'na iki blok mesafede bulunan konumu, Chalice'e sürekli bir müşteri akışı sağlıyor. Herhangi bir gün, herhangi bir saatte gidin ve müşteriler arasında çeşitli yüzler göreceksiniz.

O yüzlerden bazıları asla odadan çıkmıyor!

Chalice, Golden'ın yerlisi ve en önde gelen sanatçılarından biri olan Asher Glissen'in evine ve stüdyosuna birkaç sokak uzaklıkta bulunuyor. Kariyeri boyunca özel dersler vermiş, Bredlow Sanat Merkezi'nde küratörlük yapmış, çok sayıda reklam ve dergi illüstrasyonu yapmış ve portre ressamlığında usta olarak tanınmıştır.

Kahve dükkanı açıldığında, Glissen sırada bekleyen ilk müşterilerden biriydi. Dükkanın açılışından sonraki birkaç ay içinde emeklilik birikimlerinin önemli bir kısmını kahveye harcadığını iddia ediyor.

Bir yıl önce Carlile ailesi, Glissen'i dükkanda bazı sanat eserlerini sergilemeye davet etti. Glissen bu fikri benimsedi ve geliştirdi.

Shep Carlile şöyle açıklıyor: “Asher aklında bir şey olduğunu söyledi ama ne olduğunu bize söylemedi. Yaklaşık bir ay sonra, düzenli müşterilerimizden bazılarının altı portresiyle geldi. Çok şaşırdık. Her şey oradan başladı. İnsanlar bayılıyor. Bazıları sadece çizimlere bakmak için geliyor. Onları burada ağırlamaktan gerçekten gurur duyuyoruz.”

Şu anda sergide 92 portre bulunmaktadır. Hepsi satılıktır. Bir portre satıldığında, yerine başka bir eser yerleştirilir.

Glissen, kahve dükkanından övgü dolu sözlerle bahsediyor. “Chalice burada bir kurum haline geldi, gerçek bir kültür mozaiği. Bunu portrelerde yakalamaya çalıştım. Ressam olan annem bana her yüzün bir hikaye olduğunu söylerdi. Bence haklıydı. Bu çizimler kendi başlarına birer mahalle gibi. Onları bir araya getirmek büyük bir emek gerektirdi. Addie ve Shep'in onlara bir yuva vermesinden dolayı minnettarım.”

Glissen'i sık sık Chalice'te ve şehir merkezindeki diğer yerlerde, elinde kamerasıyla,

çalışmaları için malzeme fotoğraflarken görebilirsiniz. Eğer kahve dükkanındaysanız, size bakmanızı isteyebilir. Eğer isterse, Chalice galerisinin bir parçası olmanıza şaşırmayın.

Dükkana daha fazla müşteri girdi. Shep içeceklerini hazırlarken, Theo makaleyi tekrar okudu, sonra sandalyesinden kalkıp odanın arka tarafına doğru yürüdü.

Arka duvarda, üç sıra halinde dörderli olmak üzere on iki portre düzgün bir şekilde asılmıştı. Her biri baş ve omuz kompozisyonuydu. Theo cebinden telli çerçeveli bir gözlük çıkardı, kulaklarına taktı, ellerini arkasında birleştirdi ve bir metre uzaktan çizimleri incelemeye başladı. Bir an başını eğip gözlüklerinin üzerinden bakıyordu; bir sonraki an ise başını geriye doğru eğerek burnunun ucundaki merceklerden bakıyordu. Louvre'daki bir sanat tarihçisi bile o büyük müzedeki başyapıtlardan, yaşlı adamın Kadeh'teki portrelerden duyduğu ilgiden daha fazla etkilenemezdi.

Duvara yaklaşık otuz santimetre kadar yaklaştı ve her çizimi en ince kalem çizgilerine kadar inceledi. Zamanın nasıl geçtiğini ve etrafındaki dükkânda olup bitenleri umursamıyordu.

Shep tüm içecek siparişlerini tamamladıktan sonra, odanın karşısında Theo'yu gördü ama onu rahatsız etmemeyi tercih etti. Yaşlı adamın sanat eserleriyle bu kadar meşgul olmasından memnundu, ancak bu yoğun ilginin ardında ne olabileceğini de merak ediyordu.

Theo, daha çocukken bile ince çizgiler ve detaylardan büyülenmişti. Çocukluğunun büyük bir bölümünü evinin etrafındaki bağlarda tüyleri, yaprakları ve böcekleri büyüteçle inceleyerek geçirdi. Örümcek ağlarına, yusufçuk kanatlarına ve mantarların alt kısımlarına hayran kalmıştı. Posta pulları toplardı ve Da Vinci'nin çizimlerini ve eskizlerini ilk gördüğünde büyülenmişti. Genç bir yetişkin olarak ve daha sonra, çıplak gözle görülemeyen küçük nesneleri ve detayları incelemek için cebinde bir öğretmen hediyesi olan bir büyüteç taşıma alışkanlığı edinmişti. Onun gibi biri için, Kutsal Kase'deki portreler, zenginlik bolluğu, bir hazine sandığı, görsel bir şölen niteliğindeydi.

Her karede Theo öne eğilip diz çöküyordu, adeta büyülenmiş bir adam gibiydi.

Dükkanın ön tarafına geçti ve incelemesine devam etti; bu sefer doğrudan duvara bitişik bir masada oturan müşterilerin başlarının üzerinden geçti.

Özür diledi ama tavrını değiştirmedi.

Ona göre, her yüz bir hikâyeye işaret eden ve bir soruyu akla getiren bir ruh halini ortaya koyuyordu.

Bu adam neden bu kadar endişeli?

Bu genç kadın neden bu kadar utangaç?

O çocuğun yüzündeki ifadeyi nasıl tarif ederdim?

Ve Tanrım, sanatçı her birini nasıl bu kadar inandırıcı bir şekilde, tekrar tekrar resmediyor?

Eserleri incelerken Theo, portrelerin bu kadar çoğunun hala satışta olmasına giderek daha çok şaşırdı, hatta endişelendi. Fiyat etiketleri onu hayrete düşürdü. *Bunun için sadece 125 dolar mı? Sadece 200 dolar mı? Bunlar çok daha değerli* . Bu kalitedeki doksan iki portrenin, bu fiyatlarla, neden hala satılmadığını merak etti.

Narin hatlara sahip, gülümsemeyen ve gözleri doğrudan onun gözlerine bakan genç bir kadının portresine uzun süre baktı. Gözlerinde rahatsız edici bir aşinalık vardı. *Acaba o olabilir miydi* ?

Kadından dikkatini bir kare sağa, sanatçıdan gözlerini kaçırıp kadrajın dışındaki bir şeye bakan genç bir adamın yüzüne çevirdi. O kaçamak gözlerde ne vardı? Korku mu? Şüphe mi? Küçümseme mi? Her neyse, kameranın önünde rahatsız görünüyordu. Soğuk havayı gösteren kışlık bir şapka ve yüksek yakalı bir gömlek giymişti.

Theo yaklaşık bir saattir portreleri inceliyordu ki Shep sonunda yanına geldi.

"Onlar bambaşka bir şey, değil mi?"

Shep, el havlusuna parmaklarını siliyordu. Theo'nun önündeki, gözleri tedirgin genç adamın portresine başıyla işaret etti.

“Bu adam çok zor zamanlar geçirdi. Küçük kızı bir süre önce trafik kazasında çok kötü yaralandı. Annesi öldü. Buraya çok sık gelmiyor ama genellikle sadece krema için yer ayrılmış sade bir kahve istiyor. Sanırım fotoğrafının burada asılı olduğunu bile bilmiyor.”

Theo başını salladı ve Shep'e döndü.

"Duvarlardaki tüm insanları tanıyor musunuz?"

“Çoğunu en azından biraz tanıyorum. Bazılarını oldukça iyi tanıyorum. Bazılarını ise hiç tanımıyorum. Sanatçı genellikle isimlerini çerçevelerin arkasına küçük harflerle yazıyor, böylece bir nedenden dolayı bilmem gerekirse kim olduklarını anlayabiliyorum. Ama Bay Theo, onlardan

bahsetmeden önce lütfen kendinizden bahsedin. Hikayeniz nedir? Şehre yeni taşındığınızı söylediniz. Sizi buraya getiren nedir? Eviniz nerede?”

Theo soruları geçiştirdikten sonra kısa bir cevap verdi.

“Birçok yerde yaşadım. Portekiz'in kuzeyinde doğdum ve büyüdüm, ancak uzun yıllar New York'ta yaşadım. Orada hala bir evim var, ama şu anda biraz iş için buradayım ve bugünkü evim Golden. Daha bir gün geçti ve şehrinizi şimdiden çok sevdim. Ve Bay Shep, özellikle dükkanınızı çok beğendim.”

Kibarca verilen muğlak cevap, Shep'in umduğu hikâyeyi tam olarak yansıtmıyordu, ancak Shep daha fazla ısrar etmedi. Belki zamanla daha ayrıntılı bir anlatım ortaya çıkacaktı.

"Lütfen bana sadece Shep deyin. Arkadaşlarım bana böyle sesleniyor. Bay demeyin."

“Elbette, teşekkür ederim. Ve lütfen bana Theo diye seslenin. İsimlerden bahsetmişken, neden Kadeh?”

Şimdi sıra Shep'in kaçamak cevaplar vermesine gelmişti. "Kulağa hoş geliyordu. Size daha uzun hikayeyi bir gün anlatacağım. Portrelerle ilgili makaleyi okudunuz mu?"

Theo başını salladı. "Evet, teşekkür ederim. Çok ilginçti." Dergiyi Shep'e geri verdi.

“Bay Shep — pardon, Shep — anlamadığım bir şey var. İnsanlar neden portreleri satın almıyor?”

Shep yüzünü buruşturdu, sonra uygun bir yanıt bulmak için başını birkaç kez sağa sola salladı. “Bu benim için de bir gizem, Theo. Asher'ın yapacak çok işi olduğunu ve muhtemelen daha fazla işe ihtiyacı olmadığını biliyorum, ama bunun ona biraz iş yaratabileceğini umuyordum. Şimdiye kadar öyle olmadı. Henüz değil. Geçen yıl Noel'de iyi sayıda sattık, ama hala büyük bir atılım bekliyorum. Bir gün insanların bunların ne kadar değerli olduğunu anlayacaklarına inanıyorum. Asher, Addie'nin - yani karım Addelyn'in - bir resmini yaptı ve bu benim en kıymetli eşyalarımdan biri. Evim bir gün yanarsa, çıkarken ilk alacağım şeylerden biri olacak.” Shep tereddüt etti. “Burada olmalarına bayılıyoruz, ama keşke biri gelip hepsini satın alsa.”

Theo'nun gözleri hafifçe irileşti. Elini ağzına götürdü, başparmağını çenesinin altına, işaret parmağını ise dudaklarına dokundurdu.

Shep tezgaha doğru baktı. Bir müşteri sipariş vermek için bekliyordu.

“Theo, ben işime geri dönsem iyi olur. Geldiğin için teşekkürler. Biliyor musun, eğer buranın müdavimi olursan, bir gün duvarda yer alma ihtimalin yüksek. Golden'a hoş geldin. Bu arada, kahve nasıldı?”

“Mükemmel. Olağanüstü! Harika!” Theo gülümsedi, hafifçe alkışladı, sonra Shep'in koluna vurdu. Dükkândan çıktı, karşıya geçip orta refüje doğru yürüdü ve çeşmenin yanındaki bir banka oturdu.

Satılmamış portreleri düşündü.

Onların varlığıyla güzelleşecek evler ve zenginleşecek hayatlar.

Bu eserlerin satılmasıyla sanatçı cesaretlenecekti.

Fikir orada aklında oluştu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

günündeGolden'daki ikinci tam Theo, otelin güneyindeki Boughery olarak bilinen yerleşim bölgesinde sabahın erken saatlerinde bir yürüyüşe çıktı. Bölgeyi tanımlamak için sıklıkla kullanılan bir kelime "soylulaştırılmış" idi. Şehrin geri kalanı gibi, baharın pastel renklerinin tam patlamasını bekleyen, eski evlerden ve zevkle bakımlı çimlerden oluşan bir mahalleydi. Her gün bolca yeni çiçek açtıkça, bu patlamanın fitili giderek daha da kısalıyordu.

Boughery'den yürüyerek nehrin kenarına oturdu, tıpkı bir önceki gün yaptığı gibi. Sabahki kalabalığın dindiğinden emin olunca, Chalice'e geri döndü.

"Theo, hoş geldin tekrar. İki gün içinde şimdiden müdavim oldun."

"Günaydın, Shep. Evet, düzenli müşterinizim, ama aynı zamanda bir büyünün etkisi altındayım."

Shep, büyünün kahveden mi yoksa portrelerden mi kaynaklandığından emin değildi. Belki de ikisinden birden? Her iki durumda da, güler yüzlü yeni gelenin varlığından memnundu.

Theo öğle yemeğine kadar Chalice'de kaldı ve dükkanın duvarlarında yine yavaş yavaş dolaştı. Shep yaşlı adamı giderek artan bir merakla izledi. Acaba bu kadar ilginç olan ne olabilirdi ki?

Ayrılmadan önce, uzun uzun düşündükten sonra Theo, kısa saçlı, tanıdık gözlü ve gülümsemeyen ama düşmanca olmayan bir yüze sahip genç kadının portresini satın aldı.

125 doları nakit ödedi. Bu, satın almaktan çok hırsızlığa benziyordu.

"Neden bu?" diye sordu Shep, portreyi kahverengi kağıda sararken. "Onu tanıyor musun?"

Theo başını salladı. "Bu yüzlerin hiçbirini tanımıyorum. Hepsini ya da herhangi birini satın almaktan mutluluk duyardım, ama şu anda en çok bu beni cezbediyor."

Shep'in yaşlı adam hakkındaki merakı, bu satın alma işlemiyle daha da arttı ve Theo'nun ne yapmayı planladığını hayal bile edemiyordu. Bir koleksiyoncu muydu? Bir eleştirmen miydi yoksa bir galerici miydi?

Sanatçıya yardım etmeyi mi umuyordu?

Theo öğle yemeği için otele döndüğünde portreyi bir kez daha inceledi. Shep'in kendisine söylediği gibi, kadının adı çerçevenin arkasına küçük harflerle yazılmıştı.

Minnette Prentiss.

"Evet, senin o kişi olduğuna inanıyorum," diye fısıldadı Theo.

Otelin iş salonundaki bir bilgisayarda adını arattı ve Golden'da saygın bir muhasebe firmasında yeminli mali müşavir olduğunu öğrendi. Daha da önemlisi, artık onun posta adresine sahipti.

Bir mektup yazmaya başladı. Sonraki birkaç gün boyunca, kelime seçiminden memnun kalana kadar çeşitli taslaklar üzerinde aralıklı olarak çalıştı.

Sayın Bayan Prentiss,

Sizi hiç tanımıyoruz ve tamamen yabancı birinin size bu şekilde yaklaşmasının uygunsuz olduğunu düşünüyorsanız beni affedeceğinizi umuyorum. Ben yaşlı bir adamım, tam olarak 86 yaşındayım ve şehrinize yeni taşındım. Sizi ilk kez -aslında, bir kalem çiziminizi- birkaç gün önce Promenade'deki Chalice'de gördüm.

Bayan Prentiss, portrenizi incelerken, onun sizin veya size yakın birinin elinde olması gerektiği hissine kapıldım. Sonuçta, tamamlanmış eserin ona ilham veren kişiye gitmesi en doğru olanı gibi görünüyor.

Bu nedenle, tek bir amaçla bu eseri satın alma özgürlüğünü kendime tanıdım. Portreyi bir hediye olarak kabul edip, dilediğiniz gibi kullanmanızı rica ediyorum. Bu benim için büyük bir onur ve büyük bir iyilik olurdu.

Bir teklifim olabilir mi? (Ve eğer bu tamamen yersizse, özür dilerim.) Gelecek hafta, Perşembe günü, akşam saat yedide, Kutsal Kase'ye en yakın orta refüjdeki çeşmenin yanındaki bir bankta oturuyor olacağım. Orada aynı anda birden fazla son derece yakışıklı 86 yaşında adam oturuyorsa, kendimi belli etmek için açık yeşil bir şapka takan ben olacağım. Size portreyi vermek sadece bir dakika sürecektir, ancak isterseniz ve müsait olursanız, sizinle görüşmek için bolca zamanım olacak.

Tüm bunları çok garip ve tuhaf bulmamanız için, size zararsız bir

yaşlı adam, dul bir adam, bir baba, dişsiz bir aslan olduğumu ve sadece masum niyetlerim olduğunu temin ederim. Söylendiği gibi, vermek almaktan daha hayırlıysa, resmi elinize teslim etmenin mutluluğu, satın alma bedelimin fazlasıyla karşılığı olacaktır.

Sizinle tanışmayı dört gözle bekliyorum.

Saygılarımla,
Theo

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

“ Bugün çok garip bir mektup aldım.”

Minnette Prentiss, bir şey gerçekten bu tanıma uymadığı sürece "garip" gibi terimleri kullanmaya pek meyilli değildi. Yeminli mali müşavir lisansını almadan önce bile, hem kelimelerde hem de sayılarda kesinliğe çok önem veren biriydi.

“Bunda garip olan neydi?” Kocası Derrick, mutfak tezgahında oturmuş, postaları açıyordu. Soruyu sorarken yaptığı işi bıraktı. Beş yıllık evliliklerinde, ses tonlarını öğrenmiş ve ne zaman tüm dikkatini ona vermek istediğini anlamıştı. Bu da o anlardan biriydi.

“Birincisi, kimden olduğunu bilmiyorum. Hani Kutsal Kase'deki o kurşun kalem portresi var ya? Asher Amca'nın yaptığı? Görünüşe göre biri, yaşlı bir adam, onu satın almış ve bana hediye etmek istiyor. Gelecek Perşembe çeşmenin yanında onunla buluşmamı istiyor. Bu garip değil mi?”

Derrick'in yüzündeki hafif ilgi ifadesi, endişeli bir merak ifadesine dönüştü; başı hafifçe yana yattı, kaşları kalktı.

"Bu, durumu hafifletmek olur. Bana tehlikeli geliyor. Kim olduğunu bilmiyor musun? Şaka olabilir mi? Belki de tanıdığımız biridir?"

"Kim olduğunu bilmiyorum ama şaka olduğunu sanmıyorum. İşte mektup. Okuyun."

Derrick bunu yavaşça yaptı; hukuki zihninin çarkları, kelimeleri incelerken bile sorgulama ve analiz etme işlemlerini sürdürüyordu.

Minnette, okurken onu izledi, ne düşündüğüne dair ipuçları aradı; çünkü ağzından çıkmadan çok yüz ifadesinin bir şeyler söyleyeceğini biliyordu. Hemen ilgisinin uyandığını anlayabildi.

Güzel el yazısı.

Pahalı kağıt.

Silahsızlandırıcı dil.

Soyadı yok.

Gönderen adresi yok.

Tuhaf ama bir şekilde inandırıcı.

“Beklediğim gibi değil ama beni endişelendiriyor. Kim olursa olsun, senin kim olduğunu ve nerede yaşadığını biliyor. Ama sen onun hakkında bu iki şeyi de bilmiyorsun. Belki Asher ya da Shep bize onun hakkında bir şeyler söyleyebilir. Ya da kahve dükkanındaki başka biri. Adam portreyi oradan almış olmalı, değil mi?”

Derrick, hukuk fakültesinden mezun olduktan sonraki altı yıl içinde Golden'daki bölge savcılığında savcı olarak çalışmıştı. Yerel kolluk kuvvetlerinin çoğu üyesini tanıyordu. Belki de Golden Polis Departmanından birileri gizemli mektup hakkında uyarıda bulunabilir veya tavsiye verebilirdi.

"Ya da belki de önümüzdeki Perşembe günü gidip neler olacağını görebiliriz."

Minnette, kararını çoktan vermiş gibi bir kesinlikle söyledi. Derrick itiraz edemeden devam etti: “Mektubu baştan sona dört kez okudum ve belki de deli veya saf olabilirim ama bence tamamen masum. Bence gerçekten de sadece iyi bir şey yapmak isteyen yaşlı bir adam olabilir. Geçen gün bisikletli evsiz kadın hakkında kullandığınız ifade neydi? 'Zararsız tuhaflık'? Belki de hepsi bu kadar.”

"Ya yanılıyorsan?" diye sordu Derrick. "Ya sapıksa ya da benim yürüttüğüm bir dava yüzünden bana kızgın biriyse? Ya geçen ay ömür boyu hapse mahkum ettiğimiz çete üyesinin kardeşiyse?"

Minnette gözlerini devirdi. "Eğer onlardan biri olsaydı, sırf rahatsızlık vermek için bu kadar zahmete gireceklerini sanmıyorum. Üstelik dolma kalemle yazmış. Hem de keten kağıda." Duraksadı. "İlk başta ne düşündüğümü biliyor musun?"

Derrick tezgâhın üzerine eğildi ve parmaklarını birbirine kenetledi. "İlk başta ne düşündün?"

"Senin olduğunu sandım."

Göz göze geldiler.

“Bir ay önce söylediğin gibi belki de resmi satın almışsındır diye düşündüm. Ve belki de birine bu iki dolarlık kağıda en güzel el yazısıyla bir şeyler yazdırmışsındır diye düşündüm ve perşembe günü çeşmenin başında oturacağını neredeyse tahmin ediyorum. Haklı mıyım?”

Derrick kızardı ve sırıttı. "Keşke öyle olsaydın. Ve ayak sürüdüğüm için özür dilerim, ama mektubu ben yazmadım, söz veriyorum.

Gerçekten o adamla görüşmen gerektiğini düşünmüyorsun, değil mi?"

“Ancak kabul ederseniz. Ama ben de isterdim. Perşembe akşamı için takvimimizde hiçbir şey yok. Bence oraya gidelim, gizemli yabancıyla tanışalım, sonra da akşam yemeği için bir yere gidelim ve resimdeki kıza hayran kalalım.”

Güldü, sonra tezgahın etrafından dolaşıp Derrick'in arkasına geçti, kollarını boynuna doladı ve yanağını okşadı.

"Bu konuda kendimi pek rahat hissetmiyorum," diye fısıldadı.

“Tamamen anlıyorum. Ve beni bu kadar çok sevdiğin için endişelendiğine sevindim. Ama şunu benim için yap: mektubu dikkat dağıtıcı hiçbir şey olmadan üç kez daha oku. Eğer bundan sonra gitmememiz gerektiğini düşünüyorsan, gitmeyiz. Bana sorarsan risk oldukça az görünüyor. Gün ışığında, her yerde insanlar olacak ve çeşmede gördüklerimizden hoşlanmazsak, oraya gitmek zorunda bile değiliz, değil mi? Dürbün alıp yüz metre uzaktan gözetleme yapabilir ve sonra ne yapacağımıza karar verebiliriz. Tamam mı? Bu belki bir gün çocuklarımıza anlatacağımız bir hikaye olur. Şimdi, git ve ben de akşam yemeği için bir şeyler hazırlayayım.”

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

Derrick, Minnette'in istediğini yaptı. Bulaşıkları yıkadıktan ve birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra, o ilginç mektubu ofisine götürdü. Ofisi, bazen ders çalışmak, faturaları ödemek veya e-postaları yanıtlamak için çekildiği, eski bir masa ve sandalyenin bulunduğu büyük bir dolaptı.

Masa lambasının loş ışığında mektubu okudu, şüpheciliği son derece yüksekti.

Ve yine.

Ve bir kez daha.

Derrick, itiraf etmek zorundaydı ki, bunda inkar edilemez bir samimiyet, bir masumiyet, bir çekingenlik vardı. Hatta bir mizah bile: "Son derece yakışıklı 86 yaşında bir adam." Her okuyuşunda savunmaları yumuşadı, ama yine de temkinli kaldı. Yazarın kimliği konusunda bu kadar ketum olması, çok çekici bir genç kadını tespit etmek, bulmak ve ona ulaşmak için büyük çaba sarf etmesi ve cevaplanamayacak kadar çok soru ortaya atması rahatsız ediciydi.

Ne kadar kafa karıştırıcı bir mektup.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Derrick ve Minnette yatakta uzanıp sohbet ettiler.

"Peki, ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"İstediklerinizi yaptım. Üç kez okudum ve hâlâ endişeliyim."

Ne kadar endişelisiniz?

“Aslında pek bir şey yok. Kabul etmelisin, oldukça tuhaf, ama perşembeye kadar kabus görmezsem veya başka bir nedenle fikrimi değiştirmezsem, sanırım seninle aynı şeyi hissediyorum. Bu benim ihtiyatlılığıma aykırı ve Tanrım, bahsettiğim kişi eşim, ama bence gerçekten de sana hediye vermek isteyen yaşlı bir adam olabilir, nedenini hayal edemiyorum. Yani, perşembe günü oraya gideriz, çeşmeden güvenli bir mesafede dururuz ve ne görürsek görürüz. Çeşmede funda yeşili bir şapka yoksa veya şapkayı görürsek ve o şapka çılgın bir adamın kafasındaysa, polisi ararız. Bu doğru yaklaşım gibi

mi görünüyor? Aklımızı mı kaçırdık?”

Minnette kıkırdadı. "Avukat Bey, gerçekten riskli bir şey yapmayı mı düşünüyoruz? Mali müşavir ve avukat? İki son derece temkinli, aşırı rasyonel A tipi insan? Düşünsenize, belki de gerçekten içten ve nazik bir insanla tanışabiliriz. Bu günlerde böyle insanlara pek rastlanmıyor."

Derrick, Minnette'i öptü. "Her gece bir tanesiyle uyuyorum." Duraksadı. "Bir şey daha. Yarın amcan Asher'ı arayacağım. Portreyi o yaptığına göre, belki mektup hakkında bir şeyler biliyordur. Hatta bu işin bir parçası bile olabilir. Hala bunun bir tür şaka olabileceğini düşünüyorum."

Minnette onaylayarak başını salladı. "Bu mantıklı." Gözlerinde bir gülümsemeyle ona doğru döndü. "Biliyor musunuz, Bay Prentiss, söz verdiğiniz gibi resmi alsaydınız bu asla olmazdı."

"Dokunuş. İyi geceler Bayan Prentiss."

"Gece."

"Bu arada, 'düz şapka' da neyin nesi?"

“Google’da ara. İyi geceler.”

Portre ressamı Asher Glissen'in stüdyosunda telefon çaldı. Çalışırken nadiren stüdyoda telefona izin verirdi, ancak yeni bir siparişle ilgili bir arama bekliyordu. Ekrana baktı ve ismi okudu. Beklediği arama değildi, ama yine de cevap verdi.

"Günaydın Derrick. Sevgili yeğenim nasılsın?"

Derrick kıkırdadı. " *Tek* yeğeniniz bu sabah gayet iyi, teşekkürler."

“Peki, güzel yeğenim nasıl?”

“Minnette iyi durumda.”

"Sizin gibi meşgul bir avukatın, günün bu saatinde benim gibi sıradan bir sanatçıyı aramasının sebebi ne?"

Saat ondu.

“Mahkeme ara verdi. Az önce korkunç bir davayla ilgili bir duruşmadan çıktım. Muhtemelen duymuşsunuzdur. Bir adam direksiyon başında uyuyakaldı, orta şeridi geçti ve bir kadını öldürdü, küçük bir kız çocuğunu da çok kötü yaraladı. Sürücüye trafik kazası sonucu ölüme sebebiyet verme suçundan dava açıldı. Yasadışı göçmen. Bu davada herkes kaybediyor. Neyse, bir sonraki duruşmadan önce birkaç dakikam vardı ve sizinle bir şey konuşmak istedim. Chalice'da

sergilediğiniz portrelerden biriyle ilgili. Bir dakikanız var mı?"

Derrick mektubu Asher'a okudu.

Asher yavaşça yanıtladı. "Vay canına. *Bu* biraz garip. Neden endişelendiğinizi anlıyorum. Ama Derrick, soruna cevap vermek gerekirse, o adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve eğer bu bir şakaysa, onun hakkında da hiçbir şey bilmiyorum. Minnette'e bakmak öncelikli. Ama şunu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. Bu Bay Theo, Minnette ile halka açık bir yerde, gün ışığında, sahil yolunda buluşmak istiyor, böylece ona portreyi verebilecek, değil mi? Ve eğer davetini kabul ederseniz, çeşmeye varmadan önce onu uzaktan görebilirsiniz?"

Derrick ve Minnette'in bir önceki gece yaptıkları konuşmanın aynısıydı.

Asher, Derrick'in nasıl olup da her gün suç davalarıyla uğraşırken tamamen bıkkın ve tüm insanlığa karşı güvensiz hale gelmediğini sık sık merak ederdi. Derrick'in endişesini anlıyordu, ama aynı zamanda yaşlı bir adamın böylesine cömert bir plan tasarlamış olmasından da oldukça memnundu, eğer gerçekten bir plan ise.

"Derrick, senin ve Minnette'in doğru olanı yapacağınızı biliyorum. Nasıl gittiğini bana bildir." Güldü. "Hatta, o yaşlı adama bir teşekkür mektubu yazmam gerekebilir. Benim gibi insanların onun gibi insanlara ihtiyacı var."

"Teşekkürler, Asher Amca. Sizi gelişmelerden haberdar edeceğim. Savaş alanına geri dönüyorum."

Asher telefonu kapattı ve çizim masasında çalışmaya devam etti. Stüdyosunun tonozlu tavanındaki ışık penceresinin altında, sabah güneşinin ışınlarının odayı benek benek aydınlattığı bir ortamda, adeta ışık ve gölge oyununa dalmış haldeydi.

Onun için sıradan bir iş günüydü.

Kolları dirsek hizasına kadar kıvrılmış bol bir flanel gömlek (Payne'in gri rengi, "İngiliz yağmurunun rengi"), üzerinde benekli ve lekeli açık kahverengi pamuklu haki pantolon ve çorap giymişti. Sanatsal bir rastgelelikle parmaklarıyla taranmış kahverengi saçları, gri tonlarını ortaya çıkarıyor ve kulaklarının ve gömlek yakasının üzerine dökülüyordu. Bir ya da iki günlük sakalı, yüzünün hatlarını, belirgin çenesini ve elmacık kemiklerini vurguluyordu.

Çalışırken yüzünde sıklıkla hafif bir kaş çatması, dikkat ve konsantrasyon ifadesi bulunurdu. Gözleri dikkatli, amaçlı ve ilgiliydi. Yine de, tüm ciddiyetine rağmen, soğuk bir yüz değildi. Çocuklar onun bakışlarını kolayca yakalayabiliyor, daha büyük yaştakiler ise onun çalışkan bakışını bir iltifat olarak yorumlamayı öğrenmişlerdi.

Görünüşünde aşırı bohem bir hava yoktu, ancak onu her sabah geçimini sağlamak için bankalara, hukuk bürolarına veya emlak acentelerine giden ellili yaşlarındaki çağdaşlarından ayıran yeterli özellik vardı. Giysileri, onların çoğunun aksine, denetimden uzak veya etkileme ihtiyacı duymayan bir yaşamı çağrıştırıyordu.

Açık pencereler stüdyoya kuş cıvıltılarını getiriyordu. Kuş sesleri, yakındaki küçük bir stereo cihazdan çalan orkestra müziğiyle karışıyordu.

"Appalachian Spring"? Şarkı, o basit hediyelerle dolu odaya, zamana ve mekana çok uygundu.

Müzik, saatlerce sessizce çalıştığı yalnızlık ortamında ona hoş bir arkadaşlık ediyordu.

O sabahki çalışmasının konusu, önünde bir kol mesafesi mesafede bir şövale üzerine yerleştirilmiş bir fotoğraftı.

Oturarak çizim yapıyordu. Sağ eliyle ince, dikdörtgen bir tahtayı destekliyordu. Doksan kiloluk, Stonehenge beyazı, tertemiz pamuklu kağıt, her köşesinden raptiyelerle tutturulmuştu.

Sol eliyle çizim yaparken sağ eline sıkıştırdığı tercih ettiği araçları arasında 2B ve 2H kurşun kalemler, bir parça kömür, yıpranmış bir tortillon ve yoğrulabilir bir silgi vardı. Bu basit araçlarla, bu cephanelikle, sıradanlığa karşı günlük bir savaş verdi ve bunun karşılığında başyapıt üstüne başyapıt üretti.

Yavaşça, sanki suyun içinden yükseliyormuş gibi, bir başın şekli belirginleşti. Asher, önce daha kalın çizgilerle, ardından daha ince çizgiler ve daha hassas detaylarla ana hatları doldurdu. Daha fazla çizgi ve daha fazla çizgiyle, kaş, dudak, burun delikleri, kırışıklık gibi özellikler ortaya çıkmaya başladı.

Eli, yıllarca mükemmelleştirdiği bir koreografiyle sayfayı büktü, çevirdi, vurdu, dans etti, üzerinde gezindi ve okşadı.

Çizgilerin arasından bir adamın yüzü belirmeye başladı; büyük, dağınık saçlı, sakallı, çocuksu bir sırıtışlı ve gözlerinde sınıfın

palyaçosuna özgü bir oyunbazlık olan bir adam. Bu enerjiyi iki boyutlu bir yüzeye yansıtmak zordu, ancak Asher bunu ikna edici bir şekilde başardı.

Zaman zaman ayağa kalktı, geri çekildi, ilerleyişini inceledi, geri döndü ve sonra devam etti.

Sabahın sonuna doğru portre tamamlanmış ve çerçevelenmeye hazır hale gelmişti.

Kutsal Kadeh için.

O gece Derrick eve döndüğünde Minnette'e Asher Amca ile yaptığı konuşmayı anlattı.

Karar verildi.

Gelecek Perşembe günü çeşmenin yanında olacaklardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

gelindiğinde Perşembe akşamına , Derrick ve Minnette, macera ve hafif bir endişenin karışımından oluşan neşeli bir ruh halindeydiler. Mektup hakkındaki merakları arttıkça, kötü niyetli bir oyun olasılığına dair endişeleri neredeyse tamamen ortadan kalkmıştı. Derrick'in en ufak bir endişesi bile, bir tür dolandırıcılığa aptalca bir şekilde düşerlerse akranlarının gözünde nasıl algılanacaklarıydı. Son bir kez, doğrudan restorana gidip çeşme buluşmasını tamamen atlama seçeneğini tartıştılar. Ancak entrika onları etkisi altına almıştı ve devam etmeye karar verdiler.

"Belki bir gün bunu çocuklarımıza anlatırız."

Randevu saatinden yarım saat önce, çeşmeden birkaç blok öteye arabalarını park ettiler ve el ele tutuşarak Theo ile buluşmalarına doğru yürüdüler. Broadway boyunca uzanan pub ve restoranların kaldırım masalarının hepsi doluydu ve yaya trafiği yoğundu; çoğunlukla üniversite öğrencileri ve hafta sonunun Perşembe günü başladığı fikrine inanan diğer kişilerden oluşuyordu. Saat, serin hava ve güneş ışığıyla aydınlanmış kaldırımın hoş bir birleşimiydi. Akşamın erken saatlerinin gölgeleri tüy gibi yumuşaktı ve gezinti yolunda *neşe hakimdi* .

Minnette ve Derrick'in gözleri, çeşme göründüğü andan itibaren lazer gibi ona odaklanmıştı, ancak geçen arabalar, yayalar ve nereye gittiklerine dikkat etme zorunluluğu, orada kimin oturduğunu görmeyi zorlaştırıyordu. Çeşmenin etrafına simetrik olarak dört bank yerleştirilmişti. En net görünen iki bankta şapkasız oturanlar vardı. Diğer ikisi ise zor görünüyordu. Ama sonunda, yaklaşık elli metre ötede, funda yeşili bir şapka adeta bir işaret fişeği gibi parlıyordu.

Mideleri alt üst oldu.

"Derrick, işte orada," diye fısıldadı Minnette. Gergin bir şaşkınlıkla kıkırdadı. Derrick'in elini daha sıkı kavradı ve bedenini ona yasladı. Yaşlı adam gerçekten oradaydı.

Ve sonra bir ses. Yüksek, görmezden gelinemez bir ses.

"Pekâlâ, Derrick, artık zamanı geldi. Kitap almaya hazır mısın? Lütfen bir kitap al."

Ses, kitapçı Tony'ye aitti. Verbivore adlı dükkanı, Broadway'in batı yakasında, çeşmeye çok yakın bir mesafedeydi.

Hasır sandalyeden kalktı ve sigarasını ayağının altında söndürdü. İyi tanıdığı çifte sarıldı ve Minnette'in yanağına bir öpücük kondurdu. Derrick ve Minnette sürekli olarak orta refüje bakarken, her zamanki gibi selamlaştılar. İkisi de Tony'nin dikkatlerinin dağıldığını hissetmesini umuyordu, ama olmadı. Her zamanki gibi, birinin tüm dikkatini çekmek istediğinde, kitapçı Derrick'in omzuna elini koymaya devam etti.

“Derrick, şaka yapmıyorum, gerçekten, sana geçen gün bahsettiğim Edward Albee’nin kitabı bende. Eğer satın almazsan, sana veririm ve sonra iflas başvurusunda bulunurum. Oku ve sonra konuşalım. Hayır diyemezsin. Hadi ama, bu kadar acelen olamaz. Sadece bir dakika sürer. Ofisimdeki yığının üzerine koydum.”

Derrick'in itirazları karşılık bulmadı. Tony onu kitapçının girişine doğru yönlendirirken, Derrick üzgün bir şekilde omzunun üzerinden Minnette'e baktı ve sessizce, "Hemen döneceğim. Özür dilerim." dedi.

Minnette çeşmeye doğru baktı.

Hemen yürümeye devam etti.

Yaşlı adam kucağında portreyle, ellerini dizlerine koymuş, geçenleri izliyordu. Rahat görünüyordu ve etrafındaki insanlarla keyifli vakit geçiriyor gibiydi. Çeşmenin yanında ailesiyle birlikte duran küçük bir kıza bir şeyler söyledi. Minnette kelimeleri duyamadı ama dostça bir şeyler söylediğini anlayabildi.

Eğer o an Theo'nun düşüncelerini okuyabilseydi, davranışlarında belli olmayan bir ikilemi sezebilirdi. Daha önce, yaşlı adam çeşmeye doğru yürürken, sinirli bir şekilde kıpırdanmış, vitrinlerin yansımasında görünüşünü tekrar tekrar kontrol etmiş, şapkasını düzeltmiş, olası ilk repliklerini prova etmiş ve iyi niyetli görevi planlandığı gibi gitmezse öfke veya endişeyle nasıl başa çıkabileceğini hayal etmişti. Neredeyse Bayan Prentiss'in gelmemesini ve bu saçma fikri bir kenara bırakmayı umuyordu.

Ama o gerçekten de geldi.

Onu ilk gördüğünde -portreyle bunca zaman geçirdikten sonra

kolayca tanınabilir hale gelmişti- Theo'nun kibar ve derinden yerleşmiş eğilimi ayağa kalkıp ona doğru adım atmaktı. Bunun yerine, o sadece birkaç adım uzaklaşana kadar oturmaya devam etti. Bankı onların ziyareti için ayırmıştı ve boş bırakarak kaybetme riskini almak istemiyordu. Çeşme, günün o saatinde oldukça popüler bir yerdi.

Ayağa kalktı, saygı göstergesi olarak şapkasını çıkardı ve Minnette'e doğru ilerledi.

Şık giyinmişti: güzel bir kaşmir ceket, zeytin yeşili pantolon ve krem rengi keten gömlek. Minnette, zayıf, kambur, bastonlu yaşlı bir adamla, solgun, uykulu gözlü bir kalıntıyla karşılaşmayı bekliyordu. Bunun yerine, orta boylu ve tombul yapılı, dimdik duran, canlı ve parlak gözlü bir adamla karşılaştı. Omuzlarında hafif bir kamburluk vardı ama bunun dışında yaşlılığın belirgin bir belirtisi yoktu.

Gri-beyaz saçları, seyrekleşmiş ama gürdü, geriye doğru taranmıştı ama fazla şekillendirilmemişti; bu da ona "seçkin" tanımına layık bir aura veriyordu. Sakalı tıraşlıydı.

Bronzlaşmış ve sağlıklı teni, zamanının büyük bir bölümünü dışarıda geçirmiş bir adam olabileceğini düşündürüyordu. Dolgun, güzelce şekillendirilmiş kaşları, gözlerinin köşelerine kazınmış gülümseme çizgilerine doğru inceliyordu. Sadece bir kadının fark edebileceği kadar hafif bir parfüm kullanıyordu ve genel olarak, görünüşüne takıntılı olmayan, bakımlı bir adam izlenimi veriyordu. Yaşlı olduğu açıktı ama genç bir ruhun yaşlılığı dört gözle beklemesini sağlayacak şekilde "genç bir yaşlı"ydı.

Minnette elini uzatıp tokalaşmak istediğinde, onu en çok etkileyen şey yaşlı adamın yüzündeki sıcaklıktı: nazik, içten, yarı çekingen gülümseme ve yüzüne dikkatle, hatta hayranlıkla bakan delici yumuşak mavi gözler. Ve bir his – açıklayamasa veya tanımlayamasa bile hissedebildiği bir şey – onun varlığını önceden tahmin etmiş ve şimdi de bundan zevk alıyor olmasıydı.

Evet, sanırım aradığım kişi sensin **, diye düşündü Theo.**

Yaklaşırken şapkasını çıkardı ve elini sıkarken hafifçe eğildi. Kadın, bir iş toplantısındaki otoriter tavırla -niyetten çok alışkanlıktan- sağ elini uzatmıştı, ancak adam elini sol eliyle tuttu; bu da çok eski zamanlardan kalma bir düzenin işaretini veriyordu.

Minnette gücenmedi. Gülümsemesi, dudaklarının hafifçe yukarı

kıvrılmış kenarları, hiç değişmedi. Gözleri de onun gözlerine kilitlenmişti.

Gözleri akşam ışığında parıldıyordu ve yüzünde içten bir mutluluk ışıltısı vardı. Bu, Minnette'i şaşırttı. *Çok* hoş bir sürprizdi.

“Yani, siz Bay Theo musunuz?” diye sordu Minnette tereddütle. Ve sanki o anda karşılıklı bir anlayış yasası yürürlüğe girmiş gibi, onun gülümsemesini yansıttı.

“Ve sen de Minnette'sin. Geldiğin için teşekkür ederim. Burada olacağından hiç emin değildim. Ama çok minnettarım.” Güldü. “Biraz gergin olduğum için lütfen beni aff et. Saat yedide bir polisin gelip beni kelepçeleyip uzaklara göndereceğinden korkuyordum. Bunun yerine, bir melekle tanışmanın mutluluğunu yaşıyorum. Seni gördüğüme çok sevindim.”

Minnette, *"Tam anlamıyla 'eski usul ' ve harika,* " diye düşündü.

Onun aksanını fark etti.

“Sizinle tanışmak çok güzel, Bay Theo.” Minnette’in görüşmeyle ilgili olası endişeleri çoktan ortadan *kalkmıştı* ve Theo’nun da hoş olmayan bir sonuçtan korkmuş olması onu üzmüştü. “Ama Bay Theo, lütfen bana söyleyin, bunu neden yapıyorsunuz? Kaba olmak istemem ama neden burada olduğumuzu anlamıyorum.”

Minnette bu kadar ani davranmayı amaçlamamıştı, ancak yaşlı adamın mektubunu aldığından beri kafasını kurcalayan soru buydu.

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Evet, biraz garip görünüyor olmalı. Birkaç dakikanız varsa, belki açıklayabilirim. Aceleniz varsa vaktinizi almak istemem. İşte portre."

Paketlenmiş resmi işaret etti.

"Evet, lütfen söyleyin. Acelem yok."

Banka doğru ilerlediler. Adam kadının önce oturmasını bekledi, sonra ikisi de birbirlerine doğru hafifçe açılı bir şekilde oturdular. İlk armağan verilmeye başlandığında çeşmeden peri tozu gibi gümüşi bir sis yükseldi.

Birçoğunun ilki.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

Derrick sonunda Tony'den kurtuldu - Tony sohbet etmek istediğinde bu hiç de kolay bir şey değildi - ve aceleyle kaldırıma geri döndü. Saat yediye birkaç dakika kalmıştı ve Minnette'in bir an önce oradan ayrılmak isteyeceğini biliyordu.

Dışarı çıktığında, onu bıraktığı kitapçının önünde değildi. Kaldırıma doğru baktı. Minnette yoktu.

Sonra, çeşmeye doğru baktığında onları gördü: yaşlı adam ve genç karısının dikkatli yüzü, tamamen kendi aralarında bir sohbete dalmışlardı. O an, bir masal kitabının unsurlarını taşıyordu: görkemli meşe ağacı, suyun parıltısı, baharın pastel tonları, hayaletimsi güneş ışığı. Derrick olduğu yerde kaldı ve gözden uzak bir yerde durdu - zaten ikisi de o anda etrafa bakmıyordu - ve onları aralarındaki otuz metre kadar mesafeden dikkatle izledi. Birkaç dakika sonra, dikkat çekmeden orta refüje doğru yürüdü ve çeşmenin karşısındaki banka oturdu. Oradan, yaşlı adamın her ne olursa olsun, bir tehlike oluşturmadığına ikna olmuş bir şekilde, suyun çağlayanının arasından onları gözlemlemeye devam etti.

"Peki, bunu neden yapıyorum? Evet, bu yerinde bir soru. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım."

Theo kendi *kendine* , duyulmayacak şekilde güldü. Gülümsemesi daha da genişledi; Minnette'e baktıkça gözlerinin etrafındaki çizgiler çoğaldı ve derinleşti.

"Ve bu fikrin aklıma nasıl geldiğini veya nedenini size tam olarak anlatabileceğimi sanmıyorum. Duvardaki tüm yüzleri gördüğümde – saatlerce onlara baktım – onlara karşı bir şeyler hissettim, sanki hepinizi bir şekilde tanıyordum ya da tanımak istiyordum. İyi bir sanatçı bunu yapabilir, biliyor musunuz? Sergi elbette çok güzel – eminim görmüşsünüzdür, değil mi? – ama portreler, en azından bana göre, başka bir yere aitmiş gibi görünüyordu. Bir kahve dükkanının duvarında değil, en azından uzun süre değil. Hepsini tek tek satın alıp evlerine göndermeyi düşünüyorum."

Durakladı ve ellerine, sarılı portreye baktı. Minnette hiçbir şey söylemedi, bu yüzden sokak gürültüsü ve çeşmenin sesi arasında sesi zar zor duyulur bir şekilde devam etti: "Doğrusu, portrelerin çoğunun henüz sizin gibi hak sahipleri tarafından, ya da en azından sizi seven biri tarafından satın alınmamış olmasına şaşırdım."

Minnette başını salladı, sırıttı ve gözlerini devirdi. "Bunu söylemeniz çok komik. Kocam haftalar önce benimkini alacaktı ama sürekli erteledi. Bunu yaptığınız için çok teşekkür ederim. Mektubunuzu ilk aldığımda biraz şüphelenmiştim."

Theo başını salladı. "Buna hiç şaşırmadım ve cesaretine sevindim. Belki bu, Golden'da birkaç arkadaş edinmem için bir yol olur."

"Mektubunuzda buraya yeni geldiğinizi belirtmiştiniz. Burada kalmayı mı düşünüyorsunuz? Burada aileniz var mı?"

Yaşlı adam duraksadı ve başını hafifçe yana eğerek gözlerini kısarak baktı. "Emin değilim. Ama şimdilik burada olmaktan mutluyum ve kasabayı çok seviyorum. Siz tüm hayatınızı burada mı geçirdiniz?"

Minnette daha sonra Theo'nun sorularından ustaca kaçındığını ve bir şekilde konuşmayı onun üzerinde tuttuğunu fark edecekti. Birbirinden yerinde ve samimi bir ilgi tonuyla sorduğu sorular ardı ardına geliyordu. Gözleri onun gözlerine sabitlenmişti, hiç oradan ayrılmıyordu ve ona doğru eğilmesi, tam bir varlık hissi uyandırıyordu. Minnette ona kısaca çocukluğunu ve eğitimini, muhasebecilik işini, beş yıl önce lise aşkıyla evliliğini ve toplumdaki yaşamını anlattı. Cevapları geneldi ama dünyasının bir resmini çizmeye yetiyordu.

Theo bunu basit bir özetle ifade etti: "Hayatınız çok mutlu bir hikaye gibi görünüyor, değil mi?"

Minnette tereddütle cevap verdi: "Sanırım öyle. Mükemmel değil, ama çoğunlukla... oldukça mutluyum."

Theo, daha uzun ve daha gerçek bir cevabın olduğunu hissetti. Sesi pişmanlıkla doluydu ama Theo kurcalamaya cesaret edemedi. Sadece onun sunduklarını kabul edecekti.

"Peki, Bay Theo, başka portrelerinizi de bağışladınız mı?"

“Sevgilim, sen ilksin.” Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Gerçekten mi? Çok memnun oldum. Ama neden ben? Neden önce bunu seçtiniz?"

Theo başını salladı, aralarında bu kadar kısa sürede oluşmuş gibi

görünen güven ortamından memnuniyet duyuyordu.

"Evet, neden sen?" Yavaş ve düşünceli bir nefes aldı. "İki sebep var. Galerideki tüm yüzlere baktığımda ve sahiplerini bulma fikri aklıma geldiğinde, aralarından en nazik, en kibar yüzü seçip önce ona vermenin iyi olacağını düşündüm. Fikrimin nasıl karşılanacağını bilmiyordum, bu yüzden kendime sordum, aptalca bir fikri olan yaşlı bir adamı kim daha çok memnun eder? Orada birçok nazik yüz var, biliyorsun, ama bu," Theo paketlenmiş portreye ve ardından Minnette'e işaret etti, "bu en nazik olanıydı. Bir hata yapıyorsam affedici görünen biriyle başlamayı umdum. İşte bu bir sebep."

Minnette sustu ama gözleri parladı ve doldu. Aralarındaki en nazik yüz müydü?

O an yaşanan her şey onu şaşırtmıştı: yaşlı adamın ondan bahsederken gösterdiği saygı, sesindeki yumuşaklık, değerlendirmesindeki cömertlik. *Gerçekten bende bunu mu görüyor* ?

"Ama başka bir sebep daha vardı. Bunu size söylemekten neredeyse utanıyorum.

"Yapmalı mıyım?"

Başını salladı.

Theo, Minnette'in portresinin üzerindeki kağıdı çıkardı ve portreyi dizlerinin üzerinde dik tuttu.

"Bu gözlerde, yıllar önce, sen doğmadan çok önce tanıdığım bir kızı hatırlatan bir şey var. İspanya'da tanıdığım bir kız. Onu çok sevmiştim, ama aptal bir genç adamdım ve onu kaybettim. Çok güzel, çok zeki ve çok cesurdu. Uzun zaman geçti, yarım yüzyıldan fazla, ama yine de, bunca yıldan sonra bile onu hiç unutmadım ve senin gözlerini görünce, tüm bunlar," Theo parmaklarını portrenin üzerinde, göz kapaklarında, kaşlarda, elmacık kemiklerinde nazikçe gezdirdi, "onu hatırladım. Ve bu anıyı hatırlamaktan çok memnun oldum."

Theo kıkırdadı. "Tanımadığın yaşlı bir adamın aşktan bahsetmesini duymak seni utandırıyor mu? Dilimi tutmalıyım. Ama yaşlı adamların bile gençlik anıları vardır."

"Hayır, hayır, lütfen, daha fazlasını anlatın." Minnette güldü. "Yani, biraz utanç *verici* — aslında değil, şaka yapıyorum — ama daha fazlasını anlatın."

Ve o da öyle yaptı; *sadece* doğruyu söylemeye razıydı, ama *tüm*

doğruyu değil.

“Kızımız... Her canlıya ve insanlara en basit şekilde bile özen gösterirdi. Parka kuşları beslemeye giderdik ve o da çocuklara şeker getirirdi. Ah, çocukları ne kadar çok severdi. Ve ah, çocuklar da onu ne kadar çok severdi. Onlara hikayeler anlatır, şarkılar söylerdi. Gözlerine baktığınızda, orada tüm sevgiyi ve iyiliği görebilirdiniz.”

Theo duraksadı. Gözleri dalgınlaştı ve gözlerindeki ışık hafifçe söndü. "Emin değilim ama sanırım babası zor bir adamdı. Hiç tanışmadım ama bence çok zekiydi, pek kalbi yoktu."

Minnette'in gülümsemesi soldu ve gözleri Theo'nun anlattığı hikayeye tamamen odaklanmış bir şekilde kısıldı.

“Görüyorsunuz, kadınlar iş dünyasında bu kadar yaygınlaşmadan önce bile, onun bir iş insanı olmasını, şirketini yönetmesine ve çok para kazanmasına yardımcı olmasını istiyordu. O ise bunun dışında yüzlerce şey olmak istiyordu. Bir anne. Bir sanatçı. Bir bahçıvan. Babasının tek çocuğuydu ve asla, asla babasının ondan istediği kişi olamayacağını hissediyordu. Sadece babasının gördüğünü görüyordu, aptalca şeylerle ilgilenen bir kız. Bunu hissediyordu. Bana da söyledi.”

“…Ama ne kadar güzel bir kızdı, harika bir ruhtu. Ve senin gözlerini ve yüzünü gördüğümde, Minnette, onu gördüm. Bu yüzden seni seçtim. Nasıl seçmezdim ki?”

Theo duraksadı, bakışları portreye sabitlenmişti. Parmağıyla portreye dokundu.

“Bu yüzde bir güç var.”

Tekrar duraksadı. "Ve cesaret."

Kısa bir duraklama daha. "Ve nezaket... Evet."

Ve sonra, biraz daha yumuşak bir sesle, "Ve hüzün. İyi türden olanı. Hepsi orada."

Minnette çerçevedeki portresine baktı ama belli ki düşüncelere dalmıştı. Yutkundu.

"Yani, üzüntüyü görüyorsunuz?"

Theo başıyla onayladı ve hafifçe yüzünü buruşturdu. "Bu yüz, kayıp yaşamış birine ait. İlk gördüğümde böyle düşündüm. Ama belki de yanılıyorum. Umarım yanılıyorumdur."

Belki de başka bir konuşma konusu bulmanın zamanı geldiğini düşünerek Minnette'e bakmak için döndüğünde, gözlerinin yaşlarla

dolduğunu gördü.

"Ah, canım, çok üzgünüm. Lütfen beni affet."

“Sorun yok, Bay Theo. Bu kadar açık olduğunu bilmiyordum. Ama...” Sesi titredi. Theo sessiz kaldı ve nefes alması için ona zaman verdi. Sonunda tekrar konuştu. “Portre size gerçeği *söylüyor* . Yani, bir bakıma. Güç, cesaret veya iyilik olduğunu sanmıyorum ama yüzünde bir hüzün var. Uzun zamandır orada ve gittikçe derinleşiyor gibi görünüyor. Gerçekten mantıklı değil ve çok aptalca görünüyor.”

Theo başını salladı. "Hayır, canım. Üzüntü birçok şey olabilir, ama nadiren aptalcadır. Bence iyi üzüntü her zaman bize çok önemli bir şey anlatmaya çalışır."

Minnette bu düşüncenin zihninde yer etmesine izin verdi. Masum bir portre alışverişi, beklenmedik bir hediye, nesiller, geçmişler ve vatanlar ötesinde, birbirini hiç tanımayan iki insanın kalbini bu kadar çabuk birbirine açmış olabilir miydi? Sadece birkaç dakika tanıdığı yaşlı bir adama içini dökecek miydi? Hiç ağlamayan o kız, şimdi bunu yapacak mıydı?

“Küçük bir kızken, anne babam ayrıldı. Neler olup bittiğini anlayamayacak kadar küçüktüm, ama oldukça kötü bir durum olduğunu duydum. Uzun bir soylu aileden geliyorum. Bu terimi biliyor musun? Uzun zamandır burada olduğumuz, saygın, bağlantılı olduğumuz anlamına geliyor. Anne babamın kavgası bittiğinde, annem Avrupa'ya taşındı ve o zamandan beri onu neredeyse hiç görmedim. Babam ise çok, çok zor bir adam.” Gözlerini kapattı ve başını salladı. “Baba olmak onun güçlü yanı değil. Her zaman parayla ilgili. Hala burada yaşıyor ve ara sıra onu görüyorum, bir şekilde konuşuyoruz ama her şey iş odaklı. Çok ticari. Bana yarım saatte söylediğin babacan sözler, onun bana tüm hayatım boyunca söylediğinden daha fazla.”

Durakladı ve sakinleştirici bir nefes aldı. “Ama gerçekten şanslıydım. Babamın tarafındaki büyükannem ve büyükbabam tarafından burada, Golden'da, çok uzak olmayan Boughery Bölgesi'nde büyütüldüm. İkisi de vefat etti, ama büyükannemle çok yakındım. Ona 'Gammy' derdim. O bir azizeydi, İspanya'da sevdiğiniz kadın gibiydi. Kitaplardan, çiçeklerden ve kuşlardan hoşlanırdı. Beni bunlarla çevreledi. Kardeşim yoktu, bu yüzden bir bakıma tüm dünyamdı. Sabahları beni okula götürür, ödevlerime yardım eder, yemek yapmayı öğretir ve yatmadan

önce benimle dua ederdi. Herkesin çocukluğuna benzemese de gerçekten güzel bir çocukluk geçirdim. Gammy ile büyümek benim için bir hediyeydi, yıkılmış ailemin istemeden gelen bir nimetiydi."

"Büyükannem sayesinde büyürken gerçekten iyi bir öğrenciydim. Ama ne kadar iyi olursam olayım, babam her zaman daha fazlasını istedi. Başarılı olmalıydım, herkesten daha iyi olmalıydım. Ve asla anlayamayacağım nedenlerden dolayı, her zaman onu memnun etmek istedim."

Minnette duraksadı ve elini savurarak, "Bay Theo, özür dilerim. Bunun için buraya gelmediğinizi biliyorum." dedi.

"Hayır, hayır. Lütfen, canım. Tam da bunun için buraya geldim." Minnette'in yüzüne dosdoğru baktı. "Portrenizi satın aldığımdan beri defalarca baktım ve merak ettim, 'Nasıl biri? Hikayesi ne? Gözlerinde gerçekten ne var?' Lütfen devam edin. Vaktiniz var mı?"

Minnette, Derrick'in bu toplantıya katılması gerektiğini ve sonrasında akşam yemeği planladıklarını fark etti. Derrick'in yakınlarda bir yerde olduğundan ve kendi isteğiyle mesafesini koruduğundan emindi. Ona daha sonra teşekkür edecekti.

"Bu yüzden, insanların benden beklentilerini karşılamakta gerçekten çok iyi oldum. Fazla iyi. Sınıf birincisiydim, en yüksek onur derecesiyle mezun oldum, şunun bunun başkanıydım, mezuniyet balosu kraliçesiydim, sosyeteye yeni giren kızdım, tam bir onay bağımlısıydım. Ve şimdi saygın bir Büyük Dört muhasebe firmasında, zar zor katlanabildiğim bir işte, kıdemli olmayan bir ortağım. Yaşlanana kadar haftada altmış saatimi onlara verirsem, bir gün ortak olurum. Ve babam hala doktor olmadığım için hayal kırıklığı yaşıyor. Ama biliyor musunuz, Bay Theo, asıl istediğim ne? ... Gülmeyin."

Theo'nun yüzündeki ifade, onun sözlerini hafife almayacağını açıkça gösteriyordu.

"Dünyada her şeyden çok anne olmak istiyorum. Hep bunu istedim." Sanki bir cevap, klişe bir yanıt, hatta belki de bir azar bekliyormuş gibi sözlerinin etkisini göstermesine izin verdi. Theo ise, arzusunun mantıklılığını ve güzelliğini onaylamak istercesine sadece başını salladı.

"Çılgınca, değil mi? Biliyorum, özellikle tüm hayatını başkalarını etkilemeye çalışarak geçiren biri için büyük bir değişiklik olurdu ve muhtemelen annelik olayını zihnimde romantize ettiğimi de biliyorum,

ama yine de, büyükannemin bana verdiği şeyi bir çocuğa vermek istiyorum. Onun gibi olmak istiyorum. Sadece bir ev hanımı. En azından bir aile kuracak kadar uzun yıllar. Kulağa çılgınca geliyor, değil mi? Ev hanımı. Bir psikolog benimle çok eğlenirdi. İşte ben, dünyanın en kötü anne ve babasının kızıyım ve her şeyden çok bir çocuk sahibi olmak, anne olmak ve bir hayata bakmak istiyorum.

"Yani… üzüntü. Sanırım çocukluğumdan beri çok şey vardı, ama yıllar önce, eşimle üniversitede sevgiliyken hamile kaldım. O hukuk fakültesindeydi, ben ise muhasebe okuyordum. İlk başta korktum ve kafam karıştı ama bir yandan da heyecanlandım. Babamdan tavsiye isteme hatasını yaptım. Daha iyisini biliyordum ama büyükannem zaten Alzheimer hastasıydı, bu yüzden onu rahatsız etmek istemedim. Babama okulu bırakıp Derrick ile evleneceğimi söyledim. Zaten bir gün evleneceğimizi biliyorduk. Babam çıldırdı, bana çok kötü şeyler söyledi, benim için yaptığı tüm sıkı çalışmayı ve fedakarlıkları hatırlattı ve üniversite masraflarımın ona ne kadara mal olduğunu kuruşuna kadar anlattı. İstediğim zaman daha sonra bir 'lanet olası çocuk' sahibi olabileceğimi söyledi. Geleceğimin önüne bir aptal hatanın geçmesine izin verirsem herkesi, hatta büyükannemi bile hayal kırıklığına uğratacağımı söyledi. Ve tabii ki," Minnette'in sesi alaycı bir tona büründü, "Aile adını lekelemiş olurdum. Oldukça etkileyici bir konuşmaydı. Dediğim gibi, o çok duygusal bir adam değil. Tamamen pragmatik. Ve nedense, pes ettim."

Ardından kısa ve yoğun bir sessizlik yaşandı. Sonunda Minnette, Theo'ya döndü.

"Güç ve cesaret dedikleri buymuş." Sonra bir sessizlik daha.

"İyilikseverliğin ta kendisiymiş."

Portresine boş boş baktı, neredeyse fark edilmeyecek şekilde başını salladı ve sonra devam etti. "Sevgili yaşlı babamı gururlandırdım. Bayan Pragmatik. Önce kariyer. Hayatımın üzücü kısmını iyi saklanmış bir sır olarak tuttum, ama o zamandan beri her gün kendimden biraz nefret ettim. Bunun beni rahatsız etmesine veya tüm bu acı ve utancı hissetmeme izin vermemem gerektiğini biliyorum..." Minnette duraksadı. Gözleri doldu.

"Demek ki Bay Theo, gördüğünüz üzüntünün sebebi bu olabilir."

Minnette gözlerini kapattı ve başını öne eğdi, sonra Theo'nun

omzuna yaslandı.

Derrick, büyülenmiş bir şekilde çeşmenin karşısından izledi. Onun iyi olup olmadığını kontrol etme dürtüsüne direndi, çünkü orada olmasını istemeyeceğini hissediyordu.

Uzun bir dakikanın ardından Minnette doğruldu ve elinin tersiyle yanağını sildi.

“Ah, Bay Theo. Tanrım, ne düşündüğümü bilmiyorum. Çok özür dilerim. Bunu daha önce kimseye anlatmadım. Sadece kocam ve bir kişi daha az önce size ne anlattığımı biliyor.”

Theo onun elini tuttu. "Onur duydum. Ve sana söz veriyorum: Sözlerin benimle güvende. Çok erdemim yok ama sır saklamakta çok iyiyim, hatta en iyilerinden biriyim." (Belki de "bir sır olarak yaşamakta" diye de ekleyebilirdi.)

Minnette'in yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Aman Tanrım. Bana ne oluyor? Muhasebecilerin ağlamaması gerekiyor."

İkisi de güldü - bu hoş bir rahatlamaydı - ve bir an sessizce oturdular. Minnette derin bir nefes aldı, omuzlarını gevşetti ve sanki kendinden geçmiş biri gibi başını salladı. Sonra, sesindeki belirgin bir hafiflik ve yüzündeki bir gülümsemeyle yaşlı adama döndü.

"Theo, tamamen farklı bir konuya geçelim, şunu da söyleyeyim. Babamın adını bilmek isteyebilirsin. Adı Pearce, soyadı ise Glissen. Pearce Glissen."

Theo gözlerini kısarak baktı, kaşları çatıldı. İsimde tanıdık bir şeyler *vardı* , ama neydi?

“Babam, bu portreyi yapan sanatçının kardeşi. Asher Glissen ve Pearce Glissen. Sanatçı, amcam Asher. Dünyada hiçbir iki kardeş, onlardan daha farklı olamaz. İkisinin de büyükannemden geldiğine hala inanamıyorum.”

Theo, Minnette'in anlattıklarını sindirirken uzun uzun "yani," diye mırıldandı. "Demek ressam Asher ve baban Pearce kardeşler. Ve anneleri Gammy seni büyütmüş. Vay canına. Demek ressamı oldukça iyi tanıyorsun."

"Onu çok, çok iyi tanıyorum. Kendi babamdan çok daha iyi tanıyorum. Ve Asher Amcamı çok seviyorum."

"Eminim amcanızın portrelerini daha önce birçok kez görmüşsünüzdür?"

“Elbette. Hayatım boyunca onun eserlerini gördüm. Büyürken onunla ve teyzem Brooke ile (yani karısıyla) çok zaman geçirdim. Onların da bir kızı var, Samantha. Ona 'Sam' derim. Neredeyse birlikte büyüdük.”

“Minnette, merak ediyorum, bu akşam neden buraya geldin? Bence Bay Asher, isteseydin sana portreyi verebilirdi.”

Başını salladı. "Eminim o da yapardı. Ama bu sefer cesur bir şey yapmak istedim."

Konuşmaya devam ettiler, çoğunlukla Theo sorular soruyor, Minnette ise cevaplıyordu. CPA işi hakkında, Golden hakkında, Asher Amca hakkında, Gammy hakkında konuştular. Sonunda onu bu kadar uzun süre oyaladığı için özür diledi ve şehre hoş geldin dediği için teşekkür etti.

Sonra, tiyatral bir tonda ama sadece onun duyabileceği bir sesle, portreyi uzattı ve şöyle dedi: "Bayan Minnette Glissen Prentiss, gitmeden önce size hatırlatmak isterim ki, bu yüz güçlü, cesur ve nazik birine ait. Azizliğe layık birine ait. Sevgili kızım, sen büyükannenin gururu ve neşesisin, Golden'ın altını, Kutsal Kadeh'in şarabısın ve şehrinize yeni taşınmış yaşlı bir adam için büyük bir nimetsin. İşte sana Aziz Minnette'in portresi."

Başını saygıyla eğerek resmi ona uzattı. "Sevgilim... senin için." Hafif bir gülümseme, kalbinin mutlulukla dolu olduğunu gösteriyordu.

Minette, onun eğilmesine karşılık başıyla onayladı ve hediyeyi kabul etti. Teşekkür etmeye çalışırken dudaklarında hafif bir titreme fark edince şaşırdı.

Akşam, alacakaranlığın yavaş yavaş çöktüğü bir karanlığa doğru ilerliyordu. Yaşlı adamın dileği gerçekleşmiş, genç kadının şüpheleri giderilmiş, hediye verilmişti.

Theo, Minnette'i arabasına ya da gitmesi gereken yere kadar bırakıp bırakamayacağını sorduğunda, Minnette ona teşekkür etti ama teklifi reddederek çeşmenin yanında biraz daha oturmak istediğini söyledi. O an daha mantıklı düşünseydi, onu Derrick'le birlikte akşam yemeğine davet edebilirdi. Ondan adresini, telefon numarasını hatta tam adını bile isteyebilirdi. Ama bunların hiçbiri aklına gelmedi.

Konuşmalarının ve ilk buluşmalarının sona ermekte olduğunun farkında olan Theo, bir ricada bulundu. "Minnette, lütfen amcana

benden de teşekkür et. Belki bir gün ben de onunla tanışırım. Ona Portekizli yaşlı bir adamın büyük hayranlığını ve saygısını ilet."

Portekiz mi? Minnette, kendisine iyilik yapan kişi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğini fark etti. Daha sonra ondan tarif etmesi istendiğinde, sadece kibar, ilginç, ilgili ve meraklı bir yaşlı adam olduğunu söyleyebilecekti. Ve en azından bir zamanlar aşık olmuştu.

“Lütfen Bay Prentiss’e de benden selam söyleyin. İyi geceler, canım.” Şapkasını takıp gitmek için döndü.

Birkaç adım attıktan sonra Minnette onun adını seslendi.

Döndü.

"Siz son derece yakışıklı, seksen altı yaşında bir *adamsınız* ."

Gülümsedi, şapkasını hafifçe eğdi ve uzaklaştı.

Minnette oturduğu yerden kalkmadı, portreyi kollarını kavuşturarak göğsüne bastırdı ve çeşmenin sularına baktı. Az önce şahit olduğu şey hakkında derin bir merak duyan Derrick, içgüdüsel olarak onu bir süre daha yalnız bırakmaya karar verdi. Sakin kalmak onun için zordu - verimlilik ve başarıyı en yüce erdemler olarak görmeye alıştırılmış olmanın bir başka yan ürünüydü bu - ama çevresindeki gezinti yolu hareketli olsa bile, huzurlu, çocuksu ve aceleci olmayan bir halde görünüyordu.

Sonunda etrafına bakındığında Derrick'i gördü ve onu yanına çağırdı.

Sessizce oturdular. Derin bir nefes aldı, kolunu onun etrafına doladı, omzuna yaslandı ve kelimelerle ifade edemeyeceği bir nedenle gözlerinin yaşardığını hissetti. Derrick'e bu bağış hakkında her şeyi daha sonra anlatacaktı. Şimdilik sadece fısıldadı, "Portreyi satın almadığına sevindim."

Sonraki günlerde, sanki bir rüya veya ruh tarafından ziyaret edilmiş gibi, hafifçe değişmiş bir zihin durumunda yaşadılar. Başlarına gelenleri başkalarına anlatabilirlerdi — "geçen gün çok sıra dışı bir yaşlı adamla karşılaştık" — ama bunu asla yapmadılar, çünkü bunu yapmanın kutsal bir şeye saygısızlık olacağından korktular.

Ancak bir gün bunu çocuklarına anlatacaklardı.

Resmi yatak odasına, Minnette'in sabahları giyinmek için sık sık durduğu yere astılar. Doğru anda biri içeri girseydi ve dikkatlice dinleseydi, onun fısıldadığını duyabilirdi: "Günaydın, Azize Minnette.

Güçlüsün. Ve cesursun. Ve naziksin. Üzgün olduğunda bile."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

Ertesi gün Theo, nehir kenarında oturup Minnette ile olan görüşmesini yeniden yaşadı. "Saçma fikri" zihninde bir çağrıya, bir misyona dönüşmeye başlamıştı.

Peki bundan sonra kimi hedefleyeceğim **?**

Kutsal Kase Duvarı'nda doksan iki portre olduğu göz önüne alındığında, hangilerini hangi sırayla vereceğine karar vermek için bir yöntem geliştirmesinin faydalı olabileceğini düşündü. Belki de ön duvardan, sağ taraftan başlayıp odanın etrafını dolaşarak mı? Ya da en eskiden en yeniye doğru mu? Ya da gözlerini kapatıp açtığında ilk gördüğü hangisiyse onu mu seçsin?

Sonunda iki hususu göz önünde bulundurmaya karar verdi: Birincisi, tamamen sezgiydi; hangisi doğru *hissettirdi* ; hangisi tanımlanamaz bir şekilde daha renkli veya ilginç göründü; hangisi ilk bakışta ona, "Sanırım bu kişiyle tanışmaktan keyif alırım" dedirtti. İkincisi, kayıp yaşamış, yorgun, endişeli veya bir şekilde sıkıntılı görünen yüzler arayacaktı. Theo, onlara verilecek bir hediyenin özellikle yardımcı veya cesaret verici olabileceğini umuyordu.

Her iki kriter de en iyi ihtimalle belirsiz ve özneldi, ancak yöntem tatmin ediciydi. Theo her zaman gözlerden başlardı. Genellikle orada aradığı noktayı bulurdu. Asher Glissen'in şaşırtıcı dehasının bir kısmı, sadece fiziksel özelliklerini değil, aynı zamanda konularının kişiliklerini de yakalayabilme yeteneğinde yatıyordu. Her yüzün içine ruh hali, mizaç ve hikaye işlemişti.

Theo'nun seçim süreciyle ilgili hoş gerçek şuydu: Yanlış seçim yapması imkansızdı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

sonunda Golden'daki ilk iki haftasının Theo, Chalice'in müdavimi olmuş, Boughery'yi tanımış, nehir kenarında favori bir bank bulmuş, Shep ile arkadaş olmuş, Minnette'e portreyi satın alıp hediye etmiş ve Broadway'i iyice tanımıştı.

Her gün, bazen günde birden fazla kez, Verbivore kitapçısının önünden geçiyordu. Girişin yakınında hasır bir sandalyede oturan ve dükkan sahibi olduğunu tahmin ettiği bir adamı sık sık görüyordu. Theo, yakın zamanda uğrayıp dükkanı ziyaret etmeyi düşünüyordu.

On altıncı gün, belirli bir sebep olmaksızın, o gündü.

Tony tek başına oturmuş, elinde sigara ve gazete vardı. Henüz erken saatlerdi ve yakındaki işletmelerin çoğu kapalıydı.

"Günaydın efendim," dedi Theo, onu selamlayarak. O zamana kadar bu tür davranışların güneyde kabul edilebilir bir uygulama olduğunu biliyordu. "Buranın sahibi siz misiniz?"

Aksanı ve "işletme sahibi" kelimesini kullanması, Theo'nun şehre yeni gelen bir ziyaretçi olduğunu hemen belli etti. Tony ayağa kalktı ve ona doğru bir adım attı.

“Evet efendim. Ben işletme sahibiyim. Günaydın.”

"Eğer dükkanınız açıksa, şehrinizin tarihiyle ilgili bir kitap arıyorum."

Tony sırıttı. "Şey, açık sözlüyüm ve dürüst olmak gerekirse, şehrimizin tarihi hakkında iyi bir kitap yok." Bir uzmanın kesinliği ve özgüveniyle konuştu. "Bu yerin tarihini öğrenmek istiyorsanız, kendiniz bir tane uydurmanız daha kolay olabilir. Ama geçmişte burada neler olduğunu anlattığını *iddia* eden bazı kitaplarım var. O lanet olası kitapları neredeyse bedavaya bile veremiyorum, bu yüzden çok ucuzlar. Ya da sadece ödünç almak isterseniz, o da sorun değil."

Tony konuşurken, yaşlı adamın sıcak ve korkusuz bakışlarını hissetti. Gözleri berrak ve tetikteydi, hüzün ve neşenin bir karışımıydı.

Theo gülümsedi ve Tony'nin koluna hafifçe vurdu. "Neyi uygun görürsen onu alayım. Okuduklarımla ilgili sorularım olursa sana

sorarım. Belki birlikte bir tarih yazabiliriz."

Tony'nin gözleri irileşti ve öneriye sıcak baktı. "Bunu yapabiliriz. Ve bize yardımcı olabilecek koca bir ekibim var. Çoğu gün burada benimle oturan bir grup yaşlı adam var ve bunlar hayatınızda görebileceğiniz en büyük yalancılar topluluğu. Bir oda dolusu senatörden daha iyiler."

Çenesindeki açık renkli sakal tutamını parmaklarının tersiyle ovuşturdu. "Hadi içeri girelim, sana bir kitap getireyim. Beğenebileceğin bir kitap biliyorum. Yazarı yıllarca yerel bir gazetede çalışmış. Daha da iyisi, eski ailelerden birine evlenmiş. İşte tarihi gerçekten böyle öğrenirsin. Bu arada, benim adım Tony."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Tony. Ben Theo."

El sıkıştılar ve sabah ışığından dükkanın loş ortamına adım attılar. Theo, eski kağıtların zengin kokusunu içine çekti ve rafların ve masaların karışımını inceledi. Mevcut alana göre çok fazla kitap vardı; bu, yerel tek mekânlı kitapçıların ortak bir özelliğidir. Uygun yerlere sığmayan büyük veya garip şekilli ciltler yere yığılmıştı. Odanın etrafına rastgele dağılmış ve muhtemelen oturup okumak için tasarlanmış döşemeli koltuklar kitaplarla doluydu.

“Dükkanınızı beğendim Tony. Bana İskoçya'daki eski kitapçılardan bazılarını hatırlatıyor. Bir de Paris'te çok sevdiğim, Notre-Dame yakınlarındaki Shakespeare and Company'yi. Yangın çıktığında çok endişelenmiştim. Bence siz de beğenirsiniz.”

Tony başını salladı. "Beğeniyorum. Birkaç kez gittim. Envanterimi düzenlemeyi orada öğrendim. Onların kullandığı sistemin aynısını kullanıyorum. Anlayabiliyor musun?"

Sonraki yarım saat boyunca iki adam sohbet etti. Tony, yaşlı adamın geniş ilgi alanlarına sahip, hevesli bir okuyucu olduğunu öğrendi. Dijital kitaplarda gezinmek yerine basılı kitapları elde tutmanın erdemi konusunda coşkuyla hemfikir oldular.

"Bu lanet olası cihazlar benim gibi küçük dinozorları öldürüyor," diye yakındı Tony.

Tony, Theo'nun Portekiz'de büyüdüğünü ve Avrupa'nın birçok yerinde, Brezilya'da, New York'ta ve başka yerlerde yaşadığını öğrendi. Theo ise Tony'nin güçlü görüşlere sahip ve bunları ifade ederken sınırlı süzgeç kullanan bir askeri gazi olduğunu öğrendi. İkisi de savaşın dehşeti konusunda hemfikirdi.

"Peki, bunca yer varken neden buraya geldiniz?" diye sordu Tony, hafif bir şaşkınlık tonuyla.

“Burada bazı gayrimenkullerle ilgili işlerim var. Başkalarından buranın güzel sanat eserleri olan hoş bir şehir olduğunu duydum ve uzun zamandır Amerikan Güneyi'ne ilgi duyuyorum ama hiç ziyaret etme fırsatım olmadı. Hakkında korkunç şeyler duydum ama şimdiye kadar tanıştığım tüm güneylileri sevdim. Cennete gitmeden önce bir şehri daha ziyaret etmenin güzel olacağını düşündüm. İşte buradayım.”

Tony alaycı bir şekilde, "Cennet mi? Tanrım, sen böyle şeylere inanmıyorsun herhalde, değil mi?" dedi.

Theo gülümsedi ama başka bir yanıt vermedi. Muhalif Tony ise dilini ısırdı. Bu tartışmayı gelecekte bir zaman başlatabilirdi. Şimdilik, güney nezaketinin getirdiği kurallar, kendini tutmayı gerektiriyordu.

"Ne kadar süre burada kalacaksınız?" diye sordu Tony.

"Tam olarak bilmiyorum."

"Nerede kalıyorsun?"

"Şu an kalacak bir yer arıyorum. Şimdilik nehir kenarındaki otelde kalıyorum."

"Ne tür bir yer arıyorsunuz?"

Theo, tiyatro ve konser salonuna yakın, bakımı kolay, küçük bir yer istediğini açıkladı. Mobilyalı, kiralayabileceği bir yer. Fiyat sorun değil.

"Hadi dışarı çıkalım, sana bir olasılığı göstereyim," dedi Tony.

Kaldırıma geri döndüler. Tony başını salladı ve kitapçının birkaç kapı ötesindeki bir binayı işaret etti.

"Burası Ponder House diye geçiyor. Size uygun olup olmadığından emin değilim, hatta kiralık olup olmadığından bile emin değilim, ama sahibi orada bir dairesi var. Birkaç yıl önce tadilatını yaptırdı ama güvendiği bir kiracı bulamadı."

"Üniversite öğrencilerini veya gençleri istemiyordu çünkü ortalığı dağıtacaklarını düşünüyordu. Ayrıca burası, özellikle hafta sonları geceleri oldukça gürültülü olabildiği için, yaşlılar için pek uygun değil."

“Üstelik oraya ulaşmak için üç kat merdiven çıkmanız gerekiyor. Ben hiç girmedim ama eminim güzeldir. Sahibi gerçekten eski kafalı, çok kültürlü. Ivy League mezunu, soylu, her şey. Bina nesillerdir ailesinin elinde. Ofisi de orada. Bahsettiğim o eski ailelerden, tarih yazanlardan

bazıları için çok iş yapıyor.”

Tony konuşurken, Theo Ponder House'u inceledi ve bölgeyi yaşanabilecek olası bir yer olarak değerlendirdi. Golden'ın cazibesi orada hissediliyordu.

Orta refüjün her iki tarafında da, bir zamanlar yıkılma tehdidi altında olan Chalice gibi eski dükkan cepheleri, şehrin tarihi mimarisini korumaya kararlı vatandaşlar tarafından kurtarılmış, özenle bakılmış ve eski zarafetlerine kavuşturulmuştu.

Ponder House, Theo'nun aktif zihnini beslemek için ihtiyaç duyacağı her şeye - sanat galerileri, konferans salonları, kitapçı, kütüphane, konser mekanları, tiyatro ve nehir kenarı yürüyüş yolu - kolay yürüme mesafesindeydi. Hatta Portekiz'den bir esinti bile vardı. Ponder House'dan görülebilen, krem sarısı bir yapı olan Senfoni Salonu, Theo'ya Lizbon ve Porto'daki boyalı cepheleri hatırlattı.

Ponder House'un en üst katında, dairenin bir parçası olduğu şüphesiz olan küçük, işlevsel bir balkon, Broadway'in kuşbakışı manzarasını sunuyordu. Ferforje korkuluk, bir zambak çiçeği motifi, Theo'ya tanıdığı Avrupa evlerini hatırlattı. Şehir seslerine alışkın olduğu için gürültüden endişe duymuyordu. Seksen altı yaşında bile, formdaydı ve merdiven çıkma ihtimalinden yılmıyordu.

“Kiralık olup olmadığını bilmiyorum,” dedi Tony, “ama Bay Ponder muhtemelen çoktan ofisindedir. Eğer öğrenmemi isterseniz, ona sorarım.”

“Teşekkür ederim, Bay Tony. Ama gidip kendim soracağım. Sizin çok işiniz var, benim ise hiç işim yok. Zaten vaktinizi çok aldım. Çok teşekkür ederim. Kitabın parasını ödeyeyim de siz de diğer işlerinize dönün.”

Theo cüzdanına uzandı.

“Hayır, hayır. Bu size hoş geldiniz hediyem. Tekrar ziyarete geleceğinize söz verin. Bana Portekiz hakkında daha fazla şey anlatmanızı istiyorum ve belki de cennet hakkında biraz tartışabiliriz. Kitaptakilerle ilgili herhangi bir sorunuz olursa, bana ve ekibime sorun.”

El sıkıştılar. Yeni dostluğun ışıltısı her iki yüze de yansıyordu.

Theo tam ayrılmak üzereyken, Tony onlara doğru yürüyen genç bir adamı fark etti ve onunla konuştu. Bu, Golden Üniversitesi müzik

bölümü öğrencisi Simone'du.

“Günaydın, Maestro Simone,” dedi Tony, biraz dramatik bir tonla. “Gördüğüm kadarıyla henüz tavsiyemi dinlemediniz. Size söylüyorum, bir gitar edinin.”

Genç adam, sanki refleks olarak, gülümsedi. Kitapçının şakalarına ilk kez rastlamıyordu.

“Simone, sana söylüyorum, o lanet olası çellodan kurtul. Yo-Yo Ma piyasayı ele geçirmiş durumda. Hayatını neden o şeye harcıyorsun? Kendine bir gitar al. Gitarla geçimini sağlayabilirsin. İnsanların yılda yüzlerce dolar kazandığını duydum. Sonra bir kitap alacak paran olur. Ve en azından kendine bir kız arkadaş bulma şansın olur. Ayrıca gitar taşımak çok daha kolay, Simone. Kendine bak. Sırtında bir hokey oyuncusu taşıyormuş gibi görünüyorsun. Bir gün kendine kızacaksın. Sana söylüyorum.”

Tony dersine devam ederken, genç adam başını salladı ve iyi niyetli bir şekilde gülümsedi. Belli ki Tony'nin şakalarına alışkın, bu şakalardan sağ kurtulmuş bir veterandı.

Tony, elini Simone'un omzuna koyarak konuşmaya devam etti. "Bay Theo, sizi Simone ile tanıştırayım. Kendisi üniversitemizin saygın öğrencilerinden biri. Hem de yüksek lisans öğrencisi. Ünlü Profesör Gobelli ile çalışmak için ta Washington eyaletinden buraya kadar geldi."

Theo, artık gülümsemeyerek, Tony'nin tanıtımına devam ederken başını belirgin bir ilgiyle yana eğdi. "Evet efendim, söylentilere göre Simone San Francisco'ya, Boston'a veya Chicago'ya gidebilirdi ama Gobelli'yi sadece Golden'da bulabiliyor, bu yüzden burada hayatını mahvediyor. Ona aklını başına getirmeye çalışıyorum ama dinlemiyor."

Theo'nun gülümsemesi geri geldi. Simone'un gözlerine baktı. "Ben Theo. Ve Bay Tony ile saygılı bir şekilde aynı fikirde değilim. Çelloya büyük bir sevgim var. Belki bir gün siz de bana kendi çellonuzdan bahsedebilirsiniz."

“Teşekkür ederim. Elimden geldiğince çok müttefike ihtiyacım var. Ben Simone Lavoie. Tanıştığımıza memnun oldum. Şu an sizinle görüşmek için vaktim olmasını isterdim ama dersime yetişmem gerekiyor.”

“Simone, sana söylüyorum,” diye araya girdi Tony genç adam

uzaklaşırken, “bir ara geri gel de sana biraz akıl vereyim. Ve bir kitap al. Gittiğimde beni özleyeceksin. Senin gibi arkadaşlarla ne yapacağım ben? Gel içeri, bir kitap al. Bu gidişle bir hafta içinde, belki de bir haftadan kısa sürede kapıları kapatacağım. Köpeğe bir kemik at, Simone.”

Theo, bu şakalaşmanın düzenli bir ritüel olduğunu tahmin etti.

On adım ötede duran Simone, arkasına dönmeden iki adama el salladı ve dersine doğru yoluna devam etti.

O sırada, Tony'nin yanındaki hasır sandalyelerde iki adam daha oturuyordu. Tony onları Theo ile tanıştırdı; Theo onlara doğru yaklaştı, hafifçe eğildi ve selam verdi.

“Theo, yeni arkadaşım, bunlar bahsettiğim ‘senatörler’. Hepsi emekli ve hiç arkadaş bulamıyorlar, bu yüzden çoğu gün burada kıçlarının üstünde oturuyorlar. Kaldırıma uzanmalarını engellemek için onlara sandalye bile almak zorunda kaldım.” Verbivore'un önündeki tente altında, Tony'nin sandalyesi de dahil olmak üzere beş sandalye vardı.

“Bu seçkin gruba ‘Penny Loafers’ (Kuruş Terlikleri) adını verdik,” diye devam etti Tony kolunu genişçe sallayarak. “‘Penny’ çünkü geçen yıl kitaplara harcadıkları toplam paradan daha fazla, ‘Loafers’ (Tepe Terlikleri) çünkü üniversitede hepsi tembellik üzerine uzmanlaşmıştı. Ve Tanrım, ayakkabılarına bakın. Sanki hala altmışlardan kalma üniversite öğrencileri gibiler. Dükkanı kapatıp iflas başvurusunda bulunduğumda, hepsi evsiz kalacak.”

Tony'nin sert eleştirilerini dinlerken herkesin yüzünde bir gülümseme vardı. Liderlerin onun bu sürekli alaylarına alışkın oldukları belliydi.

Theo, bunun tamamen iyi niyetle yapılmış bir şaka olduğunu, kendilerini fazla ciddiye almayan insanlar arasında var olan türden bir sevgiye dayandığını düşündü.

Theo şapkasını hafifçe eğdi. "Tony, tanıştırdığın için teşekkür ederim. Hepinizle tanıştığıma memnun oldum."

Ponder House'a doğru kısa bir yürüyüş yaptı ve eğer kiralanabilirse buranın evim diyebileceğim güzel bir yer olacağına ikna oldu.

Mahallede zaten tanıdıkları vardı, belki de arkadaşlığın başlangıcıydı.

Planı mükemmel bir şekilde işliyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

Her hafta içi sabahı saat yedide James Ponder, Ponder House'un arkasındaki park yerine arabasını park eder, binaya girer, ikinci kattaki ofisine yürür ve günün takvimini gözden geçirirdi (bu, önceki akşam ofisten ayrılmadan önce yaptığı son şey olduğu için pek de gerekli değildi). Sonra adımlarını geri atar, birkaç kapı ötedeki Chalice'e gider, bir kahve alır ve günün işine başlamak için geri dönerdi. Ofisi saat dokuzda resmen açılmadan önce genellikle bir saat kadar rahat vakit geçirirdi. Bundan sonra, hava uygunsa, biraz egzersiz yapmak için postaneye giderdi.

O, disiplin ve düzenin vücut bulmuş hali olan, hoş ve içine kapanık bir adamdı. Günlük kıyafeti ütülü bir gömlek, pahalı bir kravat, takım elbise veya spor ceket ve parlatılmış ayakkabılardan oluşuyordu. Bu mütevazı nezaket ve resmiyet seviyesi, onu Golden'ın rahat, sanal, teknoloji odaklı pazarında bir anakronizm haline getiriyordu. Bununla birlikte, modası geçmiş yöntemlerine rağmen, Bay Ponder toplumda oldukça saygın ve iyi bağlantılara sahip bir kişiydi.

Etkisi vardı.

Ofis binası, içten ve dıştan, zarafet ve düzenin bir örneğiydi; bu, Tony'nin kitapçısının tam zıttıydı. Theo, hakkını vermek gerekirse, ikisinden birinde olduğu kadar rahat edeceğini kanıtladı.

Theo, tentenin altına girdi ve Ponder Evi'ne açılan, şu anda kilitli olan ağır kapının önünde durdu. Kapı, meşe kaplamalıydı, ağır çelik çerçevesi ve iki sürgüsü vardı. Girişin yanındaki duvara parlak bronz bir levha asılmıştı. Levhada şunlar yazıyordu:

James Ponder
Aracı ve Danışman
Sadece Randevu ile

Altında, diğeri kadar parlak, daha küçük bir tarihi levha, binanın adını ve yapım yılını, 1845'i belirtiyordu. Kapının yanına, yine lekesiz bir pirinç lamba yerleştirilmişti. Tuğla duvarlar fırçalanmış ve temizdi.

Theo çağrı cihazındaki bir düğmeye bastı.

Hiçbir hoş karşılama belirtisi göstermeyen, gayet doğal bir kadın sesi cevap verdi: "Size yardımcı olabilir miyim?"

Theo konuşmacıya yaklaştı. "Evet, günaydın. Bay Ponder ile görüşmek için randevu almak istiyorum, lütfen."

“Müşterimiz misiniz?”

"Henüz değil."

Ses, Bay Ponder'ın yeni müşteri kabul etmediğini duyurmak üzereydi ki Theo arkasından birinin sesini duydu.

"Size yardımcı olabilir miyim, efendim?"

Theo arkasına döndüğünde, belki de kendi yaşlarında olan, özenle giyinmiş ve elinde bir avuç posta tutan bir adam gördü.

"Günaydın efendim," dedi Theo. "Evet, Bay Ponder ile randevu almaya çalışıyordum. Kasabaya yeni taşındım ve bir arsa hakkında bilgi almak istedim."

"Ben James Ponder."

El sıkıştılar. Theo hafifçe eğildi.

“Ah, ne güzel. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Ponder. Lütfen bana Theo diye seslenin.”

"Bay Ponder," diye tiz bir sesle hoparlörden kadın sesi duyuldu. "Tam da beyefendiye söylemek üzereydim ki..."

“Sorun yok, Bayan Gidley. Bizi içeri alın lütfen.”

Kilitler açıldı. Bay Ponder, Theo'nun önce girmesine izin vermek için geri çekildi. Resepsiyon odasına adım attıklarında kapı arkalarından ağır ağır kapandı. Theo, sanat eserlerinden, antikalardan, budanmış ağaçlardan ve halılardan Ponder Evi'nin sıradan bir ofis binasından çok daha fazlası olduğunu bir bakışta anladı. Duvarlardaki süsler mükemmel yükseklikte ve tam dik açılarla, hassas aralıklarla yerleştirilmişti. Çam ağacından yapılmış zemindeki halının püsküllleri yeni taranmıştı. Mobilyalarda toz yoktu ve sergilenen her eşya - kristal, pirinç, taş, ahşap - yakın zamanda cilalanmıştı.

Sonraki ziyaretlerinde Theo, dikkat çekici derecede eklektik olmalarının yanı sıra, tüm sanat eserlerinin gerçekten de orijinal olduğunu (Cassatt, Thiebaud, Bartlett, Fujimura); aslan pençesi ayaklı maun vitrinin gerçekten de 18. yüzyıl sonlarına ait Thomas Chippendale yapımı olduğunu; saten ağacı ve abanoz kakmalı kareli

büfenin gerçekten de Hepplewhite yapımı olduğunu; ve dokuza on iki boyutlarındaki halının gerçekten de 19. yüzyıl sonlarına ait Pers Serapi ipeği olduğunu doğruladı. Budanmış ağaçların kökeni hakkında hiçbir fikri yoktu, ancak onun da seçkin bir geçmişe sahip olduğunu tahmin ediyordu.

Theo, Ponder'ın bekleme odasını hızlıca incelerken, Bay Ponder da aynı anda kendi gözlemlerini yaparak, karşısında duran yaşlı adamın kıyafetinden, kol saatinden, kol düğmelerinden ve atkısından sıradan bir ziyaretçi olmadığını tahmin etti.

Bay Ponder, uzun süredir sekreterliğini yapan Bayan Gidley'e telefon görüşmelerini bekletmesini söyledi.

Gözlüklerinin üzerinden baktı, patronuna üstünkörü bir baş selamı verdi ve Theo'ya öfkeyle baktı. Onun nöbet kulesini geçip içeri girmesine içerlemişti ve soğuk, küçümseyici bakışlarıyla bu hoşnutsuzluğunu açıkça belli etti. Theo karşılık olarak utangaç bir gülümseme sundu.

Bay Ponder, iyi aydınlatılmış, halı kaplı merdivenlere doğru yol gösterdi. "İsterseniz asansörüm de var."

"Teşekkür ederim. Merdivenleri tercih ederim."

Seksen altı ve yetmiş altı yaşında olan Theo ve Bay Ponder, merdivenleri hayranlık uyandıracak bir tereddüt veya zorlanma belirtisi göstermeden çıktılar. En üstte, titizlikle bakımı yapılmış ve daha fazla sanat eseri barındıran küçük bir koridora girdiler. Resepsiyon alanı ve koridor gibi iyi dekore edilmiş ve bakımlı olan Bay Ponder'ın ofisine girdiler.

Grainger McKoy tarafından yapılmış bir ahşap oyma eseri.

Maun bir kaide üzerinde üfleme camdan yapılmış bir parça.

Perthshire'dan üç adet millefiori kağıt ağırlığı.

Theo aklından şu notu aldı: *Bu adam, güzelliğe ve mükemmelliğe düşkün, zevk sahibi bir kişi* .

Dikkat çekici bir şekilde, aracı kurum işlerine dair hiçbir kanıt veya yetkinlik belgesi bulunmuyordu. Diploma yoktu. Meslek örgütlerine üyelik belgesi yoktu. Bay Ponder ve selefleri birçok ödül biriktirmiş olsalar da, hiçbir ödül yoktu. Tek bir dosya klasörü, bir mürekkep hokkası ve kalem, kapalı bir dizüstü bilgisayar ve bir takvim dışında, masaüstü boş, cilalı ve kusursuzdu.

Bay Ponder'ın masasının yanındaki büfenin üzerinde, şüphesiz bir aile fotoğrafı vardı. Ve büfenin üstündeki duvarda, Theo'nun çerçevedeki yüze dair değerlendirmesine göre, içine kapanık, düşünceli ve güzel orta yaşlı bir kadının resmi asılıydı. Bayan Ponder mı?

Ofisin doğu duvarında, sekiz fit yüksekliğindeki pencereler Broadway'e bakıyordu. Perdeler ve jaluziler, Bay Ponder'ın istediği kadar ışık girmesine izin verecek şekilde tasarlanmıştı. Odanın sessizliği, sokak gürültüsünün çalışma alanının huzurunu bozmasını engelleyen ses yalıtımının bir göstergesiydi.

Ofisteki her şey - mobilyalar, sanat eserleri, hatta bizzat kendisi - incelik ve nezaket yayıyordu.

İki adam, damarlı akçaağaçtan yapılmış küçük bir masada oturuyordu. Masanın ortasında, kristal bir vazoda gardenya çiçekleri (ezilmemiş beyazlıkları, o sabah oraya konulmuş olduklarını gösteriyordu) duruyordu.

"Size bir içecek getireyim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim Bay Ponder. Vaktinizi fazla almak istemiyorum."

“Bay Theo, Bayan Gidley’nin yeni müşteri kabul etmediğimi söylemesi doğruydu. Umarım size bunu söylerken çok sert davranmamıştır. Küçük işletmemizi oldukça koruyor. Ben biraz emekliyim ama yine de her gün ofise geliyorum. Kırk yılı aşkın süredir, neredeyse benim burada olduğum kadar uzun süredir Ponder House’un koruyucu meleği ve güvenlik görevlisi oldu.”

Theo elini kaldırdı. "Özür dilemenize gerek yok. O sadece işini yapıyordu ve bazen insanları uzak tutma ihtiyacını çok iyi anlıyorum. Sanırım böyle bir yerin koruyucu bir meleğe ve iyi bir jandarmaya ihtiyacı var."

Bay Ponder başını salladı. "Bana bir gayrimenkul hakkında soru sormak istediğinizi söylemiştiniz."

“Ah, evet, ama ondan önce, Bay Ponder, lütfen, şehre yeni taşındım ve bu bölgedeki eski binalarda bazı restorasyon çalışmaları yapıldığını görüyorum. Mimariye ilgi duyuyorum ve girişinizdeki demir işçiliğini fark etmeden edemedim. Sormakla kabalık etmek istemiyorum - ve şu anda meşgulseniz lütfen beni affedin - ama bana Ponder Evi hakkında bilgi verebilir misiniz? 19. yüzyıldan kalma bir Amerikan yapısını bu

kadar kusursuz durumda nadiren gördüm."

Bay Ponder, sandalyesine yaslanıp bacaklarını çaprazladığında gözlerinde bir ışık belirdi. Gerçekten de, bazıları için son derece ayrıntılı sayılabilecek şekilde, binanın tarihini ve tasarımını biliyordu. Bu hikâyeyi anlatma girişimleri genellikle ılımlı bir ilgiyle veya daha azıyla karşılanıyordu. Çok az insanın dikkat süresi, Bay Ponder'ın ofis binası hakkındaki anlatımının uzunluğuna veya ayrıntısına eşitti.

"Aslında sabahım oldukça boş. Hiç acelem yok."

Ve sonraki yarım saat boyunca, Theo'nun ufak tefek kesintileri dışında, Bay Ponder, ilk taşı koyan atalarına kadar uzanan bir anlatımla, o yeri net ve canlı bir şekilde anlattı. Theo dik oturdu, dirsekleri kolçaklarda, çenesi başparmaklarının üzerinde, gözleri Bay Ponder'a sabitlenmişti. Theo ne kadar dikkatle dinlerse, Bay Ponder o kadar uzun ve istekli bir şekilde konuştu.

Açıkça söylemek gerekirse, Theo'nun ilgisi hiç de sahte değildi; gerçekten *ilgiliydi* .

"Peki ya tuğla?" Theo sonunda başını sallamak ve yüz ifadeleriyle değil, sözlerle araya girdi. "Tuğla neyden yapılıyor, yerel malzemeden mi? Tarihi levhalardan birinde nehrin yakınında bir dökümhane olduğunu okudum, doğru mu?"

Konuşma devam etti. Soru. Cevap. Ünlem. Açıklama.

"Bir ara, Bay Theo, belki sizi kasabada gezdirip tarihinden biraz bahsedebilirim." Theo, Tony'nin eski aileler hakkındaki sözlerini hatırladı. "Golden'ın zengin bir geçmişi var. Ama eminim her şehir aynı şeyi söyleyebilir. Şimdi, bir mülkten bahsettiniz. Aklınızda hangi parça var?"

Theo ellerine baktı ve kızardı. "Bunu ne kadar önemsediğini bildiğim için sana söylemekten neredeyse korkuyorum."

Bay Ponder, Theo'nun ne demek istediğini anlamakta biraz zorlandı. "Ponder Evi mi?"

"Lütfen açıklamama izin verin. Şöyle ki, birkaç aylığına kalabileceğim, kiralık bir yer arıyorum ve binanızın en üst katında boş bir yeriniz olabileceğini duydum. Eğer bu doğruysa, çok ilgilenirim."

Bay Ponder sandalyesinde kıpırdandı. "Ah, o mu? Evet, Bay Theo, bir dairem var ama hiç kiraya vermedim. Sanırım ilgilenmiyorum. Çok üzgünüm ve size uygun bir yer bulmanızda yardımcı olmaktan

mutluluk duyarım."

Theo'nun yüzünde hayal kırıklığını gizleyemedi. "Elbette. Kesinlikle anlıyorum."

Bay Ponder bir an düşündü. "Burada ne kadar kalmayı düşünüyorsunuz?"

"Emin değilim ama birkaç ay süreceğini tahmin ediyorum. Belki altı ya da yedi ay."

"Ve yalnızsınız?"

"Evet, dul bir adamım. Karım yıllar önce vefat etti."

"Evcil hayvan kabul edilmiyor."

Theo gülümsedi. "Evcil hayvanım yok. Parkta kuşları beslemek alışkanlığım oldu ama hiçbiri beni eve kadar takip etmiyor."

"Ve Bay Theo, affedersiniz. Sanırım size Golden'da neden bulunduğunuzu sormadım."

"Bazı ticari meselelerim, ilgilenmem gereken bazı mülklerim var." Bu, garip bir şekilde belirsiz bir cevaptı, ancak Bay Ponder ayrıntı sormadı. En azından henüz sormadı. Şu anda yeni bir olasılığı düşünüyordu. Seçeneklerini tartan bir adamın tereddüdüyle konuştu.

"Daireyi kiralayacağımdan emin değilim, ama kiralarsam üç kat merdiveni çıkabilir misiniz? Dairenin girişi arka tarafta metal bir merdiven. Ve merdivenlere ulaşmak için bir kapıyı açmanız gerekiyor. Oldukça zahmetli."

Vazgeçmeye niyeti olmayan Theo, kendinden emin bir şekilde cevap verdi: "Yürümeyi çok severim. Ve merdivenleri de severim."

"Burada, özellikle hafta sonları, üniversite öğrencileri ve gece hayatı nedeniyle oldukça gürültülü olabiliyor. Bu bir sorun teşkil eder mi?"

"Belki. Ama pek olası değil. New York'taki evimde çok merdiven ve çok gürültü var. Aslında biraz gürültüye, tamamen sessizliğe göre daha kolay alışabilirim. Ama Bay Ponder," Theo, tartışmayı durdurmak istercesine açık bir elini kaldırdı, "size yük olmak istemiyorum ve bu güzel yere büyük bir sevgi duyduğunuzu anlıyorum. Sizi zor durumda bıraktığım için özür dilerim. Sorumu geri çekiyorum ve yakınlarda bir yer bulacağım. Belki bana bir öneride bulunabilirsiniz. Ama yakın zamanda şehirde bir yürüyüş turu yapmak isterim. Şimdi, son bir soru: Tabelanızda emlakçı ve danışman olduğunuz yazıyor. Emlakçının ne olduğunu biliyorum. Ama danışmanlık işinizi nasıl tanımlarsınız?"

Bay Ponder'ın sesi iş tonuna büründü. Kendisinin tavsiye veren, sır saklayan, sakinliği sağlayan ve fikirleri besleyen biri olduğunu açıkladı.

“Bazen danışmanlık tek bir görüşmeyle halledilir; bazen ise uzun ve karmaşık işlemler içerebilir. Hepsi de çok özel, duruma özeldir.”

Theo başını salladı. "Peki, bir danışman rahip veya avukat gibi mi? Gizlilik yemini mi ediyor?"

“Sanırım bu danışmana bağlı. Danışmanlar için bir lisanslama veya etik kurulu yok, ancak bir danışman temel gizlilikten yoksunsa, uzun süre bu işte kalamaz. Sıklıkla çok hassas bilgilerle ilgileniyoruz; bunların bir kısmı finansal, bir kısmı kişisel, bir kısmı da aileyle ilgili. İyi bir danışman tamamen güvenilir olmalı ve bence evet, gizlilik yemini etmiş olmalı. Bana göre bu, mesleğin temel bir ilkesidir.”

Theo başını salladı. “Çok iyi. Sizin şehrinizde bulunduğum süre boyunca bir danışmana ihtiyacım olabilir. Yeni müşteri almıyorsanız, belki beni birine yönlendirebilirsiniz. Kesinlikle güvenlik görevlisini kızdırmak istemem.” Theo kaşlarını kaldırdı, aşağı kata doğru başını salladı ve gülümsedi. “Yeni müşteri almıyorsunuz, değil mi?”

“Evet, şey...” Bay Ponder, Theo'dan açıkça etkilenmişti ve onun hikayesinin ne olabileceğini merak ediyordu. Ayrıca, açıklanamayan bir şekilde, bu karşılaşmanın göründüğü kadar tesadüfi olmayabileceğine dair içini kemiren bir his vardı.

Theo kalkıp gitmek üzereydi. Ayağa kalkıp doğrulmasındaki ve vücudunu düzeltmesindeki kolaylık, yaşının farkında olmadığını gösteriyordu. Dinçliği apaçık ortadaydı.

"Bay Theo, üst kata bir göz atmak ister misiniz?"

"Lütfen, Bay Ponder, vaktinizi fazlasıyla aldım. Daireyi görürsem, ofisiniz kadar güzel olacağını ve 'hayır' cevabını kabul edemeyen bir baş belası haline geleceğimi düşünüyorum."

“Şimdi, şimdi.” Bay Ponder, Theo'nun itirazını elini sallayarak savuşturdu. “Sana göstereyim.”

Ofisten ayrılırken Theo, Bay Ponder'ın masasının arkasındaki portreyi işaret etti. Bu portre, Chalice'in duvarlarında asılı olan kurşun kalem portreleriyle aynı özelliklere sahipti. "Bu, kim olursa olsun, bir ustanın eseri."

Bay Ponder başını salladı. "Katılıyorum. Sanatçı buralı birisi. Asher Glissen. Ailesi nesillerdir bu toplulukta yaşıyor. Karım bunu ilk

gördüğünde ağladı."

Koridordan aşağıya, kilitli bir kapıya doğru yürüdüler. Bay Ponder, tuş takımına bir kod girdi ve kapıyı iterek açtı. Kapının kasası, alt kattaki giriş kapısı gibi kalın bir malzemeden yapılmıştı ve belli ki su geçirmezlik düşünülerek monte edilmişti.

"Üst katı daire olarak yenilediğimde, ofisimin herhangi bir izinsiz giriş riskine karşı güvenli olduğundan emin oldum. Yıllar içinde, müşterilerimin güvenliği için de dahil olmak üzere, güvenlik duvarları, hareket dedektörleri ve diğer güvenlik önlemlerini aldık. Üst katı kiraya vermekte tereddüt etmemin nedenlerinden biri de kötü kiracılardan duyduğum korku. Müşterilerim burada herhangi birinin yaşamasını istemezler."

İki adam, süssüz ve şıklık arayışından yoksun merdivenleri tırmanarak, başka bir şifre gerektiren ağır bir kapıya ulaştılar. Kapı, döşenmiş bir oturma odasına açılıyordu.

Bay Ponder, "Girişten başlayalım," dedi. Theo'yu binanın arka tarafına, batı ucuna götürdü. Odayı bol güneş ışığıyla dolduracak kadar pencere vardı ama şu anda perdeler ve güneşliklerle örtülüydüler.

Loş ışıkta bile Theo, dairenin Bay Ponder'ın ofisinden daha mütevazı bir şekilde dekore edilmiş olmasına rağmen, tanıdığı herhangi bir üniversite öğrencisi için çok lüks olduğunu görebiliyordu. Aslında, böyle bir konutu emanet edebileceği çok az yetişkin vardı.

Bay Ponder sürgüleri açtı ve kapıyı araladı. O ve Theo sahanlığa çıktılar. Kartpostallara layık panoramik bir manzara onları karşıladı. Theo hayranlıkla hafifçe ıslık çaldı ve fısıldadı, "Ne muhteşem bir manzara."

Bay Ponder başıyla onayladıktan sonra demir işlemeli merdivenlere baktı ve şöyle dedi: " *Manzara* güzel, ama buraya ulaşmak için kırk beş basamak çıkmak gerekiyor. Bu da epey bir tırmanış demek."

Theo başını salladı. "Evet, ama böyle bir manzara için ödenmesi gereken küçük bir bedel bu."

İçeri geri döndüler.

İçeri girdiklerinde, aslında ne bir oda ne de güney çamurunun aşağılayıcı etkisine maruz kalmış bir yer olmayan küçük bir çamur odasına adım attılar. Oradan, rahat bir daireye geçiliyordu: iki yatak

odası, iki banyo, bir mutfak, geniş bir yemek odası ve oturma alanı bir arada. Dökülmüş balın derin altın rengindeki çam ağacından yapılmış zeminler, zevkle oryantal halılar ve kilimlerle kaplanmıştı. Yüksek tavanlar ve uzun, geniş pencereler mekana ferahlık hissi veriyordu. Işık ve gölgeyi takdir eden, güneş ışınlarının bir yüzeyden diğerine geçerken odada meydana gelen ince değişiklikleri seven biri - tıpkı Theo gibi - böyle bir yerin görsel zevkine doyamazdı.

Başını salladı ve üç kez homurdandı. "Bay Ponder, bunu gördükten sonra sanırım çok büyük bir baş belası olacağım."

Bay Ponder, Theo'nun konut hakkındaki olumlu görüşünden memnun kaldı.

Fakat aynı zamanda ihtiyatlı bir adamdı. Bu kibar, nazik ve cana yakın yaşlı adamın bir saatten biraz daha uzun bir süre önce tamamen yabancı biri olduğunu ve şimdilik sokaktan gelen, kimliği doğrulanmamış bir sorgulayıcı olarak kaldığını aklında tutuyordu.

Bay Ponder, varlıklı kişilere danışmanlık yaptığı dönemlerde, hatip belli dolandırıcılar ve çekici sahtekarlardan azımsanmayacak sayıda örnekle karşılaşmıştı. Bazen müşterilerini, zarar verilmeden önce kötü niyetli kişilerin elinden kurtarmıştı. Bazen de müşterilerinin yanlış yere duydukları güvenin enkazını toplamalarına yardımcı olmuştu. Yine de Theo'da bir şey vardı ki, ona karşı koyulamaz bir yanı vardı.

Temkinli Bay Ponder, "Bay Theo, bunu düşünmek için birkaç güne ihtiyacım var, ama belki bir çözüm bulabiliriz. Belki siz de düşünmek istersiniz, özellikle o kırk beş basamak. Yaz aylarında gerçekten çok yorucu olabiliyorlar." dediğinde kendi kendini bile şaşırttı.

Theo başını salladı ve gülümsedi. *Amerika'da "zahmetli" kelimesini kim kullanır ki* ?

Bay Ponder, kelimelerini dikkatlice seçerek sözlerine devam etti: "Umarım sizi gücendirmeyeceğim bir ricam var. Bu çok beklenmedik ve çok hoş bir görüşme oldu, ama yine de birbirimizi tanımıyoruz. Daireyi kime kiralayacağımı bilmek müşterilerime karşı bir sorumluluğum. Biraz araştırma yapabilmem için bana referans listesi veya referans mektupları sağlayabilir misiniz?"

Theo başını salladı. "Tamamen anlıyorum ve ben de aynısını isterdim. Size arayabileceğiniz birkaç numara vermekten memnuniyet duyarım. Ama birkaç dakikanız daha varsa ve konuşmamızın gizli

kalacağına dair bana güvence verirseniz, size biraz hikayemi anlatmak isterim. Belki bu size biraz zahmetten kurtarır. Eğer kurtarmazsa, sizi daha fazla rahatsız etmem.”

Yine Bay Ponder'ın ofisinde oturdular. Theo konuşurken, danışman büyük bir dikkatle dinliyordu. Ve sonra sorular geldi. Bir sürü soru.

Yaklaşık iki saat sonra Theo ve Bay Ponder ayağa kalkıp aşağı indiler. El sıkıştılar.

Theo artık James Ponder'ın hem kiracısı, hem müşterisi, hem komşusu hem de sırdaşıydı.

Theo çıkarken Bayan Gidley'e reverans yaptı ve iyi bir öğleden sonra diledi. Bayan Gidley gülümsemiyordu.

O günün ilerleyen saatlerinde Bayan Gidley ikinci kata çıktı.

"Bay Ponder," diye hitap etti ona kırk yıl sonra bile resmi bir üslupla, "Artık yeni müşteri kabul etmediğimizi sanıyordum."

Ses tonundan hoşnutsuz olduğunu anladı. Cevap vermeden önce, içinden geçenleri söyledi.

“Bay Ponder, yani, kararın size ait olduğunu biliyorum, ama bu adamda hoşlanmadığım bir şey var. Ona güvenip güvenmediğimden emin değilim. Nedenini bilmiyorum, ama güvenmiyorum işte. Bana sorarsanız, biraz fazla kibar ve biraz fazla kurnaz görünüyor. Bu, onun hakkındaki ilk izlenimim. Ve ikimizin de istediği kadar işimiz var zaten.”

Bay Ponder, cevabında kibar ama kararlıydı. “Anita, bunun alışılmadık bir durum olduğunu biliyorum, ama zaten bazı araştırmalar yaptım ve birkaç telefon görüşmesi gerçekleştirdim ve onu müşteri olarak kabul etmekte bir sakınca görmüyorum. Onun hakkında size çok fazla şey anlatamayacağım. Mesleğimizin nasıl işlediğini biliyorsunuz. Bu, çok dikkatli olmam gereken durumlardan biri. Ama şimdilik, size söylediklerimi yapın.”

Sesindeki kararlılık, her türlü cevabı bastırdı. Yüzü solgunlaştı, dudakları kapandı ve burun delikleri genişledi.

"Anita," diye gözlerinin içine bakmaya çalıştı ama gözleri elindeki kaleme kilitlenmişti, "lütfen, bana güven."

Tartışma dürtüsüne direndi.

"Madem bu kadar gizli kalacak, onun hakkında dosya açmamı ister misin?"

“Evet, öyle yapalım ama bir süre boş kalabilir. İlk evrak işlerinin ve işlemlerin çoğunu kendim yapacağım.”

"Dosyaya hangi ismi yazmalıyım?"

"Theo."

Daha fazla bir şey söylemesini bekledi. Söylemeyince, ısrar etti. "Hangi Theo?"

"Şimdilik sadece Theo'yu koyun."

“Evet efendim. Başka bir şey var mı?”

“Evet. Temizlik şirketimizi arayın ve dairenin detaylı temizliğini yaptırın. Bay Theo yakında taşınacak.”

Ağzı açık kaldı ama konuşmadı. Yüzünde hem inanmazlık hem de hafif bir dehşet ifadesi vardı. Temkinli Bay Ponder kendini neyin içine sokuyordu?

"Evet, efendim." Odayı terk etmek için döndü.

Ponder House'un koruyucu meleği hiç de mutlu değildi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

Theo ve Bay Ponder, tanışmalarının ardından geçen günlerde birkaç kez görüştüler. Her görüşmede Bayan Gidley, gizemli yaşlı adama ilk karşılaşmalarında sergilediği aynı kaş çatma ve soğuk, küçümseyici bakışlarla karşılık verdi.

***Sen yaşlı yılan. Kimsin sen* ?**

Bay Ponder'ın kiracısı olarak Theo'dan birkaç makul isteği yerine getirmesi istendi: evin düzgün bakımı, sorunlar veya cihaz arızaları hakkında derhal bildirim, balkonun dikkatli kullanımı (ve özellikle çocukların olmaması; hala yerinde olan orijinal korkuluk, günümüz güvenlik standartlarının on sekiz inç altındaydı), sigara içilmemesi, ev misafirleri konusunda gizlilik ve sadece arka merdivenlerden giriş. Bay Ponder, gerekirse haftada bir veya Theo'nun gerekli gördüğü aralıklarla temizlik hizmeti sağlayacaktı. Theo isterse, ağır eşyaları merdivenlerden yukarı taşımak zorunda kalmaması için market alışverişini de daireye teslim ettirebilirdi. Theo altı aylık kirayı ödedi ve bunu yapmaya ısrar etti, "böylece beni sokağa atamazsınız."

Theo salı sabahı taşındı. Bir taksi onu Ponder House'un arka tarafına götürdü ve yaşlı adam, taksi şoförünün çantalarını taşıma teklifini reddederek, iki büyük bavulu teker teker üç kat merdivenden yukarı taşıdı. Bu gerçekten yorucu bir işti. Bavullarını açtı; çoğunlukla kıyafetler, kitaplar ve evraklar vardı. Sonra Broadway'deki küçük bir markete gidip birkaç yiyecek ve şarap şişesi aldı. *Mutfakta ne kadar az yiyecek olursa* , diye düşündü, *o kadar çok dışarı çıkarım, o kadar çok şey görürüm ve o kadar iyi durumda olurum* .

Bay Ponder'ın müvekkili olarak Theo, acil bir durumda kullanılmak üzere, iletişim kurulacak kişilerin ve önemli iş ortaklarının isimleri de dahil olmak üzere, gerekli kişisel bilgileri kendisine verdi. "Ben yaşlı bir adamım; ne olacağını asla bilemezsiniz."

Ayrıca, Ponder Bey'in olası masrafları ve giderleri için kullanılmak üzere yüz bin doları da emanet olarak yatırdı.

Theo ayrıca Kutsal Kase'deki portrelerle ilgili planını da açıkladı.

“Hepsini, birkaç tanesini birden satın alıp gerçek sahiplerine vermek istiyorum. Onlarla çeşmenin yanında buluşacağım, ancak adreslerini bulmak ve buluşmaları planlamak için yardıma ihtiyacım olacak.”

Bay Ponder bu fikirden hem etkilenmiş hem de oldukça şaşırmıştı. Theo'ya soruları ve uyarıları vardı. Hatta alternatif bir öneri bile sundu.

“İsterseniz hepsini birden satın alıp sanatçıya veya kahve dükkanı çalışanlarına teslim ettirebiliriz. Bu çok daha kolay ve hızlı olur.”

Theo bu öneriyi kesin bir dille reddetti. "Hayır, hayır. Onları kendim vermek istiyorum. Bunu bu şekilde yapmam çok önemli. Onları teker teker vereceğim."

Bay Ponder'a üzerinde üç isim bulunan bir liste verdi. Portreleri zaten satın almıştı ve hediyeleri teslim etmek için sabırsızlanıyordu.

Bay Ponder'ın komşusu olan Theo, Broadway boyunca ve çevresinde neredeyse her gün yavaş yürüyüşler yapmayı alışkanlık haline getirdi. Ponder House'daki daireyi kiraladıktan kısa bir süre sonra yaptığı bu yürüyüşlerden birinde, Tony'ye tavsiyesi için teşekkür etmek üzere Verbivore'a uğradı. Ve düzenli olarak kitap alacağına söz verdi.

“Şükürler olsun!” Tony elini kaldırdı ve çadırda yapılan dini toplantıdaki yaşlı bir kadın gibi el sıkıştı. Orada oturan üç PL'ye döndü. “Birisi şu fotoğrafı çeksin! Sonunda! Paralı bir müşteri. Theo, belki birilerine bulaşırsın. Umarım öyle olur. Bu gidişle ay sonunda dükkanımı kapatacağım.”

Theo, danışmanı ve sırdaşı Bay Ponder'a saklaması için bir dosya dolusu belge teslim etti. Gelecekte başkalarını da ekleyeceğini, ancak şimdilik bu düzenlemeden memnun olduğunu ve minnettar olduğunu belirtti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

Bayan Gidley, Theo için yaptığı ilk resmi işinde (Bay Ponder'ın buldu talimatıyla) üç yerel sakinin adresini ve Theo'nun el yazısıyla yazdığı mektupları onlara gönderdi. Ayrıca (yine Bay Ponder'ın talimatıyla) mektupların zamanında adreslerine ulaşmasını sağlamak için bir kayıt tutmaya başladı. Adresleri bulmak bazen zor ve zaman alıcıydı ve bu biraz aşağılayıcı görev, Theo'nun Bayan Gidley'in gözündeki yerini yükseltmekten çok uzaktı.

Yine de işini yaptı, hem de iyi yaptı ve karşılığında da oldukça iyi bir ücret aldı.

***"Bu yaşlı adam neden bedava portre dağıtıyor ki* ?" diye düşündü. *"Çok şüpheli* ."**

Ancak, daha önce hiç bu kadar güzel bir el yazısı görmediğini de itiraf etmek zorunda kaldı. Tam olarak bir dolandırıcının el yazısı değildi belki, ama insan asla bilemezdi.

Theo'nun ikinci, üçüncü ve dördüncü alıcıları da çeşmenin başına zamanında geldiler; konuşkan, meraklı ve yaşlı adamın yaptıklarına minnettardılar.

İkinci ödül sahibi ise Bowleg Bar and Grill'de barmenlik yapan Junior Perryman'dı. Yıllar önce, önceki kariyerinde, Junior yerel bir tekstil fabrikasında geçirdiği bir kazada kolunu kaybetmişti. Portresinde, aynı kazadan kalan belirgin bir yara izi sol gözünün üzerinde görünüyordu ve burnu hafifçe yamuktu.

Saat sekizde başlayan vardiyası için işe giderken çeşmenin yanına uğradı, Theo ile tanıştı, oturdu ve Bowleg'de viski ve bira servis ederken yıllar içinde yaptığı binlerce sohbetten pek de farklı olmayan, samimi ve acele etmeden bir sohbete daldı. Junior, konuşma yeteneğinin vücut bulmuş haliydi.

“Bazıları bana barmen diyor ama aslında ben bir terapistim, Dr. Phil gibi bir şey. Duyduğum bazı hikayelere şaşırırsınız. Ben sadece ilaçların daha kolay içilmesi için içecekler hazırlıyorum. Muhtemelen tek kolumla nasıl içecek hazırladığımı merak ediyorsunuzdur, değil

mi?”

Bu soru Theo'nun aklından *geçmişti* .

"Şey, bir ara gelmen gerekecek, sana nasıl yapıldığını göstereceğim. Sana özel kokteyllerimden birini hazırlayacağım."

Junior çeşmeyi işaret etti. "Bay Theo, bunu zaten biliyor olabilirsiniz ama bu çeşmenin adı Fedder. Adını nasıl aldığını öğrenmek ister misiniz?"

"Evet, teşekkür ederim, lütfen bana anlatın."

“Pekala. Çok uzun zaman önce, 1880'lerde, çeşme inşa edildiğinde büyük bir açılış töreni düzenlenmişti.”

Theo'nun gözleri önlerindeki etkileyici yapıyı inceledi. Bu yapı ona New York'taki Central Park'ta bulunan Bethesda Çeşmesi'ni hatırlattı. O çeşmede de kanatları açık bir melek vardı.

“Bir vaiz dua ediyordu ve platformda küçük bir çocuk vardı – sanırım belediye başkanının torunuydu. Dua devam ederken, heykelden bir güvercin uçtu ve bir tüy vaizin cübbesine düştü. Bunun üzerine küçük çocuk, 'Baba, bak melekten bir tüy parçası düştü!' diye bağırdı. 'Tüy parçası' dedi ama aslında 'tüy parçası' demek istiyordu. Bu olay gazeteye çıktı ve herkes çeşmeye 'Tüy Parçası' demeye başladı, ama şimdi sadece 'Tüy Parçası' deniyor. Bazen işte eğlence olsun diye, 'tüy parçası' kelimesini beş kere hatasız söyleyebilene bedava bira bahse girerim. Ayıkken bile zor, ama birkaç birayla neredeyse imkansız hale geliyor.”

Junior çeşmeye doğru başını salladı ve kıkırdadı. "Daha önce bazı müşterilerimi o sudan çıkarmak zorunda kalmıştım."

Saat sekize yaklaşırken Theo nihayet portreyi ortaya çıkardı ve Junior'a verdi.

"Bay Junior, bu yüzü gördüğümde özel bir insan, bilge ve iyi bir insan olduğunu hissetmiştim. Şimdi biliyorum. Ve aynı zamanda iyi bir hikaye anlatıcısı. Sizinle aynı dünyada olmaktan çok mutluyum."

Junior portreyi eline aldı.

“Teşekkür ederim. Yani, bunu bana öylece vereceksiniz, değil mi?” Sanki karşılığında bir şey istenmesini bekliyormuş gibi konuştu.

Theo başını eğdi ve elini kalbine koydu. "Bu benim için bir onur."

Bunu yapmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Junior resmi dikkatlice inceledi. "Bu adam gerçekten muhteşem,

değil mi? Ressam."

"Evet, öyle. Bay Glissen'i tanıyor musunuz?"

Junior başını salladı. "Hayır, bence o öyle biri değil."

Junior'ın göreve başlama vakti gelene kadar sohbet ettiler.

“Pekâlâ, Bay Theo, ben işe gitmeliyim. Güzel fotoğraf için tekrar teşekkür ederim. Sanırım anneme vereceğim. Bir akşam uğrayın, size özel kokteyllerimden birini hazırlayayım. Bedava. Ve yalnız olduğunuzda bir ara deneyin. Bir parça tüy. Çok hızlı, beş kere.”

Theo'nun ilham verici fikrinin üçüncü yararlanıcısı olan Bun Everson, arkadaşı Sara ile birlikte geldi. İkisi de Golden Üniversitesi öğrencisiydi. Bun (büyükannesinin adı olan "Bolluk"un kısaltması), grafik tasarım programına kayıtlıydı. Sara ise yaratıcı yazarlık ağırlıklı İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünde okuyordu. (*Gold Standard'da* Asher hakkında makale yazan da oydu.)

Bun, "Mezun olduğumuzda birlikte bir dergi çıkarmak istiyoruz," dedi.

Theo'nun aklında bir sürü soru vardı. İki kızın aklında ise yarım yamalak cevaplar ve tamamen şekillenmiş hayaller vardı.

Paketi Bun'a uzattı. Bun paketi açtı ve Sara'nın başı neredeyse onunkine değecek kadar yakınken, yorum yapmadan ona baktı. Daha önce bu portreyi Kadeh Duvarı'nda görmüşlerdi ve bir gün artık sergilenmediğini görünce ikisi de şaşkına dönmüştü.

Sara, “Bunu Bun’un ailesi için almak üzere para biriktiriyordum ama biliyorsunuz, ben sadece fakir bir üniversite öğrencisiyim. Bun da ben de Bay Glissen’in eserlerini çok seviyoruz. Fotoğraflarımızı çekerken kendisiyle güzel bir sohbetimiz oldu.” dedi.

"Benim fotoğrafımı çekerken Sara'nınkini de çekti," dedi Bun. "Umarım onun resmini de çizer."

Theo güldü. "Yani, belki bir gün burada tekrar karşılaşırız?"

Nitekim, bunu sadece birkaç ay sonra yaptılar.

Çok daha sonra dergi piyasaya sürüldü. İlk makalelerden biri, iki üniversite öğrencisinin Theo adında yaşlı bir adamla tanıştığı bir günü konu alıyordu.

Dördüncü ödül Frankie Knowles'a verildi. Çarpık gözleri ve yamuk ağzı, on iki yaşındaki kızın gülümsemesinin parlaklığını azaltmadı.

Theo, portreleri hediye etme fikrini ilk kez Bay Ponder'a

anlattığında, Bay Ponder iki önemli uyarıda bulunmuştu: Asla bir çocuğa doğrudan mektup yazma ve portreleri kadınlara, özellikle genç kadınlara hediye ederken her zaman dikkatli ol. Theo'nun bu ihtiyatı söylemeden de göstereceğini varsaymıştı, ancak yıllarca zeki insanların fiyaskolarını düzeltmekten edindiği tecrübeyle, bariz olanı söylemenin asla zarar vermeyeceğini de biliyordu.

"Bunların her ikisi de kolayca yanlış anlaşılabilir ve günümüzde başınızı belaya sokabilir. Bir çocuğa veya gence resim vermek istiyorsanız, ebeveynlerine yazın ve teklifinizi kabul edip etmeyeceklerine kendileri karar versinler. Ebeveynlerin yalnız gelmesine de şaşırmayın."

Theo, özellikle de bu kadar erken bir dönemde, çocuklara hiç portre hediye etmemeyi düşünmüştü, ancak Frankie Knowles'ın çerçevelenmiş yüzü bunun aksini kanıtladı.

Çocuk babası ve annesiyle birlikte geldi.

Hayatlarında sadece bir kez Chalice'e gitmişlerdi - dört dolarlık kahve, kıt gelirlerinin ulaşamayacağı bir şeydi - ve Frankie'nin fotoğrafının duvara asıldığından bile haberleri yoktu.

Onları Fedder'e davet eden mektubu aldıklarında biraz şüpheci ve huzursuzdular. Ancak Golden'ın pek de şık olmayan mahallelerinden birinde, yakınlarda yaşıyorlardı ve en azından Frankie'nin yürüyüşten keyif alacağını ve açık havada olmanın faydasını göreceğini düşündüler. Temiz hava, tekerlekli sandalyeye bağlı bir çocuk için iyi bir ilaçtı.

Tanışmaların ardından — Theo, Frankie'nin iki elini de tutuyordu — tekerlekli sandalye bankın birkaç adım önüne park edildi, böylece yaşlı adam ve küçük çocuk diz dizine, birbirlerine bakacak şekilde oturdular. Bay ve Bayan Knowles sessizce otururken, onlar yarım saat boyunca eski dostlar gibi sohbet ettiler. Bu süre boyunca Theo'nun tüm dikkati Frankie'nin yüzünde ve gözlerindeydi.

Theo'nun sorularından birine karşılık çocuk, "En sevdiğim spor NASCAR," dedi.

Theo, Monte Carlo'daki ünlü yarışta öğrendikleri dışında yarış arabaları hakkında pek bir şey bilmiyordu, ancak Frankie'nin bu spora olan coşkusu onu eğlendiriyordu. Belki de tekerlekli sandalyeye bağlı olmak, genç çocuk için hızı cazip bir olasılık ve anlaşılabilir bir

fantezi haline getirmişti.

Frankie portresinin ambalaj kağıdını çıkardığında, ona yardım etmek için ayağa kalkan annesi bir eliyle yüzünü yelpazeledi, diğer elini de kalbine koydu. Ağzı açık kaldı, konuşamaz oldu. Frankie'nin babası da aynı derecede büyülenmişti ama daha az duygu gösterdi. O da ayağa kalktı, başını salladı, gülümsedi ve oğlunun omzuna hafifçe vurdu. Tüm gözlerin hediyeye dikildiği kısa bir sessizliğin ardından, içten teşekkürler, kucaklaşmalar ve kahkahalar geldi.

Theo, Knowles ailesini bir daha hiç görmedi. Ama onlar ondan sık sık bahsederlerdi ve "bu yaşlı adamın bize Fedder'de ücretsiz olarak verdiği gerçek portre"nin hikayesini başkalarına anlatmak için hiçbir fırsatı kaçırmazlardı.

Fikir hayata geçmeye başlamıştı bile.

Huzursuz bir muhasebeci.

Sosyal ve girişken bir barmen.

Girişimci olma hayali kuran biri.

Bir NASCAR hayranı.

Daha en az seksen sekiz tane daha var.

Theo, muazzam bir fırsat yakalamıştı. Golden'ın en yeni sakini olarak amacını tesadüfen bulmuştu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

19. yüzyılın başlarında Golden'ı tasarlayan şehir planlamacıları, ya öngörüye, ya sezgiye ya da şans eseri, orta refüjü o dönemde moda olandan daha geniş yapmışlardı. Planlamacılardan biri Avrupa'ya gitmişti - 1800'lerin başlarında bu bir lüks sayılırdı - ve oradaki eski şehirlerdeki geniş bulvarlardan bazılarını görmüştü (Paris'teki Champs-Élysées, Barselona'daki La Rambla, Milano'daki Via Monte Napoleone).

Anlatılana göre, Broadway'in doğu ve batı tarafları arasındaki boşluğun, büyük gölgelikli ağaçlar, çeşmeler, oyun alanları ve peyzaj düzenlemesi yapılabilecek yeşil alanlar için yeterince geniş olması önerisi ondan gelmişti. Bu kararın bilgeliği veya tesadüfiliği şehre büyük fayda sağlamıştı.

Başlangıçta ve büyük ölçüde Paris'i ziyaret etmiş olan şehir planlamacısının teşvikiyle, orta refüj "Promenade" olarak anılmaya başlandı.

Son hece, "nod."

Şehrin geri kalanı gibi, Promenade de yıllar içinde ekonomik iniş çıkışlar yaşadı.

Şehrin mali kaynakları azaldığında, bu durum orta refüjdeki bitkilerin ve tarihi yapıların bakımsızlığında kendini gösteriyordu. Öte yandan, yerel hazine bol olduğunda ve şehir merkezi geliştiğinde, iyi maaş alan ağaç bakımcıları ve peyzaj mimarları cadde boyunca düzeni ve güzelliği koruyordu. Güvenli, temiz ve güzel bir gezinti yolu her zaman iş ve halkla ilişkiler için faydalı oluyordu.

Golden'ın en son yeniden doğuşunda, Theo'nun gelişinden önceki dönemde, şehir önceki yılların ihmalini gidermek için yoğun bir kampanya yürütmüştü. Çöp, bakımsız bitki örtüsü, çatlak kaldırımlar, arızalı çeşmeler, bakımsız dükkanlar ve yosun kaplı havuzlar, kapsamlı ve iyi finanse edilmiş bir iyileştirme çalışmasının hedefi haline geldi. Bu yenileme, yeni peyzaj düzenlemesi, sokak döşemesi, yeni boya, zevkli tabelalar ve bölgeyi iyi durumda tutmak için her gün çalışan bir bakım

ekibi getirdi.

Ve halk, yerel liderlerin ve işletme sahiplerinin memnuniyetine, cüzdanlarını sonuna kadar açarak karşılık verdi.

Theo'nun Golden hakkındaki bilgisi gün geçtikçe arttı. Yürüyüşler, sohbetler, gözlem ve sorgulamalar yoluyla şehrin tarihini ve simge yapılarını öğrendi. Tarihi levhalar binaların, köprülerin, önde gelen vatandaşların ve yerel endüstrinin hikayelerini anlatıyordu. Ve her zaman Tony ve Junior gibi insanlar boşlukları dolduruyordu.

Bay Ponder'ın söz verdiği gibi, şehrin zengin bir geçmişi vardı.

Theo, ilk karşılaşmalarında Tony'nin ona verdiği kitabı okumuştu. Orada, özellikle bir tanesi olmak üzere, sahil yolundaki meşe ağaçları hakkında bilgi edinmişti. Bu ağaçlar, Golden'ın tarihindeki kasvetli anların ve karanlık lekelerin ürpertici hatırlatıcılarıydı ve her zaman da öyle kalacaktı.

Kutsal Kase'ye en yakın olan meşe ağacının güneydoğu tarafında, yerden sekiz fit yukarıda, gövdesinde göz şeklini andıran belirgin bir yara izi vardı.

Şehirdeki yaşlı siyahi insanlardan bazıları buraya "Tanrı'nın Gözü" adını vermişti.

Bu, onların kadim anılarında hâlâ canlı olan, halka açık infazların orta refüjde yapıldığı ve akıl almaz adaletsizliklerin o ağaçların güçlü dallarında gerçekleştirildiği bir dönemi hatırlatıyordu. Kalabalıklar, gün ışığında, utanmadan, bu linçlere tanık olmak ve hatta kutlamak için geliyordu.

Bu vahşete bizzat şahit olmuş, yaşlı bir kişi, yerel akşam haberlerine verdiği bir röportajda ağaç hakkındaki inancını dile getirmişti.

“Tanrı görür. Tanrı'nın Gözü görür. Yüce Tanrı her şeyi görür. O her şeyi gözetliyor. Bu yüzden o ağaçların altında ot bitmez.”

Ve bazıları, Tanrı'nın Gözü'nün zaman zaman ağladığına yemin eder. Diğerleri ise bunun sadece yağmur suyu ve tanen olduğunu söyler. Ama o yaşlılar hiçbir muhalefete tahammül etmezler.

“Hayır, yavrum, bunlar Tanrı’nın gözyaşları. Birazını diline al. Hepsi acı. Acı, incitici gözyaşları. O her gün ağlıyor. Bu dünya her gün O’na, bize de daha çok ağlamak için sebep veriyor. Tanrı’nın gözleri, gezinti yolunda. Her şeyi görüyorlar. Ama bir gün her şeyi düzeltecek.”

Sahil şeridi, Fedder nehri ve nehir kenarındaki özenle seçilmiş bir

nokta: bu üç yer, birçok açıdan Theo'nun Golden'daki hayatının merkezi haline geldi. Orada geçirdiği yıl boyunca, Tanrı'nın Gözü her zaman yakınındaydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

Bay Ponder, Bayan Gidley'e dört isim daha içeren bir liste uzattı. Bayan Gidley gözlerini hafifçe devirdi.

“Bay Ponder, bunu kabul etmelisiniz. Tamamen yabancı insanlara böyle yaklaşmak saçma ve tehlikeli. Bir gün mutlaka bir polis memuru ya da öfkeli bir koca ortaya çıkacak ve biz de tam ortasında kalacağız.”

Saygın danışman itiraz etmedi.

“Anita, bunun alışılmadık bir durum olduğunu kabul ediyorum. Ama mektuplarının uygun olup olmadığından emin olmak için hepsini kontrol ediyorum. Ve gün ışığında saat yedide olması onu oldukça güvende tutuyor.”

Ve böylece, beşinci bağış.

Sezgi ve görünüm ("kayıp yaşamış yüzler") sonunda Theo'yu Kendrick Whitaker'ın portresine götürdü.

Theo, Shep'ten genç adamın üniversitede hademe olarak çalıştığını öğrendi. Minnettar olduğu, gurur duyduğu ve dakiklik, çalışkanlık ve mükemmelliğin takdire şayan bir kombinasyonunu getirdiği bir işti bu. Gece vardiyasında çalışması, işinden faydalananların çoğu için görünmez olduğu anlamına geliyordu (genellikle onlar işlerine varmadan önce ayrılıyordu), ancak çabaları fark ediliyor, takdir ediliyor ve değer görüyordu.

Ciddi ve sakin bir tavrı vardı; bu tavır kolayca, hatta bazen gerçekten de, somurtkanlık sanılabilirdi. Ancak dış görünüşünün altında, onu anlayabilenler için, düşünceli ve nazik bir adam yatıyordu.

Kendrick, Chalice'e nadiren uğrardı (sonuçta iş yerinde ücretsiz kahve vardı), ama uğradığında da az konuşur, nadiren gülümser ve her zaman krema için yer ayırarak orta boy günlük kahve sipariş ederdi.

Bayan Gidley, Theo'nun el yazısıyla yazdığı mektubu üniversitenin temizlik departmanı aracılığıyla gönderdi.

Sayın Whitaker,

Sizinle hiç yüz yüze görüşmedik ama portrenizi yakın zamanda Chalice kahve dükkanında gördüm. Portreyi satın aldım ve size hediye olarak vermek istiyorum. Dilediğiniz gibi kullanabilirsiniz.

Anladığım kadarıyla hafta içi gece vardiyasında üniversitede çalışıyorsunuz.

Size fotoğrafı vermek için kahve dükkanının karşısındaki orta refüjdeki çeşmenin yanında buluşmak istiyorum. Bu Perşembe sabahı saat 7:30'da orada olacağım. Sadece birkaç dakika sürecektir.

Bunun biraz garip gelebileceğini biliyorum. Nedense, resmin sizde olması gerektiğini hissediyorum. Eğer istemezseniz, ona iyi bakacağım.

Sizinle tanışmayı dört gözle bekliyorum.

Beni tanıyabilmeniz için söylüyorum. Ben yaşlı bir adamım. Kahverengi bir ceket ve yeşil bir şapka giyeceğim.

Size en iyisini diliyorum.

Her türlü hayırlı iş,
Theo

Perşembe sabahı saat yedide Theo çeşmenin yanında oturuyordu. Çeşmelerin ağızları çalışmıyordu ve su o kadar durgundu ki, yüzeyin altında paralar seçilebiliyordu. Önceki gecenin eğlencesinden kalma bir hatıra olan kırmızı plastik bir bardak, yan yatmış halde tembelce yüzüyordu.

Doğuda, Broadway boyunca uzanan binaların üzerindeki ufku, ince, altın rengi kavun pembesi bulut şeritleri aydınlatıyordu. Theo, dinlenmekte olan flamingoları hayal etti. Üniversite yönetim ofislerini görebileceği şekilde batıya dönük oturuyordu. Şehir uyanıyordu. Chalice'ın, şüphesiz, çoktan bol miktarda kahve servis etmeye başlamış olması muhtemeldi.

Theo başını kaldırıp çeşmenin yakınındaki görkemli yaşlı meşe ağaçlarını inceledi.

Bir ağacın gövdesinin nasıl bu kadar kıvrımlı hale gelebileceğini düşündü. Böylesine büyük bir nesneyi bükmek için çok büyük bir kuvvet gerekmiş olmalıydı. Yoksa ağacın yaşamının başlarında küçük bir kuvvet mi büyüme şeklini belirlemişti?

Bir dalı bükebilirsiniz, ama bir ağacı bükemezsiniz .

Theo, bir sanatçının bu ağaç gövdesini nasıl çizebileceğini hayal etmeye çalıştı. Bükülmüş bir havluya benziyor. Ya da belki de çığlık atarken yakalanmış bir insan boynuna, kasları ve damarları gergin ve çıkıntılı. Evet, yaşlı meşe ağacı kalıcı bir çığlık, uzun zaman önce tanık olmuş olabileceği bir dehşetin anıtı. Böyle bir ağacın ruhunu yakalamak için yetenekli bir sanatçı gerekirdi.

Theo daha yukarıdaki dallara baktı. Onlar da soruları beraberinde getirdi. ***Simetrik yapıları bir tasarımla mı, bir ağaç uzmanının eseri miydi yoksa tamamen doğanın bir sonucu muydu? Bu kadar kaldırımın ortasında nasıl su buluyorlardı*** **?**

Yoldan geçen biri, Kendrick Whitaker'ın görünmesini beklerken yaşlı adamın zihnini dolduran fikir karmaşasını hayal bile edemezdi. Portre, Theo'nun yanındaki bankta duruyordu. Parmakları birbirine kenetlenmiş elleri kucağındaydı. Zaman zaman omzunun üzerinden, Doğu Broadway'in binaları arasından zar zor görünen kilise kulesindeki büyük saate bakıyordu. Daha önceki toplantılarda olduğu gibi, hafifçe gergindi.

Saat yedi buçukta Kendrick henüz gelmemişti. Yedi kırkta da kimse yoktu. Yedi kırk beşte Theo ne kadar daha beklemesi gerektiğini merak etmeye başladı. Kendrick'in gelememe nedenlerini düşünmeye başladı. ***Hastalık mı? Belki dün gece çalışmamıştı. Belki de normalden biraz daha geç çalışmak zorunda kalmıştı. Mektup teslim edilmemiş miydi? Hayır, herhangi bir sebep olabilir ama*** **Bay Ponder,** ***belgenin*** **Kendrick'in amirinin eline ve nihayetinde Kendrick'in kendisine ulaşacağına dair ona güvence vermişti.**

Saat sekize kadar bekleyeceğim .

Ve işte oradaydı, Light Street ve Broadway'in köşesini dönüyordu.

Theo, Kendrick birkaç metre uzaklaşana kadar oturmaya devam etti. O noktada ayağa kalktı, gülümsedi, şapkasını çıkardı ve eğildi. Genç adam, başı hafifçe öne eğik ve elleri cebinde, ona doğru yaklaştı. Theo elini uzattı. Kendrick eline baktı ve bir an durakladıktan sonra bunun bir el sıkışma teklifi olduğunu fark etti ve beceriksizce kabul etti.

Bir saat önce Kendrick, üniversitenin idari binasındaki bir pencerenin önünde durmuş, yaşlı adama bakıyordu. Theo'nun mektubunun saçmalığı, sadece adını veren bir yabancı tarafından takip ediliyor olma düşüncesinin verdiği huzursuzluk ve bunun bir

dolandırıcılık veya hile olma ihtimali, Kendrick'i daveti kabul etmeme konusunda mantıklı bir karar almaya itmişti. Ancak korku ve hayranlık arasında, şüphecilik ve merak arasında gidip gelerek pencereye ikinci ve sonra üçüncü kez gitmişti.

“Belki giderim.”

Yorgundu. Hastaneye gitmek için can atıyordu. Ve böylece saat yedi buçuk olmuştu.

Ve yetmiş kırk.

Ve çeyrek kala.

Kendrick, her zamanki mesai bitiş saatinde işten çıkmıştı ama yönetim binasındaki pencerede kalarak çeşmenin yanındaki yalnız figürü inceledi. Theo'daki bir kırılganlık, bir hüzün ya da başka bir şey, Kendrick'in endişesini hafifletmişti. Yakındaki kilise çanları sekiz kez çalarken binayı terk etti ve Broadway'i geçti.

Theo'ya temkinli bir şekilde yaklaştı ve bu sıra dışı buluşmaya başka kimsenin katılmadığından emin olmak için her yöne baktı.

"Siz Bay Kendrick'siniz," dedi Theo.

Bu hem bir soru hem de bir beyandı. Genç adam yaşlı adama başıyla onay verdi ve sonra bakışlarını başka yöne çevirdi.

Kısa ve rahatsız edici bir sessizlik yaşandıktan sonra Theo bu boşluğu doldurdu.

"Bay Kendrick, tüm gece çalıştıktan sonra yorgun olduğunuzu biliyorum, ama burada benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim."

Kendrick başını salladı, ama Theo'ya sadece göz ucuyla baktı. Yaşlı adamın konuşmasındaki aksanı fark etti. Bu durum, zaten tuhaf olan karşılaşmanın tuhaflığını birkaç derece daha artırdı. Ancak Kendrick'in huzursuzluğu, Theo'nun konuşurken sergilediği yumuşak ses tonu ve hafifçe eğilmesiyle bir nebze olsun hafifledi; sanki genç adam saygıya değer biriydi. Kendrick, başını hafifçe yana eğmiş, bir kulağını Theo'ya doğru çevirmiş bir şekilde bakmaya devam etti. Sabah trafiği ve sokak sesleri, yaşlı adamın sesiyle yarışıyordu.

Theo, genç adamın yüz hatlarını dikkatlice inceledi. Orta boylu. Güçlü yapılı. Belirgin, huzursuz gözler. Küçük bıyık. Güçlü eller. Boynunda bir dövme: "Scooby." Ütülü ve temiz iş kıyafetleri. Gergin.

"Bay Kendrick, bu sabah geleceğinizden emin değildim. Sizin yerinizde olsaydım," Theo'nun sesinde alaycı bir ton vardı, "sanırım

yönetim binasındaki o pencerenin önünde durup biraz gözetlerdim, sonra da sadece ilk adı olan yaşlı bir adamla görüşmeye gelirdim."

Çocuksu bir gülümsemeyle Theo, yönetim binasının ikinci katını, Kendrick'in birkaç dakika önce onu incelediği pencereyi işaret etti. Belli ki Theo, başını geriye doğru eğip meşe ağaçlarına bakarken sadece dallara bakmıyordu. "Eğer benim gibi yaşlı bir adamın çeşmenin yanında oturduğunu görseydim, sanırım gelmezdim."

Casusluk yaparken gözetlendiği için utanan ve sarsılan Kendrick, Theo'nun gülümsemesine karşılık vermedi. Hatta daha da gergin hissediyordu. Theo, zamansız espri girişiminden pişman oldu. Sesi ciddileşti.

“Ama Bay Kendrick, teşekkür ederim. Burada olduğunuz için çok mutluyum.”

Genç adamın gözleri kırpıştı ve kısıldı. Gülümsemeli miydi yoksa uzaklaşmalı mıydı? Hızlı bir bakış daha, Bay Theo'nun en kötü ihtimalle kafası karışık, en iyi ihtimalle aklı başında ve samimi olduğuna dair bir güvence verdi. Kendrick sessiz ve temkinli kaldı.

“İşte portreniz.” Theo, paketlenmiş dikdörtgeni alıp Kendrick'e uzattı. “Bunu size vermeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim.”

"Bunun parasını sana ödeyemem."

“Siz alabilseydiniz bile, Bay Kendrick, ben almazdım. Bu bir hediye. Haftalardır Kutsal Kase'de duruyor ama size ya da sevdiğiniz birine ait. Lütfen, bence çok beğeneceksiniz.”

Kendrick, Theo'nun niyetinden veya o anın anlamından hala emin olmadığı için hiçbir şey söylemedi. İsteksizce elini uzattı ve sonra, sanki canlı bir tele dokunmuş gibi, bir adım geri çekildi.

Gözleri irileşti ve yumruk halindeki ellerini yanlarına indirdi. Sokaklardan öğrenmişti ve çocukken büyükannesi ona, içinde ne olduğunu kesin olarak bilmeden birinden asla bir çanta, kutu veya şişe almaması gerektiğini söylemişti. Theo'nun ona uzattığı sarılı şey birdenbire uğursuz, zehirli bir yılan kadar istenmeyen bir şey haline gelmişti. Kendrick'in yüzü gergin ve temkinli bir hal aldı, vücudu savunmaya geçti. Theo'nun elindeki nesneye, sanki sıkı bir zincire vurulmuş kuduz bir köpekmiş gibi baktı. Sonra gözleri her yöne kaydı. Sonunda şaşkın yaşlı adama geri döndü.

“Sen kimsin? Benden ne istiyorsun?”

Kendrick daha sonra neden o anda kaçmadığını merak edecekti.

Theo'nun gülümsemesi kayboldu, yerini tam bir şaşkınlık ifadesi aldı. O ana kadar, sarılmış bir paketin şüphe uyandırabileceği veya bir tuzak ya da tuzak izlenimi verebileceği aklına hiç gelmemişti. Kendrick bu tür şeyleri biliyordu.

Theo, gencin içini rahatlatmak için acele etti. "Hayır, hayır. Yanlış anladınız. Lütfen. Bakın."

Theo, düz kahverengi kağıdı olabildiğince hızlı bir şekilde geri çekti, ardından portreyi iki eliyle havaya kaldırdı.

Genç adam resme dikkatlice baktı, sadece bir kez güvenliğinden emin olmak için etrafına göz attı. Elleri yavaş yavaş gevşedi, gözleri odaklandı ve farkında olmadan Theo'ya doğru bir adım attı.

Kendrick portreyi bir kez, Kutsal Kase'nin karşısından görmüştü. Yüzün kendi yüzüne olan benzerliğinden etkilenmişti, ancak gerçek bir sanatçı tarafından ciddiye alınan kişinin gerçekten kendisi olduğunu hayal edememişti. Kutsal Kase'de, gerçekten kendisi olup olmadığı sonucuna varacak kadar yakına hiç yaklaşmamıştı.

Bir gün kahve dükkanında birinin fotoğrafını çektiğini *hatırlıyordu* . Bu durum onu rahatsız etmişti ve amacını tam olarak anlamamıştı.

Ama şimdi yakından bakınca, birinin büyük çaba sarf ettiğini ve yüzündeki her ayrıntıya, her çizgiye, her gölgeye titizlikle dikkat ettiğini görebiliyordu. Birileri onu zamanına layık görmüştü. O kadar layıktı ki, paspartuya, cama ve çerçeveye konmuştu.

Theo, büyük bir özrle şöyle dedi: "Bay Kendrick, lütfen, lütfen beni affedin."

Sizi korkutmak istememiştim.

Kendrick başını salladı.

Theo, "Bunu daha önce gördünüz mü?" diye sordu.

"Emin değilim."

Kendrick'in yüzündeki kaş çatması ve kırışıklıklar kayboldu. Öne eğildi ve Theo'nun kolunun kıvrımında tuttuğu portreye baktı. Gözleri hayretle parlıyordu. Birkaç saniye boyunca, Theo gibi o da sessiz kaldı.

Kendrick çizimi inceledi.

Theo, Kendrick'i inceledi.

"İsterseniz sizin olsun, Bay Kendrick. Emin olun, hiçbir kötü niyetim yok. Sadece bir hediye."

Kendrick bunu incelikle karşıladı. Boğazına takılan kelimeleri dışarı atmak istercesine başını salladı.

Theo sessizliği bozdu. "Beğendin, değil mi?"

Kendrick başını salladı. Sonunda Theo'ya baktı. "Neden bunu yapıyorsun? Kimsin sen? Beni nereden tanıyorsun?" Theo, kapalı bir gülümsemenin üzerindeki yumuşak gözleriyle ona baktı.

“Bay Kendrick, ben uzun bir hikayesi olan yaşlı bir adamım. Ve portre dışında sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyorum. Buraya yeni taşındım ve bir gün kahve dükkanında resminizi gördüm.” Theo, kadehe doğru başını salladı. “Oradaki tüm portreleri gördüm ve satılık olduklarını söylediler. Bu fikir nereden geldi bilmiyorum – belki cennetten? – ama portrenizin size ait olmasını istedim. Aslında, hepsini hediye etmeyi umuyorum. Bu yüzden sizinkini aldım – arkasında adınız olduğunu biliyor muydunuz? – ve size mektubu yazdım ve işte buradayız.”

Kendrick dikkatle dinledi. Yüz ifadesi rahat olsa da, hâlâ endişeli bir tondaydı.

"Bay Kendrick, 'Vermek almaktan daha hayırlıdır' sözünü biliyor musunuz?"

Kendrick başını salladı. Büyükannesi ona bu ayeti birçok kez okumuştu.

Theo öne eğildi. "Sana söylüyorum, bu doğru."

Kendrick'in gözleri portreye kilitlenmişti. Sonunda konuştu: "Bunu bebeğime vereceğim. Şu anda onu görmeye gidiyorum."

"Kız arkadaşın mı?"

"Hayır efendim. Bebeğim. Küçük kızım."

“Küçük kızım” sözleriyle, Kendrick'in yaşlı adama karşı hissetmiş olabileceği tüm güvensizlik yerini tatlılığa bıraktı. Kızına böyle bir hediye vermenin düşüncesiyle gözleri ve dudakları gülümsedi. “Bugün onun doğum günü.”

"Harika!" Theo, ellerini omuz hizasında, avuç içleri açık ve yukarıya doğru dramatik bir şekilde hareket ettirdi. "Kaç yaşındasın?"

“Bugün sekiz yaşına girdi. Onu görmek için hemen hastaneye gidiyorum. Otobüs birkaç dakika içinde burada olacak.”

Kendrick, toplu taşıma araçlarının yolcu aldığı yakındaki bir köşeyi işaret etti. Küçük bir grup insan, yolcu alma noktasında toplanmıştı.

Theo'nun gülümsemesi kayboldu ve yüzündeki sevinç ifadesi endişeye dönüştü.

"Umarım kızınız iyidir. Hastanede mi? Kaba olmak istemem ama durumu iyi mi?"

“Bir kaza sonucu çok ağır yaralandı. Annesi öldü ve o zamandan beri sürekli hastaneye girip çıkıyor. Bacağı düzgün iyileşmiyor, bu yüzden bir ameliyat daha yapmak zorunda kaldılar.”

Theo ellerini cebine koymuş, genç babaya sabit gözlerle bakıyordu.

“Ben gece vardiyasında çalışıyorum ve gündüzleri onunla ilgileniyorum. Büyükannem gündüz vardiyasında çalışıyor ve geceleri onunla ilgileniyor. Büyükannem de hasta; şeker hastalığı var ama o küçük kızı çok seviyor.”

Theo daha sonra "şeker"in diyabet olduğunu öğrendi.

"Hastanedeki doktor kim?"

Kendrick başını salladı. “Adını söylemekte zorlanıyorum. Buralı değil, o yüzden ona sadece 'doktor' diyorum. Ve doktorlarını sık sık değiştiriyorlar, bu yüzden bugün gittiğimde yeni bir doktor olabilir. Umarım olmaz. Ama bana ne verirlerse onu kabul etmek zorundayım.”

"Kızınızın adı ne?"

“Lamisha. Ama ben ona Scooby derim. Çizmeyi sever.” Kendrick portresine yakından baktı. “Hım, hım, hım. Bunu çok sevecek. Bunu kurşun kalemle mi yaptı yoksa?”

“Kurşun kalemler. İnanılmaz, değil mi? Tıpkı sana benziyorlar.”

“Vay canına, benden daha çok bana benziyor.” Kendrick gülümsedi, hatta biraz da güldü. “Şey, benden daha çok bana benzeyemez ama bambaşka bir şey bu.”

“Bay Kendrick, resminize ilk baktığımda ne gördüğümü anlatayım. 'Bu güçlü bir adam,' diye düşündüm. Gözlerinde endişe ve biraz da acı gördüm, ama yine de kendi kendime, 'Bu yüzde bir iyilik var,' dedim. Ve şimdi biliyorum ki bu iyi bir babanın yüzü.” Theo çerçeveye doğru başını salladı. “Evet, anlayabiliyorum, bu dünyada çok iyilik yapabilecek bir adamın yüzü. Sanatçı her şeyi çok net bir şekilde yakalamış. Bay Kendrick. Sizinle tanışmaktan onur duyuyorum.”

Yine nasıl cevap vereceğini bilemeyen Kendrick, sadece başını salladı. Övgüye, özellikle de kendisine hiç benzemeyen kişiler tarafından övülmeye alışkın değildi, ama yaşlı adamın küçümseyici

veya samimiyetsiz davrandığını da hissetmedi. Otobüsün yaklaştığını görünce rahatladı. “İşte benim aracım. Saatte bir geliyor, bu yüzden gitmem gerek. Evet efendim, küçük kızım buna bayılacak.” Portreyi iki eliyle havaya kaldırdı. “Şimdi, adınız neydi tekrar? Bay Theo? Doğru mu söylüyorum? Theo?”

"Mükemmel!"

"Fotoğraf için teşekkür ederim. Gerçekten çok güzel. Teşekkürler."

Kendrick arkasını dönüp otobüs durağına doğru aceleyle, yürüyüş ve koşu karışımı bir tempoyla ilerlerken, Theo ellerini arkasına koymuş, hafifçe suya doğru eğilmiş bir şekilde çeşmenin yanında duruyordu.

Kendrick, resmi göğsüne bastırarak otobüse bindi. Pencere kenarındaki bir koltuğa oturdu. Otobüs hareket ederken, yaşlı adamın FedReverb'de durduğunu görebiliyordu. Kendrick'in aklında iki şey vardı: *Scooby mutlu olacak ve neredeyse hiç kimse bana "Bay" diye hitap etmiyor* .

O öğleden sonra geç saatlerde, Crossway Tıp Merkezi'nin ortopedi katındaki 626 numaralı odanın kapısı çalındı. Kendrick hafif uykusundan uyandı, odayı geçti ve kapıyı açtı. Üniformalı bir kurye olduğu anlaşılan genç bir adam, bir el arabasının yanında duruyordu. Arabada bir doğum günü pastası, küçük bir buket taze çiçek ve büyük, paketlenmiş bir kutu vardı.

"Bunlar Bayan Lamisha Whitaker için," dedi genç adam.

"Kimden?" Kendrick'in sesinde şüphe vardı.

“Bilmiyorum efendim. Sadece teslim etmem gerekiyor. Kimin gönderdiği yazmıyor. Ama işte bir kart.” Genç adam, aralık kapıdan pembe ve beyaz olmak üzere iki zarf uzattı.

"Bunun için ödeme yapmam gerekiyor mu?"

"Hayır efendim. Birisi size gönderdi."

Kendrick zarflara baktı. Beyaz olanın üzerinde, adının önüne "Bay" yazılmıştı. Pembe olanın üzerinde ise, güzel ve akıcı bir yazı tipiyle, "Mutlu 8. doğum günün, Scooby" yazıyordu.

Ertesi sabah, iş vardiyası bittiğinde, Kendrick yaşlı adamın orada olabileceğini umarak çeşmeye doğru yürüdü. Bay Theo'ya doğum günü hediyeleri için teşekkür etmek istiyordu. Kalemler, boyalar, fırçalar, pastel boyalar ve defterlerden oluşan resim malzemeleri kutusu, Lamisha'nın yüzünde babasının kazadan beri görmediği bir sevinç

uyandırmıştı.

Kendrick ayrıca adamın neden tamamen yabancı insanlara karşı bu kadar cömert davrandığını tekrar sormak istedi. Bu kadar büyük bir cömertlik rahatsız edici, hatta biraz korkutucuydu. Ama daha büyük, tanımlanamayan bir şey, Kendrick'e yaşlı adamın sadece iyi niyetli olduğuna dair umut verdi.

Theo, FedRegion'da değildi. Çeşmenin etrafındaki banklar, ellerinde kahve olan birkaç öğrenci dışında boştu. Kendrick döndü ve hastaneye gitmek için 37 numaralı otobüse bindi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

Gece geç saatlerde, yaşlıların açıklanamaz bir şekilde huzursuz ve uyanık kaldığı o sessiz saatlerde, Theo yataktan kalktı, sabahlığını giydi, bir bardak su doldurdu ve uykunun onu bir gün yakalayacağı Tam umuduyla balkona oturdu. o anda, gece yarısını çoktan geçmiş ve en ateşli eğlence düşkünlerinin bile enerjisinin ötesinde, şehir derin bir dinginliğe büründü. Tuğla, demir ve camdan oluşan, Theo'yu neredeyse şehirde geceyi gündüze tercih etmeye teşvik eden, sade bir yalınlığa büründü.

Onun altında, sahil yolu, sokak lambalarının ve trafik sinyallerinin loş ışığında huzur içinde, bir bebek gibi uyuyordu.

Broadway'in alışılagelmiş müziklerinin yerine, gürültülü akşamın ardından hoş bir sessizlik, caddeye hakim olmuştu. Fedder Nehri'nin düşen suları, insanların gece uyumalarına yardımcı olmak için cihazlarına verdikleri beyaz gürültü gibi, sürekli bir fısıltı çıkarıyordu. Theo gibi dikkatli bir dinleyici, güneye doğru yolculuğunda kayaların etrafında kıvrılan nehrin uzaktan gelen hafif seslerini de duymuş veya hayal etmiş olabilirdi.

Yaşlı adam, dünyanın çok gürültülü, yapay seslerle, düzensiz konuşmalarla ve öfkeli seslerle dolu bir yer haline geldiğine giderek daha fazla inanıyordu. Ve bu istenmeyen uykusuzluk anlarında, oturup sessizliğe teslim olmaktan, zihninin onu dilediği yere götürmesine izin vermekten memnuniyet duyuyordu. Bu anlarda, uzun ve hikayelerle dolu hayatından sahneleri hatırlama ve anılarını canlandırma fırsatı buluyordu. Bu şekilde yalnız kaldığında, çocukluğundan hangi yüzün, yetişkinliğinden hangi şehrin, geçmişinden hangi acının veya coşkunun ya da geleceğe dair hangi umudun aklına geleceğini asla bilemezdi. Her zaman, çeşmenin mırıltısı ve gecenin sakinliği onu direnmeden tekrar rüyalara sürüklüyordu.

Bazen olduğu gibi, sahil boyunca insan sesleri sessizliği bozarsa, Theo söylenenleri duymak için kulaklarını diker ve sadece bir iki satırını yakalayabildiği daha büyük konuşmayı tamamlamaya çalışırdı.

Gençliğinde kendisi de sayısız kez gece geç saatlerde konuşan biri olmamış mıydı? Bir zamanlar kimin dalgınlığını bölmüş olabilirdi acaba?

Sokakların tamamen sessiz ve boş olduğu böyle bir gecede Theo şarkıyı ilk kez duydu. Yanlışlıkla, müziğin hafif sesinin yakındaki bir dairenin açık penceresinden geldiğini sandı. Belki biri televizyon açıkken uyuyakalmıştı. Belki bir tüccar kapanış saatinde iş yerindeki müzik sistemini kapatmayı unutmuştu. Ya da -saat kaç olmuştu ki?- biri, belki de Shep, iş gününe hazırlanmak için alışılmadık derecede erken gelmiş olabilir miydi? Ama hayır, bunların hiçbiri değildi.

Sabah saat dört.

Ses çok kısıktı, neredeyse duyulmuyordu.

Dişi.

Nazik.

Theo'nun ilk şüphelerinin aksine, sarhoşluğun getirdiği gürültücülük veya kekeleme söz konusu değildi.

Nereden geliyor?

Daha iyi duyabilmek için öne eğildi. Ayağa kalkmaya gerek yoktu. Böylesine sessiz bir saatte, sesler ürkütücü bir netlikle, orta şeridin boyunca çok uzaklara yayılıyordu. Ve sonra, onu gördü.

Bir kadın.

Yalnız.

Çeşmenin yanındaki bir bankta.

Bir bisiklet.

Büyük bir şapka.

Şarkıyı duyulmak için söylemiyordu ve birilerinin onu dinlemeye çalıştığını bilseydi şaşırabilirdi; düşen suyun serpintisi bu çabayı zorlaştırıyordu. Yine de Theo, şarkıcının etkileyici, ince, narin sesinden başka her şeyi duymamaya çalıştı. Bir melodi ve kelime parçaları seçebiliyordu. Ancak ne kadar uğraşsa da, bunlardan hiçbir anlam çıkaramıyordu. Şarkı yumuşak ve yavaştı. Belki bir ninni? Bir fado? Bir ilahi?

Elleri kucağında kavuşturulmuş, boynu ve omuzları hafifçe öne eğilmiş bir şekilde oturuyordu; bu duruş yorgunluğunu gösteriyordu. Gözleri su birikintisine, ara sıra da ellerine sabitlenmişti. Asla sola, sağa veya arkasına bakmadı. Theo, bu kadar geç saatte çeşmenin

yanında yalnız olmasının sebeplerini anlayamıyordu.

Ne kadar da iç karartıcı bir manzara, diye düşündü. Yalnız, kimsesiz, küçük, anlaşılmaz, saklanan. Ama aynı zamanda özlem duyan, şarkı söyleyen, bir şeyler arayan. Cennet mi?

Bir süre sonra, şarkı söylemekten çok sessizlik hakim oldu, ta ki şarkı tamamen kesilene kadar. Kadın kendi kendine ya da uzakta olan birine, anlaşılamayacak kadar kısık sesle bir şeyler mırıldanıyordu. Karanlığın yalnızlığında kendini evinde gibi hissediyordu.

Tek başına geçen bir polis arabası çeşmenin yanında yavaşladığında, kadın arabanın varlığını fark etmedi, devriye polisi de onu rahatsız etmedi.

Tanıdıklar olabilir mi?

Theo onu izledi, ne kadar süre olduğunu söyleyemezdi, ta ki kadın ayağa kalkıp bisikletini sokağa kadar götürüp binene ve güneye doğru yola koyulana kadar. Light ve Broad kavşağındaki trafik ışığında durdu ama durmadı. İleriye doğru hareket etti ve bir hayalet gibi gecenin içinde kayboldu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

Bu, muhteşem altın sabahlar serisinin bir yenisiydi. Tony ve dört Penny Loafer, Verbivore'un önündeki hasır sandalyelerinde oturuyorlardı.

Günlük yürüyüşlerinden birini yapan Theo, onlara doğru yürüyordu.

"Günaydın, Bay Theo."

Theo şapkasını hafifçe eğdi ve gösterişli bir şekilde gruba doğru eğildi. "Ve hepinize *bom dia* . Günaydın."

“Şimdi Bay Theo,” dedi Tony, neşeli bir kibirle dolu bir sesle, “ben ve komite tam da sizin hakkınızda konuşuyorduk, kim olduğunuzu, neden burada olduğunuzu ve aslında nereden geldiğinizi anlamaya çalışıyorduk. Burada Verb'de tartıştığımız önemli şeyler bunlar, çünkü burada kimse kitap almıyor veya yeni fikirlerle karşılaşmıyor.” Dörtlüye başparmağını salladı.

“Theo, biliyoruz ki sen aslında Portekizli değilsin. Dünyada kimse Portekizli değil. Buradaki insanlar Portekiz'in nerede olduğunu bile bilmiyor. Bundan sonra insanlara Romalı olduğunu söyle. İnsanlar sana nereden olduğunu sorduğunda, Romalı olduğunu söyle. Bu insanları etkileyecek. Onlara sanatçı olduğunu, Mafya ile bağlantılı olduğunu, iş için burada olduğunu ve tüm Corleone'leri tanıdığını söyle. Corleone'lerin kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Al Pacino, Marlon Brando. Değil mi? Ve şapka tak. Bu harika bir detay, Theo. Bere takarsan sanatçı olduğuna inanırlar. Bere diye bir şey yok mu? Belki bir de kravat takmalısın. İnsanlara bunu Baba'dan aldığını söyle. Baba ile yakın arkadaş olduğunu söyle. Ve Theo, onlara bir kitap almalarını söyle. Şehir merkezindeki adamın dükkanını kapatmasına bir haftadan az kaldığını ve birilerinin onu ihbar etmekle tehdit ettiğini söyle. "Kitapçısını masaj salonuna çevirdi. Bana yardım et, Theo."

Ve benzeri.

Theo çoğunlukla dinler, gülümser ve kıkırdardı, bazen de yapmacık bir acıma sözü söylerdi.

Theo, Tony'nin yalnız kaldıklarında başkalarının yanında sergilediği

kişiliğinden oldukça farklı bir kişilik sergilediğini erken fark etmişti. Genellikle yansıttığı ciddiyetsiz, alaycı, huysuz imajına rağmen, geniş bir ilgi alanına sahip, düşünceli ve ciddi bir yanı da vardı. Çok okurdu (genellikle dükkan kapandıktan sonra geceleri), envanterini yakından tanırdı, isimleri ve hikayeleri hafızasında çok iyi saklardı ve istediği zaman ustaca konuşkan olurdu.

İlk karşılaşmalarından itibaren, yazarlar, yerel tarih ve siyaset hakkında düşünceli sohbetler – veya sohbetlerin bir kısmını – sürdürdüler. Geçmişlerinden hikayeler paylaştılar, ancak belli bir noktaya kadar ve sadece etrafta başka kimse yokken. Theo, zamanla kitapçının sert, etkilenmez dış görünüşünün soyulacağına ve Tony'nin alaycılık veya mizahın koruyucu örtüsü olmadan kendini daha tam olarak ortaya koyacağına inanıyordu.

İlk ay içinde Theo, Tony'nin hikayesinin yeterince parçasını bir araya getirmiş ve kitapçının sert tavrının hak edilmiş bir şey olduğunu anlamıştı. Vietnam gazisiydi. Piyade. Orman işleri. Savaş hakkında konuşmaya pek istekli olmadığı bir şeydi bu, gerçi savaşın tamamen çılgınlığını savunmak için bile olsa savaş konusunda açık sözlüydü.

1960'larda, askerlik görevini tamamladıktan sonra, paramparça bir ruhla paramparça bir ülkeye geri dönmüştü. Saçlarını uzattı, üniversiteye gitti, burbon ve esrarın geçici iyileştirici gücünü öğrendi, evlendi, bir işten diğerine geçti, boşandı, ayık kaldı, yerel gazetede yıllarca metin editörü olarak çalıştı, erken emekli oldu ve hatırı sayılır birikimleriyle, bölgede gayrimenkule çok fazla talep olmadan çok önce Broadway'deki binayı satın aldı.

Arkadaşları o zamanlar onu deli sanıyordu. Ancak şehir merkezinin dönüşümü giderek daha görünür hale geldikçe, Tony öngörüsüyle takdir topladı. İkinci ve üçüncü katları için aldığı kiralarla (biri evlilik danışmanları grubu için, diğeri bir sanatçı için ("Onlar yukarıda mucizeler yaratırken ben aşağıda bir iki kitap satmaya çalışıyorum") tüm binayı boyayabildi, onarabildi, yenileyebildi, döşeyebildi ve tabelalarını yerleştirebildi. Verbivore, eski bir kitapçının tüm o kendine özgü karakterini ve düzenli kaosunu korudu, ancak aynı zamanda çok değerli bir gayrimenkuldeydi.

Tony'nin yoksulluktan bahsetme alışkanlığı, sahil şeridinde efsaneleşmişti. Bu, onun tuhaf tiyatral yönünün bir parçasıydı. Bunu

bir sanat haline getirmişti ve kendisine fırsat veren herkese yoksulluktan şikayet ederdi.

“Tony, yarın sabah Chalice'te benimle buluşmak ister misin?”

Sana bir kahve ısmarlayayım. Saat yedide?

“Teşekkür ederim Theo, orada olacağım. Yardım amaçlı kahve içmeye alışmam gerek. Kitap satma hızım bu şekilde devam ederse, yakında kalacak yer için yalvarmaya başlayacağım.”

"Evet, zavallı çocuk, izin ver de yardım edeyim. Mafya babası bizzat sana kahve almak için para gönderdi. Ama muhtemelen karşılığında bir şey isteyecektir, biliyorsun?"

Ertesi sabah, kahve ve ekmek kokusunu içlerine çekerek, odanın güzel atmosferini yalıtarak sıraya girdiler. İnsanlar kaynaşıyordu. Selamlaşmalar ve sohbetler boldu.

Tony'nin sesi yarı ciddi bir tona büründü. "Şey, Theo, bana doğruyu söyle, şu 'cennet' olayına gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

Theo, o sabah Kutsal Kase'deki atmosferin cennet gibi olduğunu söylemişti ve bu da Tony'nin sorusuna yol açmıştı.

Theo cevap vermeden önce Tony devam etti. “Yani, tamam, biliyorum ki 'cennet gibi' gerçekten çok iyi anlamına gelebilir, tıpkı şarabın cennet gibi olması gibi, bir kadın veya bir gün batımı da öyle. Cennet gibi, sıfat olarak veya mecaz olarak. Ya da cennet gibi, bir ruh hali olarak. Ama gerçekten oraya gittiğimiz bir yer olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Buna nasıl inanabilirsin? Avrupalılar artık bu tür şeylere inanmıyorlar, değil mi?”

Theo gülümsedi ve başını yana eğdi ama soruya cevap vermedi. Cevap vermek istemediği için değil; konu hakkında düşünceleri olmadığı için değil; kimsenin alayından korktuğu için de değil. Sadece sorunun daha iyi bir yerde, daha iyi bir zamanda, daha iyi bir fırsatta düzgün bir şekilde cevaplanmayı hak ettiğini düşündü.

İçecek tezgahına doğru başıyla işaret etti.

“Şimdi, Tony, sana şunu söyleyeyim. Bu genç adam, Shep, olağanüstü bir barista. Hayatımda birçok yerde çok, çok kahve içtim. Ama sana söyleyeyim, onun kahvesi, şimdiye kadar içtiğim en iyi kahvelerden biri. Bu hafta Etiyopya çekirdekleri kullanıyoruz, biliyorsun. Kahveyi keşfedenlerin Kapuçin manastırındaki Etiyopyalı rahipler olduğunu biliyor muydun? 'Cappuccino' kelimesi de oradan geliyor. Doğru.”

Konuşma konusunda ustaca kaçamak cevaplar veren Theo'nun cennet hakkındaki sorudan ustaca kaçındığını Tony gözden kaçırmamıştı.

“Tony, söyle bana, hayatının en iyi kahvesini nerede içtin?”

Cevap tereddütsüz geldi. Tony'nin sesi yumuşadı ve Theo'nun alaycı arkadaşından daha önce hiç duymadığı bir tona büründü, kısa bir süreliğine de olsa.

“Size anlatabilirim. Yıl 1968'di. Vietnam'daki son görevimi bitirmiştim. Ormanda beş gün geçirdikten sonra Saigon'da bir uçağa bindik. Hala her yerim yara bere içindeydi ve böcek ısırıklarıyla doluydu. Bir aydan fazla süredir savaşıyorduk. Korkunç bir ay.”

Tony bu anıyı hatırlayınca ürperdi.

“Neredeyse hiçbir şey yememiştim. Amerikan topraklarına inene kadar uçakta uyudum. Gerçekten ormandan çıktığımı, güvenli bir yerde olduğumu anladığımda uzun bir duş aldım, kamuflaj dışında bir şeyler giydim ve yemek yedim. Hayatımda yediğim en iyi her şeydi. En iyi et. En iyi ekmek. Her şey en iyisi. En iyi kahve. Her lokması... cennet gibiydi.” Tony durakladı ve sırıttı. “...cennet gibiydi. Ve sonra bir ay boyunca sarhoş kaldım.”

Tezgaha ulaştılar, Shep ile selamlaştılar ve siparişlerini verdiler.

Theo cüzdanına uzandı.

"Şimdi de, zavallı oğlum Tony. Kahveni ben ısmarlayayım. Sonra da çıkarken portrene bakarız."

Tony, teklifi büyük bir gösterişle reddetti.

“Hayır, hayır, hayır. Hayır efendim. Kendi masraflarımı kendim karşılıyorum. Mafyaya hiçbir şey borçlu olmak istemiyorum. Shep, bu adam,” Tony Theo'yu işaret ederek, “bu tehlikeli bir adam. Roma'dan. Mafya üyesi. Ona güvenme.”

Shep, iki adamın uzaklaşmasını izledi. Duvara yaslanıp Tony'nin portresini incelemeye başladılar. Theo portredeki detaylardan birini işaret etti. Tony bir şeyler söyledi. İkisi de güldü ve sonra Theo'nun kolu Amerikalı arkadaşının omzunda olacak şekilde ayrıldılar.

Bu, Shep'in Kutsal Kaseyi açtığında umduğu türden bir andı. Hafif ve geniş anlar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

bile Minnette'e ilk bağış yapılmadan önce , hatta Ponder House dairesine taşınmadan önce bile, Theo, dikkatini dağıtacak hiçbir şey olmadan oturup Oxbow Nehri'ni izleyebileceği, tenha ve gözden uzak, rahat bir bank aradı ve buldu. Nehrin kenarındaki kaldırım boyunca, halkın kullanımına açık, sağlam ve rahat birçok bank stratejik noktalarda yer alıyordu.

Theo'nun seçtiği ağaç, kalın dallı bir kestane meşesinin arkasına yaslanmış ve onun altında duruyordu. Ağacın büyüklüğünden yola çıkarak, 1865'te Birlik askerlerinin Golden'a batı kıyısından saldırmaya çalıştığı sırada köprülerin yakılmasına tanık olmuş olabilecek kadar yaşlı olduğunu tahmin etti. Eğer öyleyse, o zamanlar nehir kıyısındaki kırmızı kili zar zor delen, henüz çok küçük bir fidan olmalıydı.

Theo'nun Golden'da geçirdiği yıl, o ağacı mevsimlerin tüm döngüsü boyunca gözlemlemesine olanak sağladı: minik bahar tomurcuklarının uzun, avuç içi büyüklüğünde yapraklara dönüşmesi; açık yeşillerin koyu yeşile, ardından kızıl ve altın rengine dönüşmesi; inci büyüklüğündeki kapların başparmak büyüklüğünde meşe palamutlarına dönüşmesi; gölge sağlayan dalların dondurucu rüzgarlarla çıplak kalması.

Ancak mevsim ne olursa olsun, bu görkemli ağaç, diğer yerlerdeki diğer ağaçlar gibi, Theo'nun sessizliğin ve dinlemenin kadim yollarında ona yol gösteren ve rehberlik eden sakin bir yoldaştı. Yaşlı bir ruh için iyi bir arkadaşlıktı.

Akşamları, özellikle ilkbahar ve sonbaharın ılıman aylarında, müsait olduğunda, Ponder House'dan nehir kenarına kısa bir yürüyüş yaparak gün batımından tam on beş dakika önce yerine otururdu. Eğer gün batımı 7:21'de ise, Theo en geç 7:06'da bankta, batıya bakarak yerini alırdı.

Bu alışkanlığını, yani gün batımını gözlemlemeyi, son elli yıldır yaşadığı her yere taşımıştı. Dünyanın dört bir yanında, birçok nehir

onun yalnız varlığını memnuniyetle karşılamıştı; her zaman batıya dönük, neredeyse her zaman eli boş, her zaman gün batımından çeyrek saat önce başlayıp akşamın ilk yıldızı görünene kadar.

Giverny'nin Monet için ne ifade ediyorsa -her gün birbirinden farklı bir yerdi- hareket eden suyun üzerindeki gökyüzü de Theo için aynı şeyi ifade ediyordu. Daha çocukken bile, ufkun manzarayı ve gökyüzünü bir araya getirdiği her saatte batı gökyüzüne doğru bir çekim hissetmişti.

O saat, o uygulama, o sessizlik gençliğinde onu kurtarmıştı.

Olay üzerinden on yıllar geçmiş olsa da, Theo kızının öldürüldüğü haberini ilk aldığında hissettiği baş dönmesi, nefes darlığı ve yönelim bozukluğundan hiçbir zaman tamamen kurtulamadı.

On yaşındaki kız, sevgisiz bir evliliğin beklenmedik mücevheri, o zamanlar genç olan adamın hayatının *varoluş sebebi* ve dünyada yapmayı umduğu her şeyin ilham kaynağıydı. Zıtlıkların önce birbirine çekildiği, sonra da soğuk bir nezakete itildiği kayalık topraklardan bu umut çiçeği açmıştı. Doğduğu gün Theo'nun önceki tüm tanrılarını tahtından indirmişti.

Tita. Adını büyükannesinden almış.

Genç Theo, serveti arttıkça iş için sık sık evden uzakta kalırken, hayatını çocuğuna olabildiğince yakın olabilecek şekilde yeniden düzenlemeye başladı. İş günlerinin veya yurt dışı seyahatlerinin sonunda Tita'nın yanına dönüşü, seven ve sevilen arasındaki o coşkulu kucaklaşmanın ilk anları, varoluşunu üzerine kurduğu anlar haline geldi.

Hatta Theo'nun karısına olan sevgisi bile, onun kendisine verdiği bu hediyenin bir karşılığı olarak daha da arttı.

Karısının şarap ve içki düşkünlüğünden endişelenmişti, ama yeterince değil. Yaşadığı hayat – sınırsız özgürlük, ayrıcalık, saygınlık, can sıkıntısı – Theo'nun başarılarıyla finanse ediliyor ve besleniyordu. Birbirinden önemli şehirler arasında sürekli taşınmaları ve her yeni topluluğun yüksek kültürüne hemen kabul görmeleri, onun toplum zevkine ve dikkat çekme ihtiyacına uygundu. Ayrıca onu, sert içkinin bol ve rutin olduğu ve direnme gücünün kolayca sınırlarının ötesine uzandığı bir dünyaya sürüklemişti. Prestijin sahte yüceliğiyle dolduramadığı ruhunun bir kısmını votka ve viskiyle dolduruyor veya

uyuşturuyordu.

Theo, başlangıçta iş başarısının ve zenginliğinin getirdiği ayrıcalıklardan zevk aldı, sonra katlandı ve sonunda nefret etmeye başladı. Sosyal toplantılar, smokinli etkinlikler, balolar, galalar, konserler ve galeriler, hayatının belası haline geldi; özellikle de her etkinlik Tita ile geçirdiği zamana müdahale ettikçe bu durum daha da kötüleşti. İnsanlara olan sevgisi hiç azalmadı, ancak takvimini dolduran birçok sosyal etkinlikte sergilenen yapmacıklık onun için dayanılmaz hale geldi. Karısının sarhoş edici bulduğu aynı ilgiyi, o hafifçe mide bulandırıcı buldu. Bunu, son derece başarılı bir girişimci olmanın gerekli bir parçası olarak kabul etti.

Theo, telefon geldiğinde New York'ta Birleşmiş Milletler binasında bir törendeydi. Fransa'dan uluslararası bir bağlantı, ufak ve rahatsız edici bir gecikmeyle, ona kızının bir otomobil kazasında öldüğünü bildirdi; güvenilir bir sekreter trajik haberi iletmişti. Kaza, Theo'nun aşırı derecede sarhoş olan ve aynı zamanda ölen karısının pahalı arabasının kontrolünü kaybetmesi, yoldan çıkması, defalarca takla atması ve hafif hasar görmüş bir kayın ağacının dibinde durması sonucu meydana gelmişti.

Haftalarca, Tita'yı her düşündüğünde Theo, onun ölümünün mide bulandırıcı kesinliği karşısında nefes nefese kalıyor ve hıçkırarak ağlıyordu. Geri dönüşünün imkansızlığı, varlığını beklemenin sonsuzluğu, evin boğucu sessizliği, hissettiklerini ifade edecek kelime bulamaması ve bunun olmak zorunda olmadığı gerçeğinin rahatsız edici farkındalığı Theo'yu neredeyse deliliğe sürüklüyordu. Uykusuzluk, titreme ve açlık onun gerçeği haline gelmişti. Acısı, tek bir işkenceci soru şeklinde kendini gösteren bir suçluluk duygusuyla daha da artıyordu: "Çocuğumu koruyamadım mı?"

Basındaki haberciler ve sosyal çevrelerdeki dedikoducular, onun sessizliğini ve yalnızlığını kırmaya boşuna çalıştılar. Ona göre, o kalpsiz, meraklı yaratıklar, evrendeki her şey ve herkes gibi, yoktan var olmuşlardı.

Sadece keder vardı.

Ve her yerdeydi.

O dönemde Theo'yu gören az sayıdaki kişi, bir avuç arkadaşı ve ailesi, gözlerinde adeta bir ölüm biçimi olan umutsuz bir boşluk

gördüler. Hiçbir cesaretlendirici söz, piyasadaki gelişmelerden haber veya geleceğe dair hiçbir umut onu bu kayıp uçurumundan kurtaramadı.

Kaçabileceği başka evleri ve istediği kadar uzakta kalabileceği imkanları vardı, ancak Paris yakınlarındaki evinde kalmayı tercih etti. Ayrılmama kararı, akılcı olmaktan çok içgüdüseldi.

Eğer Tita'nın yaşayan bedenine yakın olamıyorsa, en azından mezarına yakın kalabilirdi. Eğer nefesini hissedemiyorsa, en azından en son nefes aldığı yerde olabilirdi.

Ama Tanrım, o acı! O acı! Aman Tanrım, o acı!

Tita'nın cenazesinden sadece birkaç gün sonra, bir sabah Theo güneş doğmadan önce uyandı, giyindi, evden çıktı ve yürümeye başladı. Aklında belirli bir rota veya hedef yoktu. Ayrıldığını kimseye söylemedi. O akşama kadar eve dönmedi. Bu arada arkadaşları, en kötüsünden korkarak çok endişelenmişlerdi.

Sorularına ve azarlamalarına verdiği tek açıklama "Yürüyüş yapıyordum" oldu. Bu doğru bir cevaptı. O gün ve onu takip eden birçok gün yaptığı yürüyüş, kendisini suçluluk ve pişmanlık duygularına boğulmaktan kurtarmanın bir yoluydu.

O yıl bahar erken geldi. Kimileri bunun Fransa'nın şimdiye kadar yaşadığı en uzun bahar olduğunu söyledi. Ve tıpkı içgüdüsel olarak annesinin kokusuna doğru hareket eden kör bir hayvan gibi, Theo her sabah erkenden villasının baskıcı duvarlarından ayrılıp mevsimin güzelliğinin içinde olmaya gidiyordu. En karanlık anında bile, bilinçsizce de olsa, uzaya, yeşilliğe ve renge çekiliyordu.

Ve böylece yürümeye başladı. Yürümeye devam etti.

Her gün.

Hayatı buna bağlıymış gibi yürüdü. Yalnız başına.

Yorulmadan.

Çaresizce.

Paris dışındaki Theo'nun evini çevreleyen geniş arazi, orman ve tarlalardan geçen patikalarla dolu bir labirent gibiydi. Kendi mülkünün ötesinde, özgürce dolaşabileceği kilometrelerce tepe ve kırsal alan vardı. Bazı günler, yalnız başına o kadar uzak mesafelerde görülüyordu ki, yerliler onun otostop çektiğini veya bir yerden bir yere arabayla gittiğini sanıyorlardı. Ama öyle değildi. Yürüyüşü korku ve

umutla yönlendiriliyordu; hareketsiz kalırsa onu yakalayacak düşüncelerden korkuyor ve bir şekilde kendini bir uyuşukluğa veya unutkanlığa ya da daha iyisi, Tita'yı bulacağı yere götürebileceği umuduyla yürüyordu.

Kovalanan ya da kovalayan o, yürüdü.

Perişan, bakımsız, teselli edilemez bir halde yürüdü. Öfkeli, korkmuş, huzursuz bir halde yürüdü.

Günün sonunda, evinin o lanetli boşluğuna döner ve eğer şanslıysa, yorgunluktan yere yığılırdı. Kendini içkiye veya uyuşturucuya vererek uykuya dalma isteği, bu gücün ondan zaten neler aldığının hatırasını bastıracak kadar güçlü değildi. Dünyadan kaçmayı ne kadar çok istese de, üçüncü bir kayıp zevkini ona bahşetmeyecekti.

Sonunda karanlık büyü bozuldu.

Haftalarca süren yürüyüşün ardından, etrafını saran ve kederin geçici olarak duyarsızlaştırdığı güzellik, yeniden bilinçli bir şekilde varlığını hissetmeye başladı.

Akşam vaktiydi. Yemyeşil tarlaların görüntüsü, sürülmüş toprağın kokusu, sayısız çiçeğin rengi ve Nisan ayının serin havası, onun bu ortama taşıdığı ölüm ve karanlığa karşı birleşmişti. İlk berrak düşüncesi – "bu çok güzel" – kızına ihanet gibi geldi. Kızının yokluğunda dünyada iyiliğin artık mümkün olmadığı düşüncesiyle bu düşünceyi bastırmaya çalıştı.

Fakat sonra, bisikletleriyle oyun oynayan bir köpeği geçmeye çalışırken gülen küçük bir kız ve erkek çocuğundan oluşan ek suç ortaklarının ortaya çıkması, Theo'ya hayatın devam edeceği ve etmesi gerektiği gerçeğini, her adımda var olacak bir kederle birlikte, tamamen yeni olsa bile, kaçınılmaz bir şekilde fark ettirdi. Theo, bu düşüncenin daha da yerleşmesi için durdu.

Bunun galip gelmesini *istiyordu* . Yorgundu.

Çok... yorgunum.

Marne Nehri'nin kenarından geçen bir patika boyunca yürüdü. Suyun şeridine bakan yüksek bir tepede oturdu. Theo, telaşlı yürüyüşlerinde bu küçük bankı birçok kez görmüştü ama bir kez bile durup dinlenmeyi düşünmemişti. Orada oturan başka birini de hiç görmemişti. Ancak bu kez, karşı konulmaz bir ihtişamın büyüsüne kapılarak oturdu. Elleri boştu. Güneş, uzaktaki ufukta ağaçların

arasından batmaya dakikalar kala duruyordu. Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı, kalbinin bir köşesini ele geçirmeye çalışan o hafif huzura elinden geldiğince teslim oldu.

Şapkasını çıkardı, yorgun bir şekilde başını eğdi ve olacakları sezerek yüzünü iki eliyle kapattı. Nefesi kesildi, haftalarca ağladıktan sonra hâlâ gözyaşı kalmış olabilir miydi? Gözleri yaşlarla doldu. Ağladı... ve inledi... ve kederine boğuldu, ta ki son bir özlem patlaması ve çalınan tüm umutlarının acısını taşıyor gibiydi göğsünü parçalayan bir hıçkırık gelene kadar. Acı dolu ıstırap kazanını yavaş yavaş boşalttı ve sonra sessiz bir şekilde oturdu. Kendini derin bir nefes almaya zorladı, sonra bir tane daha. Vücudu gevşedi. Başı, gözyaşlarıyla ıslanmış parmaklarının arasında eğik kaldı. Yavaş yavaş, mutlak ve karşı konulamaz bir sakinlik onu öyle bir varlıkla ele geçirdi ki, o anlarda en karanlık keder döneminin sona erdiğini biliyordu.

Kollarıyla gözyaşlarını sildi, yüzünü kaldırdı ve bankta dik oturdu. Uzaktan çocukların hafif kahkahalarını duydu. Ufukta ağaçların arkasından güneşin son incecik ışığı görünüyordu.

Gözleri tekrar net bir şekilde görmeye başladığında, nehrin üzerinde bir hareket dikkatini çekti.

Binlerce sığırcık ve kızıl kanatlı kuştan oluşan bir bulut, senkronize bir hassasiyetle uçuyordu; dans eden bir huni gibi, mükemmel bir uyum içinde dalgalanıyorlardı. Theo, geçmişinde bir yerlerde bu manzaraya kuş sürüsü denildiğini öğrenmişti. Ruhu, derinliklerden yukarı çıkan bir yüzücü gibi, bu manzarayı görünce nefesini tuttu. O an için güzelliği kederinden ayırabilir ve acı veren yalnızlığından ayrı, ya da ondan daha büyük bir iyilik dünyasının hala var olduğunu, belki de belirsiz bir şekilde de olsa, kutlayabilirdi.

Kuş uçuşunun havada sergilediği bale gösterisinin üstünde ve arkasında, bulutlar renklere bürünmeye başladı; sanki gökyüzü de bu yaralı adamın kalbi için savaşıyordu. Bir opal kümesinin ışık altında eğilmesine benzer, bir tonun diğerine karıştığı yavaş ve ince değişimler, başımızın üzerindeki engin alanın canlı, meleklerin ve umudun gelişen bir yuvası olduğunu ima ediyordu.

O anın saf mucizesi, elli bin kuşun kanatları ve baş döndürücü güzellik bolluğu onu adeta boğdu; sanki Tita'nın ölümünün karanlığına bağlayan gerilmiş bir ip kopmuş ve güçsüzce yere düşmüştü.

Theo'nun gözleri yeniden yaşlarla doldu — yorgunluk mu? Umut mu? Affetme mi? Teslimiyet mi? — başını geriye yaslayıp yukarıdaki açık gökyüzüne bakarken.

Tek bir yıldız dikkatini çekti.

Çok küçük bir parıltı.

Ufuktan ufuğa bakarak, bunun gökyüzündeki ilk ve tek yıldız olduğunu doğruladı.

"Tita, canım, bak. Bizim için bir yıldız..."

Uzaktan tek başına bir güvercinin sesini duydu ve kızını yanında hayal etti. Kızının da kuşların balesini gördüğünü, tek yıldızı gördüğünü -tek yıldız mıydı?- hüzünlü şarkıyı duyduğunu hayal etti.

Ayağa kalktı, ellerini arkasında kenetledi ve eve gitti.

O ana geri dönüp baktığında, gün batımından çeyrek saat önce ile alacakaranlığın ilk yıldızı arasında geçen sürede, Fransa'daki o Nisan akşamının büyüsüne kapılarak, paramparça olmuş ruhunun iyileşmeye başladığını fark etti. Bu iyileşme inişli çıkışlı olacaktı. En azından bu hayatta asla tam veya nihai olmayacaktı. Ama onun için ateşin dindiği an buydu.

Ve işte o an, cennet onun ruhuna kavuştu.

Birbirinden silik hatıralar – annesinin sözleri, rahibin ona öğrettiği öykü, müzik parçaları, dünyanın dört bir yanındaki müzelerde düşündüğü İsa imgeleri, okuduğu kitaplar – hepsi o nehir kenarındaki anın güzelliğinde bir araya geldi ve onu sonsuza dek değiştiren bir isme, bir umuda, bir Aşka dönüştü.

Theo sonunda o görkemli evi sattı ve kızının gömülü olduğu bölgeden çok uzaklara taşındı. Ondan sonra yaşadığı her yerde, evinin bir nehre yürüme mesafesinde, batıya bakan bir manzaraya sahip ve bir bankın ya da bank koymak için bir yerin bulunduğu bir konumda olmasında ısrar etti.

Ve birçok gün, bazen art arda birçok gün boyunca, kahkahası bir mırıltı gibi olan ve hafızası gökyüzündeki en parlak yıldız gibi parlayan on yaşındaki bir kızla buluşma saatine yetişmek için yerel sabah gazetesinden gün batımının tam saatini kontrol ederdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

Bay Ponder'ın masasının yanındaki büfenin üzerindeki vazoda duran üç tane tertemiz gardenya çiçeği, ofisi tarifsiz tatlılıklarıyla dolduruyordu.

Masanın önünde Bayan Gidley duruyordu.

Bay Ponder uzanıp ona bir kağıt parçası verdi. "Anita, işte Theo için iki isim daha. Ve işte onlarla birlikte gelen mektupları. Lütfen önce bunları yap."

Bayan Gidley, listeye sanki hız cezası kesiyormuş gibi aynı isteksizlikle baktı. Başını salladı. "Sizce Bay Theo bunlardan kaç tanesini yapacak?"

"Bana anlattığına göre, portrelerin hepsini sahiplerine vermek istiyor. Onlara 'sahipleri' diyor. Sanırım toplamda doksandan fazla var. Şimdiye kadar hepsinin adresini bulabilmiş olmanız beni etkiledi. Özellikle de öğrencilerin."

Bayan Gidley iltifatı memnuniyetle karşıladı. "Bazılarını bulmak oldukça zor oldu, ama Shep insanların çoğunu tanıyor. Onun ve internetin yardımıyla şanslıydık. Ama yine de tüm bunların oldukça garip olduğunu düşünüyorum."

Henüz Theo'nun projesinden duyduğu keyfi ve takdire şayan bir şeyin parçası olduğuna dair giderek artan hissini kabul etmeye hazır değildi.

"Bay Ponder, hâlâ ona güvenip güvenmediğimden emin değilim. Onda şüpheli bir şeyler var. Tam olarak ne olduğunu söyleyemiyorum ama..."

Bay Ponder başını kaldırdı. "Anita, otur lütfen. Sana bir şey söylemek istiyorum."

Ses tonundan, ki bu tonu çok iyi tanıyordu, söyleyeceği şeyi iyice düşündüğü aşikardı.

"Anita, sen de bizim işlerimizi benim kadar biliyorsun ve senden sır saklamaktan hoşlanmıyorum. Bana güvendiğini biliyorsun. Sorun bu değil. Sadece bazen bazı şeyleri kendime saklamam gerekiyor ve bu da

o zamanlardan biri. Theo ısrar etti. Kabul ediyorum, o sıra dışı bir durum, ama en azından bunu bilmeni istiyorum."

Bay Ponder, her ne olursa olsun, Bayan Gidley'nin tüm dikkatini üzerine çekmişti.

"Theo'yu Ponder House'a almadan önce, onun da bulunduğu ortamda birkaç telefon görüşmesi yaptım ve ayrıca bazı diğer ön araştırmaları da gerçekleştirdim. Biliyorsunuz, eğer bir sorun olduğunu düşünseydim onu kabul etmezdim."

Bayan Gidley başını salladı.

Bay Ponder duraksadı. "Anita, yıllar önce Theo, babamın müşterisiydi."

Bayan Gidley doğruldu. Gözlerinde tam bir şaşkınlık ifadesi vardı; sanki zihnine bu gerçeğin girmesine izin veren birer köprü gibi açılmıştı. On yıllarca Ponder House'da çalıştığı süre boyunca Theo'nun orada bulunduğuna dair herhangi bir ipucu bulmak için hafızasını taradı. Hafızası bomboştu.

"Dosyalarımızı kontrol ettim," diye devam etti. "Theo, karakterinin kanıtı olarak bunu yapmamı önerdi ve babamın notlarını buldum. Bu notlar, Theo'nun kendisi hakkında bana anlattıklarını doğruladı ve bu yüzden onu müvekkil olarak kabul ettim. Bilmenizi istiyorum ki, ondan korkulacak veya şüphe duyulacak bir adam değil. Size söyleyebileceğim tek şey bu, ama umarım aklınızı rahatlatır."

Bayan Gidley sorularla dolup taşmıştı, ama kendini tuttu ve Bay Ponder'a sadece "çok teşekkür ederim" dedi. İsim listesine tekrar baktı. "Bu adresleri alıp mektupları bu öğleden sonra postaya vereceğim."

Ve o da öyle yaptı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

Kendrick, salı sabahı hastaneye geleli sadece birkaç dakika olmuştu ki, cerrahi önlük giymiş bir adam kendinden emin bir şekilde Crossway Tıp Merkezi'ndeki 626 numaralı odaya girdi ve kendini tanıttı.

"Sayın Whitaker, benim adım Goodson Ikande. Lamisha'nın tedavisinin geri kalanında doktoru ben olacağım."

Uzun boylu, ince yapılı, narin ellere, kısa kesilmiş saçlara ve pürüzsüz, simsiyah bir tene sahip bir adamdı. Konuşma tarzı, İngilizlerin kesinliği ve Nijerya aksanının bir karışımıydı. Tel çerçeveli gözlük takıyordu.

Dikkatini Lamisha'ya çevirdi. "Ve sen Lamisha olmalısın."

Küçük elini iki eliyle kavradı ve ona doğru eğildi. "Doktorunuz olmaktan çok, çok çok memnunum," diye fısıldadı. "Bana Doktor Good deyin, tamam mı?"

Bir önceki gün Dr. Ikande, James Ponder'dan bir telefon almıştı. "Dr. Ikande, aramamı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Numaranızı hastanenin tıp direktöründen aldım. Sizin hakkınızda çok olumlu şeyler söylüyor."

“Teşekkür ederim, Bay Ponder. Sizinle konuşmak güzeldi. Evet, arayacağını söylemişti. Lütfen bana o küçük kızdan bahseder misiniz?”

Bay Ponder, Lamisha'nın öyküsünü özetledi: otomobil kazası, annesinin ölümü, uzun hastane süreci, doktorların sürekli değişmesi ve ailenin yaşadığı zorluklar.

“Doktor Ikande, genç bayanı hasta olarak kabul edip edemeyeceğinizi sormak için arıyorum. Ailesinin özel sigortası yok ve şu ana kadar çeşitli doktorlar tarafından tedavi edildi. Tedavisinin geri kalanını tek bir doktorun üstlenmesini istiyoruz ve tıp direktörü sizin en iyisi olduğunuzu söylüyor.”

Hastane tıp direktörü, Dr. Ikande hakkında son derece olumlu bir tavsiyede bulunmuştu. Nijerya'da doğup büyümüş, tıp diplomasını Londra'da almış, Boston Çocuk Hastanesi'nde pediatrik ortopedi

alanında uzmanlık yapmış ve Golden'da bir grupla başarılı bir muayenehane işletmişti. Alanında otorite olarak geniş çapta tanınan ve kendi masraflarıyla yurt dışında düzenli olarak yaptığı hayır işleriyle, kara mayınlarının neden olduğu bacak yaralanmaları olan çocukları tedavi etmesiyle büyük saygı gören bir isimdi.

"Peki Bay Ponder, bu küçük kızı nereden tanıyorsunuz?" diye sordu Doktor Ikande.

“Anonim kalmak isteyen özel bir şahsı, bir hayırseveri temsil ediyorum. Whitaker ailesinin bir arkadaşı ve onlara yardım etmek istiyor, ancak hiçbir şekilde kendilerine borçlu hissetmelerini istemiyor. Davayı üstlenirseniz, masrafları benim ofisim aracılığıyla ona faturalandıracaksınız. Herhangi bir masrafı karşılayabilecek durumda ve bunu yapmaktan çok mutlu. Küçük kıza yardım edebileceğinizi umuyor. Bunun oldukça alışılmadık bir durum olduğunu biliyorum, ancak beyefendi çocuk ve ailesi için en iyisini istiyor.”

"Evet, bu oldukça alışılmadık bir durum," diye onayladı Dr. Ikande, "ama müvekkilinizin iyi niyetini takdir ediyorum. Tıp direktörüyle görüşeceğim ve ofisim size geri dönüş yapacak."

Aynı günün ilerleyen saatlerinde Dr. Ikande vakayı kabul etti, Lamisha'nın kayıtlarını hemen isteyip inceleyeceğini belirtti ve ailesiyle en kısa sürede görüşeceğine söz verdi. Ertesi sabah, ameliyatlar arasında, 626 numaralı odada yeni hastasıyla görüştü.

Bay Ponder, Theo ile görüşerek durumu kendisine bildirdi. “Theo, Lamisha emin ellerde. Doktor, bacak yaralanmalarının tedavisinde uzmanlaşmış olağanüstü bir adam. Kayıtlarını inceledi ve durumunun ciddi olduğunu, ancak iyi bir sonuç konusunda temkinli bir şekilde iyimser olduğunu söyledi. Şimdiye kadar aldığı bakım seviyesinden pek memnun olmadığı izlenimini edindim. Muhtemelen her zaman topallayacağını, ancak bacağını kaybetme tehlikesi olmadığını söyledi.”

Theo başını salladı. Lamisha'nın gelecekteki bakımının tutarlı ve yüksek kaliteli olacağından memnundu. Doktora nasıl teşekkür edeceğinden emin değildi.

"Ve tüm bunlar gizli kalacak mı?"

“Doğru. Whitaker ailesi sadece yeni bir doktorun onunla ilgileneceğini biliyor. Doktor Ikande'ye endişeli bir arkadaşının olaya dahil olduğunu söyledim. Gizliliğin önemini anlıyor. Anladığım

kadarıyla kendisi de cömert bir insan. Umarım ikiniz bir gün tanışırsınız. Lamisha'nın onun ellerinde en iyi şekilde tedavi edildiğinden emin olabilirsiniz."

"Çok iyi. Teşekkür ederim, James." O zamana kadar iki adam birbirleriyle isimleriyle hitap etmeye başlamıştı. "Peki büyükanne için ne kararlaştırdık?"

"Doğru. İşvereniyle iletişime geçtim. Ayrıntıları hâlâ görüşüyoruz, ancak temelde Lamisha eve dönüp yerleşene kadar ona ücretli izin verecekler. İşverenine bir miktar para yatıracağız ve onlar da bu parayı izin süresi boyunca ona ödeme yapmak için kullanacaklar. Şirketin sahipleri eski arkadaşlarım. Onlara isminin gizli kalmasını isteyen bir müvekkil adına çalıştığımı söyledim, bu yüzden her şeyi gizli tutacaklar. Bayan Whitaker hakkında çok olumlu şeyler söylediler."

"Mükemmel. Teşekkür ederim." Theo sırıttı ve Ponder'ın koluna hafifçe vurdu. "Umarım sen de benim kadar keyif alırsın. Bu gidişle, iyilik için müthiş bir güç haline gelebiliriz, değil mi? 'Yeryüzünde olduğu gibi gökte de.'"

"Aslında Theo, tüm bunları oldukça tuhaf buluyorum, ama kesinlikle takdire şayan. Senin gibi insanlar insanlığa olan umudumu tazeliyor."

"Evet, zaman zaman çok kötü bir ırk olabiliyoruz, ama aynı zamanda da inanılmaz derecede harika. Hepimiz azizliğe kadiriz. Sen de, James. Sen de."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

kaçınılmazdı

Birbirlerine yakınlıkları göz önüne alındığında, Asher Glissen ve Theo'nun yollarının er ya da geç kesişmesi . Bu, bir sabahın ortasında Chalice'da gerçekleşti.

Asher içeri girip yanından geçerken yaşlı adam sırtı girişe dönük duruyordu. Asher tezgahta içki siparişini verirken Shep, Theo'ya doğru başını salladı. "İşte o adam, senin müdavimin, resimlerini satın alan kişi."

Asher, Theo'nun portrelerden birini incelerken sergilediği memnuniyet verici manzaraya döndü. Yaşlı adam etrafındaki her şeyden habersizdi. Bu kadar yoğun bir gözlem, bir sanatçıya verilebilecek en büyük övgüydü. Asher kendini onurlandırılmış hissetti.

Ama yaşlı adamın niyetini de merak ediyordu. Minnette, Theo ile görüşmesinden bir gün sonra Asher'a Fedder'deki karşılaşmaları hakkında övgü dolu bir rapor vermişti, ancak adam hakkında çok az ayrıntı biliyordu. Asher'ın bildiği tek şey, Portekizli, kasabaya yeni taşınmış hoş bir adamın portrelerden birkaçını satın aldığı ve duvarlarda asılı olanların hepsine ilgi duyduğuydu.

"Affedersiniz efendim, günaydın. Sözünüzü kesmek istemem ama size teşekkür etmem gerektiğini düşünüyorum. Ben Asher Glissen."

Theo, beyzbol şapkası takmış küçük bir kız çocuğunun portresini inceliyordu. Kendine gelmesi ve o an kafasını meşgul eden düşüncelerden sıyrılması biraz zaman aldı. Karşısında kimin durduğunu fark edince, genç adama doğru döndü, gülümsedi, gergin bir şekilde başını salladı ve kekeleyerek bir cümle kurmaya çalıştı.

“Ah, evet, evet... elbette... ne kadar güzel... günaydın. Sizinle tanıştığıma çok onur duydum, Bay Glissen. Hiç de rahatsız etmiyorum. Çalışmalarınıza büyük hayranım. Şey, bu gerçekten çok güzel. Konuştuğunuz için teşekkür ederim. Benim adım Theo.”

Asher, bir büyüğün göstereceği nezaket ve saygıyla uzatılan el sıkışmayı kabul etti. Alışkanlığına sadık kalarak, Theo Asher'ın sağ

elini iki eliyle birden tuttu. Portre ustasının huzurunda olmaktan adeta büyülenmişti - hatta hayranlık içinde miydi? - Gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

Asher, *alışkanlığına* sadık kalarak, Theo'nun yüz hatlarını yakından inceledi. *"Çizmek için güzel bir yüz olur* ," diye düşündü. *"Güçlü gözleri var* ."

"Shep bana portrelerden birkaçını satın aldığınızı söyledi ve size ne kadar minnettar olduğumu söylemek istedim. Bu benim için çok şey ifade ediyor." Theo'nun incelediği portreye başıyla işaret etti. "Adı Lila. Çok sevimli bir kız çocuğu. Fotoğrafını çektiğimde bale antrenmanından yeni gelmişti."

Theo başını salladı. "Onu da diğerleri gibi çok güzel resmetmişsiniz. Gözleri bile neşe dolu. Evet, Bay Glissen, portrelerin birkaçını *edindim* , ama sadece onlara iyi yuvalar bulmak için. Onları keşfettiğim için çok memnunum. Genç adam, yaptığınız işte bir ustasınız. Oturup sohbet etmek için vaktiniz var mı?"

Asher övgüleri soğukkanlılıkla karşıladı. Bu, çalışmalarına yönelik bu kadar yüksek övgüyü ilk kez duyması değildi.

"Teşekkür ederim, Bay Theo, öyle mi Theo?"

"Lütfen sadece Theo deyin, 'bay' demeyin."

"Şey, Theo, seni ziyaret etmeyi çok isterim ama birkaç dakika sonra bir toplantım var. Bir ara stüdyoma uğrayabilir misin? Buradan çok uzak değil ve yarın bütün gün orada olacağım. Sana uygun mu?"

"Evet, öyle olurdu ama sizi işinizden alıkoymak istemiyorum."

"Bunu takdir ediyorum, ancak programım esnek. Neden sabah gelmiyorsunuz, kahve eşliğinde sohbet edebiliriz? Saat dokuz sizin için çok mu erken? Geldiğinizde kapıyı iyice ve yüksek sesle çalın. Çalışırken genellikle kapıyı kilitliyorum."

Asher, Theo'ya stüdyosunun yol tarifini ve telefon numarasını verdi, birkaç iyi dilekte daha bulundu ve sonra ayrılmak için döndü.

Theo, Asher'ın dışarı çıkışını, kaldırımda genç bir çiftle konuşmasını, kahvesini bisikletinin gidonları arasındaki bardak tutacağına koymasını ve bisikletle uzaklaşmasını izledi. Theo derin bir nefes aldı, gözlüklerini çıkardı, bir kez daha derin bir nefes aldı ve sonra dükkandan çıktı.

Plan tam da umduğu gibi işliyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

Theo, Golden'a varışının ertesi günü Boughery'nin kaldırımlarında ilk yaptığında yürüyüşünü , sanki eski Amerikan kültürünün izlerini taşıyan bir yere rastlamış gibi hissetmişti. Bu his, mahallede yaptığı her yürüyüşle daha da güçlendi. Mevcut eski evlerin çoğunun, Broadway ve şehir merkezinin topluluktaki yaşamın merkezi olduğu 1800'lerin ortalarından sonlarına doğru inşa edildiğini öğrendi.

Bu evlerin dış cepheleri - üçgen çatılar, sütunlar, sundurmalar, korkuluklar, çatı pencereleri, tavanlar, kapılar, pencere çerçeveleri - konut tasarımında tuhaf ve bireyselliği yücelten geçmiş bir mimari döneme işaret ediyordu.

Verandalar standart bir özellikti. Bazıları bağlı oldukları evlerin tüm çevresini sarıyordu. Diğerleri ise genellikle ön kapının yanında bulunan küçük köşelerdi. Hepsi de oturup rahat sohbet etme gibi kutsal bir boş zaman aktivitesine olanak sağlıyor ve bunu teşvik ediyor gibiydi.

Boughery'deki çimenler ve bahçeler bakımlı ve özenle düzenlenmişti. İlkbahar ve yaz günlerinde, gardenya, çay zeytini, kamelya ve nergis kokusu, bu güzel kokulu bitkilerin bolca yetiştiği bahçelere yürüyüş yapanları daha da yaklaştırıyordu.

Golden'ın tarihinin ilk dönemlerinde, Boughery'deki evler topluluğun varlıklı liderlerine aitti. Daha yakın zamanlarda, Golden'ın yeniden canlanması sırasında, evlerin çoğu, kuzeyde giderek soylulaşan bir şehir merkezi ile güneyde kronik olarak yoksullaşmış düşük kiralı bir bölgenin sınırlarında yaşamaya istekli, çeşitli sanatçılar, genç aileler, profesyoneller ve varlıklı tarih meraklıları tarafından satın alındı.

Boughery sakinleri arasında ortak bir özellik, şehir merkezinin gelişmeye devam edeceği ve aynı zamanda şehrin geçmişine sağlıklı bir saygının korunacağı yönündeki sarsılmaz umuttu. Asher de dahil olmak üzere, küçük bölgeleriyle gurur duyuyor ve onu korumaya çalışıyorlardı.

Saat 8:58'de Theo, orta refüjün batı tarafında bulunan 107 South Broadway adresine vardı. Üç katlı bir evdi; kalay grisi renginde, yeşil süslemeli, kırmızı ön kapılı ve üç tarafı da verandayla çevriliydi. Başlangıçta konut olarak tasarlanmış olmasına rağmen, Asher ve Brooke onu ucuza satın alıp stüdyoya dönüştürmüşlerdi.

Asher çalışmalarının çoğunu orada, bol doğal ışık altında ve stratejik olarak yerleştirilmiş çeşitli pencereler sayesinde başını hafifçe eğerek veya çevirerek her zaman ağaçları ve gökyüzünü görebildiği bir ortamda gerçekleştirdi.

Theo, verandaya çıkan beş basamağı tırmandı ve kapıyı çaldı. Genç dâhi ile konuşma ihtimali onu hem hafif bir huzursuzluk hem de heyecan içinde bırakmıştı. Asher'ın cevap vermesini beklerken verandayı inceledi. Ön tarafı derin ve uzundu, kum saati şeklinde oyulmuş korkulukları vardı.

Verandanın tavanı açık maviye boyanmıştı. Eski bir batıl inanca göre, bu uygulama kötü ruhların eve girmesini ve örümceklerin köşelere ağ örmesini engellemede etkiliydi. Belki de işe yarıyordu. Theo, Asher'ın karşılamasını beklerken hiçbir kötü ruh görünmüyordu, örümcek de görmemişti.

Bronz rüzgar çanları, şu an hareketsiz ve sessiz bir şekilde verandanın bir ucunda asılıydı. Çeşitli hasır mobilyalar, düzenli bir şekilde yerleştirilmiş ve bakımlı bir şekilde, alanı kalabalıklaştırmadan dolduruyordu. Theo, evin içinden ayak sesleri duyduğunda, çimenlikteki çiçekler ve bitkiler hakkında zihninde notlar alıyordu.

Asher kapıyı açtı ve sağ elindeki mavi boyayı bir havluyla sildikten sonra havluyu Theo'ya uzattı.

"Günaydın Theo. Beklettiğim için özür dilerim. Bir tabloyu bitirip fırçalarımı temizliyordum."

Theo içeri girmekte tereddüt etti. "Lütfen, Bay Asher, daha uygun bir zamanda geri gelmeme izin verin. Ne zaman isterseniz gelebilirim. Sizi işinizden alıkoymak istemiyorum."

“Hayır, gerçekten,” diye ısrar etti Asher. “Mükemmel bir zaman. Sabah erkenden kalkıp dün gece üzerinde çalıştığım bir şeyi düzeltmek için geldim. Az önce bitirdim, o yüzden kahve eşliğinde kutlayabiliriz. Lütfen, uygun bir zaman. İçeri gelin.”

Sonunda ikna olan Theo, Asher'ın kapıyı tutmasıyla içeri girdi.

Kahve kokusu ve barok tınılı müzik onları karşıladı. Theo, tipik bir Avrupalı gibi, Asher'a bir buket çiçek sundu.

“Teşekkür ederim, Theo. Ah, ekinezya ve nergis. Annemin en sevdikleri. Nasıl bildin?” Asher, Theo'nun arkasındaki duvara işaret etti. “İşte yıllar önce onun için yaptığım bir resim. Ekinezya ve nergis. Sanırım bunu web sitemde gördün ya da Shep sana haber verdi. Teşekkür ederim. Annemi hatırlatan her şey burada hoş karşılanıyor.”

Theo tabloya şöyle bir göz atmıştı ki Asher onu evin arka tarafına yönlendirdi. Koridor boyunca duvarlar Asher'ın eserleriyle doluydu. Theo her adımda durup oyalanma isteği duydu ama direndi ve bunun yerine Asher'ın çalışma alanı olarak kullandığı büyük odaya doğru yürürken sağa sola kısa bakışlar atmakla yetindi.

O geniş, açık odanın her yerinde — duvarlarda asılı, yerde sergilenen, masaların üzerinde yığılmış, çerçeveli, çerçevesiz, paspartulu, büyük, küçük, boyanmış, çizilmiş, bitmiş, bitmemiş, manzaralar, şehir manzaraları, kuşlar, çiçekler, çıplak figürler, natürmortlar, portreler ve daha birçok portre — Asher Glissen'in dehası ve coşkulu üretimi göz kamaştırıcı bir şekilde sergileniyordu. Theo için 107 South Broadway, duyusal bir aşırı yüklenmeydi. Giriş holü bir başlangıç yemeği ise, bu oda bir ziyafetin ana yemeğiydi.

Güney, batı ve kuzey duvarlarına dönük üç şövalede, çeşitli tamamlanma aşamalarındaki tuvaller veya çizimler yer alıyordu.

Birinde, saygın yaşlı bir adamın, gerçek boyutundan biraz daha küçük, tamamlanmamış bir yağlı boya portresi vardı. Adam, ev kütüphanesi gibi görünen bir yerde ayakta duruyordu. Renkler koyu ve soluktu.

Ortadaki şövalede, biraz daha küçük, üzerinde çalışılmakta olan bir eser duruyordu: kar beyazı kağıt üzerine çizilmiş bir çocuk resmi. Kaldırımda, bir kova tebeşirin yanında diz çökmüş, asimetrik ve orantısız büyük bir gülen yüz çiziyordu.

Asher'ın eserinde küçük kızın hiçbir arka planı yoktu. İzleyici sadece onu görmek zorunda kalıyordu.

Çocuğu oluşturan çizgilerin inceliği, yüzündeki yumuşak gölgelendirme, çıplak arka plana karşı bedeninin küçüklüğü ve bu unsurların kağıda yerleştirilme biçimindeki incelik, sanki fısıltıyla var edilmiş gibi bir his uyandırıyordu. Asher'ın daha sonra açıkladığı gibi,

bu çizim, bir çocuk kitabı için yaptığı kırk altı illüstrasyondan biriydi.

Üçüncü şövale, gün batımından sonraki bir nehir manzarasını tasvir ediyordu. Diğer ikisinin gerçekçiliğinin aksine, geniş ve dar bir Gessobord üzerine yapılmış bu eser, palet bıçağıyla yoğun renk katmanlarının uygulandığı izlenimci bir yağlı boya çalışmasıydı.

Resimdeki nehir, çeşitli mavi, siyah, beyaz ve şeftali tonlarında noktalama tekniğiyle resmedilmişti. Koyu yeşil tonlardaki ağaçlık alan, ufukta mor olan ve yukarı doğru siyaha dönen gece gökyüzüne karşı duruyordu. Eser, Asher'ın diğer çalışmalarından farklıydı, ancak Theo'nun gözünde, sanatçının tarzının belirleyici bir özelliği olan aynı incelikli dokunuşu taşıyordu.

Theo, odayı şöyle bir gözden geçirdi, her bir parçayı yakından inceleme arzusuna bir kez daha direndi. Mekanın zenginliği onu adeta büyüledi. Yumuşak sabah ışığı, boya kokusu, oryantal halıların zarafeti, ustalık havası, mekanın tarihi ve genç adamın davetkar varlığı, yaşlı adamı canlandırdı.

Theo, en azından bir süreliğine, konuşmayı bir kenara bırakıp çerçeveden çerçeveye, raftan rafa, duvardan duvara, şövaleden şövaleye dolaşmayı seve seve kabul ederdi. Ancak Asher kahve ikram edip aralarında küçük bir masa bulunan iki minderli sandalyeyi işaret edince, Theo kibarca oturdu.

"Asher, gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Şimdi anlıyorum ki sadece portre çekmekle kalmıyorsun."

Asher omuz silkti. “Deniyorum. Portreler kesinlikle yıllardır geçim kaynağım oldu ve biri benden portre yapmamı istediğinde her zaman onur duyuyorum. Yüz çizmenin zorluğunu seviyorum. Ayrıca, bir eşim, bir kızım, bir ev kredim ve tüm bunlar var ve portreler faturaları ödüyor. Ama her zaman sadece yaratıcı olmanın zevki için üzerinde çalıştığım bir şeyim olmasını seviyorum. Şu,” Asher şövaledeki nehir manzarasını işaret etti, “şu anki oyalamam. Bunun gibiler genellikle satılmıyor, ama bana başka şekillerde kazanç sağlıyorlar. Yaptığım işe olan sevgimi korumama yardımcı oluyorlar. Ama benden bu kadar. Senin hikayen nedir, Theo? Bir aksan seziyorum. Evin nerede?”

Asher, yeğeni Minnette ile konuşarak Theo'nun Portekizli olduğunu zaten biliyordu, ama yine de sordu.

“Birçok yerde yaşadım,” dedi Theo, “ama Portekiz’de, kuzeyde

Porto yakınlarındaki küçük bir kasabada, Douro Nehri Vadisi'nde, tepeleri ve üzüm bağlarıyla çevrili Pinhão'da doğdum ve büyüdüm. Çocuk olmak için harika bir yerdi. Ailem sade insanlardı, çiftçiydiler, ama güzelliği ve kitapları severlerdi, gerçi çok fazla kitabımız yoktu. Yıllar önce vefat ettiler. Hayatımın büyük bir bölümünde iş adamı ve yatırımcı oldum, bu yüzden çoğunlukla büyük şehirlerde yaşadım: Paris, Floransa, Rio. Şimdi New York'ta bir evim var. Neredeyse yirmi yıldır oradayım."

"Peki, sizi Golden'a getiren nedir?"

"Yakınlarda ilgilenmem gereken bazı mülklerim var."

Asher, Theo'nun daha fazla bir şey söyleyebileceği umuduyla bir an sessiz kaldı. Theo ise konuşmadı, bunun yerine kahvesinden bir yudum aldı.

"Ne kadar süre burada kalacaksınız?" diye sordu Asher.

"Emin değilim ama Bay Ponder – onu tanıyorsunuzdur, değil mi? – Ponder House'daki dairesini bana kiralamama izin verecek kadar nazik davrandı. Çok güzel bir yer."

Asher şaşırmış gibiydi. "Bay Ponder'ın o daireyi kiraladığını bilmiyordum, ama duyduğuma sevindim. Oradan sahil şeridini en ön sıradan izleyebileceksiniz."

Theo başını salladı. "Çok şanslıyım. Burası çok güzel bir yer. Bir ara mutlaka beni görmeye gelmelisin."

"Theo, umarım yerel halk sana şimdiye kadar iyi davranmıştır. Ben neredeyse tüm hayatımı Golden'da geçirdim – sanırım çok hırslı bir sanatçı değilim – ve burayı başka bir yerle kıyaslayamam ama kasabamızda çok iyi, cömert insanlar olduğunu biliyorum. Bir sürü sorun ve kötü unsur da var elbette, ama burada çoğu zaman hakim bir iyilik var gibi görünüyor."

Theo tekrar başını salladı. "İtiraf etmeliyim ki, Güney hakkında bazı ön yargılarla buraya geldim – bazıları iyi, bazıları o kadar iyi değil – ama şimdiye kadar doğruladığım tek şey iyi olanlar oldu. Golden bana güzel bir yer gibi geldi. Kasaba, bunca yıldır burada kaldığınız için şanslı. Peki, Asher, lütfen bana kendinizden bahsedin. Sanat eserlerinizi görerek sizin hakkınızda biraz bilgi sahibi olduğumu hissediyorum, ama hikayeniz nedir?"

"Aslında oldukça basit. Ben Golden'da büyüdüm. Ailem de öyle.

Topluluğun eski sakinlerindendi, bu yüzden köklerim burada çok derin. Annem çoğunlukla ev hanımıydı, ama aynı zamanda bir sanatçıydı. Üniversitede sanat okudu, hatta Madrid'de, Prado'da bazı dersler aldı. O zamanlar ülkemizde birçok şey değişiyordu - biliyorsunuz, altmışlardaki siyasi olaylar, Vietnam savaşı ve benzeri şeyler - ama annemin bunlarla çok ilgilendiği izlenimini hiç edinmedim."

"Gerçekten çok hassas kalpliydi ve güzelliğe karşı harika bir gözü vardı. Bunu kardeşime ve bana da aktarmaya çalıştı. Büyüdüğüm dönemde evimizde vazoların çiçeklerle dolu olmadığı bir gün bile olduğunu sanmıyorum. Sessiz, bir bakıma melankolikti ama her zaman hoşgörülüydü."

"Babamın bir reklam ajansı vardı. Kendisi sanatçı değildi ama yeteneğe değer verirdi. Ben onların ilk çocuğuydum. Evlendikten sadece birkaç ay sonra doğdum. Küçük kasabamızda bir skandal olmuştu ama atlattılar."

"Pearce adında bir erkek kardeşim var. Onunla pek yakın değilim. Ben boya ve keten tohumu yağı kokusuna kapılmıştım. O ise para kokusuna. Kötü bir adam değil ama tüm bunların," Asher'ın eli odayı taradı, "zamanın çok şüpheli bir kullanımı olduğunu düşünüyor. Zor bir adam. Anladığım kadarıyla kızı Minnette ile tanıştınız."

Theo neşeli bir şekilde gülümsedi ve başını salladı.

Asher sözlerine şöyle devam etti: "Ona 'dünyanın en harika yeğeni' diyorum. Zor zamanlar geçirdi ama Brooke ve ben ona bayılıyoruz. Annemle birbirlerine çok düşkündüler. Minnie ve Gammy gibi."

Asher, bu kadar kişisel konular hakkında bu kadar açık konuşmaya alışkın değildi. Daha sonra, yaşlı adamın insanı tehlikeli derecede konuşmaya istekli hale getiren bir şekilde dinlediğini söyleyecekti. Bir iş ortağı bunu bir keresinde Theo'nun süper gücü olarak tanımlamıştı. Asher hikayesine devam ederken bu güç tam anlamıyla işlevseldi.

"Neyse, küçük bir üniversitede sanat eğitimi aldım ve mezun olduktan sonra buraya geri döndüm. Sadece bir süre kalıp sonra büyük bir şehre taşınarak daha büyük bir pazarda kendime bir isim yapmayı hedefliyordum. Sanırım birçok sanatçının böyle bir hayali var."

Theo başını salladı.

“İlkokuldan beri tanıdığım bir kıza aşık oldum: Brooke. Evlendik ve bir çocuğumuz oldu, Samantha adında bir kızımız. Ona 'Sam' diyoruz. Güney Carolina'da öğretmenlik yapıyor.”

“Peki ya anne babanız?”

“Babam çok uzun zaman önce vefat etti. Kendisi de biraz sessiz, melankolik bir ruhtu ama iyi bir adam ve iyi bir babaydı. Hayatının son döneminde benim ve Brooke ile birlikte yaşadı. Annem de birkaç yıl önce Alzheimer'dan öldü. Özellikle hayatının son dönemlerinde onunla çok zaman geçirebildiğim için şanslıydım. Zihni gerçekten gitmişti ve bazı tuhaf şeyler söylüyordu ama hastalığa yakalanan bazı insanlar gibi asla kötü niyetli olmadı. Onun yavaş yavaş eriyip gitmesini izlemek hepimiz için zordu ve bizi maddi olarak da oldukça zorladı, ama burada olduğum için mutluyum. Sonuna kadar resim yapmaktan zevk alıyor gibiydi.”

Theo başını salladı. Hiç tepki vermeden dinlemişti.

“Annen senin sanatçı olmana çok sevinmiş olmalı. Çok iyi bir öğrenciydin.”

Asher gülümsedi. "Umarım öyledir."

"Sanırım ne kadar yetenekli olduğunun farkında değilsin," dedi Theo. Sözlerini vurgulamak istercesine hafifçe öne eğildi.

Asher, iltifattan biraz utanarak tekrar gülümsedi. Kıkırdama ile iç çekme arasında bir ses çıkardı, sonra da cevap vermeye çalıştı.

"Şey, yaptığım işten zevk aldığımı biliyorum, ama sanırım ne kadar iyi olduğuma başkaları karar verecek. Sanat dünyası böyle işliyor, değil mi?"

“Öyle mi?” Theo koltukta ağırlığını değiştirdi. “Asher, şöyle sorayım: Profesyonel bir sanatçı olarak *senin* bakış açından, bir şeyi 'iyi sanat' yapan nedir?”

"Daha akıllı olmalısın Theo. Bir sanatçıya iyi sanat yapmanın ne gerektirdiğini sorsan, neredeyse kesinlikle bir otobiyografiyle karşılık alırsın."

Theo kıkırdadı ve Asher konuşmaya devam etti.

“Sanatın ne olduğunu tanımlamak bile yeterince zor, hele ki ‘iyi sanat’ı tanımlamak çok daha zor. Acaba böyle bir şey var mı? Belki de sadece iyi tepkiler vardır. Ama sanırım bir sanat eseri bize tanıdık bir şeyi yeni bir şekilde görmemizi sağlıyorsa, hissetmemiz gereken bir şeyi

hissetmemizi sağlıyorsa veya dünyadaki yerimizi daha net bir şekilde gösteriyorsa, o zaman belki de 'iyi' olarak nitelendirilebilir. Bizi bir şekilde daha iyi hale getiriyorsa, belki de ona değer katan şey budur."

Asher konuşmasına devam etmeden önce bir yudum kahve aldı ve düşüncelerini topladı. Theo ise sessiz kaldı.

"Bu da elbette 'iyi sanat'ın kişiden kişiye değiştiği anlamına geliyor, değil mi? Ve iyi sanat bir çocuktan da, bir ustadan da çıkabilir. Eleştirmenlerin, özellikle modern eleştirmenlerin, bu fikri pek takdir ettiğini sanmıyorum. Bence onlar bize neyin meşru sanat olduğunu, neyin değerli olduğunu ve neyin olmadığını söylemeyi seviyorlar."

Asher yaşlı adama baktı. "Theo, daha önce de bu konu üzerinde düşündüğünü anlıyorum. Sence iyi bir sanat eserini ne oluşturur?"

Theo çenesini sağ başparmağına dayadı ve bükülmüş işaret parmağını alt dudağının üzerine koydu.

"Evet, bunu *düşündüm* . Aslında, çok düşündüm. Ve başkalarına da sordum. Ama bir cevabım olduğundan emin değilim. Bunun dışında. Çok mantıklı gelmeyebilir, ama bir şeyin gerçekten iyi olması için içinde sevgi olmalı. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bile bilmiyorum, ama yaşlandıkça buna daha çok inanıyorum. Hediyenin kendisine, tasvir edilen konuya veya anlatılan hikayeye ve izleyiciye karşı sevgi olmalı. Sanat ister heykel, ister çiftçilik, ister öğretmenlik, ister yasa yapımı, ister tıp, ister müzik, ister çocuk yetiştirme olsun, eğer içinde –özünde– sevgi yoksa, yetenekli, pazarlanabilir veya popüler olabilir ama gerçekten iyi olduğundan şüpheliyim. Sevgi özünde yoksa hiçbir şey olması gerektiği gibi değildir."

Theo kendi kendine kıkırdadı. "Sanırım yine deli bir ihtiyar gibi konuşuyorum."

Asher başını salladı. "Hiç de değil. Ama merak ediyorum Theo, bir şeyin içinde sevgi olup olmadığını nasıl anlıyorsun?"

Theo başını salladı. "Evet, evet. Soru bu değil mi zaten? Ve ben de cevabını bildiğimden emin değilim. Ama Tanrı biliyor."

Asher kahve fincanına baktı. "Hım... Bunu bir düşünmem gerekecek. İlginç bir fikir. Kesin olarak bildiğim bir şey var ki, eğer 'iyi' demek birini ünlü yapan ve çok paraya satılan sanat demekse, ben çok iyi bir sanatçı değilim, kesinlikle bir usta da değilim."

Theo hafifçe başını sallamaktan başka bir şey söylemedi.

Asher sözlerine şöyle devam etti: "Beni yanlış anlamayın. Yaptığım iş için minnettarım. Sadık bir müşteri kitlesine, iyi arkadaşlara ve güzel bir aileye sahip, geçimini sağlayan bir sanatçıyım. Hatta başarılı bir sanatçı olduğumu bile söyleyebilirsiniz. Ve umarım yıllar içinde bu stüdyodan değerli bir şeyler çıkmıştır. Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, ne kadar 'iyi' olduğum konusunda ciddi şüphelerim var. Buradaki satılmamış tüm bu eserler bana karşı bir argüman olurdu."

Theo, konuşmadan önce düşünceli bir şekilde başını salladı. "Sence en büyük sanatçıların bile etraflarında satılmamış birçok eserle çalıştığını düşünmüyor musun?"

Asher başını salladı. "Yerinde bir soru. Evet, muhtemelen öyleydiler. En azından ölene kadar."

Telefon çaldı.

“Theo, affedersin. Sana söylemeyi unutmuştum. Bir komisyonla ilgili bir telefon bekliyorum. Kimin aradığını kontrol etmemde sakınca olur mu?”

“Elbette.”

Asher telefonuna baktı. “Bu görüşme. Biraz zaman alabilir. Kendinizi evinizde gibi hissedin ve etrafa bakmaktan çekinmeyin. Rafları karıştırabilir, ön odalara gidebilirsiniz, ne isterseniz yapabilirsiniz. Bunu olabildiğince kısa tutacağım.”

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

Asher ayağa kalktı ve ofis olarak kullandığı ön odalardan birine doğru yürüdü. Kapıyı arkasından kapattı. Theo kahve fincanını bıraktı, sandalyesinden kalktı ve birkaç saniye tereddütle durdu, önce hangi rafı veya köşeyi ziyaret edeceğinden emin değildi. Uzaktan gelen boğuk sokak sesleri, stüdyonun kutsal alanının dışında da bir hayat olduğunu hatırlatıyordu. Ama tüm bunlara aldırış etmeden ön koridora geri döndü ve Asher'ın dünyasını gezmeye başladı.

Sol duvarda, yerden tavana kadar, karmakarışık bir şekilde sergilenmiş çeşitli çerçeveli eşyalar vardı: bir tüy, üzerinde "tatlı" kelimesi daire içine alınmış bir kitaptan yırtılmış bir sayfa, Sutphin ve Lanier adlı sanatçıların küçük çerçeveli eserleri, çeşitli sanat kuruluşlarından ve sivil toplum gruplarından alınan sertifikalar ve üzerinde "sen benim dünyadaki en iyi Dabby'msin" yazan bir çocuk çöp adam resmi.

Theo dönüp karşı duvara baktı. Orada sadece birkaç eşya asılıydı ve hepsi de özenle düzenlenmişti.

Göz hizasında sergilenen eserlerden biri, bir tarladaki yalnız bir ağacı resmeden, iki ayak karelik bir yağlı boya tablosuydu. Bitmiş bir eserden ziyade bir eskiz gibi görünüyordu.

Resimdeki renkler ve yapraklar bir bahar gününü işaret ediyordu. Yerde koyu kırmızı bir leke vardı. Bir battaniye mi? Tarlada, merkezin biraz sağında, bir ressamın şövalesine benzeyen bir şey duruyordu. Şövalenin arkasında, muhtemelen bir kadın olan, zar zor görünen bir figür vardı. Sadece kolları ve bacakları görülebiliyordu. Tuvalin alt kısmında, serbest elle yazılmış şu sözler vardı: "Ben, seni resmediyorum, sen de resmediyorsun."

Çerçeveye ve tuvalin kenarlarındaki hafif sararmaya bakılırsa, eser eskiydi.

Bu resmin etrafı, ayrı çerçeveler içinde dört el yazısı mektupla çevriliydi. Mektuplar, farklı boyutlarda ve tonlarda kağıtlara yazılmış

ve dört farklı yazardan gelmişti. Her biri Asher'e hitaben yazılmıştı ve mektupların tarihlerine bakılırsa, gönderildikleri sırada genç bir çocuk olmalıydı. Hepsi Asher'in bir gün sanatçı olma umudunu dile getiriyordu. Mektuplardan biri büyükbabasındandı. Diğerleri ise sanatçılardan -ünlü sanatçılardan- gelmişti; öyle ki, antetli kağıtları, ofis adresleri ve galeri listeleri basılmış, oldukça varlıklı sanatçılardı.

Theo mektuplardaki isimleri biliyordu; sanat dünyasına yabancı olanlar bile onları tanırdı. Genç Asher'e yazdıklarını okurken, üsluplarının sıcaklığından etkilendi. Theo'nun sanatçılarla ilgili kendi deneyimleri, onların genellikle mesafeli ve kişisel olmayan, bazen de kibirli ve kendini beğenmiş oldukları yönünde olumsuz bir inanca yol açmıştı. Bu mektuplar bunun tam tersini kanıtlıyordu. Bir çocuğun anlayabileceği kelimeler kullanılmıştı. Kısaydılar, en uzunu sadece birkaç paragraftan oluşuyordu. Birinin altına yazar küçük bir kuş ve bir şimşek çizmişti.

Theo koridorda ilerlemeye devam etti. Bir düzine, yirmi, elli nesne dikkatini çekmek için yalvarıyordu. Zamanla, acele etmeden stüdyoyu tekrar ziyaret etme ve oradaki her şeyi inceleme fırsatı bulmayı umuyordu.

Theo'nun dikkatini çeken, ona en yakın olan çizim, belden yukarısı çıplak, sadece bir omzunu örten bir eşarpla kaplı bir kadın figürünün kalemle yapılmış bir tasviriydi. Yüzü ve gözleri hafifçe yukarı dönüktü. Yüzünde bir düşsellik vardı. Her bir özellik – taranmamış saçlar, yarı açık gözler, belirgin elmacık kemiği, porselen dudaklar ve sivri çene, kıvrımlı boyun, göğüs ve gövdesinin kalkıklığı, damarlı eller ve narin parmaklar – bazıları jilet gibi ince, bazıları kalın, hepsi narin ve hepsi Süleyman'ın Şarkısı kadar şehvetli, karmaşık bir çizgi matrisiydi. Özellikler ve çizgi vuruşları birlikte, teknik olarak hassas, uhrevi bir kompozisyon oluşturuyordu. "Korkunç ve harika bir şekilde yaratılmış" insan teninin güzelliği çerçeveden yayılıyordu.

Çizim, gri bristol karton üzerine yapılmış ve geniş abanoz çerçeveyle mükemmel bir uyum sağlamıştır.

Çerçeve.

Theo, bir kağıt parçasının – bir mektup, bir fotoğraf, bir bilet parçası, bir eskiz, bir resim – bir cam bölmenin altındaki dört tahta parçası arasına yerleştirildiğinde birdenbire *nasıl dönüştüğünü* merak

etti . ***Geçici anların etrafına kalıcı sınırlar koymamızın anlamı nedir? İnsanlığın belirli anıları dondurmak için bu kadar çaba sarf etmesi, hayatımızın "küçük ayrıntılarını" yakalamak ve korumak için bu kadar enerji harcaması insanlık hakkında ne söylüyor*** **?**

Theo, ofisin kapalı kapısının ardından Asher'ın boğuk sesini duyabiliyordu ama aldırış etmedi. Önündeki her şeye dalmıştı. İlerleyip Asher'ın diğer eserlerini görmek niyetindeydi ama bir şeyi iyi görmenin birçok şeyi kötü görmekten daha iyi olduğuna dair inancına uyarak kadının çiziminin önünde kaldı.

Koridordan gelen bir sesin farkına vardı - bir sandalyenin yerde kayma sesi - ve Asher'ın ses tonundan telefon görüşmesinin sona ermekte olduğunu anladı. Birkaç dakika sonra ofis kapısı açıldı.

"Theo, bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

“Ah, bundan daha memnun olamazdım. Sanki ne olduklarını bilmesem bile, bir öyküler okyanusunda yüzüyormuş gibiyim.” Tüyü, üzerinde tek bir kelimenin daire içine alındığı sayfayı ve diğerlerini işaret ederek başını salladı.

Asher kıkırdadı. "Haklısın; hepsinin bir hikayesi *var* , her ne kadar sadece ben onlarla ilgileniyor olsam da."

Theo, "Ah, sanırım birçok kişi ilgilenecektir. Sanatçının zihni çoğumuz için büyüleyici bir yerdir, biliyorsunuz. Tüm o gizem ve tüm o vizyonlar. Ama belki de bazı hikayeler sırların kasasında saklı kalsa daha iyi olur, değil mi?" dedi.

Theo o kasayı çok iyi tanıyordu.

Asher, "Bazen bu gizemli hava hakkındaki tüm konuşmaları merak ediyorum," diye yanıtladı. "Sanatsal mizaç ve benzeri şeyler. Yani, böyle bir şeyin var olduğunu biliyorum, ama bir sanatçının ailesi varsa, sanatın bazen sırasını beklemesi gerektiğini öğrenir. Ev işleri, sıyrılmış dizler ve futbol maçları, burada insanın ayaklarını yere basmasını sağlamak için harikalar yaratıyor. Bir ailenin üyesi olmanın pek bir gizemi yok."

Asher kıkırdadı. "Ama itiraf etmeliyim ki, gizem, bir aldatmaca olsa bile, iş için faydalı olabiliyor, değil mi? Bazen ciddi sanat alıcılarının benim gibi sıradan ve gizemden yoksun birinin resimleriyle pek ilgilenmediğini düşünüyorum. Belki biraz daha içe dönük olsaydım, alıcılar sanatımı daha ciddiye alırlardı."

Theo sırıttı. Yaşlı adam ve genç sanatçı, bu kadar kısa sürede eski dostlar gibi sohbet etmeye başlamışlardı. Giriş holünde öylece ayakta durdular.

"Kaba olmak istemem," Theo'nun sesindeki yumuşaklık, böyle bir ihtimali tamamen ortadan kaldırdı, "ama bana bunlar hakkında bilgi verebilir misiniz?"

Başını salladı ve tarladaki yalnız ağacın resmine ve çerçevelenmiş dört mektuba doğru işaret etti.

Asher başını salladı. "Deneyeceğim. Mektuplar kolay. Küçükken anneme sanatçı olmak istediğimi söylemiştim. Bir şekilde bu ünlü kişilerin adreslerini buldu ve onlara mektup yazmama yardım etti. Ne dediğimi hayal bile edemiyorum ama üçü de cevap verdi. Dördüncüsü ise babasından, yani büyükbabamdan. Sanatçı ruhu fikrine pek önem vermezdi ve zaman zaman anneme karşı oldukça sert olabilirdi, ama bana yazdığı mektupta gerçekten çok nazikti."

"Tahminimce o da ön yazılar yazmış ve benimkilerin arasına koymuş. Çok büyük bir destekçiydi. Bence her tanınmamış sanatçının, ki çoğumuz öyleyiz, en az bir tane böyle dedektife ihtiyacı var. Neyse, sanat okulundan mezun olduğumda bu mektupları benim için çerçeveletmişti. Bunları burada bulundurmak biraz isim zikretmek gibi geliyor ama aslında, bu mektuplar onları yazan sanatçılardan çok onun hakkında daha çok şey söylüyor."

"Bir zamanlar, eğer sanat dünyasında bir iz bırakırsam, mektuplarının bana nasıl yardımcı olduğunu anlatmak için o adamlara yazacağım diye düşünmüştüm. Artık hayatta olup olmadıklarından bile emin değilim ve sanat dünyasında kesinlikle bir iz bırakmadım."

"Asher, eminim başardıklarınla çok memnun kalacaklardır."

"Böyle söylediğiniz için teşekkür ederim."

Theo tabloyu işaret etti. "Peki ya tarladaki ağaç?"

"Evet, bu biraz gizemli. Annemin en sevdiklerinden biriydi ama bana hiç bahsetmezdi. Şuradaki yazıyı görüyor musun? 'Ben, seni resmediyorum, sen de resmediyorsun'? 'Ben'in veya 'sen'in kim olduğunu bilmiyorum ama güzel yapılmış, değil mi?"

Theo başını salladı. "Evet. Sence o, şövalenin başındaki kız olabilir mi?"

"Böyle söylemen çok ilginç. Benim de teorim bu ama ne zaman ona

bu konuda sorsam, sadece gülüyor ve iddiayı ne kabul edeceğini ne de reddedeceğini söylüyordu. Bir keresinde sorduğumda, elbisesini dizlerinin üstüne kadar çekip, 'Bu bacaklar onlara benziyor mu?' dedi. Yani kim bilir? Tarlada durup resim yapması kesinlikle *ona yakışır* bir şeydi. Sadece bunun ne zaman, nerede ve neden olduğunu bilmiyorum."

İki adam birkaç saniye boyunca küçük tabloyu inceleyerek öylece durdular.

“Bir fincan daha kahve ister misiniz?”

Sandalyelerine geri döndüler ve sonraki birkaç saat boyunca, rastgele bir kelime veya ifadenin başka bir hikayeyi ve bir diğerini tetiklediği, sonsuza dek sürecek, uzun ve dolambaçlı bir sohbete daldılar. Theo, Asher'ın çalışabilmesi için birkaç kez ayrılmayı teklif etti, ancak sanatçı bağımsızlığını savunarak, kendi patronu olarak istediği zaman çalışabileceğini iddia etti.

"Bu konuşma bugünkü *işim* ," dedi.

Bu çalışmanın bir parçası olarak Asher, Theo'nun hayatıyla ilgili ayrıntıları öğrenmeye çalıştı. Ancak Shep, Tony ve Minnette'in de keşfettiği gibi, yaşlı adam kurnaz bir dolandırıcı çıktı. Soruların çoğunu soran Theo oldu ve genç sanatçı bir şekilde uzun ve açıklayıcı cevaplar vermeye ikna edildi.

Örneğin, "Asher, portre fotoğrafçılığını uzmanlık alanı olarak nasıl seçtiniz?"

Asher başını salladı. "Şey, ben de yeni mezun olmuştum; lisans, yüksek lisans, doktora. Çok eğitimim vardı ama hiç müşterim yoktu."

Bay Van Gogh'un aksine, ölmeden *önce* eserlerimden bazılarını satmayı umuyordum. Ve belirttiğim gibi, her zaman insan çizmeyi sevmişimdir.

“Buradan birkaç kilometre uzaklıkta, şehrin lüks bir bölgesinde Magnolia adında küçük bir restoran vardı. Şehrin varlıklı kadınlarının çoğu sabah briç oyunlarından sonra öğle yemeklerini orada yerdi. Annem, restoranın sahibi olan genç çiftle arkadaştı. O çiftin ikizleri vardı, bir erkek bir kız. Ben şehre yeni dönmüştüm ve annem, Allah rahmet eylesin, onların portresini yapmam için beni görevlendirdi. Ama sahiplerinin portreyi en az bir ay boyunca restoranda, kasanın hemen arkasına asmalarını, sonra eve götürmelerini ısrarla istedi.

“Yani, portreyi yaptım, teslim ettim ve sahiplerinin düzgün bir şekilde asmasına yardım ettim. Bu küçük öz tanıtım bile benim için rahatsız ediciydi, ama eve vardığımda beş telefon ve beş sipariş beni bekliyordu. Çok sevinçliydim. Annem de öyleydi. Sanırım bu beş telefon görüşmesinin hepsinde annemin de parmağı vardı, çünkü hepsi aile dostlarından gelmişti. Bunca yıl sonra bile kendimi 'pazarlamaya' en çok yaklaştığım an buydu. Annemin stratejisi işe yaradı. Ondan sonra telefonlar hiç durmadı. İşte size portre sanatçısı Asher'ın hikayesi.”

“Şimdi Theo, sana bir soru sormak istiyorum. Çok fazla konuşuyorum. Gerçekten, Chalice'deki portreleri neden satın alıyorsun? Minnettarım ama merak da ediyorum. Satın aldığın portrelerin sahiplerini tanıyor musun?”

Theo, yaptığı alışverişlerin ardındaki gizemli dürtüyü, açıklamayı paylaştı. O zamana kadar hikayesini anlatmakta oldukça ustaydı.

“Hayır, insanları tanımıyorum. Portrelerini teslim edene kadar onlarla tanışmıyorum. Ama portreleri teslim etmeden önce, onlara bakıyorum, bakıyorum, bakıyorum. Gülmeyin Bay Asher — pardon Asher — ama bazen evde yalnız yemek yerken, masaya bir resim getirip karşıma koyuyorum. Ve yemek yerken o yüzü inceliyorum.”

Theo alnına dokundu. “Belki de deli bir ihtiyar adamım? İşte bu! Ama çeşmenin yanında onlarla karşılaştığımda, onları en azından biraz tanıyormuş gibi hissediyorum. Bu yüzden çalışmalarınızı bu kadar ilginç buluyorum. Sanki sadece *yüze* değil, yüzün *ötesine* , kişinin kalbine, kişinin potansiyeline bakmayı mümkün kılıyorsunuz.”

“Eminim ki, bazı insanlar sizin çizimlerinize baktıklarında kendilerini ilk kez bu kadar net bir şekilde görüyorlar. Onlara portrelerini verdiğim sırada orada olmanızı çok isterdim. Bu çok harika.”

“Şey, Theo, bu çok nazik bir davranış ama portreleri canlandıranın *senin* sözlerin olduğuna dair bir hissim var. Bazıları aylardır duvarda sessiz bir şekilde duruyordu ve kimse onlardan pek etkilenmemiş gibiydi. Anladığım kadarıyla, onları indiriyorsun, üzerlerine bir büyü yapıyorsun ve birdenbire söyleyecek bir şeyleri oluyor. Yeğenim Minnette de kesinlikle öyle düşünüyor.”

Theo başını salladı. "Asher, eğer öyle olsaydı çok memnun olurdum,

ama sanırım bana çok fazla değer biçiyorsun. Ben sadece insanların zaten var olanı görebilecek kadar uzun süre hareketsiz kalmalarına yardımcı oluyorum."

Ilık kahvesinden bir yudum aldı, düşüncelerini topladı ve sonra Asher'ın sorusuna döndü. "Ama neden? Bana neden yaptığımı mı soruyorsun? Şöyle söyleyeyim, sanki bu fikir başka bir yerden gelmiş gibi, sanki bana verilmiş gibi hissediyorum. Ama ne olursa olsun, portreleri vermenin iyi ve sevgi dolu bir şey olduğundan her zamankinden daha eminim. Bu, bunu yapmak için fazlasıyla yeterli bir sebep. Asher, senin yaptığını yapamam ama yaptığının amacına ulaşmasını sağlayabilirim. İtiraf ediyorum ki, ilk başta başkasını mutlu etmek umuduyla yaptım. Şimdi korkuyorum ki nedenlerim neredeyse tamamen bencilce. Bunu yapıyorum çünkü bana çok büyük mutluluk veriyor. Bundan daha çok keyif aldığım bir şey yaptığımı sanmıyorum ve daha yeni başlıyorum."

Asher düşünceli bir şekilde başını salladı ve gülümsedi. "Seni mutlu ettiğine sevindim. Şimdiye kadar hangi portreleri satın aldın?"

“Sadece birkaç tane, ama biliyorsun, burada kısa bir süredir bulunuyorum. Minnette, Kendrick, Frankie ve birkaç kişi daha. Yarın bir tane daha yapacağım. Çerçevelerin arkasına isimlerini yazdığın için minnettarım. Bu, onları bulmama yardımcı oluyor. Yani, şimdiye kadar sadece birkaç tane, ama eğer benim istediğim gibi olursa ve yeterince uzun yaşarsam, Kutsal Kase'yi boşaltacağım. Sen çalışmaya devam et, genç adam. Şu an oradakilerin hepsini alacağım, sonra da yerlerine koyduğun diğerlerini. Benim yaşımda bankadaki paranın ne faydası var ki?”

Asher, “İyiliğiniz sadece onlara bir hediye değil, biliyorsunuz. Benim için de çok şey ifade ediyor.” dedi. Bir an duraksadı. “Biliyorsunuz, Shep, Addie ve ben Kutsal Kase'ye biraz sanat eseri koyma fikrini ortaya attığımızda ve portreleri çizmeye başladığımda, bunların hızla satılacağını, adeta duvarlardan fırlayacak kadar hızlı satılacağını düşünmüştüm. İnsanların karşılayabileceği kadar düşük fiyatlandırdım. Çizdiğim bazı kişilerin resimlerini satın alacak paraları olmayabilir – öğrenciler ve evsizler gibi – ama diğerlerinin çoğunu oldukça iyi tanıyorum ve onlar tek bir öğün yemeğe veya konser biletine portrelerin maliyetinden daha fazla para harcıyorlar. Dürüst

olmak gerekirse, proje biraz cesaret kırıcı oldu. Bazen Shep'in projeyi sonlandırmaya gönlü olmadığını düşündüm."

Asher yüzünü buruşturdu. "Aman Tanrım, Theo, özür dilerim. Biliyorum, sızlanıyormuş gibi görünüyorum. Genellikle hayal kırıklıklarımı Brooke ile paylaşırım. Görünüşe göre karşılanmayan beklentiler bu işin tehlikelerinden biri. Anladığım kadarıyla, birçok sanatçı ve yaratıcı, özellikle de az tanınan sanatçılar, bununla boğuşuyor."

Yaşlı adam anlayışlı bir tonla konuştu: "Özür dilemenize gerek yok. Sanırım hepimiz bir şekilde bu duygularla boğuşuyoruz. Karşılanmayan beklentiler hayatın her aşamasında kendini göstermenin kurnaz bir yolunu buluyor. Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum."

"Theo, Basil'le tanıştın mı henüz? Kutsal Kase'nin yakınındaki kaldırımda gitar çalan adam?"

Theo'nun kaşları yukarı kalktı. "Demek adı buymuş? Balkonumdan sesini duyabiliyorum ama hiç tanışmadım. Fesleğen, ot gibi mi?"

"Evet, Basil Cannonfield. Portresi Kutsal Kase'de. Neyse, bir keresinde bana müzisyen olarak hayatından, bahşiş parası için bu kadar çok çalışmanın ne kadar hayal kırıklığı, utanç ve anlamsızlık hissi verdiğinden bahsetmişti. Bence gerçekten çok iyi bir müzisyen. Ama onun nasıl hissettiğini anlıyorum. Benim çalışmalarım onunkinden daha istikrarlı ve tahmin edilebilir – en azından üzerine fiyat etiketi koyabileceğim ve satabileceğim somut bir şeyim var – ama bir sanatçının hayatı bazen oldukça moral bozucu olabiliyor. İnsanın kulağını kesmek istemesine neden olabiliyor."

İkisi de güldü.

"Belki de şöyle bakabilirsin Asher. Eğer beklentilerin umduğun gibi gerçekleşseydi, büyük bir hediyeden mahrum kalacaktım. Portreleri satın alma, portrelerdeki kişilerle yemek yeme, insanları bulup onlarla Fedder'de buluşma zevkini asla yaşayamayacaktım. Onlara kendileri hakkında iyi ve doğru bir şeyler söyleme şansım asla olmayacaktı. Bazı harika konuşmalar yapılmadan kalacaktı."

"Belki de portreleri çizerken, beni henüz tanımamış olsanız bile, onları benim için çiziyordunuz. Hayatlarımızda gizemli bir koreografi işliyor, değil mi? Gizemden bahsetmişken! Ve şimdi yollarımız kesişti

ve bunu birlikte yapma fırsatı bulduk. Kendi adıma, ne kadar bencilce görünse de, cesaretinizin kırılmasından dolayı üzgünüm, ama portrelerin ben buraya gelmeden önce satılmamış olmasına çok sevindim."

Asher gülümsedi.

Theo sonunda kalkıp gitmek üzereyken, sabahın erken saatlerindeki eğik ışık, öğleden sonranın erken saatlerindeki dikey ışınlara dönüşmüştü. Uzun süre oturmaktan biraz sertleşmiş bacaklarını esnetmesi ve ovması gerekiyordu, ardından Asher ile birlikte koridordaki çerçevelenmiş mektupların ve yalnız ağaç resminin yanından geçtiler. Yeni dostluklarını mühürleme arzusunu gösteren bir tonda el sıkıştılar. Her biri diğerinin üst koluna boşta kalan elini koydu ve birbirlerinin gözlerine baktı. Aralarında kelimelerden daha derin bir şey geçti.

"Asher, sana çok teşekkür ederim."

"Sana teşekkür ederim, Theo. Bunu yakın zamanda tekrar yapalım."

Evden çıkıp verandaya adım attılar. Asher, saygı ve sevgi göstergesi olarak Theo'yu merdivenlerden aşağı indirdi, sırtını okşadı ve sonra tekrar eve girdi. Yaşlı adam kapıyı açtı, kaldırıma döndü, gözlerini kırpıştırdı ve nehre doğru yürüdü.

Üzerinde düşünülmesi gereken çok şey vardı ve olacaktı.

Değer verilecek çok şey var.

Üzülecek çok şey var.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

gelelim İsim konusuna . Ya da daha açık bir ifadeyle, ismin yokluğu. Theo'nun soyadı.

Kısaca özetlemek gerekirse, insanlar artık bunu umursamayı bıraktılar. Theo'nun sadece ilk adıyla tanınmak istediği anlaşılınca, yeni tanıştığı kişilerin çoğu onun bu isteğine boyun eğdi.

Kişisel soruları ustaca savuşturuyor ve yalnızca belirli, ima edilmemiş sınırlar içinde kalan soruları yanıtlıyordu. Diğer soruları ise bir nehir dansçısının inceliğiyle geçiştiriyordu.

Soyadını öğrenme girişimleri de aynı şekilde sonuçsuz kaldı.

Genellikle kullandığı "Bana sadece Theo deyin" şeklindeki giriş cümlesi, özellikle kendisiyle sadece bir kez karşılaşmış kişiler için, daha fazla soruyu önlemek için yeterliydi. Örneğin, ödül törenlerinde.

Eğer biri soyadını *sorarsa* , o genellikle alışılmış giriş cümlesini öyle samimi ve kendinden emin bir şekilde tekrarlardı ki, insanlar bir daha sormazlardı. Bunu yapmanın kabalık olacağını düşünürlerdi.

Sıkıştırıldığında Theo, sorgulayıcısını şaşırtan veya yorup teslim olmaya zorlayan, uzun ve karmaşık bir açıklama yaptı.

“Garip ve zor bir Portekizce ismim var, uzun ve telaffuzu zor, o yüzden bana Theo deyin, ben de size Dan diyeceğim, böylece o zor kelimeyi telaffuz etmeye çalışmanıza gerek kalmaz çünkü ülkemde bazı alışılmadık sesli harfler var vesaire vesaire... Dan, ne iş yapıyorsun ve tüm hayatını Golden'da mı geçirdin?”

Ve sonra da koşmaya başlardı.

Tony ve Shep gibi en ısrarcı olanlardan bazıları, Theo'nun gizemli soyadını öğrenmek için çok uğraştılar, ancak sonunda onlar bile denemekten vazgeçtiler. Bir gün e-posta adresini paylaşabileceğini veya kredi kartı kullanabileceğini ve bu sayede tam kimliğine dair bir ipucu verebileceğini umuyorlardı.

Ancak Theo'nun e-posta kullanmadığı veya sosyal medyada bulunabilecek bir hesabı olmadığı tespit edildi. Benzer şekilde,

Golden'da kaldığı süre boyunca kendi adına kayıtlı bir kredi kartı da kullanmamıştı. Theo'nun posta, finans ve internet hesapları da dahil olmak üzere tüm işlerini yürüten Bay Ponder, müvekkilinin anonimliğini korumak için gerekli adımları atmıştı. Theo'nun "PH Ltd." adına kayıtlı tek bir kredi kartı vardı. Oradan da hiçbir ipucu çıkmadı.

Sonuç olarak, insanların merakı zamanla azaldı. Onunla daha çok vakit geçirdikçe, isminin ikinci yarısına olan ilgileri de azaldı. Eğer herhangi bir nedenle ismini paylaşmak istemiyorsa, yapacak bir şey yoktu.

James Ponder ile ilişkili olması ve hatta onun ofis binasında yaşamış olması, ona kendi başına asla kazanamayacağı bir itibar ve saygınlık kazandırdı.

Bay Ponder'ın "Bay Theo, kibar bir beyefendidir" şeklindeki tek cümlesi, Golden sakinlerinin çoğunu Theo'nun, ister tek isimli, ister üç isimli, ister on isimli olsun, kusursuz bir insan olduğuna ikna etmek için fazlasıyla yeterliydi.

Mahalle sakinlerinin zımni görüşü, onun yaptıklarına, kendi gözleriyle gördüklerine göre değerlendirileceği yönündeydi. Ve kısa süre sonra, bu ölçütlere göre -davranış, konuşma, cömertlik- onu tanıyanlar, kim olursa olsun Theo'ya güvenilebileceğine ikna oldular.

Soyadı yok.

Bu tuhaflığı bir kenara bırakırsak, onun da kendileri gibi sıradan, yasalara uyan bir vatandaş olduğundan, sadece daha yaşlı ve daha iyi biri olduğundan emindiler.

En azından öyle sanıyorlardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

kaldırıldığında Bir portre satılıp Kutsal Kase'den , Shep ve Addie'nin ofisinde tutulan envanterden bir başkası onun yerine konuluyordu. Dakikalar içinde bir yüz depodan çıkarılıp halkın gözü önüne seriliyordu.

Theo, yeni gelenleri coşkuyla karşıladı. Her biri, onun bahşedilen nimetlerle dokuduğu canlı halının yeni bir ismi, yeni bir öyküsü ve yeni bir ipliği anlamına geliyordu.

Baştan *anlaşılan* şey, haftada bir tane olmak üzere, Kutsal Kase duvarındaki mevcut kişileri ortadan kaldırmanın neredeyse iki yıl süreceğiydi. Kendini bu şekilde sınırlamanın bir anlamı olmadığı sonucuna varan Theo, hediye verme sıklığını artırmaya karar verdi. Haftada en az iki, belki üç tane verebilirdi. Zamanı, isteği ve parası vardı.

Theo'nun hızlanan faaliyetlerinden en çok etkilenen kişi Bayan Gidley oldu. Özellikle Asher portrelerin arkasına takma isimler yazdığında, alıcıların adreslerini bulmak zor olabiliyordu. Örneğin, "Chard" Dellamore'un aslında Richard veya "G Dawg" Salter'ın aslında Brian olduğunu tespit etmek için epey araştırma yapmak gerekti.

Bay Ponder ek yardım almayı teklif etti, ancak Bayan Gidley bu öneriyi hemen reddetti. Artık Theo'nun "saçma fikrine" tamamen inanmıştı.

Hediye verme sıklığını artırdıktan sonra, Theo'nun dairesinde her an üç, dört, hatta yarım düzineye kadar yüz bulunuyordu; kanepede oturmuş, mutfaktaki pencere pervazına yaslanmış veya kitaplığın üzerinden aşağı bakıyorlardı. Ve takvimi randevularla dolmaya başladı. Salı, Bob, saat yedi. Perşembe, Hendley, saat yedi. Pazartesi, Ahmad, saat yedi. Günlerinin çoğunu yemek masasında geçiriyor, Bayan Gidley'in teslim etmesi için davetiye mektupları yazıyordu.

Bir bağış benzersiz bir zorluk ortaya koydu: Ellen.

Sahil yolunda sık sık görülmesine rağmen, kendisine mektup

gönderilebilecek bir adresi yoktu.

Shep, Theo'ya onun hakkında bildiklerini anlattı. "Evsiz, ama sanırım bazen Misyon'da kalıyor. Köprünün altında sık sık uyuduğunu duydum, kim bilir başka nerelerde." Shep kıkırdadı ve başını salladı. "Asher onun fotoğrafını çekmekte çok zorlandı. Kolombiya'dan gelen haydutlardan, kim olduklarını bilmiyorum, sürekli bahsediyordu ve Asher onu zar zor yerinde oturtabildi. Fotoğrafını dışarıdaki masalardan birinde çekmek zorunda kaldı. İlginç bir insan. Onu senin için bulmamı ister misin?"

"Ona bir mektup göndermek istiyorum," diye açıkladı Theo. "Okuma yazma biliyor mu acaba?"

"Oldukça içine kapanık biri ve onunla çok fazla konuştuğumu söyleyemem. Aslında hiç dükkana girmiyor. Bisikletini yalnız bırakmak istemiyor. Ama bir gün biri ona bir fincan sıcak çikolata aldı ve getirdi. Şimdi gelip biz onu görene kadar pencerenin önünde bekliyor. Biz de ona her zaman bir fincan sıcak çikolata götürüyoruz."

"Bazen başka bir gezegendeymiş gibi davranıyor, ama bazen de oldukça aklı başında. Daha önce bisikletinde kitaplar gördüm ve sanırım onları okuyor. Mektubu bana verirseniz, bir dahaki görüşmemizde ona vermeye çalışacağım. Buradan sık sık geçiyor."

"Soyadını biliyor musunuz?"

Asher, portresinin arkasına sadece "Ellen" yazmıştı.

Barista başını salladı. "Kimsenin onun tam adını söylediğini hiç duymadım. Benim için hep 'Ellen' oldu." Shep kaşlarını kaldırdı. "Sadece bir adı var. Biraz tuhaf, değil mi?"

İkisi de güldü.

Theo mektubu Shep'e bıraktı. Gönderdiği diğer mektuplardan daha kısaydı ve en sade kelimelerle, en kısa cümlelerle yazılmıştı.

Sevgili Ellen,

Ressam Bay Glissen sizin çok güzel bir resminizi çizdi. Bunu çeşmenin yakınındaki Chalice adlı kafede gördüm. Portrenizi satın aldım ve size vermek istiyorum. Bu bir hediye. Bunun için herhangi bir ücret ödemenize veya karşılığında bir şey yapmanıza gerek yok. İsterseniz, lütfen bu Perşembe öğleden sonra saat dörtte çeşmenin yanında

benimle buluşun, size teslim edeyim.

Portreniz, tüm detaylarıyla oldukça güzel. Ben yaşlı bir adamım. Yeşil bir şapka takacağım.

Sizinle tanışmayı dört gözle bekliyorum.

Samimi olarak,
Theo

Theo, mektubun ne kadar sade yazılmış olsa da, alışılmadık alıcı için çok zor veya belki de göz korkutucu olabileceğini düşündü. Shep'in mektubu sadece teslim etmekle kalmayıp, okuyup ona açıkladığını öğrenince memnun oldu. Ellen mektubu açıkça anlamıştı ve Shep'ten sadece Fedder'da olması gereken tarih ve saati netleştirmesini istemişti. Shep, Ellen'ın geleceğinden temkinli bir şekilde iyimserdi ve tanışmanın nasıl gerçekleşeceği konusunda oldukça meraklıydı.

Toplantı öncesinde Theo, kadının portresini incelemek için epey zaman harcadı. Başı hafifçe öne ve aşağıya eğikti, sanki kameraya bakmak istemiyor, sanki fark edilmemeye çalışıyormuş gibiydi. Gülümsemeye çalışırken utangaç bir tavır sergiliyordu ama açıkça, yüzü kayıp yaşamış bir yüzdü. Zorlu hayatta kalma mücadelesinin izlerini ve rahatsız edici yaralarını taşıyordu. Gözleri -üstte ağırlaşmış göz kapakları ve altta sarkık halkalar- yorgun ve odaklanmamıştı ve sayfada bile sağa sola bakıyor gibiydi. Yüzündeki deri, tepesinden boynuna kadar kadife bir kumaş gibi kırışıktı. Alt dudağı, bulldog gibi, üst dudağının ötesine çıkmış ve dişlerinin eksik olabileceğini düşündürüyordu. Arkaya doğru toplanmış ve gizli bir şekilde tutturulmuş saçları, bakıma yönelik her türlü çabaya isyan eden, tel tel ve rüzgarda savruluyordu. Boynunda gevşek bir bandana asılıydı.

Theo, ona bir portre hediye etme kararının ne kadar doğru olduğunu sorguladı — *böyle bir şeyi nerede saklayacaktı ki* ? — ama buluşma zamanı yaklaştıkça, bu hediyeyi önceki hediyelerden daha büyük bir heyecanla beklemeye başladı.

Ellen'la randevusunu saat 10:00'a ayarlamıştı; çünkü bol gün ışığının, bir yabancıyla görüşme konusunda duyabileceği herhangi bir endişeyi azaltacağını varsaymıştı.

Öğleden sonra hava bulutluydu ve yağmur ihtimali vardı - bu da

gelmemesinin bir başka sebebi olabilirdi - ama Theo şapkasını taktı, büyük şemsiyesini kaptı ve buluşma yerine doğru yürüdü.

Belirlenen saatten tam yarım saat önce Fedder'e yaklaşırken onu gördü. Kadın çoktan bankta oturmuş, bisikleti de kol mesafesinde duruyordu.

Eğer Theo *iki saat* önce gelmiş olsaydı, çeşmeye gelişine şahit olabilirdi. Onu, Misyon yönünden yalınayak bisikletine binerken görürdü. Ayrıca bisikletini Fedder'e kadar yürütürken, birkaç plastik poşetinden birinden diz hizasına kadar uzanan çoraplarını ve kırmızı yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarıp giymek için oturduğunu da görürdü. Saat dörde doğru yaklaşırken sık sık etrafına baktığını da fark ederdi.

Theo'nun buluşma yerine yaklaşırken nihayet gördüğü Ellen, portredeki Ellen'dan çok farklıydı.

Evsizler barınağının giysi deposundan özenle seçtiği bir elbise giymişti. Buğday rengindeydi, şüphesiz zengin bir bağışçının hayırseverlik eylemiydi; boynundan düğmeli ve dizlerinin hemen altına kadar uzanıyordu. Boynuna ve omuzlarına parlak kırmızı ve altın renkli çiçek motifli bir fular dolanmıştı. Her hareketi değişen bir renk deseni yaratan bir kaleydoskop gibiydi. Ayrıca kalın katmanlar halinde allık ve kiraz kırmızısı ruj sürmüş ve tavus kuşu mavisi geniş kenarlı kadife bir şapka takmıştı. Bir zamanlar zarif ve moda olmuş olabilir, ama şimdi şekilsiz, vodvil kalıntısı, solmuş bir hale gibiydi.

Şapkayı takmadan önce saçını şekillendirmek, hatta belki de kıvırmak için bir girişimde bulunulmuş gibi görünüyordu. Ancak bu girişim pek başarılı olmamıştı.

Ellen, yeşil şapkalı adamın kendisine doğru geldiğini görünce doğruldu, elbisesinin eteğini iki eliyle düzeltti ve Theo'nun yaklaşmasını dikkatle izledi. Theo daha bir şey söyleyemeden ve birkaç adım uzaktayken, Ellen bir zarfı havaya kaldırdı.

"Daha önce hiçbir erkek bana el yazısıyla mektup göndermedi."

Bu, düşmanlık veya kötü niyet içermeyen, belki de bir takdir ifadesi bile sayılabilecek basit bir açıklama olarak dile getirildi.

Theo, ona dokunabilecek kadar yaklaşana kadar öne doğru bir adım attı. Sıcak bir gülümsemeyle şapkasını hafifçe eğdi. "Pekâlâ, o zaman ilk ben olmaktan mutluluk duyuyorum." Sanki bir kraliyet ailesi

üyesine hitap ediyormuş gibi hafifçe eğildi. "Ellen, tanıştığımıza çok memnun oldum."

Huzursuzlandı ve bir şey söylemek üzereydi ama sonra tereddüt etti, sanki bir senaryodaki replikleri unutmuş gibiydi. Sonunda konuştu.

"Ha, şimdi hatırladım. Şapkamı beğendin mi?"

Theo onaylayarak başını salladı. "Çok güzel. Mavi en sevdiğim renklerden biri. Mavinin çok, çok fazla tonu var. Sanırım sanatçılar buna gök mavisi diyorlar."

Ellen, "Beni nereden tanıyorsunuz?" diye sordu.

Theo, yaklaşan konuşmanın mantıksız sözlerle dolu bir tren gibi kontrolden çıkabileceğini çoktan anlamıştı. Ancak yılmadı ve Ellen'ın gelmiş olmasına bile sevindi. Görünüşe göre Ellen bu toplantıya önem vermişti.

“Ellen, seni sadece portren sayesinde tanıyorum. Geçenlerde Chalice'da diğerleriyle birlikte gördüm. Daha önce gördün mü?”

Cevap vermek yerine, Theo'nun mektubunu içeren zarfa işaret parmağıyla vurdu. Ardından, bir noktaya dikkat çekmek istercesine, her kelimeyi özenle telaffuz ederek bir açıklama yaptı.

"Portreniz, tüm detaylarıyla, oldukça *güzel* .' Mektubunuzda 'güzel' demiştiniz."

Zarfın içinden tek sayfayı çıkardı, açtı ve Theo'ya doğru tuttu. "Bak. Bu cümlede özne ve yüklem uyuşmuyor. Eğer yan cümleyi çıkarırsan, 'Portre *oldukça* güzel.' şeklinde olmalı. Kaba olmak istemem ama doğru dilbilgisi kullanmaya çalışıyoruz."

Theo mektuba baktı, rahatsız edici cümleyi buldu, Ellen'ın gözlemini değerlendirdi ve onaylayarak başını salladı. "Şey, evet, tamamen haklısınız. Düzeltiyorum. Teşekkür ederim. Ve evet, dil bilgim çok yetersiz." Mektuba tekrar baktı. "Evet, elbette... *portre* ... elbette." Kadının, her ne kadar bağlantısız olsa da, eğitimli bir zihne sahip olduğunu kendi kendine belirtti. Ve onun hakkında önceden varsayımlarda bulunduğu için kendini azarladı.

Yine dobra bir şekilde konuştu: "Yabancı mısınız?"

"Evet, öyleyim ama uzun yıllar sizin ülkenizde yaşadım. Şimdi evim kuzeyde."

"Atlanta buradan kuzeyde. Kayıtlı mısınız?"

Theo tekrar başını salladı, gülümsedi ve kahkaha atmak üzereydi.

"Evet, kayıt altına alındım."

Ellen yanındaki boş yere başıyla işaret etti. "Peki, o zaman oturmak ister misiniz? Yaşlıların uzun süre ayakta durmasının zor olduğunu biliyorum."

Theo kıkırdadı, sonra öne doğru bir adım atıp Ellen'ın yanına oturdu, aralarında biraz mesafe bırakmaya özen gösterdi.

Ona bir soru sormak üzereydi, belki de aralarındaki diyaloğu biraz daha tutarlı bir yöne çevirebilirdi diye umuyordu, ama çok yavaş kaldı.

"Yahudiye benziyorsun," dedi, gözlerinin içine bakarak. "Sana bir şey sormak istiyorum. İsa domuz eti yiyebilir miydi? Biliyorsun, o bir Yahudiydi. Ve buradaki insanlar barbeküyü çok sever."

Theo soruyu hafife almadı. Çeşmeye baktı, cevabını düşünmeden önce yavaş ve dikkatli sözlerle yanıt verdi: "Bu... çok... ilginç... bir soru. Hiç düşünmemiştim. Ne düşünüyorsun? Mesih domuz eti yiyebilir miydi?"

Sorulan sorunun saçmalığı karşısında başı sallandı. "Bence canı ne isterse yapabilirdi. Kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

“Ah, evet, onun hakkında her şeyi okudum ve ben—”

“Ama o, şeyleri de değiştirebilirdi. Suyu şaraba çevirdiğini biliyorsunuz, değil mi? Yani, isterse bir parça domuz etini ağzına atmadan hemen önce balığa çevirebilirdi. Hatta çiğnerken bile.”

Theo onaylayarak başını salladı ve ardından dikkat dağıtıcı bir manevra yapmaya çalıştı.

“Ellen, beni ziyaret ettiğin için teşekkür ederim. Birkaç hafta önce Golden'a taşındım ve burada henüz pek çok insan tanımıyorum, bu yüzden yeni bir arkadaş edinme fırsatı bulduğum için çok mutluyum.”

Ellen kızardı ve uykulu gözlerinin altında tembel bir sırıtışla gülümsedi. Doğrulup elbisesini okşadı. "Daha önce hiç el yazısıyla yazılmış bir mektup almamıştım. Yazınız mükemmel. Kahveci bana verdi."

“Ah, evet, Bay Shep. Bana yardımcı oldu. Posta adresini bulamadığım için nasıl teslim edeceğimi bilmiyordum.”

Theo, farkında olmadan ve kaba bir şekilde evsizliğini konuşmaya dahil etmiş olabileceğinden içten içe irkildi, ancak kadın hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu ve durumunu memnuniyetle açıkladı.

"Şey, evsiz olduğum için farklı yerlerde yaşıyorum. Ama bazen

Misyon'da kalıyorum. Siz İsrailli misiniz?"

Bu sefer Theo'nun kahkahası duyulabiliyordu. "Hayır. Aslında Portekiz'de, Porto yakınlarındaki küçük bir kasabada büyüdüm."

“Portekiz’de Yahudiler mi var?”

“Hayır, hayır. Yani evet, Portekiz'de Yahudi insanlar var ve bazıları bana çok yakın, ama ben kendim Yahudi değilim.”

"Peki, o zaman kiliseye gidiyor musunuz?"

“Evet, görüyorum. Hatta, şuradaki alçak kuleyi görüyor musun?” Theo, birkaç blok ötedeki zar zor görünen kulenin tepesini işaret etti. “Bazen pazar sabahları o kiliseye giderim.” Görkemli pencereleri ve sarmaşıklarla kaplı dış duvarlarıyla bilinen St. James Kilisesi'ni işaret etmişti.

“Postanenin hemen yanında, değil mi?” dedi Ellen. “Daha önce hiç içeri girmedim. Eudora Welty’nin kitaplarını okudun mu?”

“Evet, öyle.” Theo, Bayan Welty'nin bir postane hakkında popüler bir öykü yazdığını ancak daha sonra fark etti. “Ama Ellen, bana bisikletin hakkında biraz bilgi verebilir misin?”

Alnını tekrar yere eğdi ve çenesini göğsüne doğru çekti, bu yüzden yüzüne bakabilmek için gözlerini yukarı doğru çevirmek zorunda kaldı. Biraz kırılmış gibi görünüyordu.

"Bay Theo, sizi neredeyse hiç tanımıyorum. Üzgünüm ama kişisel bilgilerimi size henüz emanet edemiyorum."

Theo elini kalbinin üzerine koyarak ona yalvardı. "Ah, lütfen beni affet. Böyle bir soru sormam çok uygunsuzdu. Çok özür dilerim."

Theo'nun özrüne karşılık olarak -Ellen böyle bir saygıya alışık değildi- çenesi kalktı ve gözleri rahatladı.

“Aslında o kadar da önemli değil. Ve biraz yalnız göründüğünüze göre, size hemen söyleyeyim. Bisikletimin adı 'Asil Buluş'. William Saroyan'ı tanıyor musunuz?”

Theo kaşlarını çattı. "Sanmıyorum."

"Neyse, zaten öldü. Ama onu tanıyor olmalısın. Büyük bıyığı dışında ona benziyorsun. Kaliforniyalı bir yazardı. Ermeniydi."

“Ah, evet, o William Saroyan.” Theo, Ellen'ın okuryazarlığından etkilenmiş ve doğru bir şekilde kitapların onun dili, mahallesi, gerçeklikle bağlantısı olduğunu tahmin etmişti.

“Bay Saroyan, ‘bisiklet, insanın en soylu icadıdır’ demişti. ‘Ölenleri

Kurtarma' öyküsünde de küçük çocuk yeni bir bisiklet istemiyordu. Sahip olduğu bisikleti seviyordu. Kendi parasıyla 27,50 dolara almıştı. Ben de yeni bir bisiklet istemiyorum. Misyon bana bir tane vermeye çalıştı, Çin'de yapılmış eski bir şey. Hayır efendim, aklınızdan bile geçirmeyin. Benimkini gayet seviyorum. Siz bisiklet sürebiliyor musunuz, yoksa çok mu yaşlısınız?"

Theo, onun bu açık sözlülüğüne bir kez daha kıkırdadı.

"Ellen, çocukken Pinhão'dan Lamego'ya birçok kez bisikletle gittiğimi, bir keresinde de Pinhão'dan Porto'ya kadar bisiklet sürdüğümü bilmeni isterim. Uzun zaman oldu ama belki tekrar denemeliyim. Belki sen bana öğretebilirsin."

Gözlerinde şüphe belirdi. "Şey... belki. Oldukça yaşlısınız ve dava edilmek istemiyorum. Bu aralar her yerde avukat peşinde koşanlar var. Muhtemelen bisiklet peşinde koşanlar da vardır."

Theo cevap vermeden önce üç kez "tsk" dedi.

"Evet, bu bir sorun. Ama bir şey olursa sizi dava etmeyeceğime söz veriyorum. Bisikletinizi nasıl aldınız?"

"Onu sahil yolunda buldum. Kaldırımda öylece yatıyordu, tamamen ihmal edilmişti. Yanında da sıska küçük bir kedi yavrusu vardı. Bir saat bekledim. Kimin olduğunu bilmiyorum ama dedim ki, 'Madem kedinize bakacağım, o zaman lanet olası bisikletinizi de alacağım.' Kedi yavrusu büyüdüğünde kaçtı. Bir köpek asla böyle bir şey yapmazdı."

"Noble Invention'ı on yıldır kullanıyorum. On yıldır her gün birlikteyiz. Bu birçok evlilikten daha uzun bir süre. Sahip olduğum her şey bisikletimde. Hafif seyahat ediyorum. Tıpkı Rahibe Teresa gibi. ET'yi izlediniz mi? Cennete kadar bisikletle gitti. Ben de aynısını yapmayı planlıyorum. Siz önemli biri misiniz?"

Böylece, konuşmalarının inişli çıkışlı akışı devam etti. Hiçbir düşünce birkaç cümleden fazla sürmedi. Theo, benzer bir frekansta olduklarını düşündüğü anda, en azından onun bakış açısından tamamen alakasız bir fikir ortaya atıyor ve keşfedilmemiş bir alana giriyordu. Ancak Theo bu eğilimden ne hayal kırıklığına uğradı ne de huzursuz oldu. Hiç de değil. Önerdiği her yön değişikliğine elinden geldiğince uyum sağladı ve onu parça parça tanımak zorunda kalacağını kabullendi.

Sonunda, konuşurlarken aralarındaki bankta duran portreye sıra geldi.

“Ellen, vaktini bu kadar almak istemiyorum.”

"Üzülme. Gitmem gereken bir yer yok."

“İşte size söz verdiğim portre. Görmek ister misiniz?”

Başını tereddütle salladı, alt dudağı belirgin bir şekilde öne doğru kıvrılmıştı. Adam resmi açarken gözleri ellerine kilitlenmişti. Kağıt çıktıktan sonra çerçeveyi dizinin üzerine koydu, böylece Ellen kendi resmini görebildi.

İlk tepkisi, yabancı bir köpeği güvenli olup olmadığından emin olmak için inceliyormuş gibi, oldukça temkinliydi. Gözlerini dikti, başını yana eğdi ve sonra çekingen, iyi niyetli bir şekilde gülümsedi; köpeğin korkulacak bir şey olmadığına ikna olmuştu. Onaylamıştı.

"Sence güzel mi?" diye sordu.

"Bence portre, tüm detaylarıyla çok güzel."

Ellen tekrar doğruldu ve elbisesini düzeltti. Birkaç saniye boyunca ellerini dizlerinin üzerine koymuş, çerçevedeki yüze bakıyordu. Theo çerçeveyi ona uzatmıştı ve Ellen, bir annenin çocuğunu ilk kez kucağına alması gibi bir şefkatle kabul etmişti. Bakmaya devam etti, bazen bir detayı incelemek için çerçeveyi kendine yaklaştırdı, birkaç kez de tenini, elmacık kemiğini, saçını hissetmek istercesine cama dokundu.

“Ellen, portreni ilk gördüğümde kendi kendime, bu kişi nasıl biri diye sordum. Ve düşündüm ki, çok ilginç bir insan. Gözlerinde...”

Hemen çizimin o bölümüne odaklandı.

“Gözlerinde bilge ve tecrübe sahibi birini gördüm. Bence çok güçlü ama aynı zamanda çok anaç biri. Evet, çok anaç.”

Ellen yüzünü Theo'ya çevirdi, düşünceli olduğunu belli eden bir hareketle alnını tekrar eğdi ve gözlerinin içine baktı. Theo konuşmaya devam etti, söylediklerinin bir kısmının mantıklı olduğuna inanıyor ve hiçbirinin onu incitmediğini umuyordu.

“Bence bazı insanlar onu yanlış anlıyor, ama o iyi bir kadın, nazik bir kadın, şefkatli bir kalbe sahip bir kadın. Bu kadın bir azize olabilir. Eminim ki bu onun içinde var. Bu oldukça mümkün olabilir.”

"Bu, St. Ellen of the Promenade'in bir portresi olsun. Beğendin mi?"

Başını salladı. Sonra, kimliği belirsiz bir "sen"e hitap etmeye başladı. "Şey, hep burnumun yamuk olduğunu söylerdin. İşte kanıtın, tüm dünyanın görmesi için çerçevelenmiş."

Omuzları sessiz bir kahkahayla sarsıldı.

Önce bir, sonra bir damla daha, çerçevenin üzerine düştü. Ellen hızla ambalaj kağıdıyla üzerini örttü, bisikletine uzandı ve bol miktarda bulunan plastik poşetlerinden birini kaptı. Theo şemsiyesini başlarının üzerine kaldırırken, Ellen portreyi dikkatlice sardı. Yağmur birkaç saniye sonra durdu, ancak bulutlar ağır ve tehditkar kalmaya devam etti.

“Ellen, eğer bir yere gitmen gerekiyorsa, lütfen seni çok fazla oyalamayayım.”

“Nerede olmam gerekiyor ki? Evsizim.”

Bunu iyi niyetle söyledi. Ve Theo, onun en azından biraz daha orada kalmak istediğini fark ederek, gerçek bir sohbet başlatma şansını yakaladı.

Ellen, en sevdiğin renk hangisi?

"Evet, sarıyım. Küçük bir kız çocuğunun saçı gibi."

“Ah, evet, *bu* çok güzel bir renk. Bazen güneşin doğuşunun sarımsı olduğunu, kızılcık çiçeklerinin de sarımsı olduğunu fark ettiniz mi? Bir de kaldırımda gitar çalan adam var ya? Sanırım Bay Basil. Sizce gitarı da sarımsı mı? Sarımsı bir gitar?”

Sesi yumuşadı. “Sarı saçlı özel bir küçük kız tanıyorum. Bir zamanlar ona, saçını her taradığında havaya altın tozu serptiğini söylemiştim.” Duraksadı. “Evet, sarı çok güzel bir renk.”

Ellen, sanki büyülenmiş gibi dikkatle dinledi, yüzü hafifçe ona doğru dönüktü.

Bir ara elbisesinin yakasının altından bir kolye çıkardı, tokasını açtı ve boşta kalan eliyle tuttu. Birkaç saniye sessiz kaldı. Yüzünde, en azından bir anlığına, bir tür huzur ifadesi vardı.

Ardından Theo basit bir soru sordu: "Ellen, Golden'da mı büyüdün?"

Sanki yanan bir kibriti fitile değdirmiş gibi, Ellen'ın yüzü gerginleşti ve huzursuzlaştı. "Sarışın"ın getirdiği o kırılgan huzur aniden ve açıklanamaz bir şekilde yok olmuştu. Ellen, zihninde bir mayına basmış ve tutarsız düşüncelerden oluşan bir çığ tetiklemişti.

Omuzunun üzerinden kısa, kasılmalı hareketlerle, sanki kurşunlardan kaçıyormuş gibi baktı ve dilinin ucunu dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Dudakları bir hırçınlıkla büküldü ve gözleri spazmik bir şekilde kırpışarak kısa, eksik cümlelerden oluşan, tutarsız ve dağınık bir anlatıma başladı. Parmakları kıpır kıpırdı ve elbisesinin kumaşını çekiştirdi. Sesi, ağzı kurumuş ve nefes nefese, bir suçu anlatan bir kurbanın korkmuş tonunu aldı. Theo'nun sorusuna asla cevap vermedi, ancak belirgin bir sıra olmaksızın Vietnam Savaşı'ndan, falcı olan büyükannesinden, bir polisten, ona Paskalya sepeti veren bir hemşireden, Carson McCullers'tan, ev yalıtımının fiyatından, William adında birinden ve Columbia'dan gelen haydutlardan bahsetti.

Düşünce akışı sadece birkaç dakika sürmüştü, ama Ellen sonunda sustuğunda, Fedder'in etrafındaki havanın tamamen boşalmış gibi hissediliyordu. Ağzının kenarlarında tükürük birikmişti. Dili, sanki dinlenecek bir yer arıyormuş gibi dudaklarının üzerinde amaçsızca hareket ediyordu. Gözleri uzaklara dalmıştı.

Ardından rahatsız edici bir sessizlik oluştu. Theo, konuşmaya nasıl güvenli bir şekilde devam edeceğini bilmiyordu, ama sonunda konuştu.

“Ellen, canım. Bunun hakkında konuşmanın zor olduğunu biliyorum.”

"Evet, aslında öyle ve ben senin yerinde olsam kesinlikle askere gitmezdim. Ama gidersen, onlara gerçek adını söyleme."

Ardından daha fazla sessizlik geldi. Ellen'ın elleri titriyordu ve başı istemsiz küçük sarsıntılar - artçı şoklar - yapıyordu, ta ki yakıtı biten bir araç gibi yavaşça hareketsizliğe doğru ilerleyene kadar. Ani delilik nöbeti - her neyse - onu nefessiz ve solgun bırakmıştı. Derin bir nefes aldı ve ağzını elinin tersiyle sildi. Theo, heyecanlı düşüncelerinin daha fazla rahatsız edilmezse dağılacağı umuduyla hiçbir şey söylemedi.

Belki de ilk konuşmalarını sonlandırma zamanı gelmişti. Yine de Ellen'ın ayrılmak için aceleci bir tavrı yoktu.

Theo, onu şimdiki ana geri döndürmek için ne söyleyebileceğini veya yapabileceğini merak etti. Neredeyse fısıltıyla konuşarak dikkatini portreye çekti.

“Ellen, bence sanatçı gözlerinizi mükemmel bir şekilde çizmiş.”

Portreyi plastik poşetten çıkardı ve çerçevedeki yüzüne tekrar baktı. Çığ kontrol altına alınmış gibiydi. Ellen'ın başı, hafifçe rahatsız olmuş bir sallanan kafa bebeği gibi, son bir kez istemsizce titredi. Parmağıyla çerçeveye vurdu.

“O gözlerden çok şey gördüm. O gözlerde binlerce hikaye var. Seninkiler de.”

Kadın Theo'ya yan gözle baktı. "Bir keresinde, o gözler küçük bir çocuğun bu çeşmeye düştüğünü gördü. Üzerinde mavi bir gömlek vardı ve biraz para istiyordu. Bu yüzden eğildi, ama bacakları çok kısaydı ve suya düştü. Ağladı ve para bile alamadı. Annesi ve babası yanındaydı. Onu sudan çıkardıklarında güldüler ve ona çok tatlı davrandılar. Ben de suya girdim ve ona iki çeyrek verdim. Hepimiz güldük. Küçük çocuk hariç."

Ellen hikâyeyi anlatırken zihnindeki sis dağılmaya devam etti ve yüzünde garip, uyuşuk bir gülümseme belirdi. Elleri portrenin üzerindeydi.

“Ellen, harika bir hikaye anlatıcısısın. Biliyor musun, bu gibi yerlerde oturup burada yürümüş, oturmuş ve konuşmuş tüm insanları düşünmeyi seviyorum. Broadway hakkında anlatılacak çok hikaye olmalı. Her yerdeki insanlar çeşmeleri seviyor gibi görünüyor.”

Theo Paris ve Roma'yı, Central Park'ı ve Rio'yu düşünüyordu. Ellen ise ayaklarının etrafındaki yere bakıyordu.

“Bay Theo, sizce ben iyi biri miyim? İyi bir ilk izlenim bıraktım mı? Bayan Ocie Van Blarcum bu konuda bana yardımcı oldu. Bu elbiseyi seçmeme de o yardım etti.” Ellen sarı kumaşa hafifçe dokundu.

Ona bakmadan bile Theo'nun gülümsemesini hissetti.

"Gerçekten de öyle. Benim gibi yaşlı bir adamla oturmanız çok nazikçe bir davranış." Bunu içtenlikle söylemişti.

Ellen'ın bakışları portreye döndü. "Sence burnum biraz yamuk mu? Dürüst ol."

“Bence burnunuz tam kıvamında. Zaten eğri burunlar düz burunlardan çok daha ilginç olabiliyor. Eğri burunların hikayeleri vardır.”

“Biraz da hilebaz insanlar gibi,” diye espri yaptı Ellen. Kelime oyununa güldü. Theo, onun derinliğinden etkilendi ve onunla birlikte kıkırdadı. Aklından, tekrar bir kriz başlatmadan onun zihnine girebilecek bir soru aradı. Ruhunda, kırılgan bir akıl sağlığından tam bir düzensizliğe bir saniyede geçebilen hassas bir terazi olduğunu hayal etti.

Şansını denemeye karar verdi.

“Ellen, küçük çocuğun hikayesi mutlu bir hikaye. Bana başka bir tane daha anlatabilir misin? Ya da belki şunu: Bana hayatının en mutlu gününü anlatabilir misin?”

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

Theo'nun sorusu dönüştürücü bir sessizliğe yol açtı; bu kısa süre zarfında Ellen'ın yüzü gevşedi ve yumuşadı. Daha önce çökmüş ve yorgun olan omuzları ve göğsü dikleşti. Boynu da yorgun kıvrımını kaybetti ve başını dik tuttu; en azından bir süreliğine, zihninin yükünü taşıyabiliyor gibiydi. Başını kaldırması çenesini hizaladı, alt dudağını doğru yerine getirdi ve ona -mavi şapkasıyla birlikte- belli bir asalet kazandırdı. Gözlerini kapattı, yüzünü gökyüzüne kaldırdı ve uzun, yavaş bir nefes aldı.

Theo bunların hiçbirini görmedi; bakışları, yağmur damlalarının düşmeye başladığı ve havuzun yüzeyinde dalgalanmalar oluşturduğu Fedder nehrine sabitlenmişti. Büyük şemsiyeyi tekrar kaldırdı ve Ellen yanına yaklaştı. Bacakları bankın ortasında buluştu ve şemsiyenin kubbesinin altında güvenle oturdular.

Konuşmaya başladığında sesi yumuşak, berrak ve kontrollüydü. Hiçbir yapmacıklık belirtisi göstermeyen, bir hikaye anlatıcısının sakinliğine sahipti. Theo, az önce konuştuğu telaşlı evsiz kadının yerini bir benzerinin alıp almadığından emin olmak için ona doğru bakmaya meyletti. Elbisesini okşadı ve hikayesini anlatmaya başladı.

"Hayatımın en mutlu günü, bu yıl otuz yıl önce, 12 Nisan'dı. Charleston'daydım ve yağmur yağıyordu. Çok şiddetli değildi ama hafif bir çiseleme vardı. Orman gülleri ve çiğdemler açmıştı ve bahçeler Paskalya için hazırlanmıştı. Eski şehrin her yerinde ve Battery yakınlarında barış zambakları ve nergisler vardı. Hayatımın çok karanlık bir döneminde olmama rağmen, şehir güzel ve ışıl ışıldı."

"William ve ben o gece kalacak bir yer arıyorduk çünkü evimiz yoktu. Çok yorgundum, ayaklarım ve sırtım ağrıyordu, bu yüzden dinlenmek için bir banka oturdum. Serserilikten veya benzeri bir şeyden dolayı yakalanmaktan korkuyordum ama dinlenmem gerekiyordu. Daha önce iki kez akıl hastanesine gitmiştim ama artık orada kalamazdım. Bu yüzden Charleston'daydık. William – erkek arkadaşımdı – beni olduğum gibi kabul etti ve Columbia'dan çıkmama

yardım etti. Ama paramız, yiyeceğimiz, ailemiz veya işimiz yoktu ve sadece hayatta kalmaya çalışıyorduk."

"Gece saat on birdi. Kilisenin çanlarını duyduğum için biliyorum. Sonra bir silah sesi duydum. Bunun ne olduğunu ve William olduğunu hemen anladım. Bize yiyecek bir şeyler bulmaya gitmişti. Sesin geldiği yere koştum ve orada üzgün ve ağlayan birkaç insan vardı, ama ne dediklerini hiç duymadım çünkü William'ı yerde gördüm. Hâlâ çiseleyen yağmur vardı ve ıslanmasını istemediğim için üzerine atladım, ki bu mantıklı değil çünkü öldürüldüğünü biliyordum. Diğer insanlar toplanmaya başladı ve ben histerik bir haldeydim ve doğum sancılarım başladı."

Ellen duraksadı ama anlattığı hikaye konusunda ne endişeli ne de isteksiz görünüyordu. Sessizlik sırasında Theo, FedRedder'e baktı ve babacan bir şekilde şemsiyeyi başlarının üzerinde tuttu. Anlattığı hikayenin, hayatının en mutlu gününe nasıl bir şekilde bağlanabileceğini gerçekten merak ediyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, sonrasında ne olduğunu pek bilmiyorum, ama bir şekilde hastaneye götürüldüm. Etrafta doktorlar ve hemşireler vardı. Uzun süre doğum sancısı çektim, ama sonunda küçük kızım dünyaya geldi. Onu ilk kez kucağıma aldıklarında gördüm ve ağladım, hem onu gördüğüm için hem de William için çok ağladım."

Ellen, aniden ama sadece bir anlığına, çok çok uzaklarda, Nisan ayının yağmurlu bir gecesinde Charleston'da, bir hastanenin doğum servisinde duvarlara ve ameliyat lambalarına bakarken buldu kendini.

"Kanımı test ettiler ve kirli olduğunu söylediler. Ama kirli değildi; sadece açlıktan kaynaklanıyordu. Çok korkmuştum. Ve çok yorgundum. Beni bir odaya götürdüler ve uzun süre uyudum. Sonra uyandığımda odada bir polis vardı. İyi bir adamdı. Korktuğumu, kafamın karışık olduğunu ve bana ne olduğunu bilmediğimi anlayabiliyordu. Sanırım belki de benim gibi bir kızı vardı, ergenlik çağında. Bana dinlenmemi söyledi ve ben de ona bebeğimi görmek istediğimi, onu kucağıma almak istediğimi söyledim. Bunu söylediğimde çok üzgün görünüyordu ve bana şimdilik dinlenmemi söylemeye devam etti. Bana söylemediği bir şey bildiğini anlayabiliyordum. Lütfen doktoru ve hemşireyi çağırmasını, böylece küçük kızımı kucağıma alabileceğimi yalvardım. Ona neden orada

olduğunu sordum ve ona bazı kötü şeyler söyledim. Ama bana karşı nazik davranmaya devam etti ve sadece bana yardım etmek için orada olduğunu söyledi. Sadece küçük kızımı görmek, onu kucağıma almak istiyordum. Willa Francesca. Adı bu, Willa Francesca."

Yağmur, sahil şeridi boyunca ara ara çiselemeye devam ediyordu. Yayalar, Broadway boyunca dükkanların vitrinlerine yaslanarak tentelerin ve balkonların korumasına sığınıyorlardı. Theo ve Ellen ise şemsiyenin altında güvende, kuru ve kıpırdamadan duruyorlardı. Ellen, yağmurdan etkilenmeden hikayesini anlatmaya devam etti.

"Hastanedekilerin çantamı karıştırıp Kolombiya'daki akıl hastanesine ait bazı evraklar bulduklarını öğrendim. Onları çantamda bırakmam aptallıktı. Kolombiya'dan gelen haydutlar peşimdeydi ve iyi kalpli polis memuru da beni gözetlemekle görevlendirilmişti, bu yüzden tekrar kaçamazdım."

"Kızımı görmek için yalvardım, yalvardım. Doktorların çoğu umursamadı. Hemşirelerin çoğu da öyle. Ama polis memuru umursadı. Ve bir hemşire. Onlarda farklı bir şey vardı. Bana değer verdiklerini ve benim de bebeğime değer verdiğimi bildiklerini anlayabiliyordum, kendim de henüz sorunlu bir çocuk olsam bile. Odamda pencere yoktu, bu yüzden günün hangi saati olduğunu asla bilemezdim. Beni sakinleştirmek ve tekrar uyutmak için ilaç veriyor olsalar bile, tekrar uykuya dalmamaya çalıştım.

"Bir keresinde uyuyakalmıştım ve uyandığımda hemşire ve polis memuru odadaydı. Benden çok sessiz olmamı istediler. Hemşire, 'Bebeği uyandırmamak için çok sessiz olun,' dedi ve minik kızımı kucağına alıp göğsüme koydu. Hayatımın en mutlu günüydü. Küçük çocuğum orada yatıp uyudu. Başı ve eli tam kalbimin üzerindeydi ve kalbim kırılacak sandım; o kadar mutluydum. Ve ona adıyla seslendim. 'Merhaba, Willa.'

"Onu ne kadar süre kucağımda tuttuğumu bilmiyorum ama hemşire ve polis memuru gergin görünüyordu. İkisi de bana ne kadar güzel bir kız bebek olduğunu söyledi. Hemşire sonunda, 'Bırakın ben alayım, çok nazik ve sessiz olalım ki onu uyandırmayalım. Sonra geri getireceğim.' dedi. Bana böyle söyledi ama bence hemşire beni üzmemek için yalan söyledi. Ne olacağını biliyordu. Willa'yı yanağından öptüm. Onu son görüşüm buydu."

Uzun bir sessizlik oldu.

“Hastanede ne kadar kaldığımı bilmiyorum ama çıkarken iyi kalpli hemşire ağladı. O ve polis memuru bana bir Paskalya sepeti verdiler. Bu da sepetin içindeki hediyelerden biriydi.”

Ellen kolyeyi uzattı. Zincirden buzlu altın üzerine çiçek işlemeli bir madalyon sarkıyordu. Dikkatlice açtı. Madalyonun kasesinin içinde, uyuyan bir ceylan gibi, minicik bir tutam sarı saç vardı.

Ne o ne de Theo tek kelime etmedi. Anın kutsallığı onları susturmuştu. Ellen sonunda çocuğun adını fısıldadı: Willa Francesca. Sonra madalyonu kapattı, kolyeyi yerine taktı ve ellerini kucağına koydu.

“Sonunda tekrar akıl hastanesine geri döndüm. Onu benden aldılar. Kimin veya nasıl yaptığını bilmiyorum. Bürokrasinin eliyle kaçırılma. Ve benim gibi birini deli veya yetersiz ilan ettiklerinde, defteri sonsuza dek kapatıyorlar. Bay Theo, bu dünyada hayattan daha çok sevdiğiniz, bir daha asla göremeyeceğiniz veya dokunamayacağınız bir çocuk olduğunu bilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsiniz. Kendi çocuğunuza bakacak kadar anne olmadığınız söylendiğinde ne kadar acı çektiğinizi asla bilemezsiniz. Dışarıda bir yerlerde küçük bir kız çocuğu var, benim küçük kızım, ve otuz yıldır ona dokunmadım.”

Yumuşak sesi daha da yumuşadı. "Bunu asla bilemeyeceksin."

Daha fazla sessizlik.

"Çok üzgünüm Ellen, çok üzgünüm."

"Özür dilemenize gerek yok, Bay Theo. Bu sizin suçunuz değil."

“Belki de değil. Ama belki de evet. Ellen, yaşlandıkça dünyanın yaşadığı her acının, yaşamış her insanın bir şekilde suçu olduğuna daha çok ikna oluyorum. Belki doğrudan ve asla tamamen değil, ama korkarım ki, dünyanın tüm acılarının sorumlusu hepimiziz.”

Ellen hafifçe başını salladı. Bunun bir onay mı yoksa sadece nezaket mi olduğunu Theo bilmiyordu.

Gözleri, yağmur ve çeşme sularının gümüş rengi bir telkari gibi dans ettiği Fedder Nehri'ne dikilmişti. Broadway boyunca sokak lambaları, bulut örtüsünü telafi etmek için hafifçe parlamaya başlamıştı. Yağmur nihayet durmuştu.

"Bay Theo, bu hayatımda yaşadığım en kötü şeydi. Ama aynı zamanda hayatımın en mutlu günüydü."

Sonra, hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı, bisikletini düzeltti, portresini gidon arasına yerleştirilmiş sepete koydu ve gitmek için döndü. Arkasına, banka doğru baktı.

"Bay Theo, az önce resmime baktığınızda 'anne gibi' göründüğümü söylemiştiniz, değil mi? Gerçekten öyle mi gördünüz?"

Theo başını salladı.

"Teşekkür ederim, Bay Theo."

Yanaklarındaki yağmur suyunu sildi ve atına binip uzaklaştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

Ertesi Pazar, berrak ve bulutsuz bir sabah, Theo hafif bir kahvaltı yaptı, Chalice'e uğrayıp bir gazete ve bir kahve aldı, ardından saat on birdeki ayine katılmak için St. James'e yürüdü. Arka kapıdaki bir tabelada içeri girerken sessizlik isteniyordu. Bu isteği pekiştirmek istercesine, zarif bir yazı tipiyle bir mezmur pasajı yazılmıştı: "Sessiz olun ve bilin ki ben Tanrı'yım."

Theo tapınağa girdi ve diğerleri içeri girerken bir yere oturdu.

Mekanın iç ve dış mimarisi, çizgilerin ve açıların, taşın, ahşabın ve camın, sıradan malzemelerin düzen ve gizemin kutlaması amacıyla görkemli bir şekilde kullanılmasının bir şöleniydi.

Bu, güzelliğin bir manifestosuydu.

Tasarımcılar, tamamlanmış eserin ihtişamını ve bütünlüğünü sağlamak için binlerce küçük karar almışlardı. On yıllar boyunca o kutsal mekânda kaç ruh sakinleşmiş ve teselli bulmuştu?

Orada otururken Theo, yapıyı inşa eden adamları hayal etti: kasları ve motivasyonları, terleri ve küfürleri, aletleri ve öfkeleri; bunların hepsi bir araya gelerek böylesine olağanüstü bir yapı ortaya çıkarmıştı. Kemerleri yerinde tutan gerilimleri, doğru anlaşıldığında ve kullanıldığında bu mekanlara zarafet ve simetri kazandıran diğer görünmez güçleri düşündü.

Bu tek yapının içinde barındırdığı ve temsil ettiği tarihi düşündü: vaftizler ve cenazeler, evlilikler ve mesajlar, nesiller boyunca uzun sıraları dolduran kederli, sevinçli, sıkılmış ve ibadet dolu kalpler.

Orgcu sabah ayinine giriş müziği çalarken odayı saygılı bir sessizlik kapladı. Müzik, o anki ruh haline bağlı olarak, tefekkür etmeye veya uyumaya elverişliydi.

Şarkının son notası kaybolurken, Peder Lundy cemaati selamlamak ve açılış konuşmasını yapmak için ayağa kalktı. Kutsal Kitaptan bir pasaj okumaya yeni başlamıştı ki, orada bulunan herkesin tam bir şaşkınlığına, odanın arka tarafında yüksek bir gürültü koptu. Kırılan camın ve düşen bir vazonun sesi, yüksek tavan kirişlerinden

yankılandı.

Söylenen kelimeler duyulabilir ve ayırt edilebilir hale gelince bu şok daha da arttı.

"Mavi kanlı ellerini benden çek, Babil'in çizgili fahişesi! Bir daha bana dokunursan, bu soylu icadı senin ikiyüzlü kıçının üzerinden geçireceğim! Yolumdan çekil!"

Görevlilerden biri, şaşkınlık ve utanç içinde, mavi şapkalı, gözleri fal taşı gibi açılmış bir kadının bisikletini kiliseye sokmasını engellemeye çalışıyordu. Kadın, bisikletiyle birlikte kapıyı zorla açmış ve orada toplanmış cemaate katılmaya kararlıydı.

Ya da daha doğrusu, Theo'yu bulup ona katılmaya niyetli.

Herkesin başı ona döndü. Liderlerden ve diğerlerinden birçoğu hemen kargaşaya doğru hareket ederek davetsiz misafiri kuşattı. Ellen, bürokrasinin bir başka eylemiyle yılmayacak şekilde, muhaliflerine karşı öfkeyle bağırırken, odadaki düzen ve kutsallık izleri tamamen kayboldu. O, hem bir peygamber hem de bir girdap gibiydi.

“Dışarıdaki tabelanızda 'ziyaretçiler hoş geldiniz' yazıyor. Eh, ukala herif, ben bir ziyaretçiyim, o yüzden yolumdan çekilin. Bir daha malıma dokunursan ne olacağını gör, taht koklayan Ferisi. Defolun yolumdan! Hepiniz. Hemen şimdi!”

Yumruğu havada ve hazırdı.

Aziz James Kilisesi, daha önce hiç böyle bir haklı öfke gösterisine tanık olmamıştı ve muhtemelen bir daha da olmayacaktı. Cemaatin bir kısmı, davetsiz bir misafirin bu beklenmedik ziyaretinden dehşete kapılmış bir şekilde, dikkatlice sıralarının arkasına saklandı veya izledi. Sonuçta, son yıllarda kiliselerde cinayetler işlenmişti. Kadını şehirde daha önce görmüş olan diğerleri ise, gerçek bir günahkarın Aziz James'in zarif mekanına girmesine merak duydu ve hatta eğlendi. Aralarındaki İncil bilgisine sahip olanlar, her an duvara bir parmakla yazı yazılmasını bekleyebilirlerdi: Mene, mene, tekel, upharsin.

Kilisenin zemin katından yapılan panik dolu cep telefonu aramaları, birkaç saniye veya dakika içinde polis memurlarının gelip, sorun çıkaranı tutuklayıp, toplantıya yeniden saygınlık kazandıracağı beklentisiyle 911'i arıyordu. Bu sırada Peder Lundy, cemaat üyelerinden yerlerinde oturmalarını ve sakin olmalarını rica ediyordu. Çok az kişi ona kulak veriyordu. Asıl olay açıkça kilisenin arka

tarafındaydı. Salonun karşısında insanlar şaşkınlıkla bakıyor, boyunlarını uzatıyor ve önlerinde gelişen sahne hakkında heyecanla fısıldıyorlardı.

Ve sonra bir ses geldi.

“Canım. Ellen. Ellen, canım. Merhaba canım. Günaydın canım.” Beyaz saçları bir hale gibi parlayan Bayan Ocie Van Blarcum, Ellen ile diğerlerinin arasına girdi ve eline dokundu. Sesinde hiçbir endişe veya acele belirtisi yoktu. Ancak güçlü varlığı, artık kimin sorumlu olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Anında kafa karışıklığı yatışmaya başladı; nazik bir cevabın (hala) öfkeyi yatıştırdığı doğrulandı.

“Ellen, lütfen gel yanıma otur tatlım. Bisikletin için bir yer buluruz. Benimle ve ailemle oturmak ister misin?”

Ellen bir an sessizce durdu, etrafını saran bedenlere karşı hâlâ savunma halindeydi. Birkaç saniye ve sert göz kırpmasının ardından, sonunda bakışlarında bir anlık tanıma belirtisi belirdi. Elleri gevşedi.

“Merhaba, Bayan Ocie.”

Bayan Van Blarcum, St. James Kilisesi'nin saygın ve ömür boyu üyesi olan, ailesinin adının kilisenin batı duvarının büyük bir bölümünü kaplayan görkemli pencerede yer aldığı bir aile büyüğüydü. Adını taşıyan Aziz James'in "Amelsiz iman ölüdür" ilkesini iyi biliyor ve ona bağlılıkla yaşıyordu. O sadece azizliğe layık değildi; azizdi. Bazıları onun bir aziz olduğunu bile iddia ederdi.

Ocie Van Blarcum, St. James'in seçkin dünyasına rahatlıkla uyum sağlasa da, Golden'daki aşevleri ve evsizler barınaklarına da yabancı değildi. Ellen ile bu tür yerlerde sık sık karşılaşıyorlardı.

O, "sorunlu zihin" ile "sorun çıkaran" arasındaki farkı anlamıştı ve Ellen'da ilkinin tüm belirtilerini görmüştü: yaralı bir ruh, kayıp bir koyun, "kardeşlerim arasında en küçüğü".

Siren sesleri giderek şiddetlenerek binanın hemen dışına kadar gelmişti. Belli ki, olaya birden fazla polis aracı müdahale etmişti. Bayan Van Blarcum, itiraz edilemeyecek bir ses tonuyla, görevlilerden ve kilise meclisi üyelerinden birkaçına polislere gitmelerini söylemelerini emretti. Gözleri otoriter bir "hemen şimdi" ifadesiyle parlıyordu.

“Ellen, gel buraya canım. Ailem tam burada, şu sırada. Senin için yerimiz var.”

Ellen başını salladı, "Hayır, efendim. Bay Theo'yu arıyorum."

O anda gülümsedi ve Ellen ile Bayan Van Blarcum'a ait olan küçük alana doğru ilerledi.

"Bay Theo da sizi arıyordu," dedi neşeyle. "Günaydın, Ellen."

Theo ve Bayan Van Blarcum birbirlerini sadece yüzeysel olarak tanıyorlardı. Daha önceki bir Pazar günü tanışmışlar ve o zamandan beri ara sıra yolları kesişmişti. Ellen ile birlikte orada dururken, iyiliğin ve merhametin vücut bulmuş haliydiler. Ve o an için oda, Peder Lundy'ye değil, sürünün vekil çobanları olan Ocie ve Theo'ya aitti.

O sabah St. James'e arabayla gitmeden önce tıraş olan, giyinen, ayakkabı seçen veya televizyon izleyen hiç kimse, bir kilise ayininin bu kadar sürükleyici olabileceğini tahmin edemezdi.

Kimse, gösterişli kıyafetler giymiş evsiz bir kadını ve bisikletini orta koridordan, önden sekizinci sıradan ilerleten ve kadının sıranın sonundaki bir koltuğa oturmasına yardım eden yaşlı bir adamı görmeyi tahmin edemezdi.

Ellen, Noble Invention adlı piyanosunu ayağa kaldırdı, oturdu ve sarı elbisesini okşadı, kolyesine dokundu, ellerini kucağına koydu, Theo'ya gülümsedi ve ardından dikkatini kürsüye yöneltti.

Peder Lundy konuşmaya başladı. O zamana kadar sakinliğini yeniden kazanmıştı. Öğretici bir anı gördüğünde bunu hemen anlıyordu. Ayrıca cemaatin, eğer görebilselerdi, az önce bir vaazı izlediklerini ve ona katıldıklarını da biliyordu. Daha fazla söze gerek var mıydı?

Konuşurken sesi duygudan titriyordu. "Sabah duamıza başlamadan önce sessiz kalalım ve bir an durup düşünelim."

Orgcu, müzikal bir zarafet gösterisiyle, "Her Şey Parlak ve Güzeldir"in sade bir yorumunu çalarken, odada daha önce hiç görülmemiş, geniş çaplı bir saygı duygusu yayıldı. Bazıları hala Ellen'a bakıyordu. Çoğu, "en yaşlıdan başlayarak," dikkatlerini onun tuhaf görünümünün yarattığı şaşkınlıktan uzaklaştırıp bakışlarını içlerine çevirmişti.

Yere düşen taşların sesini neredeyse duyabiliyordunuz.

Sabah ayininden sonra, gelecekte Theo'nun en arka sırada, dış koridorda oturmasına karar verildi; böylece Ellen ayine katıldığında (ki aslında düzenli olarak katılmaya başladı), bisikleti yanına park

edilebilecekti. Bu sayede, sunu toplama ve Kutsal Komünyon ayini sırasında, bu değerli icat orta koridorda gidip gelmeyi engellemeyecekti. Aziz James Kilisesi'nde, ekmek ve kadeh, öne doğru yürüyebilen tüm inançlılara sunakta dağıtılırdı. İlk haftadan sonra, Ellen bisikletini Komünyon kürsüsüne kadar tekerlekli bir şekilde götürmekte ısrar edince, Theo onu bisikletin sıranın yanında güvende olacağına ikna edebildi. O ve Bayan Ocie bisikleti koruyacaklardı.

Ayrıca Ellen'ı ayine zamanında gelmeye teşvik etti. O günden sonra bir daha asla geç kalmadı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

Theo ertesi sabah erkenden Broadway'de ilk yürüyüşünü , Pazar yaptığında günkü dramanın hikayesi zaten geniş çapta yayılmıştı.

Tony bunu ilk duyduğunda, yerel bir efsane olduğunu anladı. Theo'nun Verbivore'a yaklaştığını görünce her zamankinden daha heyecanlıydı.

“Günaydın, Bay Theo! Duyduğuma göre St. James'teki yönetim dün sabah büyük bir kargaşa çıkarmış ve siz de tam ortasındaymışsınız. Keşke bir kere de ibadethanede olsaydım. Bana neler olduğunu anlatın, Theo.”

Theo gülümsedi. "Tony, sevgili dostum, harika bir *sabahtı* ve bir gün bana orada katılmanı çok *isterim* ."

Bu, Tony'nin istediği cevap değildi. Theo'nun yüz ifadesindeki bir şey, Tony'ye yaşlı adamın Ellen'la ilgili hiçbir şeyi hafife almak istemeyebileceğini düşündürmüştü.

"Pekâlâ, eğer dünkü kadar eğlenceli bir sabah geçireceğime söz verirseniz, belki bir ara ziyaret ederim."

"Tony, eğer *sen* kapıdan içeri girersen, bu hepimiz için daha da şok edici olabilir."

“Vur! Vur!”

Ardından kahkahalar yükseldi. Sonra Tony'nin sesi ve gözlerindeki ifade ciddileşti. "Theo, gerçekten, bana ne olduğunu anlat. Duyduklarım sadece başkalarından ve üçüncü kişilerden duyduklarım."

Theo'nun ses tonu ve ifadesi de mizahını kaybetmişti ama sıcaklığını kaybetmemişti; Tony'ye her iki hikâyeyi de anlatırken: Perşembe öğleden sonra Fedder'deki bağış törenini ve Pazar sabahı St. James'teki karışıklığı. Bunu yaparken, Ellen'a yönelik göndermeleri asla küçümseyici, saygısız veya aşağılayıcı değildi. Aynı şekilde St. James cemaatine veya din adamlarına yönelik göndermeleri de öyle değildi.

Theo, Pazar günü yaşananları sanki olağanüstü bir şey olmamış gibi, sanki tüm bu yaygaranın nedenini tam olarak anlamamış gibi anlattı. Sonuçta, New York'ta birçok Ellen görmüştü.

Theo konuşurken, Tony ara sıra başını sallayarak, anladığını belirten bir ifadeyle ("hı hı"), dudaklarını büzerek veya kaşlarını kaldırarak dinliyordu. Bir iki kez, sorudan çok bir ünlem gibi "gerçekten mi?" dedi. Sigarasından bir nefes çekti. Tony'nin St. James Kilisesi'nde birden fazla kez, genellikle cenazeler için bulunduğunu göz önünde bulundurursak, kitap kurdu, sinematik zihninde olay anını kare kare canlandırabiliyordu. Ve alaycı zekâsına ve saygısızlığa olan eğilimine rağmen, olay hayalinde komediden çok romantizm olarak canlandı.

"Orada olmana sevindim Theo," dedi Tony, Theo konuşmasını bitirdiğinde. "O yaşlı kız çok zor zamanlar geçirdi. Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum ama sanırım o da kendi Vietnam savaşlarını yaşamış."

Tony konuşmaya devam etmeden önce, bu düşünce aralarında havada asılı kaldı. "Buraya sık sık gelir. Okumayı çok sever. Bunu sana söyledi mi? Ve okuduklarının bazıları oldukça derin şeyler. Eskiden kütüphaneye giderdi, ama bir şeyler oldu ya da bir sürü şey oldu ve kartını elinden aldılar. Sanırım kütüphanenin tarafını anlayabiliyorum. İstediği zaman gerçekten olay çıkarabiliyor. Sanırım bunu dün kendin gördün."

Theo onaylayarak başını salladı. Tony devam etti.

"Çocukları da çok korkutuyor, ayrıca yaz aylarında çok kötü kokuyor. Sanırım iadesi gecikmiş kitaplar yüzünden epey para cezası biriktirdi ve personelle de bazı sorunlar yaşadı, bu yüzden onu işten çıkardılar. Birisi bana kartını elinden aldıklarında çok üzüldüğünü söyledi. Onu işten çıkarmak için polisi çağırmak zorunda kaldılar."

Tony sigarasından bir nefes çekerken kısa bir ara daha verdi. Konuşmasına devam ederken sesi neşelendi.

"Theo, ne yaptığımızı biliyor musun? Ona Verbivore kütüphanesine bir kart verdik. Tek üye o. Bir seferde üç kitap ödünç alabiliyor ve bir ay boyunca elinde tutabiliyor. Sadece birkaç kez geri getirmedi. Ama yemin ediyor ki kitaplar kayboldu. Muhtemelen çalındı ya da benzeri bir şey oldu."

"Theo, henüz anlamadıysan, Promenade onu gözetim altında

tutmaya çalışıyor. Bir bakıma hepimize ait. Dün ona yardım ettiğin için iyi yorumlar alacaksın. Tabii ki bunu o sebeple yapmadın. Bütün o 'cennet' olaylarına inanmadığımı biliyorsun, ama St. James'te olanların biraz... şey... anlarsın işte... gibi geldiğini kabul ediyorum."

Theo hiçbir şey söylemedi, sadece gülümsedi.

"Şey, Theo, bir kez daha söyle bana. O görevli? Ona ne dedi? Zeki ve ukala mı? Duyduğuma göre öyleymiş. Keşke orada olsaydım. Ya diğeri? Babil'in çizgili fahişesi mi? Lanet olsun, keşke orada olsaydım. Bu saçmalıkları nereden buluyor? Bahse girerim yönetim bu sabah epey bir toplantı yapacak. Eee, eee, eee."

Tony sigarasından uzun bir nefes çekti, dumanı Theo'dan uzak tutmaya özen gösterdi.

Ve bununla birlikte, yüzeyin hemen dibinde olan o yaramazlık kıvılcımı, Tony'nin gözlerinde yeniden parladı.

O sabah Verbivore'dan ayrılmadan önce Theo, Tony'ye William Saroyan'ın kitaplarından olup olmadığını sordu. Tony'nin elinde kalın bir cep kitabı antolojisi vardı ve Theo bunu birkaç dolara satın aldı.

O günün ilerleyen saatlerinde evde Theo, Ellen'ın Fedder'deki konuşmalarında bahsettiği "Yok Olmaya Yüz Tutanları Kurtarın" adlı öyküyü bulup okudu.

Küçük çocuğun bisikleti gerçekten de 27,50 dolara mal olmuştu ve yeni bir bisiklet istemediği de doğruydu. Saroyan, başka bir denemesinde gerçekten de bisikletin insanın en soylu icadı olduğunu söylemişti. Bu görüşünün gerekçesi ise şuydu: "Çünkü ben öyle diyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

Basil Cannonfield, tanıdık bir Paul McCartney şarkısının son akorlarını çaldı, gitar çantasından bozuk paraları ve banknotları çıkardı, eski Martin gitarını kadife örtünün üzerine nazikçe yerleştirdi, ardından kilitleri kapattı ve günü bitirdi.

Burası onun çalışma yeriydi, Chalice girişinin birkaç adım sağındaki kaldırımın bir parçası. Orayı, tahmin edilebilir yaya trafiği nedeniyle seçmişti. Haftada üç, dört, bazen de beş gece orada Broadway'in yayalarına serenat yapardı. Açık gitar çantası, bir dilencinin yalvaran ağzı gibi yanında kaldırımda duruyordu. "Bahşişler kabul edilir."

Theo, birçok gece balkonundan sokak müzisyeninin şarkılarını elinden geldiğince dinlemişti. Eğitimli ve kültürlü kulağı için bile, o içten, halk müziği tarzındaki ses, gezinti yolunun seslerine hoş bir katkı sağlıyordu.

Tipik bir akşamda, çoğu insan Basil'in yanından adımlarını hiç yavaşlatmadan geçerdi. Onunla göz teması kurmaktan veya açık kutuya bir şey koyma zorunluluğu doğurabileceği korkusuyla ona doğru bakmaktan bile kaçınırlardı. Kaldırımdaki masalarda oturan Chalice müşterileri, sanki o sadece arka planda çalınan bir gürültüymüş gibi sohbetlerine devam ederlerdi. Nadiren de olsa, birileri gerçekten dikkat eder, hatta durup bir iki şarkı dinlerdi.

Basil Cannonfield için şarkı söylemek, tüm bedeni kapsayan bir deneyimdi. Omuzları inip kalkıyor, boynu ritmik bir şekilde sallanıyor ve dizleri bükülüyor, ayakları şarkılara hizmet etmek için coşkuyla yere vuruyor veya ayaklarını sürüklüyordu. Kafasındaki müziğin ipleriyle bir kukla gibi çekiliyordu.

Zaman zaman tanıdığı bir yayaya gülümsüyor, hatta adıyla sesleniyor ve gösterisinin ortasında onlarla konuşuyor veya şarkı söylüyordu. İşinden gerçekten zevk alıp almadığını anlamak zordu, ancak işine tamamen kendini verdiğinden şüphe yoktu.

Basil o gece saat on bir civarında eve döndüğünde, para kesesini mutfak masasına boşalttı. Bu ritüel, bahşişle çalışmanın hem azabı hem

de zevkiydi. İyi gecelerde, bozuk paralar çok ama kağıt paralar daha fazla olduğunda, "toplam tutar" terimi adeta bir krallık havası taşıyordu. Diğer, daha sıradan gecelerde ise Basil, kız arkadaşı Katrina'nın düzenli bir işi olduğu için mutlu oluyordu. Kötü gecelerde ise McLemore İlkokulu'ndaki öğretmenlik işine geri dönme zamanının gelip gelmediğini merak ediyordu.

Gece güzel geçmişti. Trafik akışı istikrarlı, güçlü ve alışılmadık derecede yoğundu. Bahar ve Springsteen, insanların cüzdanları üzerinde özgürleştirici bir etki yaratmıştı.

Akşamki hasat çoğunlukla bir dolarlık banknotlardan oluşuyordu, ancak aralarında beş ve on dolarlık banknotlar da vardı.

Ama başka bir şey daha vardı.

Üzerinde zarif bir el yazısıyla adı yazılı bir zarf.

O akşamın erken saatlerinde, hava karardıktan kısa bir süre sonra, Theo balkonundan çıkmış, aşağıya kaldırıma inmiş ve olabildiğince gizlice müziği dinlemişti. Özellikle hareketli bir şarkının ortasında, Theo kalabalığın arasına karışmış, Basil'in yanından geçmiş ve zarfı açık gitar çantasına bırakmıştı. Bu sefer Theo, Bayan Gidley'i teslimat zahmetinden kurtaracaktı.

Basil'in portresi: otuzlu yaşlarında, dağınık omuz hizasında saçlı, ince ve seyrek sakallı, bıyık denemesi yapmış genç bir adam.

Yüzü ince ve köşeliydi. Vücuduna uygun olarak, uzun boylu ve ince yapılı biri olduğu tahmin ediliyordu. Yaramaz bir sırıtış yüzüne neşeli bir hava katıyordu. Genel olarak, yüz hatları bohem ve palyaço, düşünceli ve soytarı karışımı bir izlenim veriyordu.

Theo, Paris ve New York'taki kaldırımlarda ve metrolarda Basil gibi sanatçıları sık sık görmüştü. Seçtikleri meslekte alışılmadık olsalar bile, bazılarının son derece yetenekli, düşünceli ve zeki olduğunu biliyordu. Onlarda bazen tuhaflık olarak görülen şey, tartışmasız bir şekilde deha idi.

Sıradaki ödül: Basil Cannonfield.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

Minnette, Theo ile olan randevusuna merakla gelmişti. Kendrick ise görüşmeye şüpheci bir yaklaşımla gitmişti.

Ellen'ın ödül törenine geldiğindeki ruh hali tamamen tahminlere kalmış. Gergin miydi? Resmi bir havası mı vardı?

Basil Cannonfield, Fedder'e doğru yürürken son derece sakin görünüyordu; sanki hediye veren, tek isimli bir yabancının onu Mayıs başlarında bir Perşembe akşamı çeşme başında bir buluşmaya el yazısıyla yazdığı bir mektupla çağırması tamamen mantıklı ve tahmin edilebilir bir şeymiş gibiydi. Theo'ya yaklaşırken, Asher'ın portrede çok doğru bir şekilde yakaladığı aynı çocuksu gülümsemeyle gülümsüyordu.

"Bay Theo, sanırım sizi daha önce görmüştüm. Geçen hafta sonu, iki gece üst üste yanımda duruyordunuz."

“Evet, öyleydim.” Theo, yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi güldü. “Ve performansınızdan çok keyif aldım. Beni izlediğinizi bilmiyordum.”

"Şey, Bay Theo, siz benim tipik dinleyici kitlem değilsiniz, bu yüzden biraz farklıydınız."

Tamamen yabancı iki adam arasında geçen bir konuşma için tuhaf bir başlangıçtı. İki adam da birbirlerine dosdoğru, rahat ve çekinmeden bakıyorlardı.

"Aslında Bay Theo, benim işimde birinin durup dinlemesi nadir rastlanan bir durum, bu yüzden biri dinlediğinde fark etmemek elde değil. Zarfın içine koyduğunuz şey için de teşekkür ederim. Bu tür bir işte yirmi dolar çok önemli."

“Pekâlâ, Bay Cannonfield, tanıştığımıza memnun oldum.” Theo, sanki düzgün bir tanışma yapıyormuş gibi elini tekrar uzattı. Genç adamın gitarına başıyla işaret etti. “İşe gidiyor gibi görünüyorsunuz.”

“Benim adım Basil – bazı arkadaşlarım bana BC diyor. Evet, henüz biraz erken ama işe gidiyorum. Ofisime. Otuz iki yaşında bir sokak

müzisyeni olmanın pek bir ödülü yok ama kendi patronum olmak güzel bir şey. Çalışma saatlerimi ben belirliyorum. Aceleniz var mı?"

Theo başını salladı. "Hiç de değil. Ben de kendi kendimin patronuyum. Burası," diye işaret etti bankta, "yeni ofisim."

Sıranın ortasında birbirlerine yakın oturdular. Basil, yaşlı adamı kanatlarının altına alırcasına kolunu sırtına uzattı. Hiçbir isteksizlik belirtisi yoktu ve insan onları baba-oğul ya da dede-torun sanabilirdi.

Basil, Minnette'in ilk ödül töreninde sorduğu aynı mantıklı soruyla sohbete başladı.

"Peki, Bay Theo, mektubunuzda ne yazdığını biliyorum ama mesele ne? Bunu neden yapıyorsunuz? Güzel bir şey ama bunun altında daha fazlası olmalı."

Theo, önceden hazırladığı açıklamayı yaptı.

Kadeh duvarları.

İlham kaynağı.

Amaç.

Basil, hikâyeden etkilenmiş ve yaşlı adamın sesinin müzikalitesinden büyülenmiş bir şekilde, hiç ara vermeden dinledi. Ses, egzotik bir aksanla yoğrulmuştu, sürekli bir sırıtma izlenimi veren dudaklardan dökülüyordu ve gözleri kendi iç ışıklarıyla parıldıyor gibiydi.

"Basil, portreni daha önce görmüştün, değil mi?"

"Şey, şöyle bir göz attım. Asher'ı biraz tanıyorum ve bana bunu çizeceğini söylemişti. İlk duvara astıklarında içeri girip baktım ama kendi yüzüme bakmak biraz garip geldi, o yüzden uzun süre bakmadım. Ama diğerlerinin çoğuna *baktım* . Asher inanılmaz. Neden henüz çok ünlü olmadığını anlayamıyorum. Eminim bunu yaptığınızı bilseydi çok mutlu olurdu. Ben bile hala anlamıyorum ama oldukça havalı."

Güneyden esen hafif bir esinti meşe ağacını kıpırdattı. Uzun kış boyunca bir şekilde dala tutunmuş, kanarya tüyü kadar parlak bir yaprak sonunda tutunduğu yerden koptu ve Theo'nun kucağına düştü. Theo yaprağı aldı.

"Ah. Bir altın sikke."

"Bu, şarkı için harika bir fikir, Bay Theo."

"Yani Basil, sen şarkı yazıyor musun?"

"Evet, çalıyorum. Ama çok sık çalma fırsatım olmuyor. İnsanlar

zaten bildikleri şarkılar için tavsiye veriyorlar. Geçimimi sağlamak için popüler şarkılar çalıyorum ve kendi şarkılarımı yazıyorum çünkü bundan zevk alıyorum. İyi bir terapi gibi. 'Coins of Gold' (Altın Paralar). Bunu seviyorum."

"Ne tür şarkılar yazıyorsunuz? Onları hangi kategoriye, hangi türe dahil ediyorsunuz?"

"Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Her türlü müziği dinleyerek büyüdüm; anne babamın müziği, büyükannem ve büyükbabamın müziği. Blues, rock, big band, Motown, crooner'lar, country, folk, klasik müzik, film müzikleri. Gerçekten hepsini seviyorum. Eğer her şeyden biraz koyup ortaya ne çıkacağını görmek gibi bir şey varsa, belki de o kategoriye giriyordur. Adı ne olursa olsun, çok eğlenceli ve bunu yaparken kesinlikle iflas edebilirsiniz."

Basil'in yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi.

"Bu tür işleri ne kadar süredir yapıyorsunuz?"

"Uzun cevabı mı istersiniz, yoksa kısa cevabı mı?"

"Lütfen uzun versiyonunu verin."

"Tamam, babam ordudaydı. Şimdi emekli oldu ama çocukken çok taşındık. Hâlâ hangi yeri 'evim' diye adlandıracağımdan emin değilim. Lise yıllarımın tamamını Golden'da geçirdim. Burayı çoğunlukla İngilizce öğretmenim ve müzik öğretmenim sayesinde sevdim. Bir tanesi bana söz yazabileceğime inandırdı, diğeri de müzik yazabileceğime ikna etti. İkinci sınıfımın yazında bir işe girdim, para biriktirdim ve bir gitar ve akor kitabı aldım. İşte o zaman çalmayı öğrenmeye başladım. Birkaç yıl sonra birkaç şarkı biliyordum ve bazılarını yazmıştım ve insanların önünde şarkı söylemeye başlamıştım. Sanki bir 'çağrı' gibiydi ama biliyordum - ve ailem bana sık sık hatırlatıyordu - müzisyen olarak geçimini sağlamanın ne kadar zor olduğunu.

"Liseden sonra üniversiteye gittim ve öğretmen olabilmek için İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldum. Bir keresinde bir İngiliz öğretmeni hakkında bir deneme okumuştum. Birisi ona işi hakkında soru sorduğunda, sihir dersi verdiğini söylerdi. Bu bana mantıklı gelmişti. Hala da geliyor. Öğrencilerine kelimelerin ve kitapların sihir gibi olduğunu öğretiyordu."

Theo, Ellen'ı ve kelimelerin ve kitapların onun zihni üzerinde

yarattığı büyüyü düşündü.

“Neyse, üniversite diplomamı ve öğretmenlik sertifikamı aldım ve buraya geri döndüm. O zamana kadar ailem başka bir üsse tayin edilmişti, ama ablam hala Golden'daydı. Benden altı yaş büyük, ama çok yakındık. Askeri bir ailede büyümek ve sürekli yer değiştirmek, çok iyi arkadaş olmamıza yardımcı oldu. İki kişilik bir ordu. Kendimize böyle derdik. Bununla ilgili bir şarkı yazdım.”

Basil durdu, derin bir nefes aldı, öne eğildi, sonra dirseklerini dizlerine dayadı ve çeşmeye baktı. Theo bir şeyler söylemek ve bariz sorular sormak istedi, ama sessizliğini korudu.

"BC, seni bekliyoruz!" diye bağırdı biri Kutsal Kase yönünden. Doğruldu ve eliyle selam vererek konuşanı onayladı, sonra Theo'ya döndü.

“Onlar için endişelenmeyin. İster bir dakika sonra ister bir saat sonra başlayayım, orada olacaklar. Neyse, birkaç yıl yerel liselerden birinde öğretmenlik yaptım. Düşük gelirli bir okuldu, çoğu tek ebeveynli aileydi. Çocuklara kelimelerin büyüsünü, zar zor okuyabildikleri zaman öğretmek zordu ve çok hayal kırıklığına uğradım, ama beklentilerimi düşürdüm ve devam ettim. İşin püf noktalarını kavramaya başlamıştım ve küçük zaferler elde etmiştim. Ama sonra kız kardeşim Genevieve'e kanser teşhisi kondu ve kocası onu terk etti. 'Hastalıkta ve sağlıkta' sözü, kanserli bir eşe bakmayı açıkça içermiyordu.” Basil, belirgin bir tiksintiyle başını salladı. “Ona bakmak için işimden ayrıldım. Zordu ama bir miktar para biriktirdiğim için şanslıydım ve onun yanında olabildim. Başlangıçta dışarı çıkabiliyordu ve şehirde günübirlik geziler yapmaya çalışıyorduk. Hasta olduğu zamanlarda bile onunla vakit geçirmek eğlenceliydi, ama giderek daha da zayıflamasını izlemek zordu.”

Basil nefes almak için durdu. Theo ise sessiz kaldı.

“Sonunda Genevieve neredeyse hiçbir şey yapamaz hale geldi, bu yüzden doktor ziyaretleri ve benzeri şeyler dışında evde kaldık. Çok uyuyordu ve benim müzik çalmamı sevdiği için, dinlenmesine yardımcı olmak amacıyla bir sürü yumuşak şarkı yazdım. Bunlar asla kaldırımda çalabileceğim türden şeyler değildi. Onu uyutmak için şarkı söyleyebildiğim zamanları çok seviyordum. Tek kişilik bir dinleyici kitlesi. Gelmiş geçmiş en iyisi.”

Theo başını salladı. "Hikayeyi anlattığınız için teşekkür ederim. Çok onur duydum. Kız kardeşiniz iyi mi?"

"Yaklaşık bir yıl sonra öldü."

Theo yüzünü buruşturdu.

“Bu dört yıl önceydi, ama bazen dört saat gibi geliyor. Onun ölümü beni adeta yıktı. İki kişilik orduya ne oldu böyle? Artık ders vermeye gönlüm kalmamıştı, en azından hemen değil. Perişan haldeydim. Şunu da söyleyeyim. Ablamın hayat sigortası vardı, ama hastalandığında lehtarı değiştirmeyi düşünmemişti, bu yüzden kocası çok para aldı. Sonra cenazesini yaparken, kocası evine girip bir sürü eşyasını aldı. Dört yıl geçti, ama onu şimdi görsem, ona ne yapacağımı bilmiyorum. Neyse ki çocukları yoktu.”

Theo başını salladı. Basil ise doğrulup konuşmaya devam etti. “Yani, kalp kırıklığı ve öfke dolu, benim için çok zor bir dönemdi. Çok karanlık günlerdi. Ablamın kirasını devraldım ve hala orada yaşıyorum. Kız arkadaşım şimdi benimle, ama uzun süre yalnızdım. Bazen ablamın yatağının yanında oturup şarkılar çalardım. Muhtemelen biraz kasvetli veya çılgınca geliyor, ama o anlar benim kurtarıcımdı. Hala onu uyutmak için şarkı söylediğimi hayal edebiliyorum. Neyse, fikrin nereden geldiğinden emin değilim – belki de portrelerle ilgili o dürtünüz gibi – ama bir gün sokakta şarkı söyleme fikri aklıma geldi. Başkalarının yaptığını görmüştüm ve denemeye karar verdim. Öğretmenliğe geri dönmeye hazır olmadığımı biliyordum. Sokak sanatçısı olmanın kurallarını – kimin nerede durabileceği ve benzeri şeyleri – anlamak biraz zaman aldı, ama sonunda hallettim. Ve insanların beni görmezden gelmesine alışmak da biraz zaman aldı, ama bu işin doğasında var. Bunu geçim kaynağı olarak yapmak için kalın bir deriye sahip olmalısınız. Eğer böyle yaparsanız uzun süre dayanamazsınız.” "Yapma."

***Değil mi* ?**

Theo, güney aksanına özgü "Ain't" kelimesini fark etti. Bu kelimeyi ilk kez duyuyordu. Bu kelime, Theo'nun Golden'a getirdiği, Güney'e dair klişeleşmiş karikatür imajına tam olarak uyuyordu.

Doğrusu, Basil üniversitede ciddi bir öğrenciydi ve bir cümleyi etkileyici bir kesinlikle şematize edebiliyordu. İngilizcesi kusursuzdu. Ama aynı zamanda sokak ağzını da biliyor ve güney jargonunun

inceliklerine de hakimdi. Ona göre, sahil şeridinin lehçesinde sevimli, cana yakın, hatta sanatsal bir şey vardı. Komşularının yerel dilinde konuşmaktan ve şarkı söylemekten utanmıyordu.

Ve sonra, sanki Theo'nun sorusuna henüz cevap vermediğinin birden farkına varmış gibi, Basil kısa ve öz iki kelimeyle cevap verdi: "Üç yıl. Üç yıldır sokak müziği yapıyorum."

"Sadece belirli gecelerde mi çalıyorsunuz?"

“İlkbahardan sonbahara kadar çoğu hafta, özellikle hafta sonları, haftada en az üç veya dört gün çalıyorum. Kışın Shep bazen dükkanda çalmama izin veriyor. Çok para kazanmıyorum ama kız arkadaşımla oldukça az masraflı bir hayatımız var. Bunu ne kadar daha yapacağımı bilmiyorum. İnanın ya da inanmayın, oldukça zor bir iş. Zavallı babam aklımı kaçırdığımı düşünüyor ve annem aç kalmamdan endişe ediyor. Artık onların onayına ihtiyacım kalmamalıydı ama onların ne düşündüğü benim için hala önemli. Onlara saygın bir işim olduğunu söyleyebilmek için özel ders vermeyi veya vekil öğretmenlik yapmayı düşündüm.”

Theo'nun ilgisi uyandı. Özel ders almaktan fayda görebilecek küçük bir kız çocuğu tanıyordu. "Yani, hâlâ bazen ders veriyor musun?"

"Henüz değil, ama belki."

"Hâlâ şarkı yazıyor musunuz?"

“Sürekli. Çoğunu bitirmiyorum. Eğer bir nedenim olsaydı, konserler falan, sanırım bitirirdim. Ama çoğunlukla başlıyorum ve bitirmeden bırakıyorum. Umarım bir gün birkaçını kaydedebilirim, iyi bir kayıt, sadece biraz cilalanmış hallerinin nasıl olacağını görmek için. Aslında, çelloyu etrafta taşıyan adamı gördünüz mü? Simone? Onu pek tanımıyorum ama ona çellosuna bir şarkı yazacağımı söyledim. Bu ilginç olurdu, değil mi? Yani, Bay Theo, o benim. Ya siz? Mektubunuzda şehre yeni taşındığınızı yazmıştınız.”

Orta refüjün karşısından, daha önce duyduğu aynı ses, Basil'e seslendi. Basil, birkaç dakika önce yaptığı gibi elini sallayarak geçiştirdi.

"Görünüşe göre işe koyulmanız gerekiyor," dedi Theo. "Taraftarlarınız sabırsızlanmaya başladı."

Basil kıkırdadı. "Eğer bir sonraki öğünüm için onlara bağımlı olsaydım, başım dertte olurdu. Ama belki de gitmem gerekiyor. Bir ara

tekrar konuşalım, tamam mı?"

“Basil, gitmeden önce sana bir şey söyleyebilir miyim?” Theo, portrenin üzerindeki kağıdı çekip dizlerinin üzerine koydu, böylece ikisi de net bir şekilde görebiliyordu. “Portrene baktığımda gördüklerimi sana anlatmak istiyorum.”

Basil hiçbir şey söylemedi, ancak yaşlı adamın çizime odaklanmasından cesaret alarak, Theo'nun parmağı cama dokunurken kendisi de çizime baktı.

“Gülümsemede bir çocuk gördüm. Oyunbazlığı unutmamış bir yüz. Sanırım çocuklar bu yüze hayran kalırdı. Ama aynı zamanda bir adam da görüyorum. Burada bilgelik var, inanıyorum. Gözlerinde. Genç, hassas bir kalp; bilge, yaşlı bir ruh. Bu iyi bir kombinasyon. Bilgelik ve oyunbazlık. Bu yüzde bir aziz olma ihtimali var. Bu, Aziz Basil'in portresi olabilir.”

Basil, bu kadar saçma bir öneriye başını salladı. Aziz Basil mi? "Korkarım ki yakın zamanda değil. Beni o kulüpten kalıcı olarak diskalifiye etmek için size zaten yeterince şey söyledim. Kayınbiraderimden nefret ediyorum. Yoksul çocuklara ders vermekten korktum. Geçimimi zorlukla sağlıyorum. Annem, kız arkadaşımla günah içinde yaşadığımı söylüyor. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için pek bir şey yapmıyorum. Benim aziz olabilmem için azizlik şartlarını çok değiştirmeleri gerekir."

Theo gülümsedi ve Basil'in dizine hafifçe vurdu.

"Basil, sevgili dostum, bizim gibiler için bir terim var: 'Ham madde.' Augustinus'u oku. Ve unutma, cennet eğri bir çubukla bile düz bir çizgi çizebilir."

Hâlâ şüpheleri olsa da Basil sırıttı. "Sanırım öyle, ama azizlik mi? Sanmıyorum. Belki de resimde gördüğünüz adam olmaya çalışırım. Bilgelik ve neşe?"

Theo, Basil'in dizine tekrar hafifçe vurdu ve yaşlı başını salladı. "Bu bir başlangıç. Hassas kalp, bilge ruh. Bu iyi bir başlangıç. Bu gece o adam gibi şarkı söyle."

Ayrılmak için ayağa kalktılar. El sıkışmayla başlayan şey, iki eski dostun rahat ve kendinden emin kucaklaşmasına dönüştü. Basil sol eliyle gitar çantasını ve sırt çantasını aldı, sağ eliyle de ambalaj kağıdıyla gevşekçe örtülmüş portreyi kavradı.

"Pekâlâ, Theo, bana iyi geceler dile."

"Evet, evet. Bahşişlerinizin hepsi onluk ve yirmilik olsun."

"Şimdi sakın abartmayın."

"O halde bu geceki tüm bahşişleriniz gökten, altın paralar gibi yağsın."

“Beğendim. Hey Theo, ismimi sormadın. İnsanlar hep ismimi soruyor.”

“Ha. Bana da benimkini soruyorlar. Şöyle diyelim: Sen Basil'sin, ben de Theo.”

Aralarına altın bir yaprak düştü. Bir başka geç ayrılış daha.

Uzun boylu adam kaldırımdaki yerini aldı, yüksek sesle gitar çaldı, sesini yükseltti ve şarkı söyledi. Theo çeşmenin yanında kaldı, sokak gürültüsünü dinledikten sonra batıya doğru giderek nehir üzerindeki gün batımını izledi ve ardından Ponder House'a geri döndü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

bir Şehir merkezinin yeniden canlanmasının parçası olarak Golden, "Eğer inşa edersek, gelecekler" inancıyla Oxbow Nehri'nin kenarına on iki millik bir yürüyüş yolu inşa etmişti. İstenen çekim gücü çok kısa sürede genç aileleri, çocukları, aşık çiftleri, yaşlı yürüyüşçüleri, sanatçıları, fotoğrafçıları, turistleri, huzur arayan huzursuz ruhları, köpek sahiplerini ve koşucuları nehir kenarındaki bu caddeye çekmeye başladı. Ancak yoğun olduğu zamanlarda bile, Riverwalk olarak bilinen bu yol nadiren kalabalık hissettiriyordu. Sessizce oturacak bir yer arayan herkes için bolca seçenek mevcuttu.

Kestane meşesinin altındaki bankında oturan Theo, nehrin yukarı ve aşağı kısımlarını açık bir manzarayla izleyebiliyor, duyabiliyor ve düşüncelerini nehrin kıvrımlarının akışına bırakabiliyordu. Akıntının o düşünceleri herhangi bir günde nereye götüreceği ise bir gizemdi.

Sık sık, dört bin mil uzaktaki, Portekiz'deki çocukluk evinin yakınlarındaki nehre geri dönerlerdi. Douro ("altın nehri"), şarap bağlarını boydan boya geçen ve tıpkı bu nehir gibi ağaçlarla çevrili, gemiyle geçilebilir ve müzikal bir nehirdi. Köylerden, kırsal kesimden, taşların üzerinden ve köprülerin altından, seyrek nüfuslu veya tamamen ıssız bölgelerden akardı. Ve her yerdeki her nehir gibi, tarifsiz ve çoğu zaman fark edilmeyen güzellikte gün doğumu ve gün batımlarına ev sahipliği yapardı; maceraperestleri ve aşıkları, balıkçıları ve filozofları, neşelileri ve hüzünlüleri ağırlardı.

On yıllar önce, burası, merak duygusu keskin ve yüce olanı algılayabilen küçük bir çocuğu ağırlamıştı. İlkbahar ve yazın o mutlu günlerinde, olgunlaşan üzümlerin kokusu havada dolaşırken –ki bu koku bir şekilde şişelenip dünyanın dört bir yanına, uzak sofralara gönderilecekti– o nehrin çağrısına kulak verir, özgürce saatlerce yalnız başına veya diğer genç arkadaşlarıyla vakit geçirirdi.

Bisiklet süren bir çocuğu hayal edin:

Pastel tonlardaki dükkanların ve evlerin (kartpostalların ve seyahat broşürlerinin konusu olabilecek türden) arasından, kilise binasının

gürleyen çanlarının altından, sardalya ve kahve kokularıyla dolu sokaklardan geçerek, antik yapıları turkuaz ve hardal sarısı tonlarıyla kaplayan bir antik çağ gölgesiyle çevrili ve Portekiz dilinin romantik tınılarıyla eşlik edilen bir yolda, çocuk Douro nehrinin kıyılarına giden patikaya ulaşacaktı.

Oraya varıldığında ise asıl iş, oyun ve keşif oldu.

Nehir kıyısında veya teknelerinde bulunan yerel balıkçılar incelenecekti. Kuşlar gözlemlenecekti – kırlangıçlar, çaylaklar, bataklık tavukları, kartallar – yuvalar keşfedilecek, taşlar devrilecek ve altlarında incelenecek sayısız şey vardı – kabuklar, kabuklular, sümüklü böcekler, küçük çakıl taşları. Eğer diğer çocuklarla birlikteyse, ki bu sık sık oluyordu, hikayeler uydurulacak, kaleler inşa edilecek, savaşlar yapılacak ve cesaret gösterileri sergilenecekti. Ve elbette, suda yürümek ve yüzmek vardı.

Şimdi yaşlanmış ve Amerika'nın güneydoğusunda bir bankta oturmuş olan o genç çocuk, on yıllar önce Güneybatı Avrupa'nın yamaçlarında güçlü omuzlarını bronzlaştıran ve simsiyah saçlarında parıldayan aynı güneşi izliyor. Ve merak ediyor...

Acaba çocukluğunun nehrinden gelen su buraya da ulaşmış, yağmurun döngüsel yaşamı – gökyüzünden yeryüzüne, tekrar gökyüzüne, defalarca – İber şarap ülkesinin iksirini buraya getirmiş olabilir miydi? Portekiz'deki altın nehir, sağanak yağışlar ve akıntılar yoluyla Golden'daki bu gri nehre ulaşmış olabilir miydi? Ve Golden'ın akıntısının bir kısmı Theo'nun çocukluğunun tepelerine ulaşmış olabilir miydi? Sonuçta, yeryüzünde akan tek bir büyük nehir mi vardı?

Nehrin karşı kıyısında, akşam bulutlarına dokunmuş bir renk şeridi Theo'nun dikkatini çekti ve çocukluğundan bir anıyı canlandırdı.

Yaz mevsimiydi.

Cumartesi.

Hava açık.

Theo o sabah bisikletini evde bırakıp kasabaya yürüyerek gitti. Arkadaşlarıyla birlikte enerjik bir gün geçirdiler; futbol oynadılar, kasaba merkezindeki pazarda dolaştılar, çeşmenin etrafında oturdular ve son olarak nehir kıyısını keşfettiler.

Öğleden sonra geç saatlere doğru, küçük grup seyrekleşmeye

başlamış, birer birer dağılmış ve sonunda Theo, Douro Nehri'nin kıyısında olabildiğince uzun süre kalmasını sağlayan yoldan evine doğru yürürken yalnız kalmıştı.

Işık ve renk inceliklerine duyarlı Theo gibi genç bir çocuk için, erken akşamın güzelliği büyüleyiciydi; içindeki kutsallık duygusunu henüz kelimelerle ifade edemese de. Belki de böyle kelimeler yoktur.

Ağaçsız bir kıyı şeridi boyunca uzanan patikada yürürken, ileride kısa sazlıklar arasında bir girdapta demirlemiş küçük bir balıkçı teknesi olan *Menino do Rio'yu* gördü. Küreklerle ve eski üç beygir gücündeki bir motorla donatılmış basit bir tekneydi. Bakımlı, yeni boyanmış ve mesleğin tüm ekipmanlarıyla doluydu: ağlar, oltalar ve makaralar, misina, balık havuzu ve yem kutusu. Sahibi, bölgedeki birçok kişi gibi, muhtemelen günün saatine ve yılın zamanına bağlı olarak, günlük ekmeğini kazanmak için bağlarda ve nehirde çalışıyor, karadan *ve* sudan hasat yapıyordu.

Nehir kıyısındaki teknenin yanında, Theo'nun daha önce hiç görmediği bir balıkçı duruyordu. Adam yüksek lastik çizmeler, kısa kenarlı bir şapka ve sıradan bir insanın iş kıyafetlerini giymişti. Kolları kıvrılmış kalın gömleği, bir günlük avın izleriyle lekelenmişti. Theo adama doğru yürürken, adamın tıknaz ve kaslı olduğu daha da belirginleşti. Kalın sakalı, güçlü, kare çenesini vurguluyordu. Kalın kaşları, koyu, ciddi gözlerini koruyordu.

İlk başta Theo, balıkçının ne yaptığını anlayamadı. Ancak yaklaştıkça, adamın batıya dönük bir şekilde, resim sehpası başında resim yaptığını fark etti. Adam sol elinde küçük boya kapları bulunan bir palet, sağ elinde ise bir fırça tutuyordu. Gözleri gün batımına ve uzaktaki kıyıya dikilmişti. Soldan tereddütle yaklaşan çocuğu fark etmemiş gibiydi.

Genç Theo korkak ya da çekingen değildi, en ufak bir şekilde bile. Aksine, adamın sessizliği hak eden bir iş yaptığını ve rahatsız edilmemesi gerektiğini içgüdüsel olarak hissetmişti.

Theo, aralarında sadece birkaç adım mesafe olan yabancının arkasında durdu ve batı ufkunun tuval üzerinde minyatür bir şekilde şekillenmesini izledi. Her fırça darbesiyle, balıkçı-ressamın kaslı kolları, şüphesiz ağını veya oltalarını çekerken olduğu gibi dalgalanıyordu. Her iki durumda da adam bir av peşindeydi.

O an, tüm dikkati önündeki gökyüzünü yakalamaya odaklanmıştı.

Küçük çocuk, sanatçının eserinde bir örüntü fark etti: gökyüzünü gözlemle, tuvali gözlemle, fırçayı palete sür, rengi karıştır, fırçayı tuvale sür, fırça darbeleri, dokunuşlar veya harmanlamalar yap. Tekrar tekrar ve tekrar.

Theo, farkında olmadan yavaşça ilerleyerek balıkçıya dokunabilecek kadar yaklaştı; yağlı boya ve levrek balığının tuhaf, hafif kokusunu alabilecek kadar da yaklaştı.

"Buraya gelirseniz, tuvali daha iyi görebileceğinize inanıyorum."

Balıkçının sesi genç Theo'yu ürküttü ve dalgınlığından çıkardı, ancak Theo karşılık vermedi. Adam, sanki kendisiyle çocuk uzun zamandır sohbet eden eski dostlarmış gibi konuşmaya devam etti. Sadece gözünün ucuyla Theo'ya baktı. Sesinde bir karşılama vardı.

“Her balıkçı bunun balık tutmak için en iyi zaman olduğunu bilir. Ama sanatçılar bunun güneş ışığının en büyülü olduğu, sihirli saat olduğunu bilirler. Bazen karar vermek zor oluyor. Balık mı, resim mi, değil mi? Balık mı, resim mi? Size söyleyeyim, yılın bu zamanında maalesef başka seçeneğim yok. Her zaman bunun için zaman ayırırım. Ve şükürler olsun ki, bu sabah güzel bir av yakaladım. Ağ dolusu balık. Eğer yapabilseydim, hayatımın geri kalanında her akşam bunu yapardım. Her akşam burada durup aynı ağaç sırasını, aynı ufku, aynı gökyüzünü resmederdim ve hiçbir resim birbirine benzemezdi.”

Theo, adamın ne söylediğini tam olarak anlamadan, cevap vermeden dinledi. Adam resim yaparken adeta kendinden geçmiş bir halde izledi.

Gökyüzünü gözlemleyin. Tuvali gözlemleyin. Fırçayı palete götürün, renkleri karıştırın, fırçayı tuvale sürün, fırça darbeleri uygulayın, hafifçe vurun veya karıştırın.

Adam, kaşlarını sorgularcasına kaldırarak, gözlerinde etkileyici bir nezaketle çocuğa baktı.

“Yaklaşıyor muyum? Bitti mi?”

Çocuk sessiz kaldı.

“Gün batımının sorunu şu ki, sabit kalmıyor. Bir dakika içinde tamamen değişebiliyor. Anladınız mı?”

Fırçayı, birkaç dakika önce sürdüğü turuncu bir çizginin üzerine dokundurdu.

"Görmek?"

Ardından fırçasını batı gökyüzüne doğru çevirdi. Turuncu yerine, artık soluk bir mor tonu vardı.

"Zaten gitti. Olsun bakalım."

Balıkçı-ressam, başka bir yorum yapmadan çalışmaya devam etti. Tuval neredeyse tamamen renklenmişti ve gün batımını çalma eylemi, yani iyiliksever hırsızlık, neredeyse tamamlanmıştı. Tuvalin küçük bir bölümü, nehrin batı kıyısı olması gereken yerde, boyanmamış kalmıştı.

Balıkçı şövalenin biraz önüne geçti, diz çöktü ve fırçanın sapını suyun yanındaki yumuşak toprağa batırdı. Parmağını gri tortuya batırıp bir parça çamur aldı. Ayağa kalktı, şövaleye geri döndü ve çamuru tuvaldeki boyanmamış yere sürmeye başladı.

“Elindekileri kullan. Şimdi sıra sende. Elini ver bana.”

Theo itaat etti. Balıkçı çocuğun sağ başparmağına nehir toprağı sürdü. "Şimdi boya."

Theo hareketsiz, kararsız bir şekilde duruyordu. Balıkçı, biraz daha ısrarcı ama kaba olmayan bir şekilde, talimatını tekrarladı.

“Boya. İşte, benim yaptığım gibi yap.”

Örnek vermek gerekirse, parmağını tuvalin üzerine çok fazla bastırmamaya dikkat ederek soldan sağa doğru sürükledi. Sonra Theo'nun elini tuttu ve çamurlu başparmağını resmin yüzeyinde gezdirdi.

Balıkçı arkasına yaslandı ve kıkırdadı. "Aferin. Artık bir sanatçısın."

Theo utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Oğlum, eğer yakında eve gelmezsen sevgili annen çok endişelenecek. Eğer sana kızarsa, bunu ona ver ve resim yaptığını söyle."

Balıkçı tuvali şövaleden aldı, çocuğa uzattı, ıslak boyaya dikkat etmesini söyledi, sonra omzuna hafifçe vurup onu iterek ilerletti.

Theo, gün batımını ellerine alarak eve doğru yürüyordu. Nehirden uzaklaşıp kasabanın sokaklarına girdiğinde, geriye son bir kez baktı ve uzakta, nikel kaplı suyun akıntısına karşı kürek çeken küçük ama güçlü bir figür gördü.

O akşamdan sonraki haftalar boyunca Theo, sanatçıyla tekrar karşılaşmayı umarak ve bekleyerek nehre geri döndü. Ama bu gerçekleşmedi ve Theo, o akşamın ve o armağanın gerçekten yaşanıp yaşanmadığını merak etti.

Hiç şüphesiz öyleydi.

New York'taki çalışma masasının arkasındaki duvarda, batı gökyüzünü ve Portekiz nehir kıyısını resmeden çerçeveli bir tablo, balıkçıların gün batımlarını resmettiğinin ve meleklerin gerçek olduğunun somut bir kanıtıydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

hasır **Tony, Verbivore'un önündeki tahtından Fedder'i net bir şekilde görebiliyordu. Daha doğrusu, Theo'nun bağışlarını yaptığı çeşmenin güney tarafındaki banka bakabiliyordu.**

Tony, Theo ve Minnette'in birlikte oturduklarını görmüştü.

Ve Theo ve Kendrick.

Ve Theo ve Ellen.

Ve Theo, Basil, Junior, Bun, Frankie ve diğerleriyle birlikte.

Tony, bu özel görüşmelerin tesadüf olmadığını anlamıştı, ancak sorularını bir süre kendine sakladı. Theo hakkında bildiklerinden, yaşlı adamın ne yapıyorsa yapsın, bunun yararlı, iyi veya en kötü ihtimalle zararsız bir şey olması gerektiği sonucuna vardı.

Sonunda Theo'ya çeşmedeki karşılaşmalar hakkında soru sordu.

Güneşli bir sabahtı. İkisi de Verbivore'un önünde yalnız başlarına oturuyorlardı. Tony günün ikinci sigarasını çoktan içiyordu.

"Theo, bana bir şeyi açıklayabilir misin? Buradan çeşmeyi net bir şekilde görebiliyorum ve seni orada sık sık görüyorum. Hep biriyle birliktesin ve her zaman önemli bir şey hakkında konuşuyorsunuz gibi görünüyor. Bu yüzden, sakıncası yoksa, orada ne yapıyorsun?"

Theo başını salladı. "Hiç sakıncası yok, ama bunu ikimiz arasında saklar mısın?"

"Elbette."

"Aslında Tony, bunu zaten biliyorsun. Ellen'a portresini vereceğimi sana daha önce söylemiştim. Hatırlıyor musun? Şey..."

Theo, Tony'ye Kutsal Kase'deki aydınlanma anının hikayesini anlattı. "Portreleri yapmak şu an için hayatımın işi."

Hatta aykırı kişiliğiyle tanınan Tony bile yaşlı adamın düşünceliğinden etkilenmeden edemedi. Hafif bir şaşkınlıkla başını salladı, Theo'nun dizine hafifçe vurdu ve iltifat niteliğinde bir dizi cümle ve soru sıraladı. "Vay canına, bu her şeyin ötesinde. Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemiyorum. Dünyada kim böyle bir şey düşünür ki? Bu inanılmaz derecede çılgınca ve çok naziksin, ama Theo, gerçekten, yani

gerçekten, bir insan neden böyle bir şey yapar ki?"

Theo gülümsedi. Başını gökyüzüne doğru salladı. Kahkaha attı.

“Ciddi söylüyorum Theo. Bir ara gerçek bir konuşma yapalım. Bunu neden yaptığını bana anlatmanı istiyorum. Bilmek istiyorum.”

“Memnuniyetle, Antony. Memnuniyetle.”

Umut edilen o konuşma sonunda gerçekleşti. Bir bakıma.

“Theo, senin gibi mafya babaları brendi içer mi? Özel bir gün için sakladığım özel bir şişem var. Bu gece açalım. Dükkanı kapatıp kapıyı kilitleyeceğim, böylece aylaklar etrafta dolaşıp bizi rahatsız etmeden buluşabiliriz. Saat sekizde işe mi gidiyoruz?”

Aslında sekizinci sayı Theo için biraz geç bir sayıydı, ama başka bir alternatif sunmadı.

“Saat sekiz. Ne getirebilirim?”

“Kendin ve boş bir bardak.”

"Orada olacağım."

“Boş bardağı unutun. Sadece kendiniz olun.”

Belirlenen saatte Theo, Verbivore'a girdi, Tony kapıyı kilitlerken kapıda bekledi ve kitap yığınlarının arasından Tony'nin ofisi olarak bilinen kaotik mekana doğru ilerledi; orada onları iki rahat sandalye bekliyordu. Küçük bir masa, iki bardak ve bir şişe, her iki sandalyenin de kol mesafesindeydi. Tony'nin masasındaki lamba, her boyutta, şekilde, renkte ve dokuda kitapların nöbet tuttuğu sıcak bir ışık adası oluşturuyordu.

Mekân, dekoru olmasa da, bir günah çıkarma kabininin ciddiyetine sahipti.

Tony kadehlere brendi doldurdu. Törenle birbirlerinin sağlığına kadeh kaldırdılar, birer yudum aldılar ve sonra sandalyelerine geri oturdular. Yaklaşık yarım saat boyunca Broadway'deki hayatlarından ve ortak tanıdıklarından bahsettiler: Ellen, Shep, Simone, Penny Loafers.

“Bugün öğleden sonra genç Simone’u gördüm,” dedi Tony. “Sana selam söylememi istedi ve bir ara görüşüp çello hakkında konuşmaktan hâlâ mutluluk duyacağını söyledi. Zeki bir çocuk.”

"Bu enstrümanı ustaca çalabilmek için özel bir zekâ gerekiyor," diye yanıtladı Theo. "Umarım bir gün onu çalarken dinleme fırsatım olur."

İlk konyak kadehini bitirdiklerinde, Tony her birine birer kadeh

daha doldurdu. Gözleri ilk kadehin etkisiyle zaten parlıyordu.

“Theo, bu eski bir şişe. Vietnam'dan bir arkadaşım, Washington'daki Duvar'ın açılışında yaptığımız bir buluşmada bana vermişti. Duvarı biliyor musun?”

Theo başını salladı.

Siyah granit üzerine kazınmış elli sekiz bin üç yüz yirmi isim, Amerikan anıtları arasında bir simge haline gelmişti.

“O gün tam bir felaketti, Theo. Düz bir taş parçasının hayatınızı nasıl değiştirebileceği inanılmaz, ama o lanet şey içimde uzun zamandır tuttuğum şeyleri ortaya çıkardı. Neden gidip gördüğümden hala emin değilim ve gitmeli miydim, emin değilim ama muhtemelen bana iyi geldi. Hiç savaşta savaştın mı?”

“Savaşın kenarında yaşadım ama hiçbirinde savaşmadım. Çocukluğumdan İspanya'daki savaştan bazı parçaları hatırlıyorum. İkinci Dünya Savaşı bittiğinde on üç yaşındaydım. Neyse ki Portekiz kenarda kaldı; tarafsız kaldık, biliyorsunuz. Ama savaş bittikten çok sonra bile etkilerini hissettik. Tony, sen ne kadar süre askerdeydin?”

“Çok uzun sürdü. Askere alındım. Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyordum. Sanırım hiçbirimiz bilmiyorduk. Bilseydik, muhtemelen hepimiz Kanada'ya kaçardık. Eğer biri bize Vietnam'ın gerçekte nasıl göründüğünü ve hissettirdiğini gösteren bir film izlettirip gönüllü arasaydı, Amerika Birleşik Devletleri bir beyzbol takımı bile kuramazdı.”

“Dört yıl orada kaldım. İki yıl burada, iki yıl orada. Ya da belki iki yıl orada, hayatımın geri kalanı burada. Birçoğumuz ormanı eve geri getirdik ve o zamandan beri her gün oradayız. Çok kötü bir durumdu Theo. O savaş birçok adamı çok kötü etkiledi.”

Tony'nin sesi neşelendi, neredeyse canlandı. "Theo, buna inanmayabilirsin ama Vietnam'dan önce kitap okuyan ve kurallara uyan, sakin, iyi bir genç adamdım. Sigara içmezdim, içki içmezdim, küfür etmezdim. Biraz inek bir tiptim. Üniversiteye gitmeyi planlıyordum, belki de golf bursuyla, ama askere alınınca her şey değişti. Erteleme hakkım yoktu ve ailemin de bir etkisi yoktu, bu yüzden temel eğitime gönderildim. Saçımı kazıdılar, bana yeni kıyafetler verdiler, askerlik hakkında biraz bilgi verdiler ve sonra beni Vietnam'a gönderdiler. Bana 'hızlı asker' diyorlardı. Ordu orada çok

sayıda genç savaşçıya ihtiyaç duyuyordu, bu yüzden hazır olup olmadığımıza bakmaksızın bizi gönderdiler."

“Daha önce hiç silah kullanmamıştım ve işte, ormanın ortasında, çatışmaya giriyordum. Bundan heyecan duymuyordum ama yaklaşık iki günlüğüne kendimi erkek gibi hissettim. Amerikan golf sahalarında yürüyüş yaparak oldukça iyi bir formdaydım ama aman Tanrım, ne büyük bir sürprizle karşılaşacaktım.”

Tony kadehinden uzun bir nefes çekti ve kehribar rengi alevin dilinin arkasında kalmasına izin verdi.

“Bana bu brendiyi veren adam Illinois'te yaşıyor. Birinci Piyade Alayı'nda birlikte görev yaptık. Orman onu tamamen mahvetti. Döndüğünden beri ya sarhoş, ya uyuşturucu bağımlısı, ya evsiz ya da hapiste. Bu elli yıldan fazla bir süre. Birkaç kez evlendi ama ikisi de dağıldı. Yıllarca birbirimizi görmemiştik, ta ki Anıt Duvarı'nın açılışına kadar ve birbirimizi gördüğümüzde, çok garip bir şey oldu. El sıkıştık ve lise mezuniyet buluşması gibi güldük.”

“Ve sonra, birdenbire, ikimiz de hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladık. Aniden, sanırım ikimiz de birlikte yaşadıklarımızı gözümüzden kaçırdık. Tanrım, korkunçtu.” Tony gözlerini kapattı ve inledi. “Cehennem gibiydi. Cehennem gibiydi.”

“Ve birbirimizi gördüğümüzde, ikimiz de ‘Gerçekten bunları yaşadık mı? Gerçekten orada mıydık?’ diye düşünüyorduk. Sanırım ikimiz de birbirimiz için üzüldük. Sonra onu yakaladım ve birbirimize sarıldık ve yemin ederim ki, sadece o savaşta asker olduğumuz için değil, aynı zamanda böylesine korkunç şeyler yapabilen bir dünyanın parçası olduğumuz için de birbirimizden af dilemek gibiydik.”

Tony gözlerini kapattı, kısıp başparmağı ve orta parmağı arasında burnunun köprüsünü sıktı. Kendine bolca bir kadeh daha brendi doldurdu.

Yavaş yavaş, sazdan çatılı evlerin, pirinç tarlalarının ve palmiye ağaçlarının olduğu bir diyara taşınıyordu. Böceklerin hırıltılı vızıltısı ve tropikal ormanın yapışkan sıcağı, sarhoş düşüncelerini doldurmaya başladı. Böcek ısırıklarıyla dolu teninde çamurlu üniformalar. Napalm kokusu. Çömelmiş köylülerin uğursuz bakışları. Yaralı yoldaşların parçalanmış uzuvları ve acı dolu yüzleri. Her şey, bir kristal küreden yansıyan dumanlı görüntüler gibi yüzeye çıkmaya başladı.

“O adamla birlikte Ben Suc'ta görev yaptık. Hiç duymuş muydun?”

Theo başını salladı.

“Çok az insan biliyor ama Demir Üçgeni denilen bir yere yakın, oldukça tehlikeli bir bölgeydi. Haftalarca ormanda görevdeydik, kan, irin ve böceklerin içinde boğuluyorduk ve üsse döndüğümüz anda bize ertesi gün Ben Suc adında küçük bir köye büyük bir sürpriz göreve gitmemiz gerektiğini söylediler. Saigon Nehri üzerindeydi.”

“Havadan bakıldığında, en azından savaşa kadar oldukça güzel bir yerdi. Orada çok sayıda Viet Cong üyesi – kötü adamlar – vardı ve bu bizim için bir baş ağrısıydı, bu yüzden büyük patronlar sonunda bu işi bir kez ve tamamen halletmeye karar verdiler. Görev çok gizliydi, Güney Vietnam ordusuna bile olay gününe kadar haber vermedik. O sabah uyandık ve başlarına cehennemi yağdırdık.”

Theo hiç kıpırdamadan dinledi.

“Plan basitti. Saldırıp kötü adamları yakalamak veya öldürmek, sonra kadınları, çocukları ve yaşlıları tahliye etmek ve ardından yeri tamamen yerle bir etmek. Bombalamak, yakmak, buldozerle yıkmak, kısacası ortadan kaldırmak. Aslında pek de bir çatışma olmadı. Altmış helikopterle girdik. Her birinin iniş ve boşaltılması sadece on beş dakika sürdü. Oldukça etkileyiciydi. Düşmanların çoğu ne olduğunu anlayınca kaçtı ve indiğimizde köyde çoğunlukla kadınlar ve çocuklar vardı, çok sayıda. Her yerde tüneller olduğu için hala yüksek alarmdaydık, ama fazla ateş etmemize gerek kalmadı.”

Tony brendisini bir yudumda içti.

“Hatta oraya vardığımız ilk gün bu küçük çocukla bir nevi arkadaş oldum. Çocuklar inanılmaz. Başlangıçta, bir köye her gittiğimizde, yeri yerle bir etsek bile, bir süre sonra küçük çocuklar dışarı çıkıp oynayacak şeyler aramaya başlarlardı - boş mermi kovanları, plastik borular, brandalar - her şey. Biz onların oyuncak dükkanıydık. Düşünebiliyor musunuz?”

“Şöyle ki, beş altı yaşlarında küçük bir çocuk, annesi eşyalarını toplayıp tahliye için hazırlanırken bir kulübedeydi. Önümüzdeki birkaç gün içinde hepsini helikopterle tahliye edip başka bir yere yerleştirecektik. Ben de oradan geçerken bu küçük çocuk bana baktı ve ben de gülümsedim, bu bana pek benzemeyen bir şeydi, özellikle orada, ama o da bana gülümsedi ve bir süre sonra beni takip ettiğini fark

ettim. Bütün bu süre boyunca uzaktan ve bazen de yakından bombalama ve silah sesleri duyabiliyordum ve oldukça kaotik bir durumdu. Ve bu küçük çocuk beni takip etmeye devam etti. Ona pek dikkat etmiyordum; çok meşguldüm, ama gözümü ondan ayırmadım. Orada çocuklar bile size zarar verebilirdi ve biz onların etrafında her zaman tetikteydik. Ama üzerinde sadece yırtık pırtık bir şort ve tişört yoktu, bu yüzden üzerinde bomba veya silah bağlı olmadığını görebiliyordum."

Bir yudum daha.

"O ilk günün sonlarına doğru, küçük çocuk bana bir yumurta getirdi, sanki dostluğun bir işaretiymiş gibi. Sıradan bir tavuk yumurtasıydı ama bu benim için önemli bir şeydi. Ona bir şey vermek istedim ama şekerim yoktu, bıçak falan da veremezdim, bu yüzden Theo, şunu bil: Ona uğurlu tılsımımı verdim. Elimde olan tek şey buydu."

Theo bariz olanı sordu: "Senin uğurlu tılsımın neydi?"

"Gülmeyin. O bir golf topuydu. Lisedeyken golf takımındaydım ve bir gün antrenmanda bir vuruşta topu deliğe soktum. On ikinci delik, Golden Country Club. Ne büyük olay, değil mi? Ama o topu her zaman yanımda taşıdım. Çok dalga geçildi bana. Smokin cebinde golf topuyla baloya gidersen, alay konusu olmaya hazır olmalısın. Dediğim gibi, biraz tuhaf bir çocuktum."

"Ama o golf topu Vietnam'dayken de yanımdaydı, askeri üniformamın cebinde. Ve düşündüm ki, eğer burada birinin şansa ihtiyacı varsa, o da muhtemelen o küçük çocuktur. Bu yüzden ona golf topunu verdim. Sanki ona Hope elmas yüzüğünü vermişim gibi şaşırdı. O gün onu bir daha görmedim. Yüzlerce, belki binlerce köylünün tahliye edilmesi gerekiyordu ve insanlar, çiftlik hayvanları ve askerler hep birlikteydi. Çok tehlikeliydi ve bölgede hâlâ Viet Cong'ların olduğunu biliyorduk. Tahliye üç gün sürdü. Bitkin düşmüştük ve düşmana, eğer bize saldırmak isterlerse, bir saldırı düzenlemeleri için bolca zaman vermiştik. Hepimiz gergindik. Çılgın ve sinirliydik, bu tehlikeli bir kombinasyon."

Tony duraksadı, alnını ovuşturdu, başparmağı ve orta parmağıyla gözlerini tekrar ovuşturdu, bir yudum brendi içti ve gözlerini önündeki boşluğa dikti. "Çok konuşuyorum."

Theo, bir rahip gibi sessizce oturmuş, söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyordu. Daha bir şey söyleyemeden Tony hikayesine devam etti.

Sözleri tereddütlü ve özensiz hale gelmişti. Hafızası o gün Ben Suc yakınlarındaki ormanda hissettiği her duyguyu, yorgunluğu, dehşeti, nefreti ve mide bulantısına varan gergin bir beklentiyi zihninde canlandırırken uzun, yoğun duraksamalar yaşanıyordu.

O, Golden'dan çok farklı bir dünyadaydı. Verbivore'un sakinliği bir hayaldi. Vietnam onun gerçekliğiydi.

Elinin tersiyle ağzını sildi, derin bir nefes aldı, şişmiş yanaklarından yavaşça nefes verdi, sonra omurgasını dikleştirip sandalyesine yaslandı.

Gözleri kadehine dik dik baktı, önce kısıldı sonra kocaman açıldı, sanki brendinin içinde ejderhalar yüzüyormuş gibi.

Dünyanın çekirdeğinden, dokuz bin mil ötede ve elli yıl sonrasına uzanan bir pirinç tarlasına bakıyordu. Aniden, bir hayalet görmüş gibi nefesi kesildi.

"Aman Tanrım, hayır, durun."

Eli hafifçe titreyerek brendi bardağını sıktı. Theo, bardağın basınçtan çatlayabileceğinden endişelendi.

Tony'nin zihninde Ben Suc'un son sahnesi canlanmaya başlamıştı. Bu, yetişkin hayatı boyunca kaçtığı bir sahneydi. "Oynat" düğmesinin ne zaman ve nasıl tetikleneceğini asla bilemezdi. Bazen bir kâbus olurdu. Bazen bir fotoğraf ya da okuduğu bir şeydeki bir satır. Bu görüntü bir keresinde bir bakkalda, alışveriş arabasıyla fırın reyonundaki bir çocuğa neredeyse çarptığı sırada aklına gelmişti.

Şimdi, brendi damarlarını genişletip düşüncelerini daraltırken, o korkunç filmin zihninde dönüp durduğunu hafifçe duydu. Ürperdi ve bu görüntüyü bastırmak umuduyla kadehinden bir yudum daha aldı.

Tam tersi bir etki yarattı.

Tony konuşmaya devam etti. Theo'ya hiç bakmadı.

"Ertesi gün, sivilleri yükleyip uçağa bindirmeye hazırlanıyorduk. Kadınlardan bazıları bize söyleniyordu, biz de onların tencerelerini, küreklerini ve pis kokulu domuzlarını taşımalarına yardım etmeye çalışıyor, bir yandan da aniden ortaya çıkıp bize el bombası atacak birileri olmasın diye tetikte kalmaya çalışıyorduk."

“Köylülerin sonuncusunu da ayrılmaları için sıraya dizdik. İki üç yüz kişiydiler. Yaklaşık yirmi metre arayla iki sıra oluşturmuşlardı ve biz

de aralarında yürüyorduk. Hala çok gergin bir ortam vardı ve biz de bitkin düşmüştük. Herkesi dışarı çıkardıktan sonra, orayı yerle bir edip üsse dönecektik."

Tony gözlerini kapattı, tahliye edilenlerin sıralarını hayal etti ve askerlerden köylülere, köylülerden askerlere doğru helikopterlere doğru yürürken yaşanan karşılıklı acıyı hatırladı. Ter gözlerini yakıyor, görüşünü bulanıklaştırıyordu. Silahının ağırlığı ve son günlerin yorgunluğu omuzlarını aşağı çekiyordu. Önünde kırk adım ötede, bir başka asker de sıralar arasında yürüyordu. Arkasında kırk adım ötede de aynı durum devam ediyordu.

Tony arkadan bir çığlık duydu, panik dolu bir çığlıktı. Köylüler hemen yere çömeldi veya yere yığıldı, başlarını örttüler.

"TONY, dikkat et! Dikkat et! DİKKAT ET!"

Tony, bu kez önünden gelen bir sesten adını tekrar duydu. "Yere yat! Tony, arkandayım!"

Bir kadın çığlık attı, histerik bir kedi çığlığı gibiydi. Tony'nin arkasındaki asker silahını ona doğrultmaya çalıştı. Tony döndü. Gözleri terden yanıyordu ama kendisine doğru koşan bir figür gördü. "TONY! BOMBA! ATEŞ ET! Tony, ATEŞ ET!"

Tony içgüdüsel olarak silahını kaldırdı ve tetiği çekti. Saldırgan ondan birkaç metre uzaktaydı.

Kadının tiz çığlığı havayı delilikle doldurdu.

Kurşunlar saldırganın göğsünü ve boğazını delip geçerken, hava kıpkırmızı bir renge büründü.

Göz göze geldiler.

Yere serilmiş, üstsüz küçük bir çocuk bedeni.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım, hayır. Hayır! Aman Tanrım."

Küçük çocuğun elinden golf topu yuvarlandı.

Tony defalarca başını salladı. Gözlerini kapattı. Birkaç derin nefes aldı. İnledi. Bir yudum daha aldı. Bitkin bir halde tekrar arkasına yaslandı.

Ardından huzursuz bir sessizlik çöktü.

Tony, gözleri yaşlı ve neredeyse fısıltıyla, kekeleyerek özür dilemeden önce saniyeler ya da dakikalar geçmiş olabilir.

"Özür dilerim, Theo. Ah, çok özür dilerim." Derin bir nefes verdi. "Aklımın bir daha asla oraya gitmesine izin vermemeye çalışıyorum.

Bunu asla kimseye anlatmıyorum."

Theo başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Tony bir kez daha uzun bir yudum brendi içti. Theo da gizlice bir yudum aldı. Kızının ölümünden beri sarhoş olmamıştı ve bu gece o sınırı aşmak için hiçbir sebep görmüyordu.

Tony, sesi daha sakinleşmiş ama kelimeleri hâlâ parçalı bir şekilde konuşmaya devam etti: "Theo, her şeyden önce, savaş beni dürüst yaptı. Gözlerimi açtı. İnsan ırkı hakkındaki tüm romantik düşüncelerimden beni arındırdı. Orada olanları yapabilen yaratıkların övünecek pek bir şeyleri yok. Bir ormanın, korkunun, bir silahın ve biraz da yanlış yönlendirilmiş vatanseverliğin bir insandan neler çıkarabileceği çılgınca. Korkarım ki her birimizin içinde bir katil var."

"Vietnam'dan önce, sadece Dan ve Mitzi'nin oğluydum, sonra birdenbire, en azından orada bulunduğum süre boyunca, bir şeytan oldum. Vietnam canavarlarla dolu bir dünyaydı ve ben de onlardan biriydim. Canavarın hâlâ içimde bir yerlerde olabileceği düşüncesi beni korkutuyor." Duraksadı. "Suçluluk, utanç ve kabuslar ne kadar kötü olsa da, bir şekilde bana hâlâ bir vicdanım ve kalbim olduğuna dair umut veriyorlar, her ne kadar tamamen mahvolmuş olsalar da. Umarım öyledir."

"Bizi oraya gönderen politikacılardan nefret ediyorum. Eğer haklı öfke, akılcı nefret diye bir şey varsa, o da bu tür insanlar içindir. O zaman yaptıklarından nefret ettim, şimdi de bazen yaptıklarından nefret ediyorum. Ama savaşın bana kendim hakkında gösterdikleri için onları suçlamıyorum."

Bardaktan bir yudum daha.

Ve ardından uzun bir sessizlik. Bir sakinleşme dönemi.

Tony, adeta Vietnam savaşının bu akşam için bittiğini ilan edercesine bir soru sordu.

"Theo, Ellen'ın geçen gün ne ödünç aldığını biliyor musun? İki kitap: *Peter Pan* ve *Pablo Escobar'ın Öldürülmesi* . Ne tuhaf bir kadın, değil mi?"

Theo kadehini kaldırdı. "Ormandan sağ salim eve dönen ve St. Ellen of the Promenade'e bakabilen Tony'ye!"

Tony bu hafif övgüyü kabul etti ve kadehini kaldırdı. İkisi de birer yudum aldı.

"Kitapları her zaman sevdin mi?" diye sordu Theo, önceki saatin gerginliğini biraz daha dağıtmak umuduyla. Tony bu tuzağa düşmeye fazlasıyla istekli görünüyordu.

“Eh, kitaplar güvenli, değil mi? Çoğu zaman öyle, en azından. Ama evet, hayatımın büyük bölümünde okumayı sevdim, hatta çok sevdim. Annem ve babam da öyleydi. Etraflarında her zaman bir çocuğun bile keyif alabileceği birçok şey vardı. Sanırım bunu bilerek yapıyorlardı.”

İki adam kitaplar hakkında konuştular, eğitimleri ve yetiştirilme tarzları hakkında bilgi paylaştılar ve bazı bilindik aile hikayeleri anlattılar. Tony, az önce neredeyse bir şişe brendi içmiş ve sadece birkaç dakika önce duygusal olarak dengesiz bir halde olmasına rağmen şaşırtıcı bir netlikle konuşuyordu.

Hatta o ve Theo bir iki kez güldüler ve genel olarak, Tony'nin daha sonra Penny Loafers'a "çok iyi bir sohbet. Siz de bir ara denemelisiniz" diye tanımlayacağı şeyden keyif aldılar.

Ama savaş hiçbir zaman tamamen ortadan kaybolmadı. Etraflarında bir sis gibi asılı kaldı, bir daha hiç bahsedilmedi ama varlığı açıkça hissediliyordu.

Kaldırımdan sızan hafif sokak gürültüsü, sahil şeridindeki gece hayatının tüm hızıyla devam ettiğinin kanıtıydı. Orada bulunanlardan bazıları için gece henüz gençti. Theo içinse bir günün enerjisini aşmıştı bile.

Küçük masanın üzerinden uzanıp Tony'nin koluna hafifçe vurdu.

“Tony, seni tanıdığım için çok minnettarım. Hikayenin bir kısmını benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Umarım çok şey istememişimdir.”

Tony başını salladı. "Sanırım hiçbir şey sormadınız. Sanırım tamamen kontrolümü kaybettim. Fedder'da yaptığınız o gizli toplantılar hakkında konuşacağımızı *sanıyordum* . Ve sizden cennet hakkında konuşmanızı isteyecektim, değil mi?"

"Ah, evet. Belki bir dahaki sefere?"

"Sanırım cennetten bahsediyorsanız, cehennemden de bahsetmeniz gerekecek."

Theo kaşını kaldırdı. "Sanırım bu konuda bana kendin bir şeyler öğretebilirsin. Sanırım cehennemin tadına çoktan vardın. Sanırım her şeyin bundan ibaret olduğuna inanıyorsun. Diğer olasılık konusunda

ise çok daha az ikna olmuş görünüyorsun."

Kısa ve düşünceli bir sessizlik daha çöktü.

“Eve gitmek için yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Tony. “Şu üç kat merdiveni çıkmak zor olabilir.” Muhtemelen kendisi düz bir çizgide yürüyemeyen bir adamdan gelen bu teklif şüpheliydi.

“Sorun değil Tony. Bu sandalyeden kalkabilirsem, sanırım kendi başıma eve kadar yürüyebilirim. Kalkamazsam, çeşmenin yanındaki bir bankta uyurum. Bu gece bana eşlik etmene izin verdiğin için teşekkür ederim. Bir dahaki sefere benim evimde buluşalım ve sana memleketimden harika bir şişe porto şarabı ikram edeyim.”

Tony dükkanın kapısını açarken vedalaştılar. Theo geceye doğru çıktı ve Basil'in müziği eşliğinde evine doğru yürüdü. Tony Verbivore'un içine geri döndü, Theo'nun bardağında biraz brendi olduğunu fark etti, bardağı tamamen boşalttı ve ışığı söndürdü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

Lamisha, sekizinci doğum gününden bir ay sonra Crossway Tıp Merkezi'nden taburcu edildiğinde, Theo 626 numaralı odaya düzenli ve hoş karşılanan bir ziyaretçi haline gelmişti.

Küçük kızın gelecekte ameliyatlar ve fizik tedavi görmesi gerekecekti, ancak Dr. Ikande hastanede kalış sürelerini olabildiğince kısa tutmanın en iyisi olduğunu düşündü. Ona göre, "evde olmanın iyileştirici bir gücü var."

Lamisha hastaneden taburcu edildiği gün, Theo'ya günlerdir aklını kurcalayan bir soruyu sordu.

"Hastaneden çıktığımda beni görmeye gelecek misin?"

Cevabı anında oldu: "Bu benim için bir onur olur, sevgili dostum."

Ve böylece, Theo haftada bir kez en yakın otobüs durağına (Kendrick'in kullandığı durağa) yürür, 37 numaralı otobüse (Bay Gilliard'ın kullandığı) biner ve Whitaker'ların yaşadığı Tilley Caddesi'ne yirmi dakikalık bir yolculuk yapardı. Köşede iner ve bir blok kadar yürüyerek evlerinin kapısına ulaşırdı. Şehrin eski, harap bir bölgesinde, "rönesans"ın hiçbir izini taşımayan mütevazı bir kiralık evde yaşıyorlardı. Soyulan boyalar, eksik kiremitler, çatlak camlar ve diğer çeşitli ihmal belirtileri, cadde boyunca birçok evin standart özellikleriydi. Whitaker'ların evinde de bu kusurlardan bazıları vardı. Ev sahibi açıkça peyzaj ve dış görünüm için para harcamamıştı.

Ancak evin içi temiz, düzenli ve çam yağı kokusuyla doluydu. Mobilyalar uyumsuz, eski ve yıpranmış olsa da her parça cilalanmış, tozu alınmış ve düzenliydi. Büyükanne Whitaker başka türlüsünü istemezdi. Elindeki imkanlarla elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Theo haftada bir kez ziyaret etmeye çalıştı ve nadir istisnalar dışında bunu yaptı. İlk ziyaretlerde bir gariplik vardı; Whitaker ailesi, özellikle Theo gibi misafirleri evlerinde ağırlamaya alışkın değildi; ancak üçüncü gelişinde bir rutin oluşmuş ve herhangi bir huzursuzluk hissi ortadan kalkmıştı.

Oraya vardığında Theo, Kendrick ve Büyükanne Whitaker ile kısa bir süre sohbet eder, ardından tüm dikkatini küçük kıza verirdi. Aklındaki en önemli şey açıkça o kızdı.

İkisi hastanede ilk karşılaştıklarında, Lamisha'nın utangaçlığı, dede gibi yaşlı adamın çocuğa gösterdiği şefkat sayesinde, yerini yumuşak sesli ama özgürce akan gençlik bilincine bırakmıştı.

Hayatı boyunca iş ilişkileri Theo'yu düzenli olarak eğitimli, kozmopolit, rafine yetişkinlerin arasına sokmuştu. Onların arasında rahat, yetenekli, hatta etkileyiciydi. Ama aynı derecede, belki de daha çok, çocukların, özellikle de Lamisha gibi bir çocuğun yanında da rahattı. Henüz gösteriş ve manipülasyon becerilerini öğrenmemişti ve hâlâ küçük bir kız çocuğu olarak adlandırılabilecek kadar masumiyetini koruyordu.

Yaşlı ve çocuksuz bir adamın onun gibi çocuklarla nasıl böyle bir ilişki kurabildiği, nasıl bu kadar rahat bir tavır sergileyebildiği, nasıl bu kadar etkileyici bir varlık olabildiği merak konusu olabilir. Onun açıklaması her zaman aynıydı.

"İki şey: Çok iyi bir babam vardı ve ben de eskiden bir çocuktum." (Ve ayrıca, nadiren söylese de, "Ben de eskiden bir çocuktum.")

Theo, her hafta elinde bir kitapla Lamisha'nın dükkanına gelirdi; genç yaşlı herkesin hikayeleri sevdiği varsayımından hareket ediyordu. Verbivore'da oldukça büyük bir çocuk kitabı koleksiyonu bulmaktan hoş bir şekilde şaşırmıştı ve Tony'nin de bu türün büyük bir hayranı olduğunu öğrenmek onu daha da şaşırtmıştı.

Tony, Theo'nun kitaplarla ne yaptığını -okuyup küçük kıza verdiğini- anladığında, kendi favori kitaplarını bir kenara bırakmaya ve hatta genç anne ve babalardan kitap önerileri istemeye başladı.

Kim tahmin edebilirdi ki, o huysuz yaşlı savaş gazisi Narnia ve Terabithia'yı Tet ve Saigon kadar iyi biliyordu? Ya da Aesop ve Seuss'un kişisel "mutlaka okunması gereken edebiyat" listesinde sağlam bir yer edindiğini? Penny Loafers ekibi, Tony'nin çocuk kitaplarına olan düşkünlüğüyle dalga geçmemeleri gerektiğini biliyordu.

Sahneyi gözünüzde canlandırın. Theo ve Lamisha, yaşlı Bayan Whitaker'ın "davenport" dediği kanepenin bir ucunda, yan yana ve birbirlerine yakın yerlerini alırlar. Haftanın kitabını, ikisinin de metni

okuyabileceği ve sayfalardaki resimleri görebileceği şekilde tutarlar.

Ardından, hafif bir tantanayla Theo, nazikçe birinci sayfayı açar ve hikâyeyi şu şekilde tanıtır.

Sayın bayanlar ve baylar, dinleme ve izleme zevkiniz için sizlere şu metni sunuyorum: . . .”

Ve böylece başlıyor.

Bazı bölümlerde etki yaratmak için sesini alçaltarak ve uzatarak konuşur. Diğer bölümlerde ise, hikayenin akışı gerektiriyorsa, ağzının izin verdiği kadar hızlı konuşur.

Bazen o ve Lamisha sırayla satırları okuyorlar. Theo'nun bunu yaparken aklında belli bir amaç var. Bir çocuğun okuma becerilerini geliştirmesine yardımcı oluyor, ama aynı zamanda Basil'in de söyleyebileceği gibi, "büyü" dersi de veriyor.

Hikayenin büyüsü.

Kelimelerin mucizesi.

Hayal gücünün verimliliği.

“Ah, Lamisha, çok güzel okuyorsun canım. Şu sayfayı bir kez daha okur musun benim için? Ve şimdi, bir kez daha. Bu büyük kelime ne? 'Kazara.' Ve söyle bana, kelimede kaç hece var?” Heceleri alkışlarla sayıyor. “Ka-z-a-r ...

Bazen hep birlikte okuyorlar, Theo tonlama ve ritim konusunda önerilerde bulunuyor. Ünlem işaretlerini coşkuyla, ses tonlarını yükselterek ve hareketli jestlerle kutluyorlar.

Küçük kız, yaşlı adamın sesindeki sıcaklığı ve ifade gücünü doyasıya yaşıyor. Bu sadece bir ses değil. Bu bir yer. Bir renk. Bir sığınak.

Yaşlı adam için de bu anlar aynı derecede büyüleyici. Ona, yıllar önce Fransa'da kendi sevgili kızı Tita ile bir kanepede oturduğu canlı anıları hatırlatıyor. Şimdi Lamisha ile paylaştığı kitapların bazılarını o zamanlar da birlikte okumuşlardı.

Theo'nun eskiden en mutlu anlarından bazıları *o* küçük kızla hikaye okuma saatleriydi. Şimdi ise en mutlu anlarından bazıları *bu* küçük kızla hikaye okuma saatleri. İkisinden biriyle de kitap okumak, altın bir kadehten içmek gibiydi.

Çok geçmeden, Lamisha'nın babası, başlangıçta kızının isteği üzerine, ancak sonunda kendi inisiyatifiyle, onunla birlikte hikayeler okumaya ve tekrar tekrar okumaya başladı. Bazen küçük kızın

yardımına ihtiyaç duyuyordu, bazen de kız, "Bu kelimede kaç hece var?" diye soruyordu.

Bu sedir, Eeyore, Aslan, Bayan Rumphius, Punchinello ve bir Cömertlik Ağacı'na ev sahipliği yaptı.

Kendrick, bu karakterlerin çoğunda Bay Theo'nun izlerini gördüğünden emindi.

Unutulmaz bir olayda Theo elinde bir çizim defteriyle gelmişti.

İçinde kendi uydurduğu, büyük harflerle özenle yazılmış ve altı yaşındaki bir çocuğun çizebileceği basit resimlerle (çöp adamlar, lolipop ağaçları, yonca yaprağı bulutları) süslenmiş bir hikaye vardı.

Hikâyeyi yazarken aklında belirli bir çocuk vardı: belirgin bir topallığı olan ve bacağında destek bulunan küçük bir kız; neredeyse bir yıllık yokluğun ardından okula dönmekten korkan küçük bir kız; özgüvensiz ve yaşıtlarından farklı olmaktan korkan küçük bir kız.

Hikayenin adı "Titalamish Prensesi" idi.

Theo, Lamisha'nın ismi doğru telaffuz etmeyi öğrenmesi konusunda ısrar etti. "Şöyle, hece hece. Tee-tah-lah-meesh. Söyle bakalım... Ah evet, harika! ... Ve şimdi, bir kez daha."

Sözler ağzından dökülürken egzotik ve romantik bir hava taşıyordu.

"Tee-tah-lah-meesh."

Hikaye, babasından hediye olarak son derece renkli, sihirli ayakkabılar alan küçük bir kız hakkındaydı. Theo, ayakkabıları büyük bir coşkuyla anlattı.

"Bu sihirli ayakkabılar maviydi, maviydi, maviydi. Maviden de maviydi! Morfo kelebeği kadar maviydi. Evet, morfo kelebeği kadar maviydi! Muhteşem mavi!"

Ancak daha sonra, ayakkabıların güzel olmasına rağmen, küçük kızı sınıf arkadaşlarının hepsinden inkar edilemez bir şekilde farklı kıldığını açıklayacaktı.

"Çünkü, görüyorsunuz, hepsi kırmızı ayakkabı giyiyordu. Kırmızı, kırmızı, kırmızı. Her yer kırmızı! Ve küçük kız diğer çocuklardan farklı olduğu için, onunla alay ettiler, ona isim taktılar, yanına oturmadılar ve arkadaş olmadılar. Ah, Tanrım, o sevgili küçük kız ne yapacaktı?"

Theo, Lamisha için hikâyeyi canlandırmak amacıyla sahip olduğu tüm dramatik becerileri - jest, tonlama, ifade biçimi, sessizlik, tekrar -

kullandı. Lamisha da karşılık olarak, "bir zamanlar"dan " sonsuza dek mutlu yaşadılar"a kadar büyülenmiş bir şekilde dinledi.

Okumayı bitirdiğinde Theo, çizim defterini kapattı ve genç arkadaşına uzattı.

“Senin için, canım. Bu, dünyadaki tek kopya.”

Bu hediye, Lamisha'nın sonsuza dek en değerli eşyalarından biri olacaktı. Onu, en değerli eşyalarından bir diğeri olan babasının portresinin altına, yatağının yanındaki sehpanın üzerine koydu.

Golden'da geçirdiği yıl boyunca Theo, küçük kızı ziyaret etti. Kız okula geri döndü, ancak fizik tedaviye devam etti ve Dr. Ikande'yi düzenli olarak ziyaret etti. Tedavi veya protez gerektiğinde, Theo, sanki kendi kızıymış gibi, bazen açık ve bariz yollarla, bazen de Bay Ponder aracılığıyla sessizce, kızın ihtiyaçlarının karşılanmasını sağladı.

Başlangıçta, 37 numaralı otobüsle yaptığı haftalık yolculuklarda Theo biraz yabancı gibi görünüyordu, ancak zamanla, her gün bu otobüse binen diğer yolcular onun varlığına alıştı. Çok geçmeden, yolcuların birçoğunu tanıyordu ve onlar da onu adıyla tanıyordu.

OceanofPDF.com

1. Yazar tarafından seslendirilen “Titalamish Prensesi”nin tam metni www.allenlevi.com adresinde mevcuttur. Metni kendi sesleriyle okumayı tercih edenlerin, bir çocuğun yanında, uygun jestler ve dramatik duraklamalarla, Portekiz aksanıyla okumaları tavsiye edilir. Gerçekten cesur olanlar ayrıca kendi resimlerini de çizmeye çalışacaklardır.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

hasadı Quinta das Carvalhas'taki üzüm 1942'de boldu. Bağcılıkta zorlu işlere yabancı olmayan on yaşındaki Theo, Portekiz güneşinde geçirdiği uzun günlerden dolayı bronzlaşmış ve kaslıydı.

Küçük oğlan kazandığı mütevazı ücretin yanı sıra, babası tarafından hasat bittiğinde Lizbon'a beş günlük bir geziye çıkacaklarına dair söz verilmişti.

Bu, Theo'nun deniz kenarındaki büyük şehre yapacağı ilk ziyaret olacaktı. Bundan önceki dünyası, Pinhão ve Douro Nehri üzerindeki yakın köylerle sınırlıydı. Bu yerlerde geçirdiği çocukluk, onda doğaya olan sevgiyi ve sessizliğe olan tercihi doğurmuştu ve bu özellikler hayatının geri kalanında da onunla kalacaktı.

Ancak Lizbon gezisi Theo'yu sonsuza dek değiştirdi.

Ekim ayının sonlarında, Theo, anne babası ve büyükannesi olmak üzere dört kişilik grup Porto'da trene binip güneye doğru yola koyuldu. Beş gün boyunca, genç çocuğun meraklı zihni tam kapasiteyle çalıştı. Aziz Jerome manastırındaki mimariye, Alfama'daki Aziz George kalesindeki taş işçiliğine, kraliyet sarayının avlusundaki zafer takına ve aceleyle gözlemlediği yüzlerce başka manzaraya hayran kaldı. Ancak Ulusal Antik Sanatlar Müzesi'ne girdiğinde, ihtişam dolu salonlarda yürürken adımları yavaşladı. Birbiri ardına tuvaller, birbiri ardına duvar halıları, birbiri ardına heykeller... Bunların hepsini birden algılamak imkansızdı. Ve merak etti, insanlar bu kadar incelikli güzellikte nesneleri ve imgeleri nasıl yapıyorlar?

Theo'nun anne babası ve büyükannesi, sanat eserinin kendisinden çok Theo'nun sanat eserlerine olan hayranlığıyla ilgilendikleri için çocuğu acele ettirmediler. Onun düşünceli yapısını biliyor ve tefekkür etme eğilimine saygı duyuyorlardı. Onun hissettiklerini hissedemiyorlar ama odadan odaya yavaşça hareket ederken bir büyünün etkisi altında olduğunu biliyorlardı.

O sürünme sırasında bir noktada, müzik sesleri Theo'yu ve ailesini

büyük, yankılı bir salona çekti. Orada, bir yaylı çalgılar dörtlüsü -çello, viyola, iki keman- Theo'ya meleklerin şarkısı gibi gelen bir şey çalıyordu. Adı, insan bir yazarı, hiçbir kategorisi olmayan bu şarkı için hareketsizce durdu. (Müzik öğrencileri bunu Bach'ın Füg Sanatı olarak tanıyabilirlerdi.)

Gösteri bittiğinde Theo'nun gözleri yanıyordu ve kızarmış yanakları ıslanmıştı.

Beş günün ardından kulakları Bach'la, zihni sanatla dolu bir şekilde Pinhão'ya döndü. Daha geniş dünyayı görmüş ve ruhunu etkileyen birçok şey olduğunu anlamıştı. Bundan sonraki hayatı, Lizbon öncesi Theo ve Lizbon sonrası Theo olarak açıkça ikiye ayrıldı.

Eve döndüğünde, içinde uyanan kıvılcımı yeniden alevlendirmek için yapabileceği pek bir şey yoktu. Yakınlarda kütüphane, televizyon, radyo, pikap ve orkestra yoktu. Yine de, kıvılcım asla sönmedi ve sonunda çocukluk evinden ayrıldığında, kaybettiği zamanı telafi etti. Yetişkin olarak nerede yaşarsa yaşasın, hayran olduğu müziğe sıradan bir ilgiden çok daha fazlasıyla senfoni orkestrasının hamisi oldu.

Bestecilerin yaşamları, eserlerini yazdıkları tarihi bağlamlar, bestelerinin yapısı, sesleri çıkaran enstrümanlar ve seslere hayat veren orkestra şefleri... Theo bunların hepsini öğrenmek istiyordu.

Ona göre, bir konser, tohum ve orman, oduncu ve zanaatkar, mürekkep ve kağıt, müzisyen ve dinleyici, zihin ve beden, kalp ve ruh, cennet ve yeryüzünü içeren uzun bir sürecin son adımıydı. Müzik bir mikrokozmostu. Sesle yapılan bir portreydi.

Dolayısıyla, Theo Golden'dayken, ikisi de çelloya olan ortak düşkünlükleri sayesinde aralarında bir dostluğun doğması hiç de şaşırtıcı değil.

Okul dönemi boyunca, genç viyolonselci, Promenade'deki yayalar arasında sık sık görülen bir simaydı. Simone'nin rutinini öğrendikten sonra, sabahları derse giderken yaptığı yürüyüşü neredeyse saat gibi tahmin edebilirdiniz. Dönem boyunca Pazartesi, Salı ve Perşembe günleri, viyolonselini sırtına bağlar, dairesinden çıkar, bir merdiven iner, kaldırıma çıkar ve taşıdığı yükün altında hafifçe öne eğilerek, sanki rüzgara karşı koyuyormuş gibi, üç blok güney yönünde müzik okuluna doğru yürümeye başlardı. Diğer yayalarla kazara çarpışmalardan kaçınmak için mümkün olduğunca dükkanlara yakın

durarak dikkatli ve bilinçli adımlar atardı. Yürürken kafası müzikle doluydu.

Samoalı annesinin badem şeklindeki gözlerine, geniş burnuna ve gamzeli yanaklarına sahipti. Koyu renkli, sık kıvırcık saçları, kahverengi teni ve ince yapısı ise Kongolu babasının özellikleriydi.

Gerektiğinde arkadaş canlısı ve konuşkan biriydi, yabancılarla göz teması kurmaktan da çekinmezdi. Ancak genel olarak sessiz, içe dönük bir kişiliğe sahipti.

Her sabah, Shep veya diğer baristalardan birinin, gelişini bekleyerek hindistan ceviziyle süslenmiş breve latte hazırlamaya hazır beklediği Chalice'e uğrardı. Simone, hâlâ rüzgara karşı mücadele ederek kapıdan içeri girer ve dükkanın arkasındaki tezgaha doğru temkinli adımlarla ilerlerdi; ani bir sola veya sağa dönüşün bir sandalyeye, masaya veya daha kötüsü, bir kafatasına çarpmasına neden olabileceğini aklında tutardı. İçeceğinin parasını öder (öğrenci indirimi) ve ardından yavaşça dönerek çıkışa ve kaldırıma doğru adımlarını geri atardı.

Saat sekiz on beşte, aynı derecede dakik olan Profesör Gobelli'nin bir saatlik, tek öğrencili dersleri için odaya girdiği sırada, o da prova stüdyosunda çellosunu yerine koymuş oturuyor olurdu.

Simone, Golden'a gelmeden önce Washington'daki devlet üniversitesinde lisans eğitimini tamamlamıştı. Yüksek lisans eğitimine devam etmek için Golden Üniversitesi'ni seçmesinin başlıca nedeni, saygın ve ünlü profesörün yanı sıra, kendisine tam burs ve maaş verilmesiydi. Gece hayatı ve şehir hayatının cazibesinden ziyade, mesleğinin saflığına önem veren ciddi bir öğrenciydi. Chicago, San Francisco ve Baltimore'daki okullar, yüksek lisans programları için onunla görüşmek istemişti.

Ancak ünlü Gobelli'ye sadece Golden sahipti.

Simone'nin ailesi ve yakınları, bu okul seçiminin kendisiyle aralarında mesafe yaratacağı gerekçesiyle üzüntü duymuşlardı, ancak kararını anlamışlar ve bunun onun nihayetinde usta bir viyolonsel sanatçısı olarak ün kazanmasına doğru atılan bir adım olduğundan emin olmuşlardı.

Tipik bir günde prova odasına göz atan biri, Simone'un güçlü ellerinin viyolonselin sapında yukarı aşağı dans ettiğini, ince

parmaklarının ise o an önündeki notalara itaat ederek bir notadan diğerine hızla geçtiğini görebilirdi.

İyi bir profesör dinler, başını sallar, övgüde bulunur ve düzeltirdi. Verdiği talimatların kabul edileceğinden ve uygulanacağından emin olarak talimat verirdi.

Ders bittikten sonra ya da Simone günün sonunda eve döndüğünde, sabahları yürüdüğünden biraz daha yavaş yürüyordu.

Guelph Üniversitesi'ndeki ilk döneminin başlarında, böyle bir yürüyüş sırasında kitapçı Tony ile tanıştı; bu karşılaşma, Güney'deki pek çok karşılaşma gibi, bir anlık göz teması ve baş sallamasıyla başladı.

Perdeyi aralayan basit bir soruydu: "Öğrenci misiniz?"

"Evet."

"O halde tahmin edeyim. Ya müzik okulundasın ya da astronot olmak için eğitim alıyorsun ve sırtındaki de senin uzay gemin."

Simone geniş bir gülümsemeyle yüzünü güldürdü, gamzeleri tamamen belirginleşti. Çello hakkındaki şakalara alışmıştı.

Kısa süre içinde Tony ve Simone'un tanışıklığı, sık sık yapılan şakalaşmalar ve ara sıra gerçekleşen uzun sohbetlerle beslenen bir tür dostluğa dönüştü.

Tony, genç öğrencinin onun mizah anlayışına katlanabildiğine, hatta belki de bundan keyif alabildiğine sevinmişti. Bu, Simone'un ailesine gönderdiği e-postalarda en sık bahsettiği şeylerden biriydi.

> Anne ve baba, apartmanımın yakınında bir kitapçı sahibi olan yerel bir adamla tanıştım. Adı Tony. Kaba ama arkadaş canlısı, tıpkı Spoe Amca gibi. Klasik müzisyen olmamla ilgili benimle dalga geçmeyi seviyor. Bu sabah bana bir çellonun büyük bir ukulele gibi olup olmadığını sordu. Önce nükleer ukulele, sonra nükleer ukulele, sonra da Viagra'lı ukulele dedi.
>
> Dükkanının adı Verbivore (Sözcük Yiyen). Adını nereden aldığını sorduğumda, yazdığı bir şiiri okudu: “Otçullar Brüksel lahanası yer, etçiller kuş yer, nakit yiyenler dolar yer ve sözcük yiyenler kelime yer.”
>
> Şaka yapmayı ve aptal numarası yapmayı sever, ama bence aslında oldukça zeki.

Theo ve Simone sonunda Chalice'de buluşup müzik hakkında konuşmak için randevu aldılar. Öğleden sonra, dükkanın sakin olduğu bir zamandı. Her ikisi de Golden'a nasıl geldiklerini anlattıktan sonra, Theo Simone'dan kendisine çellosundan bahsetmesini istedi.

Simone, Ponder Evi'nin tarihi sorulduğunda Bay Ponder'ın duyduğu memnuniyeti, soruyu yanıtlamaktan duyduğu mutlulukla gösterdi.

"Lisede ilk kez çello çalmaya başladığımda, müzik öğretmenim bana orkestra dersi için ödünç alabileceğim bir çello bulmuştu. Üç yıl boyunca, okul hayatım boyunca onunla çaldım. Sapı biraz eğikti, bu yüzden akortlu tutmak zordu ve üst ve yan kısımlarındaki dikişlerden birinde bir çatlak vardı, ama umurumda değildi. Yine de üzerinde gamları, parmak pozisyonlarını ve temel tekniği öğrenmeyi başardım."

"Ailem bana bir tane alacak paraya sahip değildi, bu yüzden çalışıp para biriktirdim ve kendime bir tane aldım. Liseden mezun olduğumda, bin iki yüz dolara bir tane buldum. Onun da bazı kusurları vardı, ama kesinlikle bir gelişmeydi. Üniversitede orkestra için seçmelere girdiğimde, profesörlerin hepsi daha iyi bir enstrüman almamı önerdi. Ben de istedim, ama param yetmedi."

"Bu yüzden elimdekini kullanmaya devam ettim. Resitallerim veya konserlerim olduğunda, hocam onun enstrümanlarından biriyle pratik yapmama ve performans sergilememe izin verirdi. Paramı biriktirmeye devam ettim, ama gerçekten iyi bir tane alabilmemin biraz zaman alacağını biliyordum. Biliyorsunuz, oldukça pahalılar."

Theo başını salladı. Bunu çok iyi biliyordu.

"Üniversitedeki son yılımda büyükannem vefat etti. Annemin annesi. Ben büyürken bizimle birlikte yaşıyordu. Ona çok yakındım. Çoğu insan viyolonsel çalmayı öğrenmemin çılgınlık olduğunu düşünürdü, ama o öyle düşünmezdi. Daha yeni başladığım zamanlarda bile beni çalarken dinlemeyi çok severdi. Kulakları çok hassastı."

"Öldüğünde bana biraz para bıraktı. Dünyada hiçbir şeyi olmadığını düşünüyordum ama bir şekilde para biriktirmişti. Hepsini bana bıraktı ve üzerinde 'Bir çello al ve melekler için çal' yazan bir not bıraktı. Neredeyse on dört bin dolardı. İnanamadım. Biriktirdiğim azıcık parayı bir araya getirdim ve hayallerimdeki çelloyu aramaya başladım."

"Bir yıl sürdü ama sonunda buldum. Ya da o beni buldu. Profesörüm bana ondan bahsetti. Parkinson hastalığına yakalanmış ve artık çalamayan bir adam varmış, bu yüzden profesörüme, onu takdir edecek ve iyi bakacak birini tanıyıp tanımadığını sormuş. Ne şanslıyım. Adam benden üç kat daha fazla para isteyebilirdi. Yani, Bay Theo, ben

Münih'ten 1859 yapımı bir Kriner çalıyorum. Benim için bir başyapıt."

" *Bu* bir başyapıt," diye onayladı Theo. "Öyleyse tahmin edeyim. Üst kısmı ladin ağacından, yanları, arkası ve sapı ise akçaağaçtan yapılmış. Sap kısmı da Stradivarius'a benzer şekilde kıvrımlı ve o da akçaağaçtan yapılmış. En düşük Do notasında, yeri titretiyor."

Simone gururla gülümsedi. "Hepsi doğru. Çok etkilendim. Çellolar hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsunuz? Çello çalıyor musunuz?"

"Ah, keşke yapabilseydim, ama bunu sizin gibi sanatçılara bırakıyorum. Müziğe yeteneğim yok, sadece dinleyebiliyorum. Ama insan sevdiği şeyi öğrenir. Çelloyu neden bu kadar çok sevdiğimden emin değilim, ama seviyorum. Bir keresinde Paris'te Casals'ı çalarken dinledim. Sanırım ondan sonra asla aynı kişi olmadım."

"Gerçekten, Casals'ı duydunuz mu? Pablo Casals'ı *mı* ?"

Theo başını salladı. "Olağanüstüydü. Tarif edilemezdi."

Simone, "Bach Süiti'nin kayıtlarını ilk kez lisedeyken dinledim," dedi. "İşte bu beni viyolonsel öğrenmeye teşvik etti."

Theo gülümsedi. "Ya yayınız? Ne tür bir yay kullanıyorsunuz?"

"Şey, bir gün Emil Werner'e sahip olmayı umuyorum, ama şimdilik DZ Strand 805 numaralı pipoyla çalıyorum. Abanoz kurbağa. Quad-A Moğol at kılı. 28 virgül 3 inç uzunluğunda. 78 gram. Pirastro, orta sertlikte reçine."

Theo gülümsedi. "Mükemmel! Yanılmıyorsam, bu Brezilya ağacından yapılmış, değil mi?"

Simone başını salladı. "Doğru."

Theo, "Yani Brezilya'dan geldiği için Portekizce şarkı söylüyor," dedi.

Simone'un Theo'nun espri anlayışını anlaması biraz zaman aldı.

"Umarım bir gün sizi ve çellonuzu birlikte çalarken dinleme fırsatım olur."

"Bu çok güzel olurdu. Profesör Gobelli'nin bunu ilk kez çaldığını duyduğumda neredeyse ağladım. Orada olduğunu hiç bilmediğim müzik ve tınılar duydum. Büyükannem bunu duyduğuna çok sevinirdi. Biliyorsunuz, çellom benim için bir nevi oğul ya da kız çocuğu gibi. Bu yüzden onu her yere yanımda taşıyorum. Okulda bırakmıyorum. Tony'nin 'hokey oyuncusu' dediği bu şey, benim için büyükannemin

sesi.”

“Peki, onun isteğini yerine getirdiniz mi? Melekler için mi çalıyorsunuz?”

"Deniyorum."

"Peki, bir sonraki sefer ne zaman insanlar için sahne alacaksınız?"

Simone, Theo'ya yaklaşan etkinliklerden bahsetti: bir dörtlü performansı, bir düğün, üniversite oda orkestrasının konseri. Ayrıca ertesi baharda vereceği resital için de hazırlıklara başlamıştı. Bu resital, Simone'un yüksek lisans eğitimini tamamlamadan önceki son adımı olacaktı. Aynı zamanda kariyer yolunda bir sonraki adıma da yol açabilirdi. Profesör Gobelli'nin davetiyle ülkenin dört bir yanından senfoni orkestralarının temsilcileri, Simone'un yeteneğini değerlendirmek üzere o gece orada olacaklardı. Bu nedenle, bu kadar önceden bile gösterdiği odaklanma ve gayret anlaşılabilir bir durumdu.

Konsere neredeyse bir yıl vardı, ama Theo bu etkinliği aklında tuttu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

yapsa Theo, bağışları gizli tutmak için elinden gelenin en iyisini da, Broadway'in bu tuhaf hayırseveri hakkında dedikodular yayılmaya başladı.

Bir veya daha fazla portre satın almak istediğinde, dükkan boş veya kalabalık olmadığında bunu yapardı. Diğer zamanlarda ise Shep'e bir not yazardı veya talimatlar fısıldardı; Shep de kendi zamanında, belirlenen portreyi veya portreleri duvardan indirir, kahverengi kağıda sarar ve daha sonra mümkün olduğunca dikkat çekmeden Theo'ya teslim ederdi.

Shep en başından beri gizlilik sözü vermişti, Asher ve Tony de Theo'nun niyetini öğrendikten sonra aynı sözü tuttular.

Yine de, iyiliğini gizli tutmak için alınan tüm önlemlere rağmen, bu durum tamamen gözden kaçmadı.

Portrelerin kendileri ise oldukça ilginç çeşitli yerlerde ortaya çıktı.

Çoğu, şehrin dört bir yanındaki evlerin en göze çarpan duvarlarında sergileniyordu.

Beyzbol antrenörünün fotoğraflarından biri lise kupa vitrinine yerleştirildi.

Fotoğraflardan biri, küçük bir oğlan çocuğunun fotoğrafıydı ve Suriye'de görev yapan asker babasına posta yoluyla gönderilmişti.

Yaşlı bir kadının portresi olan bir diğer resim ise kocasının vefatı üzerine tabutuna konuldu.

Özel izinle, bir tanesi çerçevesiz olarak idam mahkumuna gönderildi. Bu, gençliğinde ona evlatlık yapmış olan bir kadının portresiydi. Kadın, ölümünden bir hafta öncesine kadar ona mektuplar yazmaya devam etmişti.

Theo'dan portre alan kişilerin çoğu, onun cömertliğinin tek hedefinin kendileri olduğuna inanıyordu ve bu nedenle daha büyük bir girişimin parçası olduklarından asla şüphelenmediler. Fedder'de Theo ile tanışan diğer birçok kişinin sayısını öğrenselerdi, hepsi en azından biraz şaşırırlardı.

“Portrelerini bedava dağıtan bu yaşlı adam” hakkındaki haberler sonunda yerel bir gazete muhabirinin masasına ulaştı. Muhabir, Theo ile bir haber ve blog yazısı yapmak için iletişime geçtiğinde, Theo bu ihtimalden ürperdi ve “Promenade'deki çeşmelerde gizlice dolaşan bir portre perisi” veya daha da kötüsü hakkında utanç verici bir makale olabileceğini hayal etti.

Ancak isteğini reddetmek yerine, iki hafta sonrasına Fedder'de bir görüşme ayarladı. Yalnız gelmesini ve kesinlikle fotoğrafçı olmamasını istedi. Kadın kabul etti.

Katherine Lesker, kırklı yaşlarında, oldukça iri yapılı bir kadın olarak geldiğinde, Theo onu bir reverans ve gülümsemeyle karşıladı. Tanışmaların ardından ve Lesker daha ses kayıt cihazını açıp röportaja başlamadan önce, Theo konuşmanın kontrolünü ele aldı. Sesi yumuşak ama otoriterdi.

"Bayan Katherine, öncelikle size hikâyemin küçük bir bölümünü, kayıt dışı olarak anlatabilir miyim? Sizden bir ricam var ve açıklamama izin verirseniz daha iyi anlayacaksınız."

Mesleğinden beklenen tüm dikkatle öne eğildi, Theo hayatıyla ilgili en ufak ayrıntıyı bile paylaşmadan ve portrelerle ne yaptığını açıklamadan önce. O konuşurken, zihninde yerel bir olaya odaklanan, iç ısıtan bir hikaye kurguluyordu. Bu nedenle, Theo'nun neredeyse yalvarırcasına gazetede yazmamasını istemesi onu oldukça hayal kırıklığına uğrattı.

Şöyle açıkladı: “Bunu asla dikkat çekmek için yapmadım ve korkarım ki, eğer bunun hakkında yazarsanız, çalışmalarımı sürdüremeyeceğim. Hediyelerin anonimliği ve beklenmedikliği, portrelerin kendisi kadar önemli. Anlamlı geliyor mu?”

“Sanırım öyle.” Sesindeki hayal kırıklığı açıkça belliydi. “Ama hikaye *çok* ilginç ve insanların bundan keyif alacağını biliyorum. Sizin örneğinizden ilham alacaklardır. Bu günlerde olumlu hikayelere ihtiyacımız var. Başkalarına ilham vermek istemez miydiniz?”

“Benim istediğim, portreleri verdiğim kişileri kutsamak.” Duraksadı. “Bayan Katherine, benim yaşımdayken, çok iyi niyetlerin çok kötü sonuçlandığını, sessizce uygulansaydı daha iyi sonuçlanabilecek niyetleri görmüşsünüzdür. Elbette cömertliği ilham verici olanlar da var, ama diğerleri, tüh, tüh, tüh... ”

Katherine herhangi bir itirazda bulunmadı.

Theo sözlerine şöyle devam etti: "Sanırım Bay Wordsworth'ü okumuşsunuzdur, belki de eğitim hayatınızın bir döneminde edebiyat dersinde. Bir keresinde iyi bir insanın hayatının en güzel kısmının '*küçük, isimsiz, unutulmuş* iyilik ve sevgi eylemleri' olduğunu yazmıştı. Tintern Manastırı, değil mi? Küçük. İsimsiz. Unutulmuş. Sanırım bu şekilde düşünmek hiçbir zaman doğamızda olmadı, özellikle de şimdi, 'büyük' ve 'viral' olan her şeyi seviyoruz. Ama bence Bay Wordsworth haklıydı."

"Şu anda, portrelerini çektiren -hatta tam bu bankta- birkaç kişi, bir yabancının, garip bir nedenden dolayı, onlara bir hediye verdiğini biliyor. Eğer bu insanlar benimle ilgili en ufak bir şey içeren bir makale okurlarsa, ister kasıtlı olsun ister olmasın, hediye bir şekilde değerini kaybedecektir."

Katherine onun mantığını anlamaya çalıştı. Övgü peşinde koşan ve alkış bağımlısı olan, kendileri hakkında konuşmaya çok hevesli insanlarla röportaj yapmaya alışmıştı. Yaşlı adamın alçakgönüllülüğünü ve özveriliğini takdir etse de, böylesine ilginç bir hikâyeyi kaybetmekten nefret ediyordu. Konuşmaları zaten okunabilir bir yazı için yeterli malzeme sağlamıştı ve Theo'yu Katherine'in dikkatine sunan Minnette, makale için arka plan ve bağlam sağlayabilirdi.

"İyilikle ilgili başka bir öğreti daha var," dedi Theo. "'Sağ elinizin ne yaptığını sol eliniz bilmesin.' Başka bir deyişle, iyilik yapın, ama bunu fark edilmeden veya ödül beklemeden yapmaya çalışın. Bayan Katherine, ben bu kurala göre yaşamaya çalışıyorum. Her zaman böyle değildim. Yıllar önce, başka bir şehirde yaşarken, yerel bir okula bağışta bulundum. Adımı binaya yazdılar - hâlâ orada duruyor - ve büyük bir kutlama yaptılar. Nedense, o günün sonunda büyük bir boşluk hissettim. O zamandan beri birçok kez keşke bunu başka bir şekilde yapsaydım diye düşündüm."

“Benim için, şu an için, bugün için, 'küçük, isimsiz, unutulmuş' doğru geliyor. Keşke bunu çocuklarımıza da öğretebilsek. Katherine, senin çocuğun var mı?”

Katherine başını salladı. "Evet, biliyorum. Ergenler. Bir erkek, bir kız. Ve haklısın. Senin bahsettiğin şeyden birazına ihtiyaçları olabilir."

“Bayan Katherine, şehrinizde ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Belki de uzun süre kalmam. Ama size bir söz veriyorum. Gitmeden önce, eğer hala röportaj istiyorsanız, *sadece size* , ben gittikten sonra basabileceğiniz bir röportaj vereceğim. Bu uygun olur mu?”

Sahte bir gülümseme takındı. "Bana söz vermene gerek yok. Röportaj yapmak istemiyorsan, sırrın bende güvende." Kıkırdadı. "Bir gazetecinin bu sözleri söylediğini neredeyse hiç duymazsın. Duyarsan da hemen inanma."

“Katherine, sana bir sorum var. Sokak müzisyeni olarak çalışmanın nasıl bir şey olacağını hiç düşündün mü?”

"Pek sayılmaz. Neden?"

"Kutsal Kase'nin yakınındaki kaldırımda oynayan genç bir çocuk var."

"Bahse girerim ki, onun hakkında ilginç bir hikaye anlatılır. Ve ilgiden de hoşlanabilir."

Gülümseyerek, "Belki de iç ısıtan bir hikaye?" dedi.

Kayıt cihazını yerine koydu ve çıkmaya hazırlandı. Theo yanındaki bankta uzanarak, "Katherine, birkaç dakikan daha var mı?" diye sordu.

Paketi ona uzattı ve açması için işaret etti.

Katherine hayatı boyunca bir kez bile kendini güzel bulmamıştı.

Çocukken değil. Gençken değil. Kadınken değil.

Çocukluğu, kilosu ve sıradanlığıyla ilgili alaylarla dolu bir mayın tarlası gibiydi. Aynalardan ve kameralardan kaçınarak büyüdü. Yetişkinlikte gazeteci olmak, fiziksel görünümünün pek önem taşımadığı ve güvenli bir şekilde gözlerden uzak olduğu boş odaların izole ortamında çalışmasına olanak sağladı.

Theo'nun, Asher'ın çizimini yapabildiği, onun yakın tarihli bir fotoğrafını nasıl elde ettiği, hem Theo'nun hem de Bay Ponder'ın sırrıydı.

Katherine ambalaj kağıdını açıp elinde ne olduğunu fark ettiğinde konuşmaya çalıştı, nefesi kesildi ve kızardı. Gözleri doldu ve titreyen dudaklarıyla garip bir şekilde gülümsemeye çalıştı. Birinin yüzüne, *kendi* yüzüne bu kadar dikkat ettiğini, onu bu kadar hassasiyetle çizdiğini, onu bu kadar titiz bir çabaya ve sanata layık gördüğünü fark etmesi onu anlamlı bir sessizliğe büründürdü. O ve Theo, konuşacak

kadar kendine gelene kadar portreye baktılar.

“Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Şey, eee...” Kendini övmekten korkarak tereddüt etti. “Harika bir iş çıkardı.”

"Sanatçı, gördüğünü çizdi ve gördüğü şey - gördüğü *kişi* - bir sanat eseridir."

Daha fazla sessizlik.

Katherine Theo'ya baktı. "Demek yaptığın iş bu?"

Theo kaşlarını kaldırdı ve başını salladı.

"Ve bu gibi anlar hakkında yazmamı istemiyorsunuz, değil mi?"

Tekrar başını salladı. “Bayan Katherine, korkarım ki ne yazarsanız yazın, kelimelerinizi ne kadar dikkatli seçerseniz seçin, tüm bunları tehlikeye atacaktır. Bu portrelerin insanlar üzerindeki etkisine hayran kalıyorum. Sizin tepkiniz, bunu her yaptığımda olanların tipik bir örneği. Bana bir övgü değil, yanlış anlamayın. Bu Tanrı'nın bir armağanı. Ve bu Asher Glissen'in, insanların kendilerini gerçekten oldukları gibi görmelerine yardımcı olma konusunda olağanüstü bir yeteneği var – ne yazık ki pek takdir edilmeyen bir yetenek. Anlayışınız için teşekkür ederim.”

Katherine'in gözleri portreden ayrılmadı.

“Bay Theo, ben Golden'da ilkokuldayken babam işini kaybetti. Zaten hiçbir zaman çok varlıklı değildik, ama birkaç yıl boyunca gerçekten çok fakirdik. Şehrin tehlikeli bir bölgesinde kiralık bir karavanda yaşıyorduk. Babam, elinden gelen her şeyi yapmasına rağmen, bize bakamadığı için çok utanıyordu. Çok zor bir hayat yaşamıştı ve şimdi anlıyorum ki muhtemelen çok hasta bir adamdı. Küçük bir kızken bunu anlamamıştım veya bilmiyordum.”

“İki yıl boyunca yeni kıyafet ya da ayakkabı alamadım. Zaten şişman bir kız çocuğuydum. Yoksul çocukların hepsinin birer çubuk gibi zayıf olacağını düşünürsünüz ama nedense ben gittikçe daha da şişmanladım ve kıyafetlerim gittikçe daraldı. Beni kolay kolay alay konusu yapan çocuklar vardı. Sanırım babam benim ve kardeşlerimin kendi yöntemlerimizle acı çektiğimizi biliyordu ama yardım edecek gücü yoktu ve kendi utancı içinde boğuluyordu.

“Bir gün, birdenbire bizi terk etti. Kayboldu. Ondan bir daha hiç haber alamadık. Bugün bile hayatta olup olmadığını bilmiyorum. Her zaman en kötüsünden korktum. Ama zaten kendini kötü hisseden genç

bir kız için, babasının onu terk etmesi çok derinden yaralıyor. O gittikten sonra annem garsonluk yaptı ve çamaşırhanede insanların çamaşırlarını yıkadı, ama her şeyde hep geride kalıyorduk."

"Bütün hayatımı o yıkık dökük karavan parkında, üzerime küçük gelen kıyafetlerle küçük bir kız çocuğu olarak geçirdim. Kafamda yer etmiş olan o görüntü, bu resme hiç benzemiyor." Portreye doğru işaret etti.

Bir süre sonra Theo konuştu. "Öyleyse bir takas yapalım. Kafandaki o eski resmi bana ver, bu yeni resmi de eve götür."

Sonra da, tıpkı okul çocukları gibi, bir pandomim gösterisi yaptılar.

Theo elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı.

Başını onun başının tepesine doğru salladı.

Bir şekilde onun ne yapmasını istediğini sezdi.

Elini, parmak uçlarını birleştirerek şakağına götürdü ve zihninden bir nesne çekiyormuş gibi yaptı.

Elini Theo'nun elinin üzerine koydu ve parmaklarını araladı, ardından düşmanca zihinsel imgeyi onun avucuna bıraktı.

Elini onun etrafına sardı ve ceketinin cebine koydu.

Boşta kalan eliyle portreye dokundu. "Katherine, asla unutma. Bir sanat eseri."

Vedalaşmak için ayağa kalktılar.

Theo, Golden'daki işleri bittiğinde onu arayıp röportaj vereceğine bir kez daha söz verdi.

Sırlarını saklayacağına bir kez daha söz verdi.

Ve öyle de yaptı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

sonra Theo, sahil şeridinde bir arkadaş çevresi edindikten , günlük yürüyüşleri kısa, plansız sohbetlerle dolmaya başladı. Bu ziyaretlerin "birine çarpmak" veya "birine rastlamak" olarak adlandırıldığını öğrendi, ancak hiçbir zaman böyle bir çarpışma yaşanmadı.

Bu tür karşılaşmalar genellikle kaldırımda veya Theo'nun adını duyabileceği ya da omzuna bir dokunuş hissedebileceği ve arkasında tanıdık bir yüz görebileceği Kutsal Kase gibi yerlerde meydana gelirdi. Kısa, dostane konuşmalar yaşanır ve zaman zaman gerçek bir sohbet başlardı.

Theo, yüzeysel sohbetlerden pek hoşlanmazdı. Aktif zihni ve renkli düşünceleri o kadar ilgi çekiciydi ki, sığ gevezelik bazen bir müdahale, bir kesinti, bir eksiklik gibi gelirdi. Bununla birlikte, ve tüm bunlar onun geniş ruhu sayesinde, kaldırım sohbetleri günlerinin hoş bir parçası haline geldi. Konuşmalarının derinliğini ve tonunu, o an kiminle birlikteyse ona göre uyarlamada ustaydı. İster on iki yaşında bir NASCAR hayranı, ister tek kollu bir barmen, ister evsiz bir kadın, isterse de memnuniyetsiz bir muhasebeci olsun, herkesle bağlantı kurabilirdi. Ve her zaman ilgiyle dinlerdi. Gerçek ilgiyle. Sahte değil.

Yine de onun tercihi, ağır sorular ve düşünülmüş cevaplardı; bu tercihi ise nadiren yerine getirilirdi.

Açığı telafi etmek için her zaman kitaplara başvurabilirdi.

Bu olayda Theo, Chalice'te Asher'la karşılaştı. Sabah kahvesi siparişlerini vermek için sırada üçüncü ve altıncı sıradaydılar ki Asher onun adını çağırdı. Theo sırada beşinci sıraya geriledi.

Selamlaşmaların ardından Theo odanın duvarlarını taradı ve mahremiyetini korumak için sesini alçalttı.

"Asher, her yüzünde hüzün görüyorum."

Asher'ın gözlerinde meraktan bir kırışıklık oluştu. "Neden böyle diyorsun?"

“Şey, bu ince bir detay ve belki de bunu görebilmek için yaşlı bir

adama –üzüntü konusunda uzman birine– ihtiyaç var, ama her portrede, bazılarında diğerlerinden daha fazla, mevcut. Kasvetli, öfkeli ya da çok belirgin değil. Bir yorgunluk, karşılanmamış bir özlem veya bir hayal kırıklığı gibi; bizden önce yaşamış olanlardan miras aldığımız bir şey. Ama bu yaşlı gözler için, her yüzde, evrensel *bir* keder var. Portrelerinize bu kadar ağırlık kazandıran ve onları bu kadar inandırıcı kılan da bu. Konularınız gülümsediğinde bile, üzüntünün gölgesi orada. Ve şimdiye kadar, Fedder'deki görüşmelerim sadece şüphemi doğruluyor."

Asher, Theo'nun sözlerini düşündü.

"Bunu hiç o şekilde düşünmemiştim. Kesinlikle 'üzüntüyü' bilerek yapmıyorum."

"Ah," diye onayladı Theo başını sallayarak, "sanatın gizemi."

Asher öne eğildi ve yumuşak bir sesle konuştu: "Demek üzüntü konusunda uzmansınız?"

Theo omuz silkti. "Sanırım benim yaşımda olan herkes aynı şeyi söyleyebilir. Gençken genellikle çok meşgul ya da kendimizle çok meşgul olduğumuz için bunu fark edemeyiz, ama insan neredeyse doksan yaşına geldiğinde, bu dünya üzüntüyü insanın içine oldukça derinden işlemiş oluyor. Her hafta, bu üzüntüyü canlı ve sağlıklı tutmak için bir trajedi veya hatırlatıcı oluyor."

Kahve kuyruğunda beklerken bu konuyu konuşmak alışılmadık bir durumdu. Siparişlerini verdiler, tezgahtan uzaklaştılar ve konuşmaya devam ettiler.

"Theo, bu kadar duyarlı bir insan olmanı takdir ediyorum. Çok hassas bir kalbin var."

"Şefkatli değil, Asher. Kırılmış. Üzüntü konusundaki uzmanlığım zor kazanılmış bir şey. Ama giderek daha çok anlıyorum ki bu bir armağan. Üzüntüyle yaşamak, onu kabul etmek, yokmuş gibi davranmaya çalışmaktan daha kolay. Üzüntü ve neşenin bu kadar uyumlu bir şekilde bir arada var olabilmesi hayatın büyük gizemlerinden biri. Aslında, cennetin bu tarafında, ikisinden birinin diğeri olmadan tamamlanıp tamamlanamayacağını merak ediyorum."

"Bana üzgün bir adam izlenimi vermiyorsun Theo. Eğer öyleysen, bunu iyi gizliyorsun."

Asher'ın gözleminin doğruluğunu kanıtlamak istercesine, Theo sırıttı.

Gözlerindeki ışıltı yeniden belirdi. Parıldadı.

“Teşekkür ederim. Umarım doğrudur. Üzüntüyü ilan etmenin hiçbir erdemi yok. Ama onu inkar etmenin de hiçbir bilgeliği yok. Ve eğer iyi bakılırsa, üzüntüden büyük bir sevginin doğması gibi güzel bir olasılık da var. Üzüntü bizi acımasız veya bilge yapabilir. Seçim bize kalmış.”

"Yani, ben hüzün portreleri mi yapıyorum?" diye mırıldandı Asher kendi kendine. "Bu bir iltifat mı?"

Theo kıkırdadı. “Bu çok büyük bir iltifat, genç adam. Gerçekten de çok büyük bir iltifat. Belki yanılıyorum ama, eğer akıllıysak, bir noktada hepimiz üzüntümüzle, kırgınlığımızla, hayal kırıklığımızla yüzleşmeliyiz. Eminim ki portreleriniz bazı insanlara, çok nazik ve kibar bir şekilde, belki de ilk kez, ' *Bu kişi kim? Bu yüz hakkında gerçekten doğru olanı, neyin doğru olduğunu biliyorum* ?' diye sormalarına yardımcı oluyor... Asher, üzüntümüzü maskelemekte ustayız ama içten içe, dürüst olursak, hepimizin içinde tatmin edilmemiş bir özlem olduğunu biliyoruz. Portreleriniz insanları yalnız kalmaya, sessiz olmaya ve kendileriyle dürüst olmaya; özlemi itiraf etmeye ve üzüntülerindeki iyiliği keşfetmeye davet ediyor. Belki de?”

Asher, etrafındaki müşterilerin varlığından habersiz, sessizliğini korudu. Kısılmış gözleri ve kırışmış alnı, yoğun konsantrasyonunu ifade ediyordu.

“Asher, lütfen beni yanlış anlama. Sen üzüntünün portrelerini çizmiyorsun; insanların portrelerini çiziyorsun. Üzüntü sadece bir parçası. Güzellik, neşe ve oyunbazlık da var. Hepsi orada. Zarif bir orantı içinde.”

Theo, Asher'ın dikkatini tam önlerindeki duvarda asılı olan kırklı yaşlarında genç bir kadının portresine çekti. Kadın gülümsüyordu. "Görüyor musun Asher? Özellikle gözlerinde, mutluluktan başka bir şeye işaret eden bir şey var. Katılıyor musun?"

Asher, karedeki kadını tanıyordu. Onun acı dolu hikayesini de biliyordu. "Theo, keşke bu konuda daha fazla konuşmak için bir saatim olsaydı ama birkaç dakika sonra randevum var. Bunu önümüzdeki hafta stüdyoda konuşalım. Ama gitmeden önce bir sorum var. Peki ya çocuk? Şuradaki?" Asher, genç bir çocuğun ışıl ışıl parlayan yüzünü işaret etti.

Theo baktı. "Tamam. Şu: üzüntü yok. Ama onu otuz yıl sonra tekrar

çiz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

ilişkileri

Altın Yıl boyunca Theo ve Bay Ponder'ın ev sahibi/kiracı, danışman/müşteri ve sırdaş/sırdaş sarsılmaz kaldı. Ancak ilk birkaç hafta geçtikten sonra, akran ve iş ortağı statüleri açıkça bir dostluğa dönüştü.

Theo, genç tanıdıklarına -Shep, Kendrick, Basil, Simone, Asher, hatta Lamisha- minnettardı ve onu çevrelerine kabul etmelerinden onur duyuyordu. Ancak dünyalarında anlamadığı çok şey vardı -teknoloji, müzik, sosyal medya, sanal gerçeklik, her şey dijital. O, çağın teknolojik aletleri ve ruhuyla uyumsuz, yaşlı bir adam ve eski ruhlu bir insandı.

Neredeyse yaşıt sayılabilecek, geçmişi hakkında özgürce konuşabileceği, yardımcı olma arzusunu sessizce yerine getirebileceği, entelektüel olarak denk olduğu ve geniş bir yelpazedeki konuları ve soruları tartışabileceği, şehir ve insanları hakkında bilgi edinebileceği bir kişiye sahip olmak; tüm bunlar, Theo'nun sık sık dairesinden Bay Ponder'ın ofisine zahmetli bir yürüyüş yapması anlamına geliyordu.

Saygı ve sevgi akımı diğer yöne de doğru akıyordu. Bay Ponder en başından beri Theo'da üstün birini, bir akıl hocasını, nadir bulunan birini bulduğunu düşünüyordu. Adamın geçmişine dair bilgisi de bu görüşünü doğruluyordu. Birlikte vakit geçirme fırsatı buldukları her an için mutluydu ve az iş yükü Theo'nun ani ziyaretlerini kolayca karşılıyordu.

Bayan Gidley'e, mümkün olduğunca bu ziyaretlere izin vermesi talimatı verilmişti. Başlangıçta bu düzenlemeden hoşlanmıyordu. Ona göre, plansız ve habersiz yapılan bu müdahalelerde onur kırıcı bir şey vardı. Ancak çok geçmeden eski protokolleri esnetmeyi öğrendi.

Örneğin, Theo, Kutsal Kase'den yeni çıkmış, elinde açık bir kitapla Bay Ponder'ın ofisine girer ve Bayan Gidley'den danışmanla bir dakika görüşme izni isteyebilir. İzin alınca, ikinci kata çıkar ve kutsal mekana şu şekilde girerdi:

"Bay Ponder, size bir şey okuyabilir miyim? Bay Tolstoy'un bu

eserine dair ne düşündüğünüzü merak ediyorum."

Veya:

“James, Hindistan'daki çiftçi grevi hakkında bilgi verebilir misin? Bu sabah *Times* gazetesinde okudum. Sence şikayetleri haklı mı?”

Bay Ponder, Theo'nun sorularına hiçbir cevap veya fikir veremese bile, ikisi birkaç dakika da olsa "güzel bir sohbet" ettiler.

İki adam arasındaki dostluk derinleştikçe, Bayan Gidley, Bay Ponder'ın davranışlarında ince ama dikkat çekici bir değişiklik fark etti. Hala her zaman olduğu gibi ciddi, vakarlı bir iş adamıydı, ancak yaşlı adamın etkisine bağlanabilecek neşe ve enerji parıltıları da vardı.

Bay Ponder'ın sekreterin masasına bir dergi makalesi, bir gazete haberi veya bir kitap alıntısı bırakıp yanına bir not eklemesi alışılmadık bir durum değildi:

Lütfen bunun bir kopyasını Theo için de çıkarın. Dün bu konu hakkında konuştuk ve sanırım bu yazarın bu konu hakkındaki görüşleri ilgisini çekebilir.

Veya bir rica:

Lütfen Theo'ya 18'indeki oda orkestrası konserini hatırlatın. Copland eserleri çalacaklarını da belirtin.

Veya:

Anita, lütfen Theo'ya gelecek hafta doğum günü için çiçek gönder. Belki Portekiz'e özgü bir şey olabilir. Çiçekçiyle teslimatı ayarla.

Bayan Gidley buna şöyle yanıt verdi:

Blossomopolis'ten Bay Theo'ya bir çiçek aranjmanı gönderdim. Teslimat için arka kapıyı açacağım. Gelecek hafta bir gün ofiste pasta sipariş edip öğle yemeği yememizi ister misiniz? Asher'ı da davet edin?

O da yaşlı adamın varlığından etkilenerek değişiyordu.

Başlangıçtaki şüpheciliği ve Theo'ya olan güvensizliği yatıştıktan ve bağışların iyiliğine daha çok inanmaya başladıktan sonra, ruh haline

bir hafiflik girdi. İşine karşı belirgin bir yeni coşku vardı. Hatta zaman zaman onun cömertlik grubuna ait olmaktan dolayı kıkırdamaya bile başladı. Bireysel bağışlar hakkında fazla soru sormaması gerektiğini biliyordu; bu Theo'nun özel alanıydı ve bu toplantılarda konuşulan konuları koruma eğilimindeydi. Ancak paylaşmaya istekli olduğu birkaç bilgi parçası onu meraklandırdı, ilham verdi ve eğlendirdi. Proje bir filme layık görünüyordu.

Ponder House'da yıllarca süren yerleşik rutinden sonra -daha dürüst bir kelime belki de "sıkıntı" olurdu- Bayan Gidley, Theo'nun işlerine getirdiği hafif macera duygusunun tadını çıkarıyordu. Portre hediyeleri, Lamisha'nın tıbbi tedavileri ve her ay kredi kartı ekstrelerinde görünen küçük hayır amaçlı satın alımlar (Bayan Gidley bunları Theo'nun emanet hesabından ödüyordu), firmada on yıllarca yaptığı işten tamamen farklıydı.

Theo Golden'a taşınmadan önce bile, kendini piyasaya çok fazla ve çok büyük bir önem duygusuyla adamış bir ruhun yavaş yavaş daraldığını hissetmişti. Theo'nun yaratıcı cömertliği, alışılmış işleyişe hoş bir değişiklik getirmişti.

Adamın geçmişi hakkında hâlâ neredeyse hiçbir şey bilmiyordu ve adam ve niyetleri hakkında hâlâ içini kemiren küçük şüpheleri vardı. Beynini zorladı ve Ponder House'un önceki bir müşterisi olarak ona dair herhangi bir anı bulmak için ofis dosyalarını didik didik aradı. İki konuda da şansı yaver gitmedi.

Yıllar içinde Ponder House müşterilerinin birçoğu hakkında kısmi gerçeklerle yaşamayı öğrenmişti. Theo'nun uzun bir gizemler zincirinin bir halkası daha olacağı gerçeğine razı olmuştu, ancak ona çok daha keskin bir hayranlıkla bakıyordu.

James Ponder ve Anita Gidley, farkında olmadan Theo'nun dünyasında çırak olmuşlardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 37

Bayan Gidley bir keresinde Theo'ya tüm portreleri birden satın almasını, Chalice'te halka açık bir gala düzenlemesini, televizyon kameralarını çağırmasını ve görkemli bir sunum yapmasını önermişti. Tek seferde işi bitirebilirdi.

"Bu kesinlikle ikimizin de iş yükünü azaltırdı, değil mi?" diye yanıtladı Theo. "Ama vermek de hediyenin bir parçası. Ve hepsini birden yapsaydık, kaçıracağım tüm hikayeleri bir düşün."

Eğer Theo onun önerisini dinlemiş olsaydı, Cleave Torber ile asla tanışmazdı.

Ama o öyle yapmadı ve böylece yaptı.

Hediye, Clarise adında genç bir kadın için hazırlanmıştı.

Portresinde, güzel oranlara sahip bir yüz, şehvetli dudaklar ve ciddi, yarı uykulu, zeki gözler görülüyordu. İfadesi temkinli ve tereddütlü, belki de korkmuş gibiydi. Her ne olursa olsun, onda bir gizem vardı. Düz koyu saçları, şakaklarında gevşek tutamlarla geriye doğru toplanmıştı. Belirgin elmacık kemikleri ve hafifçe sağa doğru eğik ince bir boynu vardı, bu yüzden kameraya gözlerinin sol köşesinden bakıyordu. Yirmili yaşlarının sonlarında veya otuzlu yaşlarının başlarında gibi görünüyordu.

Yüzü, dergi kapağına yakışır güzellikteydi.

Bu yüz, renkli veya tanımlanamaz bir şekilde ilgi çekici olmasının yanı sıra, kayıp acısı da çekmişti. Theo, yüzünde hüzün gördü.

Nedense, davetini kabul edeceğinden şüphe duyuyordu. Yine de, Fedder'e yarım saat erken geldi ve banktaki yerini aldı. Haziran ayının bir Perşembe akşamı için sahil şeridi her zamankinden daha sessizdi.

Saat yedide Clarise yok.

Yetmiş beş yaşında, bir Cleave Torber.

Adımları aceleci ve ısrarcıydı. Çeşmeye yaklaşırken gözleri Theo'ya kilitlenmişti.

Belli ki bir görev peşinde olan bir adamdı.

Farklı koşullar altında, Theo genç adamın çarpıcı yakışıklılığını fark

edebilirdi. Clarise ne kadar güzelse, o da o kadar yakışıklıydı ve bir dergi kapağına layıktı. Belli ki birbirlerini gözleriyle seçmişlerdi.

Fakat Theo'nun üzerine kara bir bulut gibi çöken ince, kaslı Cleave Torber, öfkeyle şekil değiştirmişti. Onun çekici olan her şeyi, küçümseme ve kıskançlıkla çarpıtılmıştı. Ve Fed'e yaklaşırkenki her şeyi - yürüyüşü, yüz ifadesi ve nihayetinde ses tonu - yaklaşan şiddetin habercisiydi.

Banka yaklaştı, ayaklarını bir silahşör gibi dikleştirdi, kollarını hafifçe yanlarından uzaklaştırdı ve yaşlı adama buyurgan bir şekilde baktı. Nezaket kurallarına hiç vakit ayırmadan Theo'ya sert bir soru yöneltti.

"Bu mektubu kız arkadaşıma sen mi yazdın?"

Adam, Theo'nun genç kadına gönderdiği mektubu uzattı. Theo mektubu hemen tanıdı. "Evet, ben yazdım. Ama Clarise..."

"Sen kendini kim sanıyorsun yaşlı adam, bilmiyorum ve o kendini beğenmiş sanatçının onun portresini yapıp benim iznim olmadan o kahve dükkanına asmasından da hoşlanmıyorum. Eğer bu kadar yaşlı olmasaydın, seni nehrin öbür tarafına tekmelerim."

Torber, Theo'nun üzerinde, banka o kadar yakın duruyordu ki, Theo istese bile ayağa kalkamazdı. Yaşlı adam, kendisine öfkeyle bakan gözlere baktı ve bir cümle kurmaya çalıştı. Korkudan çok kafası karışmıştı. Elbette adamı mantıklı düşünmeye ikna edebilirdi.

"Lütfen efendim," dedi Theo, "anlamıyorsunuz. Ben sadece..."

“Ah, anlıyorum. İnanın bana, anlıyorum. Hasta bir yaşlı adam kız arkadaşıma sarkmaya çalışıyor. Sen sapık herif. Anlamayan sensin.”

Theo, sanki kalabalığı susturmaya çalışıyormuş gibi avuç içi dışa dönük bir şekilde elini kaldırdı.

"Hey, Cleave, bir sorun mu var?" diye bir ses sordu.

Torber döndü.

Soruyu Derrick Prentiss sormuştu. O gün mahkemedeydi ve koyu renk bir takım elbise, beyaz gömlek ve bordo kravat giymişti. Kendisi ve Torber tanışıyordu. İkisi de Golden'da büyümüştü.

“Evet, bir sorun var. Burada olmana sevindim. Bu yaşlı adam bir sapık ya da benzeri bir şey ve benden habersiz Clarise ile görüşmeye çalışıyordu. Onu tutuklatmalıyım. Tutuklatabilir *miyim* ?”

Derrick bu öneriyi reddetti. "Cleave, bu beyefendiyi tanıyorum ve

seni temin ederim ki, yanlış bir şey yapmıyor. Sakin ol. Eve git. Daha fazla başın belaya girmesini göze alamayacağını biliyorsun."

Torber yedek kulübesinden geri çekildi ve Derrick'e döndü. "Onu kendi işine bakması konusunda uyarman gerekiyor!"

Derrick başını salladı. Savcılıkta geçirdiği yıllar ona öfkeye karşı en iyi yanıtın çoğu zaman sessizlik olduğunu öğretmişti.

Theo, sıranın üzerinden kalktı ve şaşırtıcı bir soğukkanlılıkla suçlayıcısına seslendi. "Lütfen efendim." Barış teklifi olarak portreyi uzattı. Portre hâlâ kahverengi kağıda sarılıydı. "Efendim, çok üzgünüm. Sizi üzmek istemedim. Lütfen bunu Bayan Clarise'e benim adıma verir misiniz?"

Torber fotoğrafı kaptı. "İşte Bayan Clarise için yapacaklarım."

Portreyi alıp ayaklarının dibine sertçe fırlattı. Kahverengi kağıdın içinde cam kırıldı. Torber portreyi iki kez ezdi, sonra da Theo'ya dikilmiş gözlerle onu botunun topuğuyla ezdi. "Sen ve o lanet olası resmin."

Yoldan geçenler yavaşlayıp devam eden tartışmayı şaşkınlıkla izlediler.

Derrick polisi aramayı düşündü ama vazgeçti. Tam konuşacakken, az önce tanık olduğu kutsal değerlere yapılan saygısızlıktan dehşete kapılan Theo, doğrulup Torber'e doğru adım attı. Yaşlı adamın dudakları öfkeden kıpkırmızı oldu ve gözleri, Torber'in yüzündeki vahşetle birebir aynıydı.

Derrick kendini iki adamın arasına attı ve Theo'yu yerinde tutmak için omzuna elini koydu. Sonra Torber'e döndü. "Git. Şimdi! Git!"

Theo, Derrick'in etrafından uzanarak Torber'a kendi sözlerini tükürdü: "Sen bir rezilsin. İnsan kılıklı bir domuzsun, bir rezilsin. Aptal! Babaca! Orospu çocuğu! Nasıl cüret edersin? Nasıl cüret edersin? Nasıl cüret edersin? Lanet olsun sana, orospu çocuğu!"

Portrenin tahrip edilmesi uyuyan bir ayıyı uyandırmış ve öfkelendirmişti.

Cleave Torber, Theo'nun iki dilli patlaması yatışmadan önce Broadway'in karşı tarafındaydı.

“O gitti, Bay Theo. İyi olacak mısınız?” Derrick elini Theo'nun omzundan çekti.

Yaşlı adam titreyerek derin bir nefes aldı. Sonra bir tane daha. "Evet,

iyiyim. Ama ne yazık. Ne utanç verici. Bakın bir." Yere bakarken sözleri aceleyle ve kesik kesik çıktı.

Derrick eğildi ve portrenin kalıntılarını yerden aldı. Kırık cam parçaları, ambalaj kağıdının içindeki paralar gibi şıkırdadı. Theo, sanki küçük bir hayvanın cesediymiş gibi karşıladı. Başını salladı ve tiksintiyle çenesini sıktı.

Bir derin nefes daha aldı, içeri ve dışarı. Ve sonra, açıkça şaşkın bir halde, Theo döndü ve Derrick'e dikkatlice baktı. "Affedersiniz efendim, ama... sizi tanıyor muyum?"

"Şey, sayılır. Benim adım Derrick Prentiss. Birkaç hafta önce, eşim Minnette'e bir portre hediye ettiniz. Siz konuşurken ben de tam orada oturuyordum." Çeşmenin karşı tarafındaki bankı işaret etti. "Tam olarak aklımda olan bu değildi, ama bir gün size teşekkür etme fırsatım olacağını umuyordum. Eşim üzerinde büyük bir etki bıraktınız. Hala sizden bahsediyor."

Theo inledi. "Az önce *sende* bıraktığım izlenimi ona anlatırsan çok utanırım. Çirkin, öfkeli halimi. Lütfen beni affet."

"Ah, bunun için endişelenmenize gerek yok. Bence kızgın olmak için haklı bir sebebiniz var. Minnette ve ben o adamı çocukluğumuzdan beri tanıyoruz. Adı Cleave Torbe. Her zaman öfkeli ve kabadayı biriydi. Öfkesi ve kıskançlığı onu daha önce birçok kez baş belasına soktu. Savcılığımız Bay Torber'ı çok iyi tanıyor. Bir kadının neden onunla birlikte olabileceğini anlamıyorum."

Derrick, Theo'nun ellerindeki buruşuk yığına baktı. "Sanırım portreyi mahvetmiş." Theo başını salladı ve homurdandı.

"Asher Amca onun bir fotoğrafını daha çekebilirdi ama Clarise için fotoğrafının duvarda olmaması daha iyi olabilir."

Theo da aynı fikirdeydi.

"Bay Theo, dikkatli olun. Niyetinizin iyi olduğunu biliyorum, ancak bazı insanlar iyiliğinizi anlamayabilir."

Theo başını salladı ama yorum yapmadı.

Derrick saatine baktı. "Acele etmek istemiyorum ama Minnette beni bekliyor ve gitmem gerekiyor. İstersen seni eve kadar bırakayım?"

"Hayır, teşekkür ederim. İyiyim. Sadece biraz üzgünüm. İyileşeceğim."

"Yüzünüz biraz solgun, Bay Theo. Bir polis memurunu arayıp sizi

eve götürmelerini sağlayabilirim. Memnuniyetle yaparım."

“Hayır, hayır. Gerçekten iyiyim. Ama teşekkür ederim. Ve lütfen Minnette'e sevgilerimi iletin.”

Derrick kabul etti ve veda etti. Broadway'i geçtikten sonra, çeşmeye bakmak için arkasına döndü. Theo bankında oturmuş, gözleri yere dönük, Asher Glissen'in harap olmuş eserine dikilmişti.

Hâlâ yaşadığı tartışmanın etkisinde olan Theo, eve doğru yürürken, daha fazla iyilik yapmanın ne kadar doğru olduğunu sorguladı. Durmalı mıydı? Kendini tehlikeye mi atıyordu? Ya da daha kötüsü, *başkalarını* tehlikeye mi atıyordu?

Kısa süre içinde bu endişeleri bir kenara bıraktı. Sonuçta, cömertliğinin yanlış anlaşılabileceğini biliyordu ve Bay Ponder tarafından da bu konuda uyarılmıştı. Tek bir kötü bağış, projeyi rayından çıkarmak için bir neden değildi. Theo, bağışlara devam etmesi gerektiği, hatta etmesi *gerektiği* sonucuna vardı.

İleriye dönük nasıl bir yol izleneceği konusunda Bay Ponder ve Bayan Gidley ile görüşecekti. Ama elbette ileriye doğru adım atacaktı.

O gece daha sonra mutfağında durdu ve portreyi hâlâ saran yırtık kahverengi kağıdı kaldırdı. Cam kırıkları tezgahın üzerine düştü. Çerçeve birçok yerinden kırılmıştı ve resim de yırtılmış, buruşmuş ve delinmişti.

Güzel, gülümsemeyen, temkinli yüzün yanağında, taze bir morluk gibi bir çizme izi görünüyordu.

Theo, resmi çerçevesinden çıkardı ve kırık metal parçaları çöpe attı, yüzü önünde tuttu. *Kutsal değerlere saygısızlık. Bu bir saygısızlık* , diye düşündü. Bir çekmeceyi açtı ve portreyi bir cenaze töreni ciddiyetiyle yere koydu. Sonra çekmeceyi kapattı.

***Şimdiye kadar hiç hoşlanmadığım bir Güney Amerikalı ile tanıştım* .**

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

Simone ve çellosu, bir toccata capricciosa'nın zorlu bir bölümüyle günlerdir mücadele ediyordu. Sadece kırk saniyelik bir müzik parçasıydı, ama ona saatlerce süren çalışma ve ince ayara mal olmuştu.

Gece yarısıydı, yine geç bir saatti ve prova stüdyosunda yalnızdı. Bu saatte üniversite tamamen ona aitti; sessiz ve konsantrasyon için ideal bir ortamdı.

Peki, mükemmelliğe ulaşmaya çalışan genç bir viyolonselci, hayal kırıklığına ve yenilgiye yol açan karmaşık ve zorlu bir görevle karşılaştığında ne yapar?

Eseri sonlandırıp hafızasından tanıdık bir şey, daha önce ustalaştığı bir parça çalıyor; bu parça, basit ve sıradan bir çocuk şarkısı ya da yeni başlayanlar için bir eser olsa bile, özgüvenini yeniden tesis etmek için yapıyor.

Simone, Washington'daki üniversite yıllarında *Porgy and Bess* adlı müzikalde çalan bir topluluğun parçasıyken öğrendiği bir şarkıyı seçti.

"Summertime"ın bunaltıcı, ter damlatan notaları koridorda yankılanırken, Simone gözleri kapalı bir şekilde, uyuşuk melodiye kendini kaptırmış halde sallanıyordu.

Bay Gershwin, çellonun notaları yavaş ve yorgun bir şekilde çıkarıp Charleston'da boğucu bir geceyi çağrıştıran sesinden çok memnun olurdu. Simone, bu bilindik melodiyi mırıldanırken adeta Louis ve Ella'nın kendilerini anımsatıyordu.

Çelloda blues mu?

Simone şarkının son notasına ulaştı ve yayı mümkün olan en son milimetreye kadar çekti.

Oda neredeyse tamamen sessizliğe büründü.

Koridorun ucundan bir ses geldi, sanki çellodan çıkan son nota yön değiştirip Simone'a cevap veriyormuş gibiydi. Şarkı söyleme sesiydi. Yüksek sesli değildi. Belli ki duyulması amaçlanmamıştı ama yine de duyuldu.

"Annen de çok güzelmiş."

Simone'un eğitimli kulağı, sesin doğru tonda olduğunu, duygu taşıdığını ve şarkıyı iyi bildiğini anlayabiliyordu. Hem de neredeyse duyulmayacak bir ses seviyesinde.

Çellosunu yere bıraktı, kapıya doğru yürüdü ve koridora baktı.

Çeşitli süpürgeler ve temizlik malzemeleriyle dolu bir el arabası sahipsiz bir şekilde duruyordu.

Simone, hademelerin her günün sonunda sınıfları temizlediğinin farkındaydı. Geceleri tek başına pratik yaptığı zamanlarda sık sık elektrik süpürgelerinin, zemin cilalama makinelerinin ve çöp kutularının boşaltılma seslerini duyuyordu.

Genellikle kendi işine çok fazla odaklanmış olurdu ve hademeler de kendi işlerinde çok aceleci davrandıkları için birbirlerini fark etmezlerdi.

Simone, prova odasının kapısında durup daha fazla şarkı sesi duyarken, tıknaz bir genç adam köşeyi dönerek arabasından bir şey almak için geldi.

Göz göze geldiler ve ardından garip bir sessizlik anı yaşandı. İkisi de sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibi görünüyordu.

"Dostum, özür dilerim. Seni rahatsız etmek istemedim."

O anda koridordaki şarkıcı, başının derde girip işini kaybetmekten korkuyordu; bunu göze alamazdı. Kurallara göre, bakım personelinin öğrencilerin veya öğretim üyelerinin çalışmalarını veya provalarını asla bölmemesi gerekiyordu.

Bekçinin sesindeki endişeyi sezen Simone, onu herhangi bir suçtan hemen akladı ve arabaya doğru yürüdü. Müzisyenleri bakım işçilerinden ayıran bir kast sistemi varsa, o bundan habersizdi.

"Şarkıyı sen mi söyledin? Harikaydı!"

Her iki yüzde de rahatlama ve sıcaklık belirtileri vardı.

Simone sözlerine şöyle devam etti: "Sizi pek iyi duyamadım, ama duyduklarım gerçekten çok güzeldi."

"Teşekkür ederim."

“Benim adım Simone Lavoie. Burada öğrenciyim.” Elini uzattı.

"Ben Kendrick Whitaker. Burada çalışıyorum."

"Sizin de öğrenci olduğunuzu, vokal performansı bölümünde okuduğunuzu sandım."

Kendrick, kendisine yapılan iltifatı tam olarak kavrayamamış bir şekilde güldü.

Simone, "Çaldığım şarkıyı nereden bildin?" diye sordu.

Kabul etmek gerekir ki, eski bir şarkıydı, modası geçmişti, yine de dolaşımda birkaç bin kayıtlı versiyonu vardı.

“Lisede öğrendim,” diye yanıtladı Kendrick. “Müzik öğretmenim bir yıl okulun yetenek gösterisinde bana bu şarkıyı söyletti. Bir sürü farklı kişinin söylemesini dinletti ve sonra kendi sesimi eklememi söyledi. Güzel bir şarkı, biliyorsun.”

Simone merakla başını salladı. "Ondan sonra hiç şarkı söyledin mi?"

Kendrick omuz silkti. "Pek sayılmaz. Eğlence için şarkı söylüyorum, biliyorsunuz, hepsi bu. Bazen ben ve küçük kızım büyükannemle kiliseye gidiyoruz ve orada şarkı söylüyoruz. Eski tarz, eski gospel şarkıları."

“Güzel bir sesin var Kendrick. Başka ne tür şarkılar söylemeyi seversin?”

Simone ve Kendrick kısa bir süre, çoğunlukla müzik hakkında konuştular. Kendrick çello hakkında sorular sorabilirdi ama çalışması gerektiğini biliyordu. Kural gereği.

Simone sözünü kestiği için özür diledi. Kendrick de *sözünü* kestiği için tekrar özür diledi.

Simone, "Dinlediğiniz tüm versiyonlar arasında 'Summertime'ı en iyi kim söyledi?" diye sordu.

“Ah, dostum, bu çok zor. Aralarında çok iyileri var. Ama benim için kesinlikle Ella Miz. O işin hakkını verdi.”

Simone başını salladı. "Katılıyorum."

"Neyse, ben işime geri dönmeliyim. Tanıştığımıza memnun oldum, Limone. Öyle mi? Limone?"

Simone güldü.

“Yaklaştın! Simone. Simone Lavoie. Ama bazen insanlar tersini söylüyor. Limone Savoy. Kulağa hoş geliyor.”

Kendrick, işine geri dönmek için ellerini arabasına koydu.

Simone, "Sen şarkı söylemeye devam et," dedi.

Kendrick gülümsedi. "Ve sen de oynamaya devam et."

Bir saat sonra Simone çellosunu topladı, sırtına taktı ve stüdyonun kapısını kilitledi. Binadan dışarı adımını attığında, Kendrick'i

yakındaki bir bankta otururken gördü. Selamlaştılar.

Kendrick cep telefonunu kaldırdı. "Biraz ara verip küçük kızıma bakıyorum."

"Bu kadar geç saatte mi ayakta?"

“Hayır, hayır. Uyuyor ama odasında şöyle bir kamera var, onu izleyebiliyorum. Bir arkadaşım bana verdi, böylece hastanedeyken onu izleyebiliyorum. Geçen hafta ameliyat olmak için tekrar hastaneye yatmak zorunda kaldı.”

"İyi mi?"

Kendrick, Lamisha'nın geçirdiği kaza ve yaralanmanın öyküsünü anlattı.

“Çok iyi bir doktoru var, Doktor Good – soyadı biraz zor telaffuz edildiği için ona böyle sesleniyoruz. Nijeryalı. Ameliyatı o yaptı. Kızımın topallaması olacak ama neredeyse herkes gibi her şeyi yapabilecek. Bacağını kaybedeceğini düşünmüştük ama doktor onu iyileştirdi. Çok şanslıyız. Onu görmek ister misiniz?”

Kendrick küçük ekrana birkaç kez dokundu. Simone yanına oturdu, yaklaştı ve resme baktı.

Hastane odası loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Yatak, direğe monte edilmiş birkaç monitör, bir serum torbası ve hastanenin kasvetli, renksiz duvarları arasında, özenle örülmüş saçlı uyuyan bir kız çocuğu vardı.

Bacağı çeşitli aletlerle hafifçe yukarıda ve hareketsiz tutuluyordu. Kablolar, teller, çubuklar gibi küçük ölçekli bir asma köprü görünümündeydi.

Kendrick, "Kemiklerinin doğru şekilde iyileşmesi için bunların hepsini oraya koymaları gerekiyor," diye açıkladı. "Çok acı çekiyor ama Doktor Good bunun yapılması gerektiğini söylüyor. Uyuyabilmesi için ona ilaç veriyor."

"Bacağındaki alçı oldukça büyük," diye belirtti Simone.

Ve öyle de oldu. Doktor, Lamisha'nın rengi kendisinin seçmesine izin vermişti. Bu, genç hastanın iyileşme sürecinin en azından küçük bir bölümünü kontrol edebildiğini hissetmesini sağlamanın bir yoluydu.

Menüdeki seçenekler arasından en parlak mavi tonunu seçmişti. Tam olarak morfo mavisi değildi ama ona yakındı. Odanın loş ışığında parıldıyordu.

Derin bir uykuya dalmıştı.

Kamera kadrajına bir figür girdi. Hemşire mi?

Küçük ekranda bunu anlamak zordu.

"İşte o," dedi Kendrick. "Bana kamerayı veren arkadaşım o."

Simone daha da yaklaştı, gözlerini kısarak kaşlarını çattı. "Bu... Bu Theo mu?"

Kendrick'in yüzü aydınlandı. "Bay Theo'yu tanıyor musunuz?"

“Evet, öyle. Komşum sayılır. Onu sık sık sahil yolunda görüyorum. Neden orada?”

Kendrick, yaşlı adam ve küçük kız arasındaki dostluğu anlattı. “Bay Theo, küçük kızımı çok seviyor ve kızım hastanedeyken onu ziyarete geliyor, evdeyken de her hafta onunla kitap okumaya geliyor. Bazen geceleri uyuyamıyor. Bana öyle söyledi. Belki de bu yüzden bu gece bu kadar geç saatlere kadar oradaydı.”

“Bay Theo geldiğinde Lamisha'ya çok iyi bakıyorlar. Onu önemli biri sanıyorlar. Büyükannem onun bir melek olduğunu söylüyor.”

"Onunla nasıl tanıştınız?"

Kendrick, bu bağışın hikayesini anlattı. "Bana hala çok garip geliyor ve neden bize bu kadar iyi davrandığını hala anlamıyorum, ama o iyi bir adam. Gerçekten iyi bir adam."

“Bu gece ne kadar süre orada kalacak?”

“Bilmiyorum. Sanırım gitme vakti gelene kadar böyle devam edecek.”

Kendrick'in iş molası bitmişti. Cep telefonunu kapattığında, Theo hâlâ Lamisha'nın yatağının yanındaki sandalyede, elleri kucağında ve gözleri kapalı oturuyordu. Bu, iç rahatlatıcı bir sahneydi.

O gece ikinci kez Kendrick ve Simone vedalaştılar. Kendrick, Senfoni Salonu'ndaki aydınlık sınıf odasına dönerken, Simone ise Promenade'in puslu karanlığına çekildi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

cilvesiyle İlahi takdirin bir , ya da bankı çevreleyen bir güç alanının etkisiyle, ya da usulüne uygun olarak kabul edilmiş bir zilyetlik kuralı sayesinde, Theo nadir istisnalar dışında, her bağış işlemini gerçekleştirdiğinde aynı bankta -çeşmenin güney tarafındaki bankta- oturmayı başardı.

Mektuplarında, tüm mirasçılarına hâlâ açık yeşil renkli şapkayı aramalarını söylüyordu, ama sanki şöyle demiş gibiydi: "Tanrı'nın Gözü'ne en yakın bankta oturuyor olacağım."

Onun zihninde, bu bank *onun* yeri haline gelmişti.

Dört yetişkin için yeterince büyüktü, ancak o, tüm uzunluğu kendisi ve davetlisi için ayırdı. Üçüncü şahısların varlığı, zaten garip olan bir işlemi daha da tatsız hale getirecekti.

Stratejisi basitti: erken gelmek; bankın ortasına oturmak; şapka, ceket, şemsiye veya portresini boş alanlara koyarak hepsinin "dolu" olduğunu belirtmek; ve ardından olası davetsiz misafirleri kibarca uzaklaştırmak.

Ancak yaz başlarında daha yaratıcı önlemler gerektiren bir durum *yaşandı* .

Theo ve konuğu Lena adındaki kadın, banka oturmuş ve sohbetlerine yeni başlamışlardı ki, iş kıyafetleri giymiş ve kendini beğenmişlikten adeta fışkıran orta yaşlı bir adam Theo'nun yanına oturdu. Adamın hakkını yememek gerek, koltuk *boştu* . Theo, yerin dolu olduğunu belirtmek için oraya bir şey koymayı unutmuştu.

Adam oturduğunda Theo ve Lena'nın varlığını fark etmedi bile. Kısa cümleler ve hızlı cevaplardan oluşan, oldukça yüksek sesle ve aceleyle söylenen, canlı bir telefon görüşmesi yapıyordu. Adam biriyle bir şey hakkında tartışıyordu. Her anlamda bankı ele geçirmişti. Konuşmadığı zamanlarda, telefonun diğer ucundaki kişiyi azarlamak için fırsat kollarken boşta kalan eliyle belirgin işaretler yapıyordu.

“Ya bu sana ortak olma şansını kaybettirirse? Büyük Dörtlü firmalardan birinde kaç kişi ortak olabiliyor? Bunu hiç düşündün mü?

Seni bundan daha akıllı olman için yetiştirdim. Hatta üniversiten için bir servet harcadım. Ve sen bunu öylece çöpe mi atacaksın?"

Theo, adamın bir ipucu alıp sesini kısmasını ya da daha iyisi, oradan ayrılmasını umarak ona doğru döndü. Konuşmacı hiçbir şeyden habersizdi. Theo yüksek sesle öksürdü. Bu da işe yaramadı. Konuşmacı nutuklarına devam etti.

"Neden bu kadar acele ediyorsunuz? Hala gençsiniz; birkaç yıl daha beklemek bir şeye zarar vermez, değil mi? Bunu yapmak için çok çılgınca bir zaman. Nelerden vazgeçeceğinizi düşünün. Bu delilik."

Theo, yanında süregelen tartışmanın neredeyse bitip bitmediğini veya daha yeni başlayıp başlamadığını bilmiyordu. Ancak, eğer bu tartışma daha uzun sürerse, Lena'ya herhangi bir iyilik yapmanın neredeyse imkansız olacağını biliyordu. Konuşkan Adam ve Telefoncu orada olduğu sürece, nezaket, ciddiyet veya tatlılık duygusunun tamamı kayboluyordu.

Theo, Lena'ya döndü, fısıldayarak özür diledi ve ondan bir an için kendisini mazur görmesini rica etti.

Adama birkaç santim daha yaklaştı, ta ki bölgesel bir banliyö uçuşunda ekonomi sınıfı yolcuları gibi görünene kadar. Theo döndü ve büyülenmiş bir merakla izleyen Lena'ya göz kırptı.

Konuşmacı öfke dolu sözlerine devam etti. "Şu 'mutlaka çocuk sahibi olmalıyım' düşüncesini neden aklınızdan çıkaramıyorsunuz? Bir kariyeriniz var. Bunu neden anlamıyorsunuz? Bir işiniz var!"

Konuşurken öne eğildi ve ayaklarının arasındaki yere baktı. Sağ dirseği sağ dizinin üzerindeydi. Sol eliyle telefonu tutuyordu.

Theo'nun kafası, Konuşkan Adam'ın kafasına iki adımdan daha az bir mesafedeyken, sivrisineğin sinir bozucu monotonluğuyla, yüksek sesle olmasa da fark edilebilir bir şekilde bir şarkı mırıldanmaya başladı. Lena oturduğu yerden duyabiliyordu. Adam ya duymadı ya da bundan rahatsız olmadı.

İlk girişiminin başarısızlığından yılmayan Theo, biraz daha yüksek sesle mırıldanmaya başladı ve ara sıra şarkı sözleri eklemeye koyuldu. Lena'ya dönüp, sanki "Endişelenme canım; ikimiz de başaracağız" dercesine gizli bir gülümsemeyle baktı.

Adamdan hâlâ bir yanıt gelmedi, sadece meydan okumaya karşılık vermek için sesini yükseltti.

"Gammy'yi bu işin dışında bırakın. O zamanlar farklı bir dönemdi ve zerre kadar iş zekası yoktu."

“Gammy” adı geçtiğinde Theo tereddüt etti ve Konuşan’ın yüzünü daha yakından inceledi. Ardından hafifçe öne ve sağa doğru eğildi; bu hareket onu rahatsız edici cihaza daha da yaklaştırdı. Mırıldanmayı bıraktı ve şarkı söylemeye başladı. Her satırda ses seviyesi bir desibel daha yükseldi.

Sonunda, gözleri öfke ve küçümsemeyle dolu bir şekilde, Konuşkan dönüp Theo'ya baktı.

Theo başını salladı, şarkı söylemeye devam etti ve ses seviyesini yükseltti.

Lena, Theo'nun güvenliği için endişeleniyordu ama aynı zamanda kahkahalarını zor tutuyordu.

O anda oradan bir Portekizli erkek, kadın veya çocuk geçseydi, Theo'nun milli marşlarını söylediğini anlardı. Böyle bir kişi, yaşlı hemşehrisine bu vatansever gösteride katılabilirdi. Ancak böyle bir yaya görünmedi, bu da Theo'ya "A Portuguesa"yı tek başına, yüksek sesle ve gururla söylemekten başka seçenek bırakmadı.

O sırada, yoldan geçenler Theo'nun cızırtılı sesini çeşmenin akan suyunun üzerinde rahatlıkla duyabiliyorlardı. Adamın telefonunun diğer ucundaki kişinin ne düşündüğünü ancak tahmin edebilirdik.

Konuşmacı ne *düşündüğü* konusunda hiçbir şüphe bırakmadı.

“Hey, bir dakika bekle. Yanımda yaşlı, sarhoş bir adam oturuyor.” Telefonu kulağından uzaklaştırdı ve Theo'ya döndü. “Hey, yaşlı adam, biriyle konuşmaya çalıştığımı anlamıyor musun? Ya sesini kıs ya da polisi arayacağım. Beni dinliyor musun? Bu ne biçim bir dil? Lütfen...”

Theo hiç duraksamadan devam etti. Marşın neredeyse sonuna gelmişti — ”Saudai o sol que desponta/Sobre um ridente porvir” — ki, Konuşkan adam, sinirlenerek ayağa kalktı ve banktan öfkeyle uzaklaştı.

Lena sonunda kahkahalarını serbest bırakabildi. Theo'nun kahkahasıyla birleşti - bir düet - ve o da bankın ortasına doğru kaydı. Şapkasını çıkardı ve portreyle birlikte boşalan koltuğa koydu.

“Vay canına. Sanırım pek iyi bir gün geçirmiyordu. Ama Bayan Lena, nerede kalmıştık? Bana sekiz yıl önce Golden'a taşındığınızı söylemiştiniz. Biraz daha anlatın.”

OceanofPDF.com

BÖLÜM 40

Ellen Hatırlayacağınız üzere , Theo'ya bir gün onu nehir kenarında bisiklet turuna çıkaracağını söylemişti. Theo da bisiklet sürmeyi bildiğini, çocukluğundan beri bisiklet sürdüğünü ve ne zaman hazır olursa olsun onun misafiri olmaktan mutluluk duyacağını söylemişti. Ellen'ın gerçekten sözünü tutacağına ikna olmamıştı, ancak birkaç kez bundan bahsettikten sonra sonunda ona bir gün ve bir saat süre vermişti.

“Yarın saat yedide. Biliyorum erken ama daha geçe kalırsak çok sıcak olur. Jason dükkanında senin için bir bisiklet hazırlamış olacak. Bisikletle nehre kadar yürüyüp sonra da süreceğiz. Oraya varmadan önce kaldırımda birine çarpmanı istemiyorum. Jason'ın bana ne söylediğini biliyor musun? Senin gibi yaşlılar için özel bir bisikleti olduğunu söyledi. Lastikleri biraz kalın, vitesi yok ve selesi de büyük boy. Ona öyle diyorlar. Büyük boy. Çok komik değil mi?”

Kahkahalarla güldü.

Theo daveti kabul etti. Son zamanlardaki yaz günleri tahmin edilebileceği gibi sıcak ve kuruydu, ancak sabahın erken saatleri katlanılabilir, hatta bazen keyifliydi.

Theo'ya verdiği talimatlar az ama netti. "Yanına hiçbir şey getirme. İki elini de gidonda tutabilmeni ve gözlerini yolda tutabilmeni istiyorum. En son ihtiyacım olan şey bir kaza. Sepetimde bizim için biraz su getireceğim."

Theo, yaşlı bacaklarının bisiklet sürmeye yeteceğinden emindi ve özellikle de tuhaf tanıdığıyla birlikte nehrin yeni bölümlerini görme ihtimalini dört gözle bekliyordu.

Ellen'ın davetini kabul ettikten sonra, doğruca RiverRides Bisiklet Dükkanı'na gitti, sahibi Jason'la tanıştı ve ertesi gün bineceği bisikleti inceledi. Jason ona kısa bir bilgilendirme yaptı, bisiklete binip inmesine yardım etti, dükkanın arkasındaki açık alanda deneme sürüşü yapmasına izin verdi ve Theo'ya her şeyin yolunda olacağına dair güvence verdi.

“Ellen bana sizden bahsetti, Bay Theo. Onu birkaç yıldır tanıyorum. Bisikletinin tamire ihtiyacı olduğunda bana getiriyor ve ben de her hafta lastiklerini kontrol edip hava basıyorum. O bisiklet onun için adeta bir çocuk gibi. Daha önce başka biriyle bisiklet sürdüğünü hiç görmedim, bu yüzden sizi davet etmesini bir iltifat olarak kabul etmelisiniz. Çok az insana güvenir.”

"Ona yardım ettiğiniz için çok naziksiniz, Bay Jason. Onun için *yaptıklarınızı* takdir ediyorum."

Ertesi sabah Theo en rahat pantolonunu, en hafif ve en rahat gömleğini, en sevdiği yürüyüş ayakkabılarını ve düz şapkasını (bisiklet turuna başladıklarında ters çevireceği) giydi. Saat altı elli beşte sahil yolunu geçti ve kuzeye doğru bisiklet dükkanına yürüdü. Ellen ve Noble Invention, dükkanın önündeki bankta onu bekliyorlardı. Ellen, içine sokulmamış mavi bir tişört, fıstık yeşili bir pantolon, kırmızı bir bandana, beyzbol şapkası, beyaz çoraplar ve beyaz tenis ayakkabıları giymişti.

Hava zaten nemliydi ama güneş henüz batmamıştı ve sıcaklık oldukça rahattı.

"Günaydın Ellen," dedi Theo. "Dün gece yolculuğumuzu düşünmekten neredeyse hiç uyuyamadım."

"Korkmayın! Endişelenecek bir şey yok."

“Hayır, korkmuyorum. Maceraya çok heyecanlıyım. Sürüş için mükemmel bir sabah seçtiniz.”

“Bisikletiniz içeride,” dedi Ellen. “İşte size bir su şişesi. Jason bana verdi. Üzerinde şirketinin adı yazıyor ve bunun iyi bir reklam olduğunu söylüyor, bu yüzden eğer bir gün insanların yanındaysanız ve bundan su içerseniz, adını görebilecekleri şekilde tuttuğunuzdan emin olun, şöyle.”

Ellen, logoyu ve basılı metni gizlememek için parmaklarını şişenin etrafına dikkatlice yerleştirerek gösterdi. Theo, dinlediğini ve ürün yerleştirmeyi yapabileceğini kanıtlamak için şişeyi doğru şekilde tuttu ve bir yudum aldı.

“Şimdi, günün bir numaralı kuralı. Bol su içmeliyiz. Bunu bana Jason öğretti. Özellikle bugün gibi günlerde. Bol su iç. Bana başka ne öğretti biliyor musun? 'Hareket, eklemler için merhemdir.' Yaşlı insanların hareket etmesi gerekir ki eklemleri sertleşmesin. Bu yüzden

bu sana iyi gelecek. Hareket, eklemlerin için merhemdir. Çok yürümen iyi bir şey.”

Bisikletinin sepetinden bir şey çıkardı ama Theo'nun görüş alanından uzak tuttu. "Şimdi, Bay Theo," dedi sesini alçaltarak, "size bir şey söylemem gerekiyor ve utanmanızı veya üzülmenizi istemiyorum. Sanırım bunu bugün kullanmak iyi bir fikir olabilir. Jason'dan bunu bisikletinize koymasını rica ettim. Sadece dikkatli olmaya çalışıyorum, böylece dava açılmasın."

Ellen, el yapımı ve büyük harflerle (sarı zemin üzerine siyah yazı) yazılmış küçük bir karton levhayı açtı. Levhada "ÖĞRENCİ SÜRÜCÜ" yazıyordu.

Theo kıkırdadı, uzun bir kıkırdama oldu ve kahkahaya dönüştü.

Ellen, bunun Theo'yu neden bu kadar güldürdüğünü anlamıyordu ama gülümsemesine engel olamıyordu.

"Peki, siz öğrencisiniz, değil mi?"

"Ben her zaman bir öğrenciyim, sevgili kızım. Sanırım bu da seni benim profesörüm yapıyor. Profesör Ellen, insan itiş gücü eğitmeni."

Jason, Theo'nun bisikletiyle geldi. Selamlaştılar ve Jason, Ellen'ın tabelasını bisikletin sele direğine astı. Ellen, Jason'ın yaptığı işi inceledi.

“Jason, sence acil durum flaşörleri de takmalı mıyız?” diye sordu. “Şu yanıp sönenlerden?” Anlatmak istediğini göstermek için elini bir çorap kuklası gibi açıp kapattı. “Biliyorsun, böylece insanlar tabelayı fark eder?”

“Bence bu yeterli olur Ellen. Gece olsaydı iyi olurdu ama bu sabah onlara gerek yok diye düşünüyorum.”

Theo ve Ellen bisikletlerini sahile kadar yürüterek götürdüler. Vardıklarında, uzakta sadece tek bir koşucu görünüyordu.

Ellen, Theo'ya ne yapması gerektiği konusunda son talimatları vermeden önce, Theo bisiklete bindi, kahkaha attı, sonra kendini iterek pedallamaya başladı. "Hadi başlayalım!"

Kalkışta biraz dengesizdi, ancak birkaç yavaş ve zorlu pompalama hareketiyle tahrik zinciri dişlilere oturdu, lastikler sabit ve dik hale geldi ve Theo yola koyuldu.

Ellen, adamın ne yaptığını bildiğinden emin olana kadar gergin bir şekilde izledi. Noble Invention'a bindi ve ona yetişene kadar pedallara

bastı. Hedeflerini söyleyene kadar yan yana sürdüler.

"Bir yere varana kadar bisiklet süreceğiz."

Theo'nun önüne geçti ve onunla çarpışma endişesi duymayacak kadar rahat bir mesafede, yaklaşık yirmi beş metre kadar önde kaldı. Gidonuna monte edilmiş küçük bir aynadan onu izleyebiliyordu.

Kısa süre içinde Theo, yüzüne vuran rüzgarla canlanan, rahatlamış bir adam olmuştu. Ellen o an zihnindeki resmi görebilseydi, önünde sepeti olan, kırmızıya boyanmış basit bir çocuk bisikletine binmiş, Pinhão'da yerel fırıncıya ekmek ve peynir almak için hızla pedal çeviren küçük bir çocuk görürdü. Ezilmiş üzüm kokusu burnunda yoğundu; ayakları, bilekleri ve baldırları hafifçe morarmıştı; Portekiz gökyüzünün altında kiremit cepheli dükkanların ve evlerin yanından hızla geçerken dirsekleri bükülmüş kanatlar gibi genişçe açılmıştı. Kavşaklarda, teknelerin yükleme ve boşaltma yaptığı Douro nehrine doğru aşağıya bakıyordu.

Birkaç kez, tanıdığı bazı yüzlere el sallayarak selam veriyor.

Ama Ellen'ın gördüğü tek şey, yüzü güneş ışığı ve gençlikle ışıldayan, çok mutlu bir yaşlı adamdı. Uzayda ileriye, zamanda geriye doğru hareket ediyordu. Ciğerleri dolmuş, kalbi seksen altı yaşını yalanlayan bir canlılıkla atıyordu.

Ellerini gidondan çekip, çocukken yaptığı gibi başının üstüne kaldırma fikrini aklından geçirdi, ancak Ellen onu bu halde yakalarsa alacağı azardan korkarak bundan vazgeçti.

Hafif bir eğimle aşağı doğru hızlanırken, gümüş rengi saçları şapkasının kenarlarından rüzgarda uçuşan flamalar gibi savruldu.

Kahkahalarla güldü. Ellen de güldü.

Bu asil icat, Ellen için son derece kullanışlı olması nedeniyle çok önemliydi. Onu bir yerden bir yere verimli ve güvenli bir şekilde taşıyordu. Bazen huzur bulmak için biniyordu ("hareket ruh için de bir merhemdir"), ama nadiren çocuklar gibi sırf zevk için biniyordu.

Ancak o an, o nadir an, bunu yaptı. Arkasında, tamamen bisikletine dalmış Theo'yu görmek, onu daha sert pedal çevirmeye, öne eğilmeye, başını neredeyse dirsekleriyle aynı hizaya getirmeye ve hızın kendisi için peşinden koşmaya teşvik etti. Nemli, ısınan hava gözlerini yakıyor, saçlarını alnından geriye itiyor ve kulaklarında tıslıyordu.

Theo'nun eski ruhu ve Ellen'ın yorgun ruhu, Ağustos sabahının

vaadine tamamen uyanıktı.

Theo'nun nehrin ve çevresinin tadını çıkarmasına olanak tanıyan rahat bir tempoya yerleştiler. Yaz sonu altınbaşak, aster ve ambrosia bitkilerinin bazı bölümleri çiçek açmaya başlamıştı. Ekşi ağaçlar çoktan kızıl renge bürünmüştü ve diğer sert ağaçlar da ısı stresinin belirtilerini gösteriyordu: kurumuş dallar, yaprak dökülmesi ve mevsimsel yorgunluk.

Nehir kenarındaki yürüyüş yolunun bir bölümünde Theo ve Ellen, dallardan yapılmış kemerlerin altından ve erken dökülen kavak yapraklarıyla altın rengine bürünmüş kaldırımın üzerinden bisikletleriyle geçtiler.

Bir virajda, meşe korusunun gölgesinde otlayan bir dişi geyik ve yavrusunu şaşırtarak kaçırdılar.

Ellen omzunun üzerinden Theo'ya baktı. "Su molası!"

Nehrin yukarı ve aşağı yönünü geniş bir şekilde görebilecekleri alçak bir uçurumun üzerindeki belirlenmiş bir dinlenme alanında durdu. O ve Theo bisikletlerini park ettiler, patikanın nehir tarafındaki bir piknik masasına oturdular ve büyük yudumlarla su içtiler.

“Ellen, aranıza katılmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu harika bir fikirdi!”

"Çok mu hızlı gittim?"

Theo bu düşünceyi hemen kafasından sildi. "Hiç de değil. Yarın bacaklarım ağrıyabilir ama şu an kendimi iyi hissediyorum."

Bacaklarını ve baldırlarını ovuşturdu ve daha fazla su içti. Yakındaki bir çeşmeden şişesini doldurdu ve uçurumun kenarına yürüdü. Çok uzun süre otururwhile bacaklarının sertleşebileceğinden korkuyordu. Ellen ona katıldı. Uzun nehir yatağını incelediler.

“Ellen, buraya sık sık gelir misin?”

“Şimdi o kadar değil. Eskiden öyleydi çünkü buraya ilk geldiğimde burada yaşıyordum. Misyon çok kalabalıktı. Köprünün altındakilerden de kimseyi tanımıyordum, zaten o insanlar da deli olabiliyor. Bu yüzden buraya geldim ve kendi yaptığım küçük bir çadırda tek başıma yaşadım.”

Theo sorular sormak istedi: Ne yedin? Yağmur yağdığında nerede uyudun? Bütün gün ne yaptın? Çok açık sorular. Ama bunun yerine dinledi, Ellen'ın kendini rahat hissettiği şeyleri açıklayacağını sezdi.

“Golden'a gelmemin sebebi, Atina'da tanıştığım başka bir evsiz insanın bana burayı anlatmasıydı. Bana kahve dükkanından ve kitapçıdan bahsetti ve buradaki insanların, hatta Misyon'daki insanların bile çok iyi olduğunu söyledi. Bu yüzden Atina'dan Golden'a kadar otostop çektim ve yürüdüm. Golden ismini de seviyorum. Colorado'da da bir Golden var ama oraya gitmek çok uzak ve kışın çok soğuk oluyor.”

“Buraya geldiğimde beğendim, bu yüzden kaldım. Hiç belli olmaz. William ve ben Charleston'daki insanların iyi olacağını düşünmüştük, ama bakın ne oldu. Saroyan'ı okudunuz mu?”

Theo, Ellen'a William Saroyan'ın seçilmiş bazı eserlerini, özellikle de bisiklet öykülerini okuduğunu söyledi.

Onu tebrik ettikten sonra tuhaf bir soru sordu: "Gecenin nereden geldiğini biliyor musun?"

Theo ders kitabındaki açıklamayı biliyordu, ancak cevap vermek yerine soruyu Ellen'a yöneltti. "Sen söyle bana. Gece nereden geliyor?"

“Bunu Tom ortaya attı. Dünyada beş milyar ağaç olduğunu söylüyor. Kimin saydığını sormayın. Bilmiyorum ama muhtemelen *National Geographic'ten* biri saymıştır. Neyse, Tom diyor ki, her ağacın altında bir gölge var, tıpkı şu ağaçlar gibi.”

Ellen nehrin karşı tarafını işaret etti. "Şu gölgeye bakın. Ve her günün sonunda, gölge beş milyar ağacın altından çıkıp ağaçların üzerine ulaşıyor ve işte bu da geceyi oluşturuyor."

Kadın kıkırdadı. "Biliyorum, bu pek bilimsel değil ama o küçük çocuğun düşünme tarzını seviyorum. Tom."

Ellen, bana Tom'un kim olduğunu hatırlatır mısın?

“Douglas’ın erkek kardeşi. *Karahindiba Şarabı’nda* . Yeşil Kasaba’nın her yerinde bisikletleriyle geziyorlar. Ve Leo Huffman’ın bisikleti icat ettiğini düşünüyorlar, bu yüzden ondan bir de Mutluluk Makinesi icat etmesini istiyorlar.”

Theo başını salladı ve onaylarcasına homurdandı. Ellen ona kaşlarını çattı.

“Ray Bradbury’yi *okudunuz* , değil mi? Okumadıysanız, Tony ile konuşmanız gerekiyor.”

Theo bunu aklında tuttu. *Karahindiba Şarabı'nı* oku.

"Bay Theo, Tony bana kuşları izlemekten hoşlandığınızı söyledi. Bu

doğru mu?"

“ *Doğru* . Çocukluğumdan beri kuşlardan hoşlanıyorum. Hatta bir listesini bile tutuyorum. Golden'da çok güzel türler gördüm. Ya siz?”

“Bir liste tutmuyorum ama onları çok seviyorum. Bazen oldukça acımasız olsalar da. Atticus, sadece şarkı söyledikleri için bir alaycı kuşu öldürmenin günah olduğunu söylediğinde, bunu yavrularını besleyemeyen ve sürekli olarak alaycı kuş kılığındaki Hun'un saldırısına uğrayan mavi kuş anneye söyleyin. Bazen insanlardan daha kötü davranıyorlar.”

Theo, Ellen'ın okuryazarlığı ve gözlem gücünden bir kez daha etkilendi.

Dalgıç bombardımanı.

Kuş uçuşunu daha önce hiç bu şekilde düşünmemişti, ancak bu terimin alaycı kuşların yaptığı şeyi tam olarak tanımladığını kabul etmek zorundaydı. Bunu kendi kuş uçuşu sözlüğüne ekleyecekti: kırlangıçlar dans eder ("el yazısı gibi uçarlar"), çayır kuşları patlar ("gayzer gibi yükselirler") ve sığırcıklar koşar (tıpkı vicdan azabı çekenler gibi, "kimse peşlerinden koşmasa da").

"Bay Theo, turumuza şimdi başlayacağız."

Ellen'ın açıklaması üzerine Theo'nun gözleri faltaşı gibi açıldı. Programda bir turne olduğundan haberi yoktu.

"Bana portre hediye ettiğin için sana güzel bir şey yapmak istedim ama sana hediye alacak param yok, bu yüzden özel bir kuş gözlem gezisi planladım."

Theo, Ellen'a teşekkür etti. Böyle bir gezinin neleri kapsayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Rica ederim. Şimdi beni takip edin. Nehre biraz daha yaklaşmamız gerekiyor. Ben önden gideceğim. Oraya ulaşmak çok zor değil.”

Uçurumun kenarına kadar yürüdüler ve dikkatlice, kısa bir mesafeyi kat ederek kenardan aşağı indiler. Sarmaşıklar ve çalılıklar arasında - smilax, yabani üzüm, böğürtlen, hassas dikenli çalı- bisikletlerini gözden kaybetmeden ilerlediler; hedefleri sadece içlerinden biri biliyordu.

"İşte orada."

Ellen, bel hizasındaki bir lespedeza bitkisinin sapındaki pembe kurdele parçasını işaret etti. Bitki, alçak otlar ve sarmaşıklarla kaplı,

dikey bir kumlu kil yamacının hemen altındaydı. Theo, bu tür yerlerde zehirli yılanların yaşadığını duymuştu ve bir yılanın yakınında olup olmadığını merak ediyordu. Ellen'ın ise hiç endişesi yoktu.

Durdu, diz çöktü, Theo'yu yanına çağırdı, cebinden küçük bir el feneri çıkardı ve nehir kıyısındaki zar zor fark edilen bir çukura doğru tuttu. "Bak."

Theo söylenenleri yaptı, ellerini dizlerinin üzerine koydu; tam o sırada öfkeli bir yalıçapkını yakındaki bir dala kondu ve onları gürültülü bir şekilde azarlamaya başladı.

"Endişelenmeyin, Bay Theo. Bakın, işte orada."

Theo, toprak yamaca kazılmış bir metre uzunluğundaki yuvaya baktı. Pembe derili, yeni tüylü ve uzun, siyahımsı gagalı altı küçük kuş saydı.

“Ellen, daha önce hiç böyle bir yuva görmemiştim. Yetişkin kuşlar gördüm ama hiç yuva görmedim. Bunu nasıl buldun?”

Yetişkin kuş gürültülü protestosuna devam etti.

“Her yıl buralarda yuva yapıyorlar. Nehir kenarında yaşarken onları izler ve yuvalarını bulmaya çalışırdım. Yaklaştıkça anne ve baba daha da telaşlanıyor ve işte o zaman yaklaştığınızı anlıyorsunuz. Bazen tünel o kadar uzun oluyor ki yavruları göremiyorsunuz ama cıvıldamalarını duyabiliyorsunuz.”

“Şey, bunu da listeme eklemem gerekecek. Megaceryle alcyon kuşunun yuvasını daha önce hiç görmemiştim. Bu kuşun eskiden Kanada'nın beş dolarlık banknotunda olduğunu biliyor muydunuz? Artık değil gerçi. Zavallı yaratığın yerine bir astronot konmuş. Çok yazık.”

Bisikletlerine geri döndüler ve bol bol su içtiler. Saat daha dokuzdu ama sıcaklık sürekli yükseliyordu.

“Bay Theo, turda birkaç durak daha var ama hepsi birbirine yakın. Ve hepsi şehre dönüş yolunda. Önce en zor olanını yapmayı planladım. Güneş çarpması geçirmenizi istemiyorum çünkü eğer geçirirseniz kendi başınızasınız demektir. Sizi Asil Buluş'un arkasına sürüklemek zorunda kalırım. Hiç hoş bir görüntü olmaz. İyi misiniz?”

"İyiyim Ellen. Ve az önce bir yalıçapkını yuvası gördüm. Bana ne harika bir hediye verdin."

“Beğenmene sevindim. Bunu özellikle senin için buldum. Çoğu insan

bu tür şeylerle ilgilenmez. En azından bir tane eksantrik arkadaşım olduğu için mutluyum."

Gülerek karşılık verdi. Ne ironi ama!

Bisikletlerine bindiler ve daha önce gittikleri rotayı geri döndüler. Theo bacaklarında hafif bir gerginlik hissetti ama bunu kimseye söylemedi. Ferahlatıcı bir ağrıydı.

Tur devam etti. Bu turda, bir Carolina çalıkuşunun yuvası (bir balmumu mersini çalısının altındaki terk edilmiş bir boya kutusunda), bir mavi ispinozun yuvası (bisiklet yolunun karşı tarafındaki bir böğürtlen sarmaşığı öbeğinde) ve bir kahverengi başlı sıvacı kuşunun yuvası (terk edilmiş bir arsanın köşesindeki içi boş bir çit direğinde) görüldü.

Theo, çok daha öncesinden bu türlerin her birini kuş gözlem listesine kaydetmişti. Yine de, bu narin yuvaları yakından gözlemlemek onu büyülemişti.

Gözlemledikleri son yuva, kızıl kanatlı karatavuklara aitti. Nehir kenarındaki sazlıkların arasına kurulmuştu. Kurumuş yapraklar, çamur ve samandan oluşan bir çukurun içinde üç yavru ve bir tane henüz yumurtadan çıkmamış gri benekli yumurta vardı.

Theo ve Ellen, boyunları uzamış ve ağızları yiyecek beklentisiyle açık olan kırılgan yeni gelenleri hayranlıkla izlemek için yaklaştıklarında, yetişkin erkek öfke nöbeti geçirerek ortaya çıktı.

"Bunu dün buldum," dedi Ellen. "Ve bebeklere isim verdim. Biri Theo, biri Rio – İspanyolcada nehir demek ve senin adınla kafiyeli – ve bu küçük olanın adı da Ibis. 'Kırmızı İbis'i hiç okudun mu? Okuma. Kısa bir öykü ama kalbini 'buh-ra' edecek."

"Ellen, kızıl kanatlı karakuş, benim için çok özel."

Zihni kısa bir an için, çok eski zamanlardaki o geçici ihtişam anına geri döndü; Marne Nehri üzerinde sığırcıkların ve kızıl kanatlı kuşların -elli bin tüylü üçlü kanca gibi- yükselip, dönüp, kendi etrafında dönerek, ruhunu karmaşık danslarının güzelliğiyle delip geçene kadar süren o an.

Bir gün bu anıyı Ellen'la paylaşabilirdi, ama şu anda anne kuş geri dönmüş ve istenmeyen ziyaretçilere karşı yapılan eleştirilere katılmıştı. Theo ve Ellen yavaşça uzaklaştılar, bisikletlerine bindiler ve başlangıç noktalarına geri döndüler.

Bisikletlerinden indiler, su içtiler, Ellen'ın getirdiği şeftaliden paylaştılar ve sokağa çıktılar. Sokağa vardıklarında tekrar bisikletlerine binip Jason'ın dükkanına doğru sürdüler.

Tony, Broadway boyunca bisikletleriyle ilerleyenleri Verbivore'dan gördü. Onlara doğru bir şeyler bağırdı. Theo gururla el salladı ve Penny Loafers alkışladı.

Bisiklet dükkanında Ellen, Jason'a sabahki gezileriyle ilgili coşkulu bir rapor verdi.

"Onu ta uçurumun dibine kadar götürdüm ve tek bir kez bile durmak zorunda kalmadı."

Theo kiralama bedelini ödemeye kalkınca Jason elini sallayarak reddetti. "Sizler harika birer reklamsınız."

Ellen, "Ona şişesini nasıl tutacağını gösterdim ve şimdiden profesyonel oldu," diye belirtti.

Binadan çıktılar ve kaldırımda vedalaşırlarken Ellen bisiklet sepetine uzandı. Sepetten etrafına pembe kurdele sarılmış bir nesne çıkardı.

Çorba kutusu büyüklüğünde ve şeklinde bir tahta parçasıydı. Her iki ucu da düz ve pürüzsüzdü. Bir ucunda, tahtaya iki veya üç düzine kadar küçük delik açılmıştı. Ağacın açık gri kabuğu hala sağlamdı. Theo bunun akçaağaç veya kayın ağacı olduğunu tahmin etti.

Ellen, onu bir kupa gibi iki eliyle tuttu, bir eli altında, diğer eli ise etrafını sararak Theo'ya uzattı. Belli ki Theo'nun onu bir hediye olarak kabul etmesini istiyordu.

“Benim için mi? Teşekkür ederim Ellen. Çok naziksin.”

"Bunun ne olduğunu biliyor musun? Bana teşekkür etmeden önce ne olduğunu bilmek isteyebilirsin."

Theo dikkatlice inceledi. Ellen, yanlış bir tahminde bulunmadan önce konuştu.

“Buna tüy ağacı deniyor. Ben icat ettim. İşte nasıl kullanılacağı.”

Ellen bir kez daha sepetine uzandı ve kurdeleyle bağlanmış başka bir şey çıkardı. Elinde tutarak, “Bunlar bulduğum tüyler. Bunları almak için hiçbir kuşa zarar vermedim. Yerdeydiler ve ben de onları topladım.” dedi.

Kurdeleyi çözdü. Theo tahtayı tutarken, o da tek tek tüyleri küçük deliklere yerleştirmeye başladı. Bunu, bir çiçekçi gelin buketi düzenler gibi özenle yaptı. Sonuç muhteşemdi. Gri, kahverengi, pembe, kırmızı,

mavi, benekli ve beyaz renkler, minyatür bir ormana, altları geniş, üstleri dar, bazıları uzun ve ince, bazıları kısa ve bodur bir kozalaklı ağaç topluluğuna benziyordu.

Ellen işine odaklandığı için aralarında hiçbir kelime alışverişi olmadı. Kompozisyona daha iyi bir denge kazandırmak için tüyleri birkaç kez yeniden düzenledi.

“Şimdi, Bay Theo, deliklerin yarısı hala boş. Ama dikkat etmeye başlarsanız, Gezinti Yolu'nda ve Boughery'de daha fazla tüy bulabilir ve onları diğerlerinin yanına koyabilirsiniz. Nasıl yapacağınızı çözemezseniz, ben sizin için yapabilirim.”

“Ne güzel bir icat, Ellen.” Gerçekten de öyleydi. “Nasıl yaptın?”

“İnanın bana, hiç kolay değildi, çünkü hiçbir aletim yoktu. Önce doğru boyutta bir tahta parçası buldum, sonra da zımparaladım. Uçları pürüzsüz olana kadar kaldırımda ovdum. Sonra da misyondan ödünç aldığım bir buz kıracağıyla delikler açtım. Eğer bir testerem ve matkabım olsaydı, daha iyisini yapabilirdim.”

"Harika bir iş çıkarmışsınız. Çok güzel olmuş, canım."

Theo, daha yakından incelemek için tüyü yukarı kaldırdı ve tek tek inceledi. "Bu ilginç bir şey."

Theo, sapının dar tarafında beş kısa siyah bant bulunan ve ucunda bir inçlik beyazlık olan, koyu mavi renkte, altı inç uzunluğunda bir tüyü işaret etti.

“Bu, Bay Theo, nadir bulunan bir mavi alakarga tüyü. Kuyruk tüyü. Bay Asher’ın yakınındaki Boughery’de buldum. Golden’da *hiç* mavi alakarga görmedim. Bir tane bile. Ve onları ararım. Birisi bana eskiden buralarda çok fazla olduğunu söylemişti. Şimdi değil. Ama bildiğim şu: eğer bir mavi alakarga tüyü varsa, bir yerlerde mutlaka bir mavi alakarga vardır. Bu basit bir mantık. Eğer P ise, o zaman Q.”

“Mavi alakargalar hakkında ne derler bilirsiniz? Mavi alakargaların Cuma günü cehenneme gittiğini söylerler. Nobel ödüllü William Faulkner bile kitaplarından birinde bunu söylemişti. Belki de bütün mavi alakargalar bir Cuma günü orada mahsur kaldılar, sadece bu tüyünü kaybeden hariç. Belki de yaşlı şeytan kaçarken kuyruğunu yakaladı ve bu tüyü kopardı, kuş Boughery'ye vardığında da tüy düştü. Ben de onu Boughery'de buldum. Bay Theo, bu tüy yeryüzündeki son mavi alakargaya ait olabilir. Hiç belli olmaz.”

Theo, Ellen'ın renkli zekasını ve zengin hayal gücünü övdü. Ne gizemli bir kadın!

“Bu çok güzel bir tüy, Ellen. Peki ya bu? Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bunun hangi kuşa ait olduğunu biliyor musun?”

Söz konusu tüy, sanki nane likörü dolu bir havuzda yüzmüş gibi zümrüt yeşiliydi.

Ellen'ın gözleri faltaşı gibi açıldı ve suçluluk duygusuyla kıkırdadı. "Evet, bir, bir... şey... bir şapkalı kuştan geliyor. Sormayın. Biraz renk katmak istedim."

Şapka kuşu mu? Theo daha önce bu türü hiç duymamıştı. Ancak bir an sonra gözleri faltaşı gibi açıldı ve şapka kuşunun muhtemelen Misyon'daki giysi kilerinin şapka *bölümündeki* bir şapka *askısında* yaşadığını fark edince sırıttı.

Ellen egzotik tüylerin peşinde koştuğu sürece Golden'daki şapkalı kuşlar nesli tükenmekte olan bir türdü.

Tüy ağacı.

Theo aklına şu notu düştü: *Ellen bir sanatçı* .

Vedalaştılar ve Theo, elinde hediyesiyle kısa bir yürüyüşle Ponder House'a geri döndü. Üç kat merdiveni çıkarken bacaklarında biraz gerginlik hissetti, ancak en ufak bir iniltiyle çıkışı tamamladı.

O zamana kadar güneş acımasızca yakıcıydı.

Öğleden sonra için mükemmel üçlü bir kombinasyon gibi görünüyordu: yemek, kitap ve şekerleme.

Ve öyle de oldu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 41

Yine o gecelerden biriydi. Açıklanamayan bir uykusuzluk gecesiydi.

Gece yarısını çoktan geçmişti, Eylül sonlarıydı; yaz ve erken sonbahar hakimiyet için yarışıyordu. Serin, sakin, sessiz.

Theo yataktan kalktı, kapıyı açtı ve nehre bakan sahanlığa çıktı. Nehir onu kendine çekiyordu. İçeri geri döndü, giyindi, hafif bir palto giydi ve bir yürüyüşe çıktı.

Arka merdivenlerden inerken tırabzana sıkıca tutundu. Sokaklar karanlık, boş ve sessizdi. Nehre doğru ilerlerken adımlarının yankısını duyabiliyordu. Theo'nun aklına gelen ilk şey "Hayalet kasaba" oldu.

Nehir kıyısına vardığında, ellerini arkasında kavuşturmuş, rahat bir şekilde durdu. Nehrin her iki yakasından gelen hafif ışık, sanki uzak bir yere elmas hazinesi taşınıyormuş gibi, kıvrımın üzerinde parıldıyordu.

Su düşüncesi Theo'nun zihnini doldurdu. Suyun durmaksızın hareketi.

Yüzeyinin altında gizli olan yaşam.

Tüm canlıların onun varlığına olan mutlak bağımlılığı.

Akışının incelikli güzelliği ve şaşırtıcı gücü.

Çevresindeki ve etrafındaki güçlere teslim olması: yerçekimi, sıcaklık, nankörlük.

Onun ölümsüzlüğü.

Bir noktada Theo'nun zihni dinlendi ve tıpkı sürüklenen bir yaprak gibi, akıntının huzuruna kendini bıraktı.

Tekrar güneye doğru yürümeye başladı, başını aşağıya eğmiş, derin düşüncelere dalmıştı. Sessizlik ve yalnızlık hissi o kadar yoğundu ki, gölgelerden ona yaklaşan bir figür görünce Theo neredeyse tökezleyip düşecekti.

Adam yalnızdı, koyu renk giyinmişti, elleri ceketinin ceplerindeydi.

Theo donakaldı. Gece geç saatlerde sokaklarda yalnız yürümemesi konusunda uyarılmıştı. Adam açıkça doğrudan ona doğru geliyordu.

Theo'nun kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu ve sendelediğini hissetti. Yaklaşan figürle göz teması kurmaktan kaçındı.

İki kişi arasında sadece dört adım mesafe varken, yabancı konuştu. Sesin tonunda ürkütücü bir mesafe vardı, sanki bir tünelden içeriye iletiliyormuş gibiydi.

"Bay Theo, siz misiniz?"

O, Kendrick'ti.

Theo yukarı baktı ama cevap verecek nefesi yoktu.

"Bay Theo, bu saatte burada ne işiniz var Allah aşkına?" Ses tonu, bir ebeveynin çocuğunu azarlamasına benziyordu.

Hâlâ cevap yoktu. Sonra, kekeleyerek ve cılız bir kahkahayla Theo nihayet konuştu. "Özür dilerim, Kendrick. Sanırım beni korkuttun. Aman, aman." Derin bir nefes aldı. "Lütfen biraz kendime gelmeme izin ver... Korktum."

"Sizi korkutmak istemedim Bay Theo, ama burada ne yapıyorsunuz? Bu saatte tek başınıza dolaşmanız çok geç."

Birkaç adım atarak Kendrick'in az önce oturduğu ve uzun gününün olaylarını düşündüğü yakındaki banka doğru gittiler.

"Uyuyamadığım zamanlarda bazen buradan geçerim," dedi Theo, hâlâ şokta. "Daha önce burada hiç kimse olmamıştı."

" *Bazen* burada aşağıda insanlar oluyor ve onlarla tek başınıza karşılaşmak her zaman en iyi seçenek olmayabiliyor. Köprünün altında yaşayan bazı insanlar karanlıkta delirmiş olabiliyor."

Theo, kendine gelirken nefes alışverişi yavaş ve zorluydu. "Sanırım öyle." diye duyulur bir şekilde nefes verdi. "Ama Kendrick, burada ne yapıyorsun?"

“Moladayım. Şuradaki binayı temizliyordum,” diye üniversite ofislerini işaret etti, “ve buraya biraz düşünmek için geldim. Buraya pek sık gelmem ama bu gece yalnız kalmak istedim.”

Theo, Kendrick'in sesinde bir ağırlık hissetti. "Peki Lamisha bugün nasıl?"

“O iyi. Ama bugün zor bir gün geçirdik. Buraya gelme sebebim de bunu düşünmekti.”

Theo ona doğru baktı, sanki "Daha fazlasını anlat" der gibiydi ve Kendrick de bunu yapmaya istekli görünüyordu.

“Bugün mahkemeye gitmek zorunda kaldık, kaza yüzünden,

Lamisha'nın yaralandığı kaza yüzünden. Devlet, kazaya sebep olan küçük adam hakkında suçlamalarda bulundu ve avukatlar, Lamisha mağdur olduğu için bizim de orada olmamızı istediler. Onu hapse atmak istiyorlar. Lamisha mahkeme salonuna gitmekten çok korktu, ben de öyle. O adamın bir canavar gibi olacağını düşündü. Ben de öyle. Onu daha önce hiç görmemiştik. Savcı – adı Bay Derrick Prince ya da buna benzer bir şey – hakime bu olay hakkında ne hissettiğimizi ve hayatlarımızı nasıl alt üst ettiğini anlatmamızı istedi. Lamisha henüz konuşamayacak kadar küçük, ama avukat hakimin onun şimdi nasıl yürüdüğünü görmesini istedi."

Theo başını salladı. "O sevgili çocuk."

"Bay Theo, o küçük adamı mahkeme salonuna getirdiklerinde, neredeyse bir çocuk kadar bile değildi. Benden daha yaşlı bir adamdı ama yine de çok ufak tefekti. Bunca zamandır hapisteydi ve ölümüne korktuğunu anlayabiliyordum. Elleri kelepçeliydi ve Guatemalalı olduğu için İngilizce konuşamıyordu, bu yüzden onun adına konuşabilecek ve söylediklerimizi ona aktarabilecek bir kadın oradaydı. Çok korkmuş olduğu belliydi."

Kendrick başını salladı ve kaldırıma baktı.

"Kadın Lamisha'yı işaret edip ona, incittiği küçük kızın o olduğunu söylediğinde, biliyor musunuz ne yaptı? Ağlamaya başladı, hem de çok şiddetli bir şekilde ağladı, ellerini birleştirip sanki bize dua ediyormuş gibi havaya kaldırdı ve bana ve Lamisha'ya çok yumuşak bir sesle bir şeyler söylemeye çalıştı, ama ne dediğini bilmiyorum çünkü avukat hakimle konuşuyordu, ama sanırım bana özür dilediğini söylüyordu. Bay Theo, canavar gibi görünmüyordu. Sadece üzgün, küçük bir adamdı ve ölümüne korkmuştu."

Theo başını salladı. "O tatlı çocuk."

"Sonra hakim ve avukat biraz hukuki konuşma yaptılar ve küçük adama bazı şeyler söylediler. Ben anlamadım, adamın da avukatı yoktu, bu yüzden hanımefendi anlatmaya çalışsa da anladığını sanmıyorum. Ama sonra ona ne olduğunu sordular ve o da anlattı."

"Fincher County'de on dört yıldır yaşadığını söyledi. Duvar ustasıymış. Yasal değil ama bunca zamandır burada çalışıyormuş ve hiç başı derde girmemiş. Bir şekilde bir şeyden yakalanmış ve Guatemala'ya geri gönderilmiş. Ama orada kalmamış. Ta buraya

kadar geri gelmiş.”

Avukat ona, 'Bunun kanuna aykırı olduğunu biliyorsun, değil mi?' dedi. Küçük adam da, 'Evet efendim,' dedi ama geri dönmesi *gerektiğini* söyledi. Avukat da, 'Neden geri dönmek *zorundaydın* ?' diye, biraz da ukala bir tavırla, 'Hayır, geri dönmek *zorunda* değildin. Ait olduğun yerde kalabilirdin,' dedi. Küçük adam da, 'Küçük kızım yüzünden,' dedi.

“Bay Theo'nun Lamisha gibi sekiz yaşında küçük bir kızı var ve Fincher İlçesinde yaşıyor. Orada doğdu ve babası geri dönene kadar annesiyle birlikte orada kalıyordu.

“Bay Theo, küçük kızında bir sorun var, gerçekten hasta ve çalışıp kızına bakabilmek için geri dönmesi gerektiğini söyledi. Guatemala'da iyi kanser doktoru olmadığını söyledi. Sonra da şunu söyledi Bay Theo; 'Küçük kızımı çok seviyorum ve geri dönmek zorundaydım' dedi...”

“Üç ay sürdü ve Teksas'ta sınırı geçtiğinde, ailesinin yanına eve gidebilmek için birinden araba ödünç aldı. Tekrar yakalanmamak için gece araba sürdü. Houston, New Orleans, Mobile ve Montgomery'den geçti ve Golden'dan geçerken, neredeyse Fincher County'ye geri dönmüştü ki yorgun düştü ve uyuyakaldı ya da uykulu hale geldi. İşte o zaman Lamisha'ya çarptı.”

“Onu hastaneye götürmek zorunda kaldılar, ama iyileşir iyileşmez de hapishaneye götürdüler. O zamandan beri de orada, buradan sadece birkaç kilometre uzaklıkta. Bay Theo, küçük kızını hâlâ göremedi. Bir yıldan fazla oldu ve hâlâ onu görmedi.”

Theo ve Kendrick, söylenenlerin etkisini sindirene kadar sessizce oturdular.

“Yani hakim ve savcı onunla ne yapacaklarına karar vermek zorundalar. Ve bana ne düşündüğümü sordular. Dostum, bu benim işim değil! Ama Lamisha'nın annesi kazada öldüğü için onu on yıl kadar ağır bir suçtan hapse atmaktan bahsediyorlar. Ehliyeti, sigortası ve yasal evrakları yoktu. Yani onunla ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyorlar.”

"Neyse, yarın savcıyla konuşmaya gitmem gerekiyor, Bay Derrick, ve ona ne düşündüğümü söyleyeceğim. İyi bir adama benziyor ve Lamisha'ya olanlar için gerçekten üzgün. Biliyorum, o küçük adamın Georgia'da olmaması gerekiyordu falan filan, ama yemin ederim,

orada oturup ona bakarken, ellerini birleştirip dua eder gibi bir şeyler söylediğinde, gördüğüm tek şey, kız *bebeğini* seven bir küçük adamın, kız bebeğini seven başka bir küçük adama bakmasıydı."

“Hakimin ve savcının yapacaklarını biliyorum, ama ben sadece yarın doğru şeyi söylemek istiyorum, işte bu yüzden burada oturup bunu düşünüyordum ki siz yanıma geldiniz. Belki de Tanrı sizi buraya bu durumu anlamama yardımcı olmak için gönderdi, Bay Theo. Onlara ne söylemeliyim sizce?”

Theo cevap vermeden önce düşündü.

"Ona doğru olduğunu düşündüğün şeyi söyle, Kendrick. Elinden geldiğince nazik ol."

"Öyle yap."

Kendrick dizlerinin arasına sıkıştırdığı ellerine baktı ve başını salladı. "Hım, hım, hım. Lamisha da o küçük adam için çok endişeli. Ve küçük kızı için de." Uzun bir iç çekti. "Hadi ama, Bay Theo, işime geri dönmem gerek. Sizi yukarıya kadar götüreyim. Biliyorum burası düşünmek ve benzeri şeyler için güzel ve sessiz bir yer, ama burada tekrar yalnız kalmanıza gerek yok."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 42

Ertesi sabah işten çıktığında Kendrick, iki blok ötedeki bölge savcılığına yürüdü ve devlet avukatı Derrick Prentiss'in gelmesini bekledi.

Kendrick bütün gece, ikisi sonunda buluştuğunda ne söyleyebileceğini düşünmüştü.

Aklına sürekli iki yüz geliyordu: biri, kazadan sonraki ilk haftalarda kızının acı çeken genç yüzü; diğeri ise, ufak tefek adam Bay Mateo Mendez'in yorgun ve korkmuş yüzü.

Hangi cezanın verileceğine karar vermek Kendrick'in yetkisinde değildi. Bir mağdur olarak, sadece bir görüş belirtebilir ve suçun hayatı üzerindeki etkisini anlatabilirdi. Georgia Eyaleti ise mağdur taraftı.

Hakaret konusunda oldukça bilgili olan Büyükanne Whitaker, ona ne yapması gerektiğini sorduğunda çok özlü bir şekilde cevap vermişti.

"Bebeğim, adalet ve merhamet var. Ne yapacağından emin değilsen ve birini veya diğerini seçmek zorundaysan, her zaman merhamet yolunu seç derim. Bir hata yaparsan, merhamet için yap. Kötü merhamet, kötü adalet kadar acı vermez ve her zaman şunu unutma, Tanrı'nın gözü her şeyi görür."

Derrick ofisine vardığında, Kendrick resepsiyon alanında dik oturur halde uyuyakalmıştı.

"Çok erkenden geldiniz, Bay Whitaker. Size bir fincan kahve getirebilir miyim?" Kendrick son zamanlarda sürekli "baylar" diye hitap ediliyordu.

"Hayır efendim. İşten yeni çıktım. Okulda gece vardiyasında çalışıyorum. Eve doğru gidiyorum."

"O halde sizi burada tutmayayım."

Koridordan geçerek avukatın ofisine girdiler.

“Bay Whitaker, tüm bunları yaşamak zorunda kaldığınız için gerçekten çok üzgünüm. Sizin için zor bir yıl olduğunu biliyorum. Kızınız çok özel bir kız çocuğu gibi görünüyor. Bu kadar kötü bir

şekilde yaralanmasına çok üzüldüm. Ve elbette, annesiyle ilgili olay da çok trajik."

"Bence Lamisha iyi durumda. O bir savaşçı ve iyi bir doktorumuz var."

Derrick bir not defteri ve dosya klasörüne uzandı. "Bay Whitaker, Bay Mendez'in cezalandırılması için çeşitli seçenekleri değerlendiriyoruz. Bazı eyalet yasaları ve yasadışı olduğu için bazı federal yasalar da söz konusu. Federal kısım üzerinde pek bir kontrolümüz yok. Ancak araba kazasıyla ilgili söyleyeceklerinizi çok merak ediyoruz. Araçla adam öldürme, eyalet düzeyinde bir suçtur. Ciddi bir suçlama."

Kendrick, Derrick'in sanık için olası cezaları açıklamasını dikkatle dinledi. Sıra kendisine geldiğinde, sakin ve kendinden emin bir tonda konuştu. Bu konuşmayı, iş vardiyası sırasında yerleri süpürürken birkaç kez prova etmişti.

"Bay Derrick, bu konu hakkında çok düşündüm, gerçekten çok düşündüm. Olay olduğu günden beri düşünüyorum. İlk başta, yaptığı şey için onu çok ağır cezalandırmanızı istedim. Dün sabah bile mahkemede onu görene kadar öyle düşünüyordum. Bay Derrick, o küçük adamın kötü bir niyeti olduğunu sanmıyorum. Sadece korkunç, berbat bir kazaydı ve zaten çok ağır bir bedel ödedi, sizce de öyle değil mi? Scooby bile -küçük kızıma böyle sesleniyorum- Bay Mendez'in kızını görememesine çok üzülüyor.

"Biliyorum, muhtemelen ona bir şey yapacaksınız ama Bay Derrick, bence zaten yeterince şey yaşadı. Küçük kızım da aynı şeyi söylüyor. Yani, ben böyle düşünüyorum. Bunu hakime ve o hanımefendiye söyleyebilirsiniz. Ben böyle düşünüyorum."

Derrick elinde tuttuğu not defterine birkaç kelime yazdı, bazı ek sorular sordu ve karmaşık göçmenlik yasasını kendi anladığı kadarıyla açıklamaya çalıştı. Kendrick de birkaç soru sordu ve ceza hakkındaki düşüncelerini tekrarladı.

"Bu çok cömert bir davranışınız, Bay Whitaker," dedi Derrick, "özellikle de davalının size bunca masraf çıkardığı düşünüldüğünde. Ben bunu asla böyle düşünemezdim."

Kendrick başını kaldırdı ve doğrudan Derrick'in gözlerinin içine baktı. "Kızın var mı?"

Bu soru Derrick'i hazırlıksız yakaladı. Kekeleyerek cevap verdi: "Hayır, karımla henüz çocuğumuz yok..."

“Çocuk sahibi olunca anlayacaksınız. O küçük adam olsaydınız, onun yaptığını yapar mıydınız? Kızınıza yardım etmek için ona geri dönmeye çalışır mıydınız? Ben yapardım. Camların üzerinden bile sürünürdüm. Sanırım siz de yapardınız. Yani, ben sadece başkalarına, bana yapılmasını istediğim gibi davranmaya çalışıyorum.”

Kendrick, büyükannesinden sık sık duyduğu o kadim sözü, "başkalarına, size nasıl davranılmasını istiyorsanız öyle davranın" şeklindeydi. Bunu her zaman gerektiği gibi uygulamamıştı, ancak son aylarda yaşadığı bir şey, bu sözün bilgeliğini ruhunda yeniden canlandırdı.

Derrick, "Hakimin bu konuda ne düşüneceğini bilmiyorum ama tavsiyemizi verdiğimizde ona ileteceğim. Cezanın açıklanacağı tarihi belirlediğimizde de sizinle iletişime geçeceğim." dedi.

Avukat Derrick, size bir şey daha sorabilir miyim?

"Elbette."

"Kaba olmak istemem ama beni hatırlamıyorsunuz, değil mi?"

Derrick masanın karşısındaki genç adama dikkatlice baktı. Kaşlarını çattı, sonra başını salladı. "Hayır efendim, Bay Whitaker, tanımıyorum. Sizi nereden tanıyacağım ki?"

“Yaklaşık on sekiz ay önce mahkeme binasındaydım. Sanırım beni hatırlamıyorsunuz çünkü bana hiç bakmadınız. Bir kere bile bakmadınız. Beni on sekiz ay önce yapmadığım bir şey yüzünden hapse attınız. Küçük kızım yedi yaşındaydı. Neredeyse bir yıl hapiste kaldım. Kızım neredeyse ölürken ben hapisteydim.”

Derrick deri koltuğunda rahatsızca kıpırdandı. "Bay Whitaker, üzgünüm ama o konuyla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Çok fazla davayla ilgileniyorum. Bazen çok fazla ve çok hızlı bir şekilde. Kabul ediyorum, herkesi inceleyecek vaktim olmuyor. Sizin davanız neyle ilgiliydi?"

“Ah, aslında pek bir fark yaratmaz. Benim asıl suçum kendi avukatımı tutacak kadar param olmamasıydı. Mahkemenin atadığı avukatın da kimsenin yüzüne bakacak vakti yok. Ona hiçbir yanlış yapmadığımı ve bunu kanıtlayabileceğimi söyledim. Ama o, akıllıysam bir suçumu kabul edip biraz hapis yatmamı söyledi. Ben de öyle

yaptım. Hiçbir yanlış yapmamış olmama rağmen suçumu kabul ettim. İnsanların bunu her zaman, hatta suçlu olduklarında bile söylediğini duyarsınız, ama bazen bu doğru. Saygısızlık etmek istemem Bay Derrick, ve çok kötü insanlarla uğraştığınızı biliyorum, ama bazen bazı yüzlere bakmanız size iyi gelebilir. O yüzlerde gerçek insanlar var."

Derrick sessizce oturdu.

"Bay Derrick. Dün beni değiştiren şeyi anlatayım. O küçük adamla ilgili. Düne kadar aklımda sadece bir fikir vardı. Küçük kızıma zarar veren 'şey'di. Ve o 'şeye' yaptıklarınızın da bir önemi yoktu. Ama beni değiştiren şey yüzüne bakmam oldu. Baktınız mı? Yani gerçekten baktınız mı? Göz ucuyla bakmak değil. Hızlıca göz atmak değil. Yani gerçekten *bakın* ?"

Genç savcı cevap vermedi. Çapraz sorguya çekilmenin nasıl bir şey olduğunu anlamaya başlıyordu.

"Pekala, Bay Derrick, baktım. Çok iyi. Çok dikkatlice. Ona baktım. Gözlerinde yaş vardı. Ve acı ve korku gördüm ve bu beni değiştirdi. Yarın mahkemeden ayrıldığında, umarım birinin ona baktığını ve bir şey, bir fikir veya bir etiket değil, ruhu olan bir adam gördüğünü bilecektir. Ve bir çocuğu olan bir adam. Ona ağır bir ceza verseniz bile, umarım birinin yüzüne baktığını bilecektir. Tanrı'nın gözü onu görüyor. Sizi ve beni de görüyor."

Kendrick, sınırlarını aşmış olabileceği endişesiyle ellerine baktı.

"Bay Derrick, birkaç ay önce bu yaşlı adamla tanıştım. Adı Bay..."

Theo. Portekizli. Ve bana bir ressamın yaptığı bir portremi verdi. Ve Bay Theo'dan bir şey öğrendim. Tanrı bize birbirimizi daha iyi görebilmemiz için yüzler verdi. Eskiden insanların yüzlerine pek bakmazdım. Ama öğreniyorum. Tıpkı şu anda size baktığım gibi. Bay Derrick, on sekiz ay önce sizden nefret ediyordum. Ama bir kere bile yüzünüze bakmadım. Ama şimdi bakıyorum. Bay Derrick, iyi bir insan olduğunuza inanıyorum. İçinizde çok fazla iyilik olduğuna inanıyorum."

İki adam sessizce oturdu. Kendrick bir kez daha sessizliği bozdu. "Sanırım söylemek istediklerim bu kadar. Kızımın yanına eve gitmem gerekiyor. Benden başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Derrick tereddüt etti. "Hayır efendim, sanırım bu kadar yeterli. Ama Bay Whitaker, size bakmadığım için özür dilerim. Bunu düşüneceğim."

Kendrick kalkıp gitmek üzereydi. Derrick de kalktı ve masasının arkasından çıktı. İki adam tokalaştı. Kendrick, Derrick'in gözlerine baktı. Derrick de ona kararlı bir şekilde bakıyordu.

Yolları ayrıldı. *Bay* Derrick ve *Bay* Whitaker.

Kendrick 37 numaralı otobüse binip eve gitti ve hemen uykuya daldı. Uzun bir gece olmuştu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 43

Ekim ayı geldi ve beraberinde hoş bir sıcaklık düşüşü de getirdi. Sürekli serin günler henüz gelmemişti ama Theo düzenli olarak kazak giymeye başlamıştı.

Günler kısaldı. Azalan gün ışığı saatleri, sonbahar renklerinin gelişiyle fazlasıyla telafi edildi. Sahil şeridindeki meşeler ve şehrin dört bir yanındaki ağaçlar, tam olarak Yeni İngiltere'deki gibi olmasa da, özellikle sabah ve akşam saatlerinde Oxbow boyunca çarpıcı bir ağaç gösterisi sundu.

Kasım başlarında, özellikle Amerikan kültüründe yaz saati uygulamasına geçildikten sonra, şehir merkezinde çalışan çoğu insan için iş çıkış saati ve gün batımı neredeyse eş zamanlı hale gelmişti.

Günlerin kısalması, akşam yapılan bağışların giderek daha az pratik hale gelmesi anlamına geliyordu. Ayrıca, Goldenitlerin soğuk havaya ve neme karşı tolerans seviyelerinin son derece düşük olduğu görülüyordu.

Böylece Theo, havalar ısınana kadar bağışları azaltmaya karar verdi. Açelyalar çiçek açtığında bağışlara yeniden başlayacaktı.

O zamana kadar kırk üç kişiye portre vermişti. Bu, ona tatmin edici bir düşünceydi.

Eğer dünyanın mutluluğunun bir defteri bir yerlerde tutuluyorsa, Fedder'deki tüm o toplantılardan önemli miktarda para kaydedildiğinden emindi.

Kırk üç el yazısı mektup.

En az kırk üç saatlik konuşma.

Kırk üç tanıdık ve birkaç da süregelen dostluk.

Anılarını anlatırken kendini övme belirtisi yoktu; bunun yerine, sürecin bir parçası olmasına izin verildiği için duyduğu minnettarlık vardı.

Asher Glissen'in sanat eserlerinin sergilendiği kırk üç ev hayal etti.

Zihninde hızlıca bir envanter yaptı ve garson Leah'ı (kocası yurt dışında ordudaydı ve on yaşındaki kızı futbol oynuyordu), şerif

yardımcısı Taquon'u (ödül törenine üniformasıyla gelmişti), eski usul berber Hardy'yi (talk pudrası kokuyordu ve portreyi dükkanına asmanın boşuna olup olmayacağını merak ediyordu) ve avukat Miller P.'yi (Theo'ya onu daha önce bir yerde gördüğünden emin olduğunu iki kez söylemişti) hatırladı.

Ve elbette, Cleave Torber (ki onun kutsallığına yapılan saygısızlık yaşlı adamı hâlâ ürpertiyordu).

Şehir dışında olması gereken bir alıcı, yerine bir başkasını gönderdi. Diğer bir alıcı olan Lindsey ise dört çocuğuyla birlikte geldi.

"Sadece birkaç dakikası olan" biri hiç oturmadı. Sonra ayağa kalkıp bir buçuk saat konuştu.

Şimdiye kadar sadece üç kişi gelmemişti.

Theo, portreleri sakladı; belki bir gün sahipleriyle tekrar iletişime geçer diye düşündü.

Ya da onlara posta gönderin.

Gönderen adresi yok.

Theo, Golden'da ilk kez karşılaştığı bitkilerin, ağaçların ve kuşların isimlerini listelediği aynı küçük defterde, tüm bağışların kaydını ve her alıcı hakkında notlar tutmuştu.

Neredeyse her toplantıda, Theo'nun basit sorusuna ("Kendinizden biraz bahseder misiniz?") karşılık olarak, dinleyiciler ardı ardına hikayeler anlattılar. Renkli ve sıradan, trajik ve coşkulu, akıcı ve dağınık; her türden hikaye vardı.

Kırk üç alıcının hepsine azizliğe layık oldukları söylenmişti. Hepsine, Theo'nun çerçevedeki yüzlerini incelerken "gördüklerinin" bir açıklaması verilmişti. Neredeyse hepsi, cömertliğinden dolayı minnettardı veya öyle görünüyordu ve aynı şekilde birilerinin *hikayelerini* dinlemek istemesinden de minnettardı. Birçoğu, belki de çoğu, açıklamasından sonra bile, ona karşı gösterdiği iyiliğe şaşırmıştı.

Geriye dönüp bakıldığında, Theo'ya bu kadar çok insanın Fedder'e gelmesi mucizevi görünmüştü.

Mevsim ve hava şartları olmasaydı, seve seve devam ederdi. Ama şimdi, en azından bir süreliğine, dinlenme zamanı gelmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 44

Golden County Hükümet Merkezi
Yüksek Mahkemenin Kasım dönemi

bina Çok sayıda yerel yönetim dairesine ev sahipliği yapan , o sabah hareketlilikle doluydu. Dokuzuncu kattan on üçüncü kata kadar olan adli katlarda, başarısız evliliklerin kırık parçaları; kötü seçimlerin kirli sonuçları; gerçek ya da kurgusal yaralanmalar için maddi tazminat arayışı; ve yoksulluk ve cehaletin inkar edilemez sonuçları, çeşitli mahkeme salonlarını insan seline dönüştürmüştü.

Theo, Yargıç Kenneth McLender'ın duruşma salonuna çıkan asansöre bindiğinde asansör zaten kalabalıktı. Asansör her katta duruyordu.

Theo dokuz numaralı duraktan indi ve mahkeme salonuna girdi. Ön sıralardan birinde Kendrick'i gördü ve yanına oturdu. Suç mağdurları, aile üyeleri, sanıklar ve avukatlar, günün duruşmasının başlamasını çeşitli derecelerde gergin bir şekilde beklerken, havada yoğun bir enerji vardı.

Hakim McLender tam saat dokuzda mahkeme salonuna girdi ve genel duyuruların ardından dava dosyasındaki davaları işlemeye başladı. O günkü tüm davalar cezai suçlarla ilgiliydi. Duruşma günüydü, yani herhangi bir yargılama yapılmayacaktı. Mahkeme sadece ön duruşma talepleri hakkında karar vermek, kefalet belirlemek, suç itiraflarını kabul etmek ve denetimli serbestlik ihlallerini ele almak için toplanmıştı.

Hakimin kararlarını verirken ve emirleri imzalarken sergilediği tavırlar arasında koyu renk takım elbiseler ve evrak çantaları, anlaşılmaz jargon, yoğun duygular, hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı yer alıyordu.

Theo, sıradan bir adamın, cübbe giymiş birinin sözlerinin hayatları ne kadar kolay şekillendirip değiştirdiğine hem hayran kalmış hem de

hafifçe dehşete düşmüştü.

Sonunda, iki saat sonra, katip "Devlet v. Mateo Mendez" davasını çağırdı.

Guatemalalı ufak tefek adam Bay Mendez, silahlı bir memurun gözetimi altında mahkeme salonuna getirildi. Elleri ve ayakları kelepçeliydi ve Altın Hapishanesi sakinleri için standart kıyafet olan turuncu-beyaz çizgili bir tulum giyiyordu. Sakalı tıraşlıydı ve saçları taranmıştı.

Bir görevli tarafından jüri kürsüsünden sanık masasına götürülürken, kusursuz giyimli bir avukat öne çıktı. İyi bir avukat. Başarılı sonuçlarıyla tanınan azimli bir avukat. Pahalı bir avukat. Bay Mendez, adamın bir hafta önce kendisiyle görüşmek için neden hapishaneye geldiğini henüz bilmiyordu. Onu kimin tuttuğunu da bilmiyordu. Sadece minnettar olabilirdi.

Küçük adam hâlâ mahkeme önünde gergin ve korkmuş görünüyordu. Ama artık yalnız değildi. Bir avukatın koruması altındaydı.

Teşekkür ederim, Peder .

Derrick Prentiss savcı masasında oturuyordu. O sabah devlet adına tüm davaları o yürütmüştü.

Yargıç McLender avukatlara hitaben, "Araçla adam öldürme suçlaması konusunda bir anlaşmaya vardığınızı anlıyorum, değil mi?" dedi.

Derrick başını salladı. "Evet, Sayın Yargıç."

Varılan anlaşmanın şartlarını, yani uzlaşmayı açıkladı. Döndü ve kasıtlı olarak birkaç saniye boyunca sanığın yüzüne baktı.

Bay Mendez'in ağır suç olan araçla adam öldürme suçundan suçunu kabul edeceği konusunda anlaşmaya varılmıştı. Avukatı, suçun hafifletilerek kabahat suçu haline getirilmesi için büyük çaba sarf etmişti. Ancak "yasadışı göçmen Amerikalı bir anneyi öldürdü ve küçük bir kızı sakat bıraktı" sözleri, böyle bir düzenlemeyi mümkün kılacak kadar siyasi bir hassasiyete sahipti. Sonuçta, hakim ve savcının her dört yılda bir seçime girmesi gerekiyordu.

Bay Mendez suçunu kabul edecek ve daha önce çektiği hapis süresine eşit bir hapis cezasına çarptırılacaktı.

Hakim McLender, bazı formalitelerin ardından, savunmayı kabul

etti, bir karar imzaladı ve on dakikalık bir ara verdi.

Derrick, Kendrick ve Theo'yu buldu ve olanları anlattı.

"Yani, şunu açıkça belirtmek istiyorum," dedi Kendrick. "Demek istediğiniz şu ki, cezasını çekti mi? Onu bugün serbest bırakacaklar mı?"

"Doğru. Cezasını çekti."

Bay Mendez aynı öğleden sonra Altın Hapishane'den tahliye edilecekti. Ancak küçük adam için gelecek belirsizliğini koruyacaktı. Avukatı, Georgia'da kalıp kızına bakmasına izin verecek bir "zorluk vizesi" için başvurmuş ve bunu almaya çalışıyordu. Avukat, vizenin verileceğinden pek emin değildi.

Bay Mendez artık göçmenlik hukukunun karmaşık girdabında kaybolmuştu. Ancak bazı şeyler *kesindi* .

Hapisten serbest bırakılacaktı.

Avukatının satın alıp mahkeme görevlilerine teslim ettiği yeni haki pantolonu ve beyaz gömleği giymesine izin verilecekti.

Birkaç saat içinde karısını ve kızını görecekti. Önceki gece nehir kenarındaki güzel bir otelde kalmışlardı. Odanın ücreti Bayan Gidley tarafından ödenmişti. Kendi inisiyatifiyle ve büyük bir çaba sarf ederek, Bay Mendez'in karısını ve kızını Fincher County'de bulmuş ve onlara duruşma hakkında bilgi vermişti.

Lamisha o gece, Bay Mendez'in kızı Maria'ya yazdığı mektubun teslim edildiğini ve küçük adam ile ailesinin bir arada olacağını bilerek uyuyacaktı.

Savunma masasından uzaklaşırken, Bay Mendez'in gözleri büyük mahkeme salonunu taradı ve sonunda Kendrick'i buldu. Göz göze geldiler. Küçük adam kısa bir süre durdu, başını eğdi ve zincirlerinden kurtulmuş ellerini dua eder gibi kaldırdı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 45

On birinci ay. On birinci gün. On birinci saat. Ateşkes. Birinci Dünya Savaşı'nın sessizliğe büründüğü saat.

Aynı tarih ve saat, yirmi dokuz yıl sonra, kitapçı Tony'nin doğduğu tarih ve saatti.

Theo, bir şekilde bu gerçeği öğrenmiş gibi, girişken arkadaşına el yazısıyla bir davetiye yazdı ve bizzat teslim etti. Davetiyede şunlar yazıyordu:

Gelecek hafta, doğum gününüzde, saat 18:00'de, iyi bir insanın hayatını kutlamak için Ponder House'un üçüncü katında bana katılmanızı rica ederim.

Tony, kutlanan hayatın iyiliğinden şüphe duysa da, teklifi hemen kabul etti.

Anlaşılan günde, Verbivore'u erken kapattı, dükkanın arka odasında kıyafetlerini değiştirdi ve Theo'nun dükkanına kısa bir yürüyüş yaptı. Hava kararmış ve soğuktu.

Tony üç kat merdiveni çıktı, sahanlığın yüksek noktasından nehre kısaca baktı, kapıyı çaldı ve ardından Theo'nun evinin sıcak sığınağına adım attı. Dairenin içine daha önce girmiş olan birkaç kişi gibi, Tony de sadece yerden gördüğü bu mekanın içini gezmek için can atıyordu. İlk bakışta, mekanın cazibesi ve Verbivore'un dağınıklığıyla sunduğu keskin zıtlık onu büyüledi.

"Theo, Sicilya'nın sana oldukça iyi bir konut yardımı sağladığı anlaşılıyor. Bu muhteşem, dostum. Eğer bir gün biraz daha yenilemek için bir iç mimara ihtiyacın olursa, ben hizmetindeyim. Gerçekten çok güzel."

Şakaları, mekana olan hayranlığını gizlemiyordu. Theo, Tony'nin paltosunu aldı.

Genç bir kadın mutfaktan çıkıp koridora adım attı.

Omuz hizasında, simsiyah saçları, özenle ama rahat bir şekilde

kulaklarının arkasına toplanmıştı. Birkaç tutam altın tokasından kurtulup şakaklarına zarifçe dökülüyordu. İnce, biçimli vücudunu beyaz, ütülü bir bluz ve siyah ipek pantolon örtüyordu. Yüzünün ve boynunun lekesiz, zeytin rengi teni, dolgun dudakları, düşes burnu ve lamba ışığında parıldayan koyu kehribar gözleri, Tony için bir şölen öncesi şölen gibiydi. Ona bakışlarında temkinliydi, ama güzelliğinin hiçbir detayını kaçırmıyordu.

Şaşırmış gibi yapmamaya çalıştı ve neredeyse Theo'ya Mafyaya mensup olmanın ayrıcalıklarından bahsedecekti. Bunun yerine, genç kadının elini nazikçe sıktı, Theo'nun yapacağı gibi hafifçe eğildi, kaşlarını kaldırdı ve sessiz kaldı. Torunu olabilecek kadar genç olması, onun mutfağa dönüşünü izlerken duyduğu zevki hiçbir şekilde azaltmadı.

Theo ve Tony koridordan ön odaya doğru yürüdüler; orada onları zarif bir şekilde hazırlanmış bir masa bekliyordu. Yolda Tony, Theo'ya hafifçe dokundu, aptalca gülümsedi, omzunun üzerinden mutfağa doğru başını salladı, sonra göz kırptı ve başparmağını yukarı kaldırdı; bu, jestlerle "sen yaşlı şeytan!" anlamına geliyordu.

Theo istemsizce kıkırdadı.

“Tony, bu akşam yemeği ben pişirecektim ama onun yerine Şef Bouchard'dan bu özel gün için özel bir yemek hazırlamasını istedim. Portekiz yemekleri yapıyor ve kendi sihirli dokunuşunu da ekliyor. Şef Bouchard'ı tanıyor musun?”

“Onu tanımıyorum ama adını duydum. O şık restoranın sahibi, değil mi? Canto'nun? Zavallı, acınası maaşımla orada yemek yiyemeyeceğimden korkuyorum.”

Theo, Tony'nin omzuna hafifçe vurdu. "Pekâlâ, o zaman sizi onun eserleriyle tanıştırmaktan daha da mutluyum. O bir sanatçı, bir usta."

Theo, Golden'da geçirdiği aylarda genellikle ya kendi hazırladığı ya da Broadway çevresindeki lokantalardan satın aldığı küçük öğünler yiyordu. Yavaşlayan metabolizmasının farkındaydı ve ne yediğine ve ne kadar yediğine dikkat ediyordu. Tek bir istisna dışında.

Canto.

Böylesine eşsiz bir mutfak cennetini keşfetmenin ödülü olarak Theo, Golden'da kaldığı süre boyunca her hafta Canto'da bir öğün yemek yemeye izin verdi. Saat beşte gelir, bir köşe masasına oturur, bir kitap,

bir kadeh şarap ve krallara layık bir yemek yerdi. Şef Bouchard ile tanıştılar, sık sık, çoğunlukla Fransızca konuşarak ve her zaman karşılıklı hayranlıkla sohbet ettiler. Şef, Theo'nun seçici damak zevkini, Theo'nun şefin yemeklerinden aldığı zevk kadar takdir ediyordu.

Sonbaharın başlarında Theo, menüdeki her şeyi yeme gibi imrenilecek bir hedefe ulaşmıştı; bu başarı, Şef Bouchard'ı bu seçkin yaşlı beyefendi için özel olarak eşsiz yemekler yaratmaya yöneltti.

"Bu kadar çok yürümemin sebebi buymuş," dedi Theo. "Yemekleriniz önce beni öldürmekle tehdit ediyor, sonra da hayatta kalmak istememe neden oluyor ki, gelecek hafta daha fazlası için geri dönebileyim!"

Restoranın çeşitli yerlerinde Asher'ın büyük boyutlu tablolarının sergilenmesi de işin tuzu biberi oldu.

Böylece Theo, Şef Bouchard'dan Tony'nin doğum günü için özel bir yemek hazırlayıp Ponder House'a göndermesini istediğinde, hızlıca bir anlaşmaya varıldı.

"Şefim, restoranınıza gelmekten çok memnun oldum, ancak bazen kalabalık yerlerde iyi duymakta zorlanıyorum. Bu vesileyle, evde yemek yemek çok daha güzel olurdu."

"Memnuniyetle, Bay Theo. Ve bu benim için bir onur."

Ateşkes Günü'nde, öğleden sonra geç saatlerde, Şef Bouchard, Theo'nun dairesine tabak ve tencere dolusu enfes yemeklerle geldi. Sadece kokusu bile yemeğin fiyatına değiyordu.

Yanında Barselonalı genç bir kadın olan Mia vardı; Mia kısa süre önce Canto'da hostes ve garson olarak çalışmaya başlamıştı. Yüzü Theo'ya belirsiz bir şekilde tanıdık geliyordu, ancak onu nerede tanıdığını hatırlayamıyordu. O zamana kadar çok insanla tanışmıştı!

Yemekler üç kat merdivenden yukarı çıkarılıp Theo'nun mutfağına yerleştirildikten sonra, Şef Bouchard, Mia ve Theo'ya yemeğin ısıtılması, hazırlanması ve servis tabağına konulması konusunda talimatlar verdi; böylece yemeğin, Kanton mutfağının tüm kurallarını belirleyen zorlu standartlara uygun olmasını sağladı.

“Şimdi Theo, restorana geri dönmeliyim. Mia yemek servis edilene kadar burada kalacak. Herhangi bir sorunuz olursa beni arayabilirsiniz.”

Theo şefe saygıyla eğildi.

Sonraki yarım saat boyunca yaşlı adam ve genç kadın yemeğe ve yemek odasına son rötuşları yaptılar. Mia mutfakta kalırken Theo masa düzeniyle ilgilendi.

Tony'nin gelmesine dakikalar kala, Şef Bouchard'ın talimatları doğrultusunda mutfakta birlikte çalışarak fırından yemekleri çıkarıp süslediler. Bu sırada, çoğunlukla Theo'nun soruları ve Mia'nın kısa cevaplarından oluşan bir konuşmada İspanyolca ve Katalanca karışımı bir dil kullandılar.

Theo, Mia'nın bir yıldır Golden'da çalışma vizesiyle bulunduğunu ve bir pazarlama firmasında staj yaptığını öğrendi. Son zamanlarda "yeni insanlarla tanışmak ve evden uzaklaşmak" için Canto'da akşamları çalışmaya başlamıştı.

Sesinde büyüleyici bir yumuşaklık vardı; bu özellik, Theo için, Amerikalıların konuşma tarzının tipik özelliği olan yüksek sesten hoş bir farklılıktı. Ses tonu çekingenlikten veya utangaçlıktan kaynaklanmıyordu. Sadece güzelliğinin duyusal yönünü tamamlayan bir ses tonu seçimiydi. Belki de onun kadar güzel birinin başkalarının dikkatini çekmek için yüksek sesle konuşmasına gerek yoktu.

Ancak Theo, genç kadının sakin ve hoş tavrının altında bir gerginlik sezdi. Onun hikayesinin ne olduğunu merak etti. Ve onu nereden tanıdığını da düşündü. Onu Canto'da görmüş müydü?

"Mia, daha önce tanışmış mıydık?" diye sordu sonunda. "Seni bir yerden tanıdığımı hissediyorum ama nerede olduğunu hatırlayamıyorum."

Elindeki tabağı yere koydu ve ona döndü, belli ki sorusuna cevap vermeye niyetliydi.

Kapıya üç kez sertçe vuruldu. Saat altıydı.

Tony gelmişti.

Tony ve Theo yerlerine oturduktan sonra Mia, servis tabaklarını getirdi, masadaki önceden belirlenmiş noktalara yerleştirdi, kadehlere şarap doldurdu ve menüyü açıkladı. Amerikan ve Portekiz yemeklerinin ustaca bir karışımıydı. Aksanı, egzotiklik dolu bir yemeğe bir başka egzotik dokunuş katıyordu.

Mia sunumunu bitirdiğinde her şeyin yolunda olduğundan emin oldu, Theo ve Tony'ye "afiyet olsun" diledi ve sessizce daireden ayrıldı.

"Şimdi, Theo, bu tam anlamıyla bir başlangıç yemeğiydi. Yemekler

hakkında on dakika daha anlatabilirdi ve ben bundan hiç rahatsız olmazdım. Aferin sana, dostum... Muhteşemdi."

Theo ve Tony ziyafete başladılar.

Övgü mırıltıları, deneme amaçlı konuşmalar ve bir övgü yağmuru arasında — Tony'den Theo'ya misafirperverliği için, Theo'dan Tony'ye gurme mükemmelliğini takdir ettiği için, her ikisinden de şefe ustalığı için — yemek, iyi yemeğe verilebilecek en yüksek övgüleri aldı... acele etmeden keyif alma ve tamamen ortadan kaybolma.

Theo masadan izin isteyerek mutfağa gitti. Ortasında tek bir mumun ışığı yandığı küçük bir cheesecake ile geri döndü.

Portekizce olarak "Mutlu Doğum Günü" şarkısını içtenlikle söyledi.

Yemek alanından Theo'nun okuma lambasının yanındaki yumuşak koltuklara geçtiler. Koltukların arasındaki küçük masanın üzerinde bir şişe ve iki küçük bardak duruyordu.

“Ve şimdi, Tony, doğum günü hediyen. Portekiz'den bir dokunuş daha. Çok özel bir parça.”

Theo iki eliyle şişeye uzandı ve onu sanki bir sinek kuşu kadar narin bir şeymiş gibi tuttu.

“Tony, şişeyi açmadan önce sana biraz Porto şarabından bahsetmeliyim. Zevkinize hakaret etmek istemem, sevgili dostum, sadece ne tattığınızı bilmeniz için. İzin verir misiniz?”

“Viskiyi biliyorum. Birayı biliyorum. Şarabı da biraz biliyorum. Ama Theo, konu porto şarabına gelince tamamen bilgisizim. Baba'nın favorisi olduğunu biliyorum, ama bunun dışında hiçbir şey bilmiyorum. O yüzden konuş. Ben senin öğrencinim.”

“Ve iyi bir öğrenci olacağından eminim. Tony, bu,” Theo koyu renkli şişeyi vaftiz edilen bir bebekmiş gibi kaldırdı, “bu şişe, evimin yukarısındaki bir tepede, Pinhão yakınlarındaki Quinta das Carvalhas'ta yetişen üzümlerden geliyor.

“Bağ, çocukluğumda babamın çalıştığı aynı aileye ait. Dünyadaki tüm Porto şarabının Douro Nehri Vadisi'nin tepelerinden geldiğini biliyor muydunuz? Yüz mil, yirmi beş bin çiftçi, yüz bin dönüm üzüm bağı.”

“Port şarabı İngilizler tarafından icat edildi ve port şirketlerinin çoğu artık İspanyolların elinde. Ancak üzümler yalnızca Portekiz'deki Douro Nehri Vadisi'nde yetişebiliyor.”

"On sekizinci yüzyıldan beri, nehir boyunca uzanan köylerin yoksul ve çalışkan insanları tarafından yamaçlar teraslanmıştır. İşte ilginç olan şu: Yamaçlarda çok az toprak var, sadece kaya var. Kayrak taşı gibi kayalar."

“Buldozerler ve büyük makineler ortaya çıkmadan çok önce, insanlar üzüm bağları için araziyi hazırlamak için el aletleri ve dinamitle çalışmak zorundaydı. Bu yüzden onlara 'Herkül'ün bağları' deniyor. Bazı şarap üreticileri, 'Tanrıdan hiçbir yardım almıyoruz' diyor. Tüh, tüh, tüh. Çok zor bir iş.”

“Çiftçiler küçük fideleri dikerler ve bu küçük fideler toprağın derinliklerine, suya ulaşmak için çok derinlere doğru büyümek zorundadırlar. Dört metre ve daha fazla derinlikte, ana kökler suyun yerini bulmak için kayalıkların arasında kıvrılarak aşağıya doğru iner. Her şey yolunda giderse, asmalar büyür ve yaz bittiğinde güzel bir hasat olur. Sonra nehir boyunca herkes – erkekler, kadınlar, çocuklar – hasadın yavaş ve istikrarlı işine, colheita'ya başlar.”

“Babam uzun yıllar Quinta das Carvalhas'ta yöneticiydi. Nehri, vadiyi ve üzüm bağlarını çok severdi ve buraya bakmaktan büyük gurur duyardı. Ben küçükken babam beni çalıştırırdı, bağ hayatını öğrenmem için beni *çalıştırırdı* . Hasat zamanında, budama makaslarını alırdık - bilirsiniz, makasları - ve bütün gün, keser, keser, keserdik. Üzümleri keser, keser, keserdik. Çok güzeldi Tony, sana söylüyorum, meyveler çok güzeldi. Touriga Franca, Tinta Roriz, Tinta Barroca.”

“Böylece üzümleri kestik ve sepetlere koyduk. Adamlar, katır gibi, onları omuzlarında arabalara taşıdılar. Altmış kilo ağırlığındaydılar. Bütün meyve toplanana kadar günlerce bu işe devam ettik.”

Theo tereddüt etti. "Sana bilmek istediğinden daha fazlasını mı anlatıyorum?"

Tony başını salladı. "Hayır, hayır. Çok ilgileniyorum ama itiraf etmeliyim ki, seni asla bir çiftlik işçisi olarak görmezdim."

Theo sırıttı. "Ah, ama Pinhão'daki herkes, yılın en azından bir bölümünde, çiftlik işçisiydi. Pinhão sadece bir köydü; bugün de öyle. Portekiz'in çoğu gibi, fakir bir yerdi. Bize sert davranan bir başkanımız vardı ve hepimiz acı çektik. Ama her zaman topraklarımız, iklimimiz ve halkın iradesi ayakta kaldı."

“Üzümlerimizi asmalardan topladıktan sonra, onları yamaçtan otuz metrekarelik ve dört metre yüksekliğindeki lagar adı verilen büyük taş tanklara taşırdık. İşler değişti ama ben çocukken ve gençken, çıplak ayaklarımızla üzümlerin üzerinde yürürdük. On dört adam omuz omuza, bir koro gibi sıralanır, saatlerce, bütün gün, üzümlerin suyu kabuğundan çıkana kadar, ileri geri yürürdük.

“Ayaklar bu iş için mükemmeldi, Tony. Makineler çok sert, çekirdeklere çok ağır gelebiliyor. Acı şarap yapıyorlar. Ama ayaklar tam doğru. Ciddi bir işti, önemli bir işti, zor bir işti ama aynı zamanda çok eğlenceliydi. Her zaman, havayı hafifletmek ve monotonluğu kırmak için akordeon müziği çalardı. Mutlu bir ortamın iyi şarap yapacağına inanıyorduk.”

Tony, sandalyesine yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış, sol yanağını eline dayamış, dikkatle dinliyor ve Theo'nun anlattıklarına olan ilgisini zaman zaman başıyla onaylıyordu.

“Şarap suyu üç gün boyunca fermente edilir, ardından brendi ile karıştırılıp fıçılara konulurdu. Daha sonra, yaklaşık altı ay sonra, fıçılar barcos rabelos adı verilen tahta teknelere yüklenir ve Porto'nun karşısındaki nehir kıyısında bulunan Vila Nova de Gaia kasabasına götürülürdü. Tehlikeli bir maceraydı. Altmış fıçıyla bir teknede üç adam. Şarabı Gaia'ya taşımak üç gün üç gece sürdü. Bugün bile, dünyadaki tüm şarap Gaia'nın şarap mahzenlerinde saklanıp şişeleniyor. On, yirmi, otuz, kırk yıl boyunca şarap olgunlaşıyor; bazıları yakut kırmızısı, bazıları beyaz, bazıları kehribar rengi. Tüm bu yıllar boyunca derin bir uykuda kalıyor, ancak şarap bir koza gibi değişiyor, Tanrı'nın sadece O'nun yapabileceği şeyi yapması için zaman tanıyor. Sudan şaraba, ama yavaş yavaş. Her şey çok dikkat çekici.”

Theo derin bir nefes aldı. “Tony, iyi bir öğrencisin. Şimdi porto şarabı hakkında az da olsa bir şeyler biliyorsun. Ve tüm bunları sana açıklamamın bir sebebi var.” Theo şişeyi törensel bir şekilde kaldırdı. “Şimdi sana *bu şişeden* ve neden onu bizim için seçtiğimden bahsedeyim. Porto şarabının farklı kategorileri vardır: yakut kırmızısı, beyaz, kehribar kırmızısı. Bunların hepsi farklı asmalardan birçok üzümün karışımıdır. Ancak belirli yıllarda, belirli bir bağın ve belirli asmaların üzümleri olağanüstü kalitede kabul edilir. Bunlara 'vintage' diyoruz. Başka hiçbir şeyle karıştırılmazlar. Tek başlarına dururlar.”

“Vintage şarap, Tanrı'nın işidir. Bir üretici bunu tek başına gerçekleştiremez ve kimse bir hasadın ne zaman bu kadar nadir bir mükemmelliğe ulaşacağını bilemez. Eğer bir üretici vintage bir hasada sahip olduğunu düşünüyorsa, meyvesinden bir örnek değerlendirme ve sertifika için gönderir. Onaylanırsa, işte vintage. Onaylanmazsa, belki gelecek yıl. Vintage port şarabından daha güzel bir içecek yoktur.”

“Şey, Tony, biz çok şanslıyız, hem sen hem ben. Douro Vadisi'nde hâlâ arkadaşlarım ve ailem var, Gaia'daki şarap mahzenlerinde de arkadaşlarım var. Bazen onlardan en iyi Porto şarabından eski bir şişe göndermelerini rica ediyorum. Kutlamak istediğim önemli bir şey varsa, bir şişe istiyorum. Onlar benim için birer hatıra.”

Theo şişeyi Tony'ye uzattı. "Bak buraya." Theo etiketi işaret etti. "Bu şişe 1947 yılından, evet, 1947, senin doğduğun yıl. Tony, sana söylemeliyim ki, biz Portekizliler iyi porto şarabını sadece çok özel günler için saklarız. İşte, seninle tanışmak benim için özel bir gün oldu. Ellen'a olan iyiliğin, bana olan iyiliğin, kitaplara olan sevgin, bunların hepsi insanlığın övgüsünü hak ediyor, bu yüzden..."

Söz bulmakta zorlanmayan Tony, söyleyecek bir şey bulmakta güçlük çekti ama ağzından hiçbir şey çıkmadı, teşekkür bile edemedi.

“Tony, sana hatırlatırım, kökler ancak taşlı, zorlu topraklarda büyüyebilir. Budama makası derine iner. Üzümler ezilir ve on yıllarca karanlıkta saklanır. Tatlılığı için. Tam bu an için.”

Tony, uzun metaforu anlamaya vakit bulamadan, heyecandan coşan Theo, şişenin etiketine, şarabın hangi bağdan geldiğini belirten çok küçük bir yazıya tekrar işaret etti.

“Tony, beni dikkatlice dinle. 1947'de *o* bağda çalıştım, tam da o bağda. On beş yaşındaydım ama yardım edebilecek kadar güçlüydüm. Belki de bu eller,” Theo açık avuçlarını uzattı, “bu eller, şu şişedeki üzüm suyunu kesen ellerdir. Belki de bu ayaklar, çok daha gençken, elbette, o üzümlerin üzerinde şarap presinde dans etmişlerdir.”

Şunu bilin: Bu şarabı içtiğinizde, çocukluğumun geçtiği tepelerin tadını alıyorsunuz. Güneş ışığının ve Douro nehrinin tadını alıyorsunuz. Asmanın gücünü, meyvenin tatlılığını, hasatçıların terini ve emeğini, fıçılardaki meşenin tadını alıyorsunuz. Akordeonun müziğini, çocukların kahkahalarını ve rahibin duasını tadıyorsunuz. Genç bir adamın sevincini ve yaşlı bir adamın anısını tadıyorsunuz.

“Şimdi, Tony, son bir şey daha, sonra da içeceğiz. Diğerlerinin aksine, eski yıllara ait porto şarabı sürahide uzun süre dayanmaz. Şişedeki şarabı bozulmadan önce içmek için sadece iki gününüz var.”

Tony güldü. "Pekâlâ, o zaman işe koyulalım Profesör."

Theo, koyu kırmızı sıvıyı zarif bardaklara döktü. İçeceğin aromasını içine çekti, memnuniyetle içini çekti ve bardağını kaldırdı. "İşte size, 1947, Vintage Tony."

Birkaç yudum aldılar ve şarabın karmaşık zenginliğinin dillerinde kalmasına izin verdiler.

"Bu ilahi değil mi Antony? Bu kadar güzel bir içki içtin mi hiç?"

Tony kendi sorusuyla karşılık verdi.

“Theo, sana savaştan başka bir hikaye anlatsam sakıncası olur mu? Oradayken içtiğim bir şarapla ilgili. Bunu daha önce kimseye anlatmadım. Merak etme, geçen seferki gibi dağılmamaya çalışacağım.”

Theo başını salladı. "Şeref duyarım." Ama içten içe ormana geri dönmekten korkuyordu.

“Vietnam'da çok iyi bir arkadaşım vardı. Robert Akroyd. Hepimiz ona Bobbo derdik. Vietnam'daki herkes ya bir takma ad ya da soyadı kullanırdı.”

“New Jersey'liydi. Bir öküz kadar güçlü, son derece zekiydi. Ve tanıyabileceğiniz en iyi insanlardan biriydi. Derin konular hakkında birçok ciddi kitap okurdu, ama kovboy hikayelerini de, özellikle Louis L'Amour'u çok severdi.”

Tony kıkırdadı. "New Jersey'de birinin Louis L'Amour kitaplarını nasıl bulabileceğini, hele ki beğenebileceğini hiç anlamamıştım. Ama bulmuş. Dükkânda bir raf dolusu var ve ne zaman onları görsem Bobbo'yu hatırlıyorum."

“O ve ben temel eğitimimizi birlikte aldık, birlikte görevlendirildik, orada kaldığımız süre boyunca birlikte kaldık. Anlatması biraz zor ama gerçekten çok iyi arkadaş olduk, neredeyse kardeş gibiydik. Ben Güney'den gelen bu ufak tefek insan, o ise New Jersey'den, Yankee aksanlı bir Einstein, ama bir şekilde aramızda bir bağ oluştu.”

"Bizim gibi çok konuşmazdı ama harika bir kahkahası vardı ve sesi de yumuşaktı. Size yardım etmek için her şeyi yapardı."

"Çok korkunç şeyler gördük. Çok korkunç şeyler yaptık ve çok

tehlikeli anlardan sağ çıktık."

“Sana Ben Suc hakkında anlattığım diğer hikayeyi hatırlıyor musun?”

Theo başını salladı. Bunu nasıl unutabilirdi ki?

“Şey, Bobbo o gün olay olduğunda benimleydi. Bana doğru koşan küçük çocuk hakkında beni uyaranlardan biriydi. Sanırım olanlardan dolayı bir sorumluluk hissetti. Yani, bu suçluluk duygusunu ikimiz birlikte taşıdık.” Tony duraksadı. “Ama Bobbo hakkında şunu fark ettim. Viet Cong ile savaşırken hepimiz birer canavardık. Hepimiz. O bile. Öyle olmak zorundaydık. Ama *savaşmadığımız* zamanlarda bile çoğumuz hâlâ canavar gibi davranıyorduk. Konuşma şeklimiz, övünme şeklimiz, sert görünme çabamız, yalan söylememiz ve insanlar hakkında düşünme şeklimiz; korkunçtu. Bunun bir başa çıkma yöntemi olduğunu biliyorum, ama yine de savaş hepimizin en kötü yanlarını ortaya çıkardı.”

“Ama Bobbo öyle değildi. Savaşlar devam ederken tam bir çılgındı, ama savaşlar bittiğinde sessiz ve sakin olurdu. Ve bu esrar ya da viski yüzünden değildi. O sadece böyle bir insandı. Bizden farklıydı.”

"Savaştan sonra üniversiteyi bitirmeyi ve lisede antrenör ve tarih öğretmeni, belki de müdür olmayı planlıyordu. Doktor, avukat, her şey olabilirdi, ama o bunu yapmak istiyordu."

“1968’de Tet saldırısı olduğunda oradaydık. Khe Sanh’daydık.”

Theo, bu hikâyenin onu nereye götürebileceğine dair bir işaret görmek için Tony'ye baktı. Endişelenecek bir şey görmedi. Camın içinde ejderha yoktu.

“Uzun ve korkunç bir günün ardından bir gece sahadaydık. O öğleden sonra düşmanla çatışmış ve birçok adamımızı kaybetmiştik.

"Bobbo ile birlikte bir siperdeydik. Cehennem gibi sıcaktı ama en azından kuruydu."

Çatışmalar çok yakınımızda olmasa da etrafımızda çok gürültü vardı. Bu yüzden uyumak zordu.

“Bobbo gerçekten dindar biriydi. Bu konuda biraz konuştuk ama fazla değil. Benim bu konularla ilgilenmediğimi biliyordu. Ama her zaman yanında, arka cebinde küçük bir Yeni Ahit taşırdı ve içinde Mezmurlar vardı. Ormanda birkaç hafta geçirdikten sonra, kitap perişan haldeydi. Her tarafı kir, çamur ve yağ içindeydi. Tıpkı bizim

gibi, ölümün gölgesinin vadisinden geçmiş gibi görünüyordu.

"Neyse, o gece çukurdayken işler biraz sakinleşti ve Bobbo Yeni Ahit'ini çıkarıp okumaya başladı. Ona ne okuduğunu sordum ve bunun hakkında konuşmaya başladık. Bana neye inandığını anlattı. Ve Theo, buna bayılacaksın. Cennete, gerçek bir yere, İsa'nın çarmıhta ölmesine ve ölümden dirilmesine inandığını söyledi. Ben de aptal gibi, saygısızca ukala tavrımı takındım ve ona tüm bunların bana çok saçma geldiğini söyledim."

"Ve sonra ne dediğini biliyor musun? Şuna bak. Benimle aynı fikirdeydi. Ona da çılgınca geldiğini söyledi ama yine de inanıyordu. Bana kızmadı."

“Ama size asıl anlatmak istediğim kısım bu. Yemek takımını açtı ve içinde küçük bir şişe vardı – mavi camdan yapılmıştı, hap şişesi gibi bir şeydi. Ormana gitmeden önce üste şarapla doldurmuştu. Bir de küçük bir parça beyaz ekmek vardı. Ve orada, siperde, tek başına Komünyon ayinini yapacaktı. Bunun tek başına bir siperde Komünyon ayinini yapmanın caiz olduğunu bile bilmiyordum. Kilisede, vaiz veya benzeri biriyle birlikte olmak gerektiğini sanıyordum.

“Ama Bobbo, savaşın ortasında, siperde, Rabbin Sofrası ayinini yapmaya hazırlanıyor. Ve sonra, bakın Theo da orada.”

Tony yutkundu ve çenesini sıktı. “Şunu dinleyin. Bobbo bana ona katılmak isteyip istemediğimi sordu. Bana biraz bundan, bağışlamadan, inançtan ve benzeri şeylerden bahsetti ve ben de evet dedim. Böylece ilk ve son Komünyonumu orada yaptım. Ne yaptığımı tam olarak bilmiyordum ve umarım Tanrı'yla başını derde sokmamıştır, ama bunu asla unutmayacağım. 'Sizin için dökülen Mesih'in kanı.' İşte bunu söyledi.”

Bir anlık sessizlik çöktü. Tony derin bir nefes aldı.

“Bir hafta sonra devriye geziyorduk ve Bobbo benden yaklaşık on metre ilerideydi. Pusuya düşürüldük ve ortalık karıştı. Çok kötü vuruldu. Gerçekten çok kötü. Ama hâlâ bilinci yerindeydi. Sağlık görevlisi gelene kadar çatışmanın ortasında onun hemen yanında kaldım.”

"Konuşamıyordu - çok fazla kan kaybettiği için şoktaydı - ama sürekli bana, gözlerimin içine bakıyordu. Onu helikopterle götürmek için sedyeye koyduğumuzda, bana doğru uzandı. Eli çok titriyordu,

ama uzanıp bana küçük kitabını verdi."

“Onu son görüşüm buydu. Ertesi gün öldü. Sanırım sizler onun cennete gittiğini söylersiniz. Umarım öyledir. Tanrım, buna inanmak istiyorum. Bana göre Bobbo'nun sonu buydu.”

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Theo nihayet konuştu: "Bir bakıma evet, bir *sondu* . Korkunç bir son. Ama belki de *son* değildi. Belki de geleceği olan bir sondu."

Tony, "gelecekle bitir" şeklindeki tuhaf ifadeyi uzun uzun düşündü. Birkaç saniye sonra sandalyesinde doğruldu ve küçük kadehindeki porto şarabını omzuna kaldırdı. "Şey, Theo, *bu* kadeh şarap muhtemelen hayatımda içeceğim en güzel şarap. Ama o küçük hap şişesi de oldukça özeldi."

Theo kadehini kaldırdı. "Bobbo'ya ve kitabına!"

Tony kolunu kaldırdı ve başını salladı. "Bobbo'ya... ve kitabına."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 46

Ertesi sabah Tony son derece neşeliydi. Bir yaş daha büyük, yirmi yaş daha gençti. Tam bir *keyif düşkünüydü* .

“Theo, günaydın! Bana ne harika bir doğum günü yaşattın dostum. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir doğum günü geçirmemiştim. Yemek muhteşemdi, şarap inanılmazdı ve Mia... Ah, Mia, Mia, Mia. Unutulmaz.”

"Tony, bu kadar genç bir adam için kusursuz bir zevkin var. Gerçekten de çok güzel bir kadın."

Tony, Theo'nun önünde dikildi. "Tamam Theo, tanık kürsüsüne çık. Gerçeği ortaya koymalısın. Biliyorum, uzun zamandır bekar birisin, ama senin gibi romantik birinin kadınlarla birkaç ilişkisi olmuştur herhalde. Söyle bana, öyle değil mi?"

Bu hem bir ifade hem de bir soruydu. Theo kıkırdadı.

"Belki geçmişte birkaç kısa süreli ilişki olmuştur. Ama tek bir büyük aşkımız var."

“Eşiniz mi?”

Theo yere baktı ve başını salladı. "Hayır, maalesef değil. Evlilik... ah, hâlâ ne düşündüğümden emin değilim. Bir bakıma büyük bir hataydı. Hayır, o büyük aşk uzun sürmedi ama kadın kalbimi avucuna aldı. Belki de bir insan hayatında sadece bir kez böyle bir aşk yaşar. Kalbi kırılsa bile. Ya sen?"

Tony tuzağa düşmedi. "Hayır, hayır, hayır, hayır. Bu sefer kaçamak yok. Benden bahsetmiyoruz. Senden bahsediyoruz. Bana ondan bahset. Gizemli Theo'nun tek büyük aşkından. Anlat bana."

Theo elini sallayarak geçiştirdi. "Gerçekten, Tony, anlatacak bir şey yok. Bir kıza aşık oldum. Beni terk etti. Yollarımız ayrıldı. Bitti. Ve çok uzun zaman önceydi, çok kısa bir süre için, bir yıldan bile az. Hafızama güvenilemez. Ya sen? Tony the Verbivore'un o büyük aşkı ne olacak?"

Tony kahkaha attı. “Ha! Hiç de hoş bir tablo değil, Theo. Bir sürü kısa süreli ilişki ve başarısızlık. Ne yazık ki, kadın arkadaşlarımın çoğu benim kadın versiyonlarımdı. Hiçbir zaman tek bir büyük aşk yaşamadım. Sanırım o kapı benim için çok uzun zaman önce kapandı. Ama yine de onlara bakmayı seviyorum. Değil mi? Hepsini seviyorum.”

Theo işaret parmağını kaldırıp dudaklarına dokundurdu. Gözleri kısıldı ve gökyüzüne döndü, bir şey hatırlamaya çalışan bir adamın bakışıydı bu. "Yani... Tony? Yıllar önce okuduğum ve hâlâ aklımdan çıkmayan bir şey var. 'Bütün kadınları seven bir adam hiçbir kadını sevmez. Sadece bir kadını seven bir adam bütün kadınları sever.' Katılıyor musun?"

Tony sigarasından bir nefes çekti. "Theo, bu saçmalıkları nereden buluyorsun Allah aşkına?"

“Tony oğlum, unutma. Ben de bir kelime düşkünüyüm. Nehir kenarında uzun yürüyüşler yapan ve kitap okuyan bir adamın her zaman düşünecek bir şeyi olur.”

"Pekala. Atasözünü bir kez daha söyle, biraz düşüneyim."

Theo, ilk "aşk" kelimesini tırnak içinde yazdı. Tony bunu not aldı, belki o günün ilerleyen saatlerinde Penny Loafers ile konuşurdu. Belki de Loafers, ona mükemmel bir şişe porto şarabını bitirmesinde yardımcı olurlardı.

Klasik Tony.

Birkaç gün sonra Bay Ponder, "Bay Theo, Ponder Evi adresine" hitaben yazılmış bir mektup aldı. Gönderen adresi yoktu. Posta damgası Golden'dandı. Theo'yu aradı. "Açıp içeriğini öğrenmemi ister misin?"

“Hayır. Kutsal Kase'ye giderken gelip alacağım.”

Kısa bir süre sonra Theo kahve dükkanında oturup mektubu okudu. Mektup düz beyaz bir kağıda yazılmıştı.

İspanyolca.

Sayın Theo Bey,

Merhaba, ben Canto'dan Mia. Geçenlerde sizin dairenizde yemek servisi yaptım. Arkadaşınız Bay Tony'nin doğum günü yemeğiydi.

Daha önce tanışıp tanışmadığımızı sormuştun. Tanışmamıştık.

Şef Bouchard bana evinizde garsonluk yapmamı teklif ettiğinde, sadece çok iyi bir insan olduğunuzu ve en sevdiği müşterilerinden biri olduğunuzu söyledi. Canto'da daha önce hiç sizi görmemiştim çünkü diğer işimden sonra saat yediye kadar orada çalışmıyorum.

Dairenize giderken Şef Bouchard bana adınızı söyledi. Söylediğinde sizi tanıdığımı fark ettim.

Birkaç ay önce bana bir mektup yazmıştın. Kahve dükkanından bir portre hediye etmek istemiştin.

Ben her zaman ikinci adım olan Clarise ile tanındım. Bana yazarken de bu ismi kullandınız.

O zamanlar Cleave adında bir erkek arkadaşım vardı. Mektubunu buldu ve iznim olmadan okudu. Çeşmenin yanında seninle buluşamayacağımı söyledi. Beni tehdit etti. Ondan korkuyordum, haklı olarak.

Sizi uyarmak için aramak veya yazmak istedim ama size ulaşmanın bir yolunu bulamadım. Erkek arkadaşımın ne yapabileceğinden korktuğum için polisi aramaktan da çekindim. Çok kıskanç ve tehlikeli bir öfke kontrolü sorunu var.

Sizi zor bir duruma soktuğum için özür dilerim. Çeşmede ne olduğunu bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum. Erkek arkadaşım bana sorunu çözdüğünü söyledi. Sizin için endişelendim.

O günden kısa bir süre sonra ondan ayrıldım. Beni bulup tekrar zarar vermesinden korkuyordum. Tüm numaralarımı değiştirdim ve artık sadece Mia adını kullanıyorum. Hala ondan korkuyorum ama yeni bir kız arkadaşı olduğu için artık daha az korkuyorum.

Geçen hafta evinizde, sofrayı hazırlarken benden kumaş peçeteler bulmamı istediniz. Hangi çekmecede olduklarını bilmiyordum ama ararken portremi buldum.

Tam o anda size hikayemi anlatmak ve özür dilemek istedim, ama özel gününüze müdahale etmek istemedim.

İyiliğinize böylesine kaba bir karşılık verildiği için özür dilerim. Neyse ki zarar görmediniz.

Bir ricam var. Lütfen portreyi yok eder misiniz? Clarise artık Golden'da yok.

Teşekkür ederim.

Samimi olarak,
Benim

O akşam evde Theo, Mia'nın dileğini yerine getirdi. Ayrıca ona özür *dileyen* bir mektup yazdı. Bir sonraki Canto ziyaretinde mektubu Şef Bouchard'a bıraktı. Golden'da kaldığı süre boyunca Mia'yı bir daha hiç görmedi.

Ancak Tony ondan sık sık bahsetti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 47

“Günaydın efendim. Tam da bu sıralarda burada olacağınızı tahmin ediyordum.” Asher, Theo'yu Chalice'te bulabileceğini tahmin etmişti. Nehrin kenarında bir gezintiye çıkmış olan yaşlı adam, gazetesinden başını kaldırdı. Asher ona bir zarf uzattı. “Bu bir davetiye, Theo. Elbette senden rica edebilirdim, ama Brooke, daha özel olması için bu güzel, eşsiz davetiyeleri boyamamı seviyor.”

Theo onaylayarak başını salladı. "Tarzını beğendim. Saklanmaya değer bir davetiye. Çok güzel."

“Evet, artık resmiyet kazandı. Eğer başka bir planınız yoksa, Şükran Günü yemeğimize katılmanızı rica ediyoruz. Simone, Basil ve Basil'in kız arkadaşı da orada olacaklar.”

Asher, yemeğe birkaç kişinin daha katılacağını belirtti: kardeşi Pearce, yeğeni Minnette ve onun kocası Derrick.

"Eğer bize katılabilirseniz, iştahınızı da yanınızda getirin. Brooke Şükran Günü'ne çok önem verir ve eğer oburca yemezseniz üzülecektir."

New York'ta geçirdiği yirmi yıl boyunca Theo, Amerikan Şükran Günü bayramıyla yakından tanışmıştı. Bu özel günü genellikle ofisindeki iş arkadaşlarıyla, bazen de mahallesinde yaşayan arkadaşlarıyla ve bir iki kez de yerel aşevlerinde kutlardı. Bazı yıllarda ise yalnız başına şükranlarını dile getirmeyi tercih ederdi.

Bir keresinde, New York'a taşındıktan kısa bir süre sonra, Macy's Şükran Günü Geçit Töreni'ne katıldı ve üç buçuk milyon diğer izleyiciyle birlikte, Central Park West'ten 34. Cadde ve 7. Cadde'ye kadar uzanan iki millik güzergah boyunca yükselen balonların ilerleyişini gözleri yukarıda, buz gibi birkaç saat boyunca keyifle izledi. Bu tür kalabalıklar Theo'nun tarzı değildi, ancak arkadaşlarıyla birlikteydi ve cömert bir ruha sahip olduğu için, etkinliğin neşesine kapılmaktan kendini alamadı.

Ve bu kadar çok küçük çocuğun varlığı, aklına kendi sevgili çocuğunu getirdi.

"Teyzem buna bayılırdı **," diye düşündü.**

Theo'nun Kasım ayının dördüncü Perşembesi için hiçbir planı yoktu, Glissen ailesinin davetli listesinde yer almaktan onur duydu ve Asher'ın davetini anında kabul etti. Tatili bir evde, arkadaşlarıyla geçirme ihtimalinden memnundu.

Daha önce Asher ile sadece Chalice'te ve sanat atölyesinde görüşmüştü. Boughery'deki sık yürüyüşlerinde Glissen konutunun dış cephesine hayran kalmıştı. Bir gün içini de görme fırsatı bulmayı umuyor ve iç kısmının da dışı kadar pitoresk olacağından şüpheleniyordu. Eski odaların hangi auraya, hangi hisse, hangi hayaletlere ev sahipliği yaptığını merak ediyordu.

Şimdi o da bilecekti.

Şükran Günü'ne gelindiğinde, Broadway'in yaprakları tamamen sonbahara teslim olmuştu. Zemin, meşe yapraklarının bakır rengi tonu, karaağaç ve akçaağacın tereyağımsı sarı tonları ve okaliptüs ile kızılcık ağaçlarının çeşitli kırmızı tonlarıyla kaplıydı.

Sahil yolunun bir bölümünde, dökülen yapraklar, pas rengi konfeti gibi, ayak bileğine kadar kaldırım kenarına yığılmıştı ve bu durum çocuklar ve Theo için karşı konulmaz bir görüntü oluşturuyordu. Kaldırımdan indi ve ayaklarını birikmiş yumuşak yaprakların arasında, sanki ince dilimlenmiş bademlerden oluşan bir nehirde yürüyormuş gibi sürükledi. Kendi oyunbazlığına kıkırdadı.

Boughery'ye girerken, Şekina ihtişamı kadar parlak, akşam ışığında altın renginde parlayan üç uzun ginkgo ağacını fark etti.

Güneş hızla ağaçların ardına doğru batıyordu ve gün ışığına eşlik eden ılıman sıcaklıkları da beraberinde götürüyordu. Theo, palto, şapka, atkı ve eldivenleriyle sıcacık giyinmişti. Elinde bir şişe şarap taşıyordu ve 228 South Broadway'e doğru ilerlerken bu şişe birkaç kez el değiştirdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 48

çimenlerde Boughery'nin her yerindeki ve pencerelerde Noel ışıkları çoktan sergilenmeye başlamıştı; bu, önümüzdeki günlerde ve haftalarda olacakların bir ön göstergesiydi. Theo, Glissen House'a doğru son adımlarını atarken bu, iç ısıtan bir manzaraydı.

Asher, herkesi karşılamak için verandada bekliyordu. Bir istisna dışında, konukların hepsi tam saat yedide geldi. Dışarıda kısa selamlaşmalar ve nezaket ifadelerinin ardından, Asher onları çelenklerle süslü ön kapıdan evin sıcaklığına doğru yönlendirdi.

Basil, bu özel gün için bir ceket ve kadife pantolon giymişti. Saçlarının dağınıklığıyla bir fırça ya da tarakla mücadele ettiği ve karmaşadan bir düzen yaratmada orta derecede ilerleme kaydettiği anlaşılıyordu. Kız arkadaşı Trina'yı Theo ile tanıştırdığında, Trina öne çıktı ve yaşlı adamın yanağından öptü; bu, Basil'e duydukları ortak sevgi nedeniyle aralarında anında var olmuş gibi görünen bir özgürlüktü.

Theo genişçe gülümsedi, öpüşmeye karşılık verdi ve karşılık verdi. Ellerini kendi ellerinde tutarak, "Demek sen Katrina'sın. Kasırga gibi mi?" dedi.

O cevap veremeden Basil araya girdi. "Aslında Theo, o kasırgadan daha güçlü, daha dayanıklı ve daha tehlikeli! Onu kızdırma!"

Trina, Basil'e şakayla karışık dirsek attı. Theo'ya portre için ve erkek arkadaşına bu kadar iyi davrandığı için teşekkür etti. "Bana senden bahsetti."

Yeşil kareli, kare yakalı ve uzun kollu bir elbise giymişti, soğuktan korunmak için krem rengi bir şal da takmıştı. Fırtınalı ismine rağmen, tavırları utangaçlığını yansıtıyordu. Theo onu anında sevdi.

O akşamki davetlilerin en genç üyesi olan Simone, günün büyük bir bölümünü yaklaşan bir Noel performansı için yeni bir müzik parçası öğrenmekle geçirmişti. Gün boyunca müzik binasına hiçbir öğrenci veya profesör girmemişti. Başka hiçbir aktivite veya sesin olmaması

Simone'u rahatsız ediyordu - açıkçası, her şey çok sessiz, hatta yalnızdı - ve çalışma stüdyosunda pek bir şey yapamıyordu. Gün uzadıkça, akşamı daha çok dört gözle bekliyordu.

Elinde bir pastayla geldi ve Basil gibi şık giyinmişti: ütülü, yakasız beyaz bir gömlek, tüm düğmeleri iliklenmiş; açık gri bir ceket; koyu gri pantolon ve siyah deri ayakkabılar. Theo, kıyafetin Simone'un "sahne gardırobundan" olduğunu tahmin etti.

Genç yüzünden minnettarlık yansıyordu. Dostlarının arasında olmaktan memnundu.

Ülkenin diğer ucunda ise bir anne, oğlunun evden çok uzakta, o tatilde gidebileceği bir yerin olmasına şükretti.

Minnette ve Derrick, amca Asher ve teyze Brooke'a akşam yemeği için son hazırlıkları yapmalarında yardımcı olmak üzere günün erken saatlerinde gelmişlerdi.

Minnette'in Şükran Günü ve Noel anıları, çocukluğunun büyük bir bölümünü büyükannesiyle geçirdiği Glissen Evi'ne sıkıca bağlıydı. Küçük bir kız ve genç bir kız olarak, büyükannesine mutfakta düzenli olarak yardım ederdi; burada yaşına uygun görevler verilir ve kendini gerekli ve değerli hissederdi. Teyze Brooke ve kuzen Samantha da özellikle tatillerde sık sık oradaydı. Minnette, onları izleyerek "anne ve kız" ifadesinin gerçek hayatta nasıl görünebileceğini öğrenmişti. (Ve o günlere geri dönüp baktığında, birlikte yemek pişirme eylemi kadar dostluğu besleyen başka bir şey olup olmadığını merak ediyordu.)

Akşam yemeği partisine kadar geçen hafta boyunca Brooke Teyze ve Minnette mutfakta durmadan çalışmış, malzemeleri kesmiş, karıştırmış, ölçmüş, baharatlamış ve göz kamaştırıcı bir yemek koleksiyonu hazırlamışlardı. Sık sık büyükannelerinin anısını anıyorlardı. "Şimdi, bu malzemeyi salata sosuna ne zaman ekledi?"

Ve birbirlerinin sırlarına vakıf olan ve mutlak bir gizlilik içinde konuşmakta özgür olan kadınların konuşmalarını yapıyorlardı. Elleri güveç hazırlığıyla meşgulken gerçekleşen uzun, kapsamlı sohbetleri, ailevi sorunlardan sağlık sorunlarına, arkadaş haberlerinden hayal kırıklıklarına ve zorluklara kadar uzanıyordu.

Minnette'in babasıyla süregelen sürtüşmesi, bu tür konuşmaların tahmin edilebilir bir parçasıydı. Brooke Teyze, Pearce'ın kaba ve bencil tavrına zar zor tahammül edebiliyordu, ancak ona karşı nezaketini

korumakta idare eder bir iş çıkarıyordu. Özellikle Minnette ile konuşurken onu çok eleştirmemeye veya küçümsememeye çalışıyordu. Sonuçta o Minnette'in *babasıydı* . Ve Asher'ın kardeşi.

Brooke bazen, kocası ve kayınbiraderi gibi birbirinden çok farklı iki insanın aynı evden nasıl gelebildiğini merak ederdi. Minnette'in memnun edilmesi imkansız babasını memnun etmek için bu kadar baskı altında yaşamasına ise tarifsiz bir pişmanlık duyuyordu.

"İşler nasıl gidiyor?" diye sordu Brooke.

Minnette, giriş niteliğinde bir iniltiyle karşılık verdi. "Ah, ne kadar da yorucu. Birçok sabah kendimi zorlayarak işe gidiyorum. Geçen gün, gün doğmadan önce bile insanların evlerine gazete dağıtan bir kadınla konuşuyordum ve işini çok sevdiğini söyledi. On üç yıldır bu işi yapıyor ve sadece bir gün işe gelmemiş. Ve işini sevdiğini söylüyor. Çok kıskandım. İşte ben, bir mali müşavir olarak, çok iyi para kazanıyorum ve bu saygın meslekte parlak bir geleceğe sahibim, ama işimi sevdiğimi söyleyebileceğim bir anım olup olmayacağını bilmiyorum."

Brooke, daha önce defalarca sorduğu bir soruyu tekrarlarken başını salladı. "Ve hâlâ oradan ayrılamayacağını mı hissediyorsun?"

Minnette hayal kırıklığını içini çekerek, yenilgiyi kabul etmiş bir şekilde başını salladı. "Buraya gelmek için bunca çaba sarf ettikten sonra, tüm bu emeği boşa atmak delilik olurdu sanırım. Ve Tanrım, babam bunu bana asla unutturmazdı. Her konuştuğumuzda bana beni okula göndermek için ne kadar fedakarlık yaptığını hatırlatmak zorunda kalıyor. Golden'ın şehidi."

Brooke'un yüzünde ve başını sallayışında (Minnette'e karşı) acıma, (Pearce'e karşı) ise küçümseme vardı. Kısa bir sessizliğin ardından, (ev boş olduğu için gereksiz yere) sesini alçaltarak sadece kendisinin sorabileceği bir soru sordu: "Sen ve Derrick hâlâ çocuk sahibi olmayı düşünüyor musunuz?"

Minnette her zamanki gibi cevap verdi: "İkimiz de çok istiyoruz. Ama şu an zaman uygun görünmüyor."

O anda, bolluğun kokusu, bayramın tatlılığı ve etrafı saran güzellik bile genç kadının düşüncelerindeki ağırlığı hafifletemedi. Kısırlık nedeniyle çocuk sahibi olamamanın yükünü taşıyan arkadaşları vardı. *Onun* çocuksuzluğu ise kendi isteğiyle olmuştu, üniversite diploması ve kariyer yolunun bir sonucuydu.

Ve korku.

Ve başarı.

Ve kanıtlaması gereken bir şey var. Kime?

Sorular onu adeta kuduz köpekler gibi kuşatmıştı. Tezgahın önünde sessizce durup kereviz doğradı.

Şükran Günü'nde, Brooke ve Minnette mutfakta yemek hazırlarken, Asher, sanatçı yeteneğini canlı bir şekilde sergileyen yıllık bir yükümlülüğünü yerine getirdi. Bu, sadece en önemli günler için kullanılan geniş bir alan olan yemek odasındaki uzun masayı kurmaktı. Yılın büyük bir bölümünde, çoğu zaman aylarca, masa görkemli bir şekilde boş dururdu.

Kimileri bu tarz, gösterişli ve nadiren kullanılan odaları, gösterişli bir alan israfı ve çoktan modası geçmiş bir snobizm göstergesi olarak görüyordu. Daha gelenekçi olanlar ise bu tür odaları, nadiren, saygıyla ve beklentiyle girilmesi gereken kutsal bir mekan olarak değerlendiriyordu. (Asher ve Pearce büyürken yemek odasının oyun için yasak bölge olduğunu biliyorlardı. Anneleri bu odayı şiddetle koruyordu.)

Asher, her bir servis tabağına, gümüş çatal bıçak takımlarını, porselen tabakları ve kristal bardakları, aralık ve denge konusunda büyük bir hassasiyetle yerleştirmişti. Bu tabaklar ve çatal bıçaklar nesillerdir ailedeydi. Dantel kenarlı Amerikan servisleri ve kurdelelerle bağlanmış kumaş peçeteler, akşamın özel olduğunu vurguluyordu. Her servis tabağında, iki inç yüksekliğindeki zarif vazolar, arka bahçeden toplanmış minik çiçekler ve dallar taşıyordu. Masanın ortasında, iki mumla çevrili, çiçek ve sonbahar yapraklarından oluşan bir aranjman yer alıyordu. Kalan tüm alan, yemek tabakları ve servis tabakları için ayrılmıştı.

Asher'ın kendine özgü yazısıyla hazırlanmış isim kartlarında kimin nerede oturacağı belirtiliyordu. Seçimler hem kendisi hem de Brooke tarafından iyice düşünülmüştü.

Yumuşak lamba ışığı, evin etrafında bal rengi altın sarısı bölgeler oluşturmuştu. Gammy, tavandan gelen sert ışık yerine, etrafa dağılmış lambaların ve mumların yaydığı loş ışığı her zaman tercih ederdi. Brooke ve Minnette de bu tercihi ondan miras almışlardı.

Mutfakta son hazırlıklar yapılırken ve diğer konuklar sohbet

ederken, Theo Asher'ın eserlerinden bazılarının sergilenmiş olabileceği umuduyla bitişik odaya gitti. Aslında, odanın çeşitli yerlerine bir dizi eser asılmıştı, ancak çoğu başka sanatçıların eserleriydi: bir şehir manzarası resmi, bir zinya natürmortu, toprak tonlarında bir yağlı boya soyut çalışması.

Sonunda Theo'nun dikkati, yan yana duran, tamamı kurşun kalemle yapılmış üç küçük portreye yöneldi. Asher odaya girdiğinde, Theo ellerini arkasında birleştirmiş, "ders çalışma pozisyonunda" onlara doğru eğilmişti.

“Buralarda dolaşacağınızı tahmin ediyordum.”

Theo başını kaldırdı. "Umarım kabalık yapmıyorumdur."

“Kesinlikle hayır. Kesinlikle hayır.” Asher, Theo’nun önündeki portrelere baktı. “Kendi eserlerimi sergilemek biraz kibirli görünebilir, ama genellikle onları stüdyo zemininden kaldırmak için eve getiriyorum. Brooke hangilerinin duvara asılacağına karar veriyor.”

“Çok iyi seçimler yapıyor.” Theo üç portreye başıyla işaret etti. “Asher, yemekten önce sadece bir dakikamız olduğunu biliyorum, ama lütfen bana bunlar hakkında bilgi ver.”

“Elbette. Bu üç fotoğraf da annemin. Çok ilginç bir yüzü vardı, çok incelikli ve karakterliydi, her zaman farklı ama bir şekilde her zaman aynıydı. İşte bu, yirmi beş yaşındaki hali. Bir fotoğraftan yola çıkarak yaptım. Bu da elli yaşındaki hali. Ve bu da yetmiş beş yaşındaki hali.”

Theo şunu fark etti: yirmi beş yaşında dinç; elli yaşında sakin; yetmiş beş yaşında yorgun. Üç parçalı tabloya bakarken başını salladı. "Asher, yine harika bir iş çıkarmışsın. Sağdan sola mı yoksa soldan sağa mı daha güzel görünüyor, bilmiyorum."

Yemek salonundan Minnette'in yaptığı bir çağrı, yemeğin servise hazır olduğunu bildirdi.

Evin görünümü ve atmosferi, konukları karşılayan ve ziyafetin habercisi olan koku, tüm hafta boyunca muhteşem bir şekilde sergilenen hava ve sonbahar renkleri hakkında övgüler bolca dile getirildi.

Neşeli bir hava hakimdi.

Pearce dışında herkes oradaydı.

Brooke, yaşadığı hayal kırıklıkları nedeniyle onu beklememesi gerektiğini öğrenmişti. Doğrusu, Asher'ın kardeşi olsa bile, özellikle o

gece masada ilk kez gelen misafirler varken onu davet etmek konusunda isteksizdi.

Eğer gelirse, memnuniyetle karşılanırdı. Ama gelmemesi de bir kayıp olarak görülmezdi.

Sonunda her şey hazırdı. Masa, adeta bir Rockwell tablosunu andırıyordu. Brooke elinin tersiyle yüzünden düşen bir tutam saçı düzeltti, önlüğünü çıkardı, sofranın zenginliğine göz gezdirdi ve beklenen sözleri söyledi: "Hadi, yiyelim. Herkese mutlu Şükran Günü!"

Sanki önceden planlanmış gibi ön kapı açıldı ve Pearce odaya daldı. Her şeyiyle aceleci davrandığını belli ediyordu. Odadaki hiç kimseyle görüşmeden veya onları fark etmeden önce, hızla kendi önemini vurgulama fırsatına dönüşen yapmacık bir özür diledi.

“Geç kaldığım için özür dilerim. Ah, ne gündü ama. Birinci Cadde'de bir grup adam tadilat işinde çalışıyor. Hepsi Meksikalı, yani Şükran Günü'nü kutlamıyorlar. Hala oradalar. Bütün pencereler camlanana kadar işi bırakmayı düşünmesinler dedim. Bu günlerde doğru dürüst işçi bulmak çok zor.”

Brooke karşılık olarak yapmacık bir şekilde hoş geldin dedi. Birkaç saniye önce çok neşeli olan sesi gergindi. "Pearce, aramıza katıldığın için çok mutluyuz." Ama yüzünde bambaşka bir duygu vardı.

Asher onu diğer konuklarla tanıştırdı. Pearce, Theo'ya bakana kadar onlara neredeyse hiç bakmadan başıyla selam verdi. Sanki yüzünü tanımaya çalışıyormuş gibi çok kısa bir süre tereddüt etti. Yaşlı adamı daha önce görmüş müydü?

Aslında öyleydi.

Aylar önce, FedEr'in yedek kulübesinde. Konuşmacı. Telefon. Portekiz milli marşı.

Theo da bağlantıyı hemen kurdu ama sessiz kaldı.

Diğer konuklarla tanıştıktan sonra Pearce masadan bir sandalye çekip oturdu. Oturan ilk kişi o oldu.

Diğer adamlar, Theo'nun örneğini izleyerek, üç kadın sandalyelerine oturana kadar ayakta durdular. Pearce bu saygı gösterisinin farkında değildi.

Herkes yerine oturduktan sonra Asher tekrar herkese selam verdi. "Başlamadan önce Theo'dan yemeğe dua etmesini rica ettim."

Pearce, tabağındaki yemeklerden birine uzanmak üzereyken, "amin" denmesini beklemek için elini beceriksizce geri çekti.

Theo dikkatini Brooke'a yöneltti. "Brooke, öncelikle *sana* teşekkür borçlu olduğumuzu düşünüyorum. Özellikle Simone ve ben, evlerimizden çok uzakta olmamıza rağmen, bugün bizi ailenize dahil ettiğiniz için minnettarız. Hepiniz," masanın etrafındaki her yüze, hatta Pearce'ınkine bile baktı, "çok nazik davrandınız. Asher benden bir dua okumamı istedi. Bir duanın da caiz olacağını söyledi. Okuyalım mı?"

Herkes başını eğdi.

Ardından, her bir bağıştan önce kısa bir duraklama yapılarak, son dönemde alınan bağışların kısa ama etkileyici bir şekilde sıralanması geldi.

Portrelerin güzelliği.

Verbivore'da kahkaha.

Ellen'ın ötücü kuşlara olan sevgisi.

Düşünceli sohbetin acele etmeden verdiği keyif.

Müziğin muhteşem gizemi.

Asher ve Brooke'un başkalarını evlerine kabul etme istekliliği. "Cennetteki Sana işaret eden tüm bu hediyeler için, biz de veriyoruz..."

Telefon titredi.

Ses yüksek değildi, ancak o an odayı saran derin sessizlik göz önüne alındığında, fark edilmemesi mümkün değildi. Pearce, telefonunu pantolon cebinden çıkarmak için sandalyesini masadan geriye çekti. Theo duayı bitirmeye çalışırken, Pearce cihazının ekranına dokundu.

Sonunda "amin" denildiğinde, Pearce'ın başı hâlâ telefonuna eğikti ve tiksintiyle titriyordu.

"Kahretsin," diye tısladı. "Pencerelerden birini kırdılar. Şşşşş. Şükran Günümü mahvetmek zorunda mıydılar? Gerçekten mi?"

Asher inanamadı, utandı ve konuşamaz hale geldi.

Brooke'un yüzü, alenen aşağılanmanın öfkesiyle bembeyaz kesildi. Minnette'in yanakları utançtan kıpkırmızı oldu, sanki babasının davranışı bir şekilde onun suçuymuş gibi.

Basil, Trina ve Simone ne yapacaklarını bilemiyorlardı. O anın tatlılığı saniyeler içinde acı bir tada dönüşmüştü.

Theo, sanki olağanüstü hiçbir şey olmamış gibi konuşarak büyüyü

bozdu. "Brooke, yemeği nasıl servis etmemizi istersin?"

Bunun üzerine tabaklar kaldırıldı, servis tabakları doldu, "lütfen" ve "teşekkür ederim" sözleri söylendi ve yavaş yavaş kibar bir dostluk havası odayı yeniden ele geçirdi. Kısa süre içinde, Pearce'ın görkemli girişinin kötü kokusu, sıcak ekşi mayalı ekmek, körili meyve, tereyağlı yabani pirinç, tarçınlı tatlı patates, jambon ve hindi kokusunun karışımıyla bastırıldı; kısacası, o masada onlarca yıldır Şükran Günü'nde servis edilen aynı yemeklerin kokusu.

Brooke'a yönelik övgüler çok fazlaydı.

Herkes yemek yerken, sohbet genellikle tek bir kişinin konuşması şeklinde ilerliyordu. Sekiz kişi yemek yerken bir kişi konuşuyordu.

Simone, Basil'in bir sorusuna karşılık olarak, günün erken saatlerinde öğrendiği müzik parçasını açıkladı. Bu da Minnette'in Trina'ya Basil'in repertuarındaki favori şarkısının hangisi olduğunu sormasına, Brooke'un Theo'ya New York'ta birçok tiyatro oyununa veya konsere gidip gitmediğini sormasına ve Theo'nun Derrick'e son zamanlarda savcılıkta eğlenceli bir dava olup olmadığını sormasına yol açtı.

Theo, Guatemalalı sanık Bay Mendez hakkında soru sormak istedi, ancak konunun böylesine samimi bir ortam için fazla ağır olabileceğini düşünerek bundan vazgeçmenin daha iyi olacağını düşündü.

Diğerleri yemek yerken, sohbet ederken ve gülerken, Pearce yerinde duramıyordu ve konuşmayı isteksizce dinliyordu. Telefonunu kolay erişim için masaya koymuştu. Belli bir sebep yokken, birkaç dakikada bir kontrol ediyordu. Ekrandaki bu takıntısı kimsenin dikkatinden kaçmıyordu.

Konuşmada oluşan bir sessizlik anında, Asher, yapmak istediği bir duyuru için tiyatral bir şekilde boğazını temizledi. "Brooke ve benim bu akşam paylaşacağımız çok güzel bir haberimiz var." Tüm gözler dikkatle ona çevrildi.

“Bazılarınız kızımız Samantha ile tanışmamış olabilir. Güney Carolina'da, Greenville'in hemen dışında yaşıyor. Dokuz yıldır ortaokul öğretmeni olarak çalışıyor ve kendi kendime söyleyeyim, işinde harika. Düşük gelirli bir devlet okulunda yedinci sınıf öğrencilerine ders veriyor.”

Basil başını salladı. "Allah yardımcınız olsun. Bu zor bir iş."

Asher başını salladı. “Evet, öyle. Bazen nasıl başardığını merak ediyorum ama doğuştan öyle. Orada üçüncü yılında yılın öğretmeni seçildi ve düşük gelirli ergenler arasında işlevsel okuma yazma bilmemezliği konusunda bir otorite sayılır – sanırım doğru söyledim. Onunla gerçekten gurur duyuyoruz. Annesine benziyor.”

Minnette, amcası Asher'ı dinlerken neredeyse başı dönüyordu. *Onun* kızı olmak nasıl bir şey olmalıydı? Sadece bir buçuk metre ötede duran kendi babasının, kendisinden maddi konular dışında herhangi bir şekilde bahsetmesini hayal bile edemiyordu.

O hafta Harvard araştırmacılarının yaptığı bir çalışmayı okumuştu. Gençlere, ebeveynlerinin nazik mi yoksa zengin mi olmalarını tercih edecekleri sorulmuştu. Ezici çoğunluk ikincisini seçmişti. O da öyle yapardı.

Asher ve Brooke, kızları Samantha'nın nazik olmasından gerçekten memnun görünüyordu.

“Bu akşam burada olmamasının sebebi, erkek arkadaşı ve ailesiyle Şükran Günü'nü kutluyor olması. İyi haber şu ki, erkek arkadaşı bu akşam ona evlenme teklifi edecek. Bu akşamın ilerleyen saatlerinde, belki siz buradayken bile, gelecek yıl yapılacak bir düğün için hazırlık yapmamız gerektiğini bildiren bir telefon alacağımızı tahmin ediyoruz.”

Minnette gülümsedi ve kadehini kaldırdı. "Sevgili kuzenim Sam'e. Sonunda!" Diğer herkes, hatta Pearce bile ona katıldı.

Asher, "Brooke ve ben onlar için çok mutluyuz," dedi. "Samantha'nın sonsuza kadar bekar ve mutlu kalabileceğini düşünüyorduk, ama bu genç adamı çok sevdik ve onun için daha iyi bir eş seçemezdik."

Ardından Pearce'ın kısa ve küçümseyici sesi büyüyü bozdu. "Ne iş yapıyor ki?"

Soru, bir suçlama havası taşıyordu. Pearce Amca, Samantha'nın meslek seçimini -öğretmenlik- en iyi ihtimalle son derece dar görüşlü, en kötü ihtimalle ise bir israf olarak görmüştü. Ona göre, çok daha fazlasını yapabilecek kapasitedeydi. Umarım eş seçimi daha iyi bir mali muhakeme örneğidir.

Asher, “Cody, Güney Orta Asya'da tarım üzerine araştırma yapıyor. Geçtiğimiz iki yazı Afganistan'da köylülere ürün verimliliğini

artırmaları konusunda yardımcı olarak geçirdi. Biliyorsunuz, orada çok kötü kuraklıklar yaşanıyor.” dedi.

Pearce inanmazlıkla doğruldu ve onaylamaz bir şekilde başını salladı. "Şaka mı yapıyorsunuz? Bunun bir geleceği var mı? Ne kadar kazandırıyor?"

Asher, Pearce'ın sorusunun tonunu görmezden gelmeye çalıştı. "Hiçbir fikrimiz yok, ama bu konuda ciddi bir amacı varmış gibi görünüyor. Bir gün oraya gidebileceklerini düşünmek beni ve Brooke'u biraz tedirgin ediyor - kadınlar için zor bir yer - ama bu elbette onların kararı olacak."

Pearce kahkaha attı. “Bu bana çok saçma geliyor. Senin yerinde olsam, hâlâ yapabiliyorken tavrımı koyardım. Ona kızının asla oraya gitmeyeceğini söyle. Kızına bakmak senin görevinin bir parçası, biliyorsun. Ve, Tanrı aşkına, ona gerçek bir iş bulmasını söyle. Birinin para kazanması gerekiyor. Kendilerine bakabileceklerini hiç mi düşünmüyorlar?”

Pearce'ın küçümsemesi odayı yeniden ele geçirmekle tehdit ederken, Theo, zekice bir dikkat dağıtma hamlesiyle araya girdi: "Pearce, Asher bana annenin bu evde büyüdüğünü söyledi."

Pearce, kendisine hitap edilmesine şaşırmış gibiydi. "Doğru," dedi, sanki "Ne demek istiyorsun, kimin umurunda?" der gibi.

Theo ısrarla sordu: "Annen nasıldı?"

Pearce'ın yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Ne demek istiyorsunuz?"

“Peki, onu nasıl tanımlardınız? Nasıl bir insandı? Onu ne mutlu ederdi? Arkadaşları kimlerdi?”

Soru, Pearce'ı merkezinde olduğu paralel bir evrenden, grubun sadece bir üyesi olduğu şimdiki gerçekliğe çekmişti. Cevaplanması için en azından bir nebze insanlık, bir dereceye kadar iç gözlem ve hafızanın yeniden canlanması gerekiyordu. Theo, aslında Pearce'ın benmerkezciliğinin kalbine zehirli bir ok fırlatmıştı.

Masadaki diğerleri, özellikle aile üyeleri, Pearce'in kekeleyerek bir cevap vermeye çalışmasını dikkatle, gözlerini ona dikmiş bir şekilde beklediler. Asher ve Brooke bile onun ne söyleyeceğinden veya annesi hakkında ne hissettiğinden emin değillerdi.

“İyi bir kadındı,” dedi sonunda, ardından uzun bir sessizlik, omuz

silkme ve başını yana eğme geldi. “Yani, şey, sanırım iyi bir anneydi diyebilirsiniz. Kesinlikle bir gözde oğlu vardı. O altın çocuktu, ben ise asiydim.” Pearce, Asher'a doğru başını salladı. Kimse gülmedi. Asher cevap vermedi.

Theo ise masanın yanındaki büfede duran çerçeveli bir fotoğrafa doğru başını salladı. "Şey, resimdeki o mu?" Resimdeki kadın doğrudan kameraya bakıyordu; gülümseyen bir yüz, nazik bir özgüven, sabit bakışlar. Kollarında iki küçük erkek çocuğu tutuyordu.

“Evet. O. Çok uzun zaman önceydi. Daha küçücük çocuklardık.”

"Hangisi sensin?"

"Sağ tarafındaki."

"Buradan bakınca, iki küçük çocuğu da aynı derecede sevdiği anlaşılıyor."

Bu, Pearce'ın annesinin kayırmacılığı hakkındaki önceki iddiasına doğrudan bir meydan okuma olduğu için cesur bir açıklamaydı.

"Açıkçası öyle hissetmedim. Ve küçük sanatçısını çok sevdiğinden hiç şüphem yok. İyi bir kadındı, ama bence şeylerin değerini gerçekten anlamıyordu."

Peare daha fazla bir şey söyleyemeden Theo araya girdi. "Şeylerin değeri," çok ilginç bir ifade. Bununla ne demek istiyorsunuz? Şeylerin değerini nereden öğreniriz?"

Pearce sabırsızlık ve küçümsemeyle homurdandı. Sonunda konuştuğunda, sözleri kibir kokuyordu. "Bu ne, yirmi soru mu? Şaka yapıyorsun, değil mi? Herkes bunun değerini biliyor..."

Pearce'ın telefonu titredi. Sorgulamanın kesintiye uğramasından rahatlayarak heyecanla telefona uzandı. Sol elini, işaret parmağı yukarıyı gösterecek şekilde, "Bekleyin. Bu önemli." dercesine kaldırdı.

Diğerleri de dinledi. Başka seçenekleri yoktu.

Pearce tiksintiyle gözlerini devirdi. "Şaka mı yapıyorsun? ... Bu nasıl oldu? ... Ne oluyor böyle? Ekibin için mutlaka sigorta yaptırmış olmalısın. Hemen geliyorum."

Pearce görüşmeyi bitirdi. Sanki böyle iyi bir arkadaş çevresinden ayrılmak zorunda kaldığı için nefret ediyormuş gibi, yapmacık bir bıkkınlıkla ellerini kaldırdı. Bir kez daha sandalyesini gürültülü bir şekilde masadan uzaklaştırdı, ayağa kalktı ve teşekkür ya da iyi dileklerde bulunmadan ayrılmak için döndü. Kızını hiç dikkate almadı.

Ön kapı arkasından gürültüyle kapandı.

Ardından garip bir sessizlik ve sanki bir kaktüs balonlarla dolu bir odayı terk etmiş gibi toplu bir rahatlama nefesi geldi.

Asher sessizliği bozdu. "Arkadaşlar, çok üzgünüm. Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Pearce işte böyle biri. Bu akşam ondan daha iyi bir performans bekliyorduk, ama maalesef gördüğünüz şey tipik Pearce'ti."

Theo hemen, hatta neşeli bir şekilde cevap verdi: "Şey, hayatımda yediğim en lezzetli Şükran Günü yemeğinden hiçbir şey bir şey eksiltmedi. Şef Brooke'a ve yardımcı şef Minnette'e şerefe!"

Kadehini kaldırdı, kaşlarını çattı ve yüzünde yorgunluk ve kırgınlık ifadesi olan Minnette'e baktı. Herkes kadeh kaldırdı ve Pearce'ın hiç odada bulunmadığını varsaymaya çalıştı.

Bardaklar masaya geri konulduğunda Brooke tatlıyı duyurdu. "Belki akşamımıza biraz tatlılık katabiliriz."

Tabaklar servis edildi ve kahveler doldurulduu. Theo, Minnette'e döndü. "Peki, Minnette, sana da aynı soruyu soruyorum. Babanın bıraktığı yerden devam et. Büyükannen nasıl biriydi? Nelere değer verirdi?"

Bu sefer samimi ve Gammy'ye övgülerle dolu olan sohbet, birden fazla kişinin gözünde uyku belirtileri belirene kadar devam etti. Asher sonunda herkese katıldıkları için teşekkür etti, gönüllülerin itirazlarına rağmen mutfağı temizleyeceğini ısrarla belirtti ve ön basamaklardan güvenli bir şekilde inmek için veranda ışıklarını yaktı.

Theo, Brooke'un yanağına elini dokundurarak misafirperverliği için minnettarlığını yineledi. Aynı şeyi Minnette için de yaptı. Trina'ya sonunda onunla tanıştığı için ne kadar mutlu olduğunu söyledi ve yakın zamanda tekrar ziyaret edebileceklerini umduğunu ifade etti.

“Benim oturduğum yerde kaldırımda müzik yapan yetenekli bir müzisyen var. Belki bir akşam onu dinlemek için orada buluşabiliriz. Eğer gerçekten iyi bir performans sergilerse, ona büyük bir bahşiş bırakacağız.”

Yanağından tekrar öptü.

Theo ve Simone, Glissen House'dan ayrılıp birlikte South Broadway'de yürümeye başladılar. Müzik okuluna vardıklarında yolları ayrıldı; Theo eve doğru devam ederken, Simone da aynı şeyi

yapmadan önce çellosunu almak için yola koyuldu.

Theo, apartmana çıkan merdivenleri tırmanırken, o gece açık olan birkaç bardan birinden sahil şeridine yayılan Noel şarkılarını duydu. Dönüp nehre ve batı kıyısındaki ışıklara baktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 49

Görev çağırıyordu ve yalnızca New York'ta halledilebilecek bazı meseleler vardı; hiçbiri çok acil değildi ama hepsi Theo'nun yakın ilgisine ihtiyaç duyuyordu.

Noel tatilini ve yılbaşı gecesini şehirde geçirmek niyetiyle Aralık başında Golden'dan ayrıldı.

LaGuardia'da uçaktan indiğinde, terminalden çıkıp şiddetli bir kar yağışının içine girmeden önce insan kalabalığının arasından geçmek zorunda kaldı. Golden'ın ılıman ve ara sıra hissedilen serinliği, New England'ın şiddetli ve kalıcı soğuğunda çabucak unutuldu.

Soğuk hava yaşlı kemiklerine işlerken, Theo sahil şeridinin havasını özledi.

Ve oradaki komşularını şimdiden özlemişti.

Söylentilere göre bazı insanlar, Noel'de zorunlu hediye verme yükünden ve evdeki mevsimsel telaştan kaçmak için uzun yolculuklara çıkıyor. Bu strateji, yılın aksi takdirde çılgın bir dönemi için mantıklı bir yanıt gibi görünüyor.

Theo, Aralık başında Golden'dan ayrıldığında, tatillerin aşırılıklarından kaçan bir mülteci gibi görünebilirdi. Aslında, tam tersine, yokluğunda Golden'daki arkadaşlarıyla bir şekilde bağını koparmamak için büyük çaba sarf etmişti; yani uzaktayken teslim edilmek üzere hediyeleri çok önceden almıştı.

Noel'den üç gün önce, Bayan Gidley Verbivore'a doğru yürüdü ve Penny Loafers'ların oluşturduğu kalabalığın arasından geçti; hava hala o kadar ılıktı ki, güneşli günlerde insan bir kazak veya hafif bir ceketle dışarıda rahatça oturabilirdi. Verbivore'un karmaşasına girdi, kitap yığınlarının üzerinden ve etrafından geçti ve Tony'yi masasında evrak işleriyle uğraşırken buldu.

"Günaydın, Bay Wilcox?" diye sordu tereddütle.

"Bana Tony deyin. Evet, hanımefendi, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Benim adım Anita Gidley."

“Ponder House'da çalışıyorsunuz. Sizinle tanışmak güzel, Bayan Gidley. Sizi yıllardır o binaya girip çıkarken görüyorum.”

"Teşekkür ederim. Sizinle tanışmak da güzel. Evet, bunca yıldır komşu olmamıza rağmen hiç konuşmamış olmamız inanılmaz."

Tony, Bayan Gidley'nin yıllar boyunca Verbivore'un önünden binlerce kez geçtiğini ve kendisine bir bakış bile atmadığını söyleyebilirdi, ama dilini ısırdı.

El sıkıştılar. Kadın ona bir kutu uzattı. Kutu, zarif ve özenle hediye paketi yapılmıştı; koyu yeşil kağıt ve bordo kurdeleyle sarılmıştı. Tony, otuz saniye öncesine kadar tanımadığı bu kadının neden ona Noel hediyesi verdiğini merak etmeden edemedi.

"Bunu bir arkadaşımın isteği üzerine iletiyorum," diye açıkladı. "Ve senin için de bir not var."

Tony masasında yer açtı ve kutuyu aldı. "Teşekkür ederim, ya da kime teşekkür ediyorsanız ona. Bu gerçekten büyük bir sürpriz."

“Ben sadece elçiyim, ama teşekkürlerinizi ileteceğim. Memnun kalacağınızı düşünüyorum.” Sıcak bir gülümsemeyle, “Mutlu Noeller!” dedi.

Odanın etrafına, Tony'nin dağınık masasına ve zeminine göz attı. Tony onun düşüncelerini okudu, güldü ve başını kaşıdı. "Dağınıklık gerçekten de çok fazla, değil mi?"

Onun tartışılmaz gerçek hakkındaki açıklamasına verecek bir cevabı yoktu. Sadece kaşlarını kaldırdı, başını yana eğdi ve sırıttı.

Tony, yoksullukla ilgili o meşhur konuşmasını yapacaktı: "Lütfen bir kitap alın; kapılarımı kapatmama sadece bir hafta kadar kaldı." Ama sonra vazgeçti. Belki de onun espri anlayışını anlamayacaktı. Öyle bir tipe benzemiyordu. Bunun yerine, ona bir kez daha teşekkür etti, bir ara tekrar uğramasını rica etti ve iyi tatiller diledi.

Kadın gittikten sonra Tony, daktilo edilmiş nota baktı. "Noel sabahına kadar açmayın."

Verbivore'dan ayrıldıktan sonra Bayan Gidley, Simone'u bulmak için üniversitedeki müzik okuluna gitti. Onu, prova odalarından birinde çello çalarken kolayca buldu. Kendini tanıttı, rahatsız ettiği için özür diledi ve ona bir kutu ve bir zarf verdi. Simone, Tony gibi, bu isimsiz cömertliğe şaşırdı, meraklandı ve minnettar kaldı. Ertesi gün eve uçtu ve hediyeyi de yanında götürdü.

İki gün boyunca Bayan Gidley, Theo'nun oldukça geniş arkadaş çevresine, on ikiden fazla kişiye hediyeler dağıttı. Bu süreçte, onların şaşkınlığı ve mutluluğu onun da oldu. Theo'nun kendisine portre hediyeleriyle ilgili anlatmaya çalıştığı zevki bir nebze de olsa hissedip hissetmediğini merak etti.

Uzun zamandır kullanmadığı yüz kaslarını ve ifadelerini kullanıyordu. Birkaç kez kucaklandı. Ve Noel'de, Golden'da soğuk, gri, fırtınalı bir günde, hediyeleri alanlar açarken, o evde onların sevincini hayal ediyor ve bu sevinci onlarla birlikte paylaşıyordu.

Ve Theo ile birlikte.

Her hediyeye el yazısıyla yazılmış bir mektup eşlik ediyordu. Theo, her birini minnettarlık, cesaretlendirme ve İsa çocuğuna dair sözler içerecek şekilde yazmıştı. Her biri alıcıya özeldi.

Simone, hediye kutusunun uzunluğunu göz önünde bulundurarak, viyolonu için yeni bir yay sahibi olmasına tamamen şaşırmamıştı. Ancak, Brezilya'dan gelen Pernambuco ağacından yapılmış, gerçek bir Emil Werner yay olan bu ürünün mükemmelliğine *şaşırmıştı* . Tam da bir gün sahip olmayı umduğu türden bir yay. Chalice'de kahve içerken ve viyolonsel hakkında konuşurken Theo'ya gelişigüzel bahsettiği türden bir yay.

Theo'nun zarif el yazısıyla yazılmış notta, cesaretlendirici bir mesaj da yer alıyordu:

Bu yayda sadece senin çalabileceğin şarkılar var. İyi çal. Melekler için.

Sekiz yaşındaki Lamisha paketini dikkatlice, yavaşça ve heyecanla açtı. Büyük bir kutunun içinde üç küçük kutu vardı. Birinde boyalar, fırçalar, kalemler, çizim defterleri ve bir kuyumcu büyüteci bulunuyordu. Diğerinde Andrew Peterson'ın *"Kanat Tüyü Destanı"* nın dört cildinin tamamı vardı. Üçüncüsü ise, sihirbazın hikayesindeki Dorothy'nin ayakkabılarına benzer, kısa topuklu, rugan deriden yapılmış, morfo mavisi bir çift ayakkabıydı. (Çok pratik bir hediye değildi, ama zaten hangi cimri sadece pratik hediyeler verir ki?)

Lamisha da bir not aldı:

Senin gibisi ne daha önce oldu, ne de asla olacak, sevgili kızım. Sen

korkunç ve harika bir şekilde yaratıldın, bir prensessin, Kralın kızısın. Mutlu Noeller.

Sevgiyle,
Theo

Peki ya tüy ağacının mucidi Ellen? Ona uygun bir hediye ne olurdu?

Talimatları doğrultusunda, aylar önce yaptıkları "kuş gözlem turundan" sonra Theo, hediye olarak aldığı tüy ağacından yapılmış kutuyu, şehirde yaptığı yürüyüşlerde tek tek topladığı kuş tüyleriyle doldurmuştu. Her gün etraftaki tüy parçalarını aramak onun için son derece keyifli ve dikkatli olma konusunda sağlıklı bir egzersiz olmuştu. Sonuç, Theo'nun dairesindeki en sevdiği *sanat eseri* haline gelen şaşırtıcı bir güzellik dizisiydi. Aslında, Bay Ponder'ın ofisinde de aynı derecede yerinde ve etkileyici olurdu. Şekli, boyutu, rengi, dokusu, kıvrımı ve kompozisyonu, danışmanın zarif binasındaki diğer tüm parçalarla yarışabilirdi.

Theo, Ellen için Noel hediyeleri seçerken tüy ağacından yapılmış bir ağaç türünü aklında tutmuştu.

En uygun dört ürün şunlardı: katlanabilir bir el testeresi, kompakt bir akülü zımpara ve matkap ve bir ahşap yakma ocağı.

Testereyle ihtiyacı olan tahta parçalarını kesebilirdi. Zımpara makinesiyle kesilen parçaların uçlarını düzeltip parlatabilirdi. Matkap, tahtanın bir ucuna delik açmak için buz kıracağının yerini alacaktı ve tahta yakma aletiyle de alt ucuna adını veya tarihini, ya da her ikisini birden kabartabilirdi.

Theo, Ellen'ın Noble Invention'da yanında bulundurmak isteyeceğini düşünerek, basit, hafif ve güvenli aletler satın almak için yerel bir hırdavatçıya gitti. Gerektiğinde, Misyon'da pilleri şarj edebileceğini varsaydı.

Ek olarak, Theo daha kullanışlı hediyelerin yanına Portekiz kaşmirinden bir atkı da satın aldı.

Bayan Gidley, oldukça büyük olan kutuyu bisiklet dükkanındaki Jason'a emanet etti ve Noel'den önceki hafta Ellen'a teslim etmesini rica etti. Jason bunu memnuniyetle yaptı ve hediyeyi Noel arifesinde Misyon'da Ellen'ın eline teslim edebildi. Hediye ile birlikte Theo, çeşitli

aletleri açıklayan detaylı bir mektup yazmıştı. Şu öneriyi de ekledi:

Gelecekte, belki de tüy ağacından yaptığınız bazı eserlerinizi satışa sunabilirsiniz. Bence birçok insan bunlardan birine sahip olmaktan keyif alacaktır.

Bu, oldukça cazip bir olasılıktı.

Mektubunun ayrı bir sayfasında Theo, basit bir logo taslağı, küçük bir tüy ve "Oxbow Featherwood" kelimelerini çizmişti. Bu, sanatçı Ellen'ın, biraz yardım alarak, girişimci Ellen olabileceğine olan inancının görünür bir kanıtıydı.

Mektubunu ikinci kez okurken, tüy ağacını "yaratıcı bir ustalık örneği" olarak nitelendirdiği cümleye geldiğinde, sandalyesinde doğruldu, avuç içleri aşağıya bakacak şekilde elleriyle elbisesini kucağında düzeltti ve yakındaki bir pencere camındaki yansımasına utangaç bir şekilde baktı.

O, Bay Theo'nun güvenini boşa çıkarmayacaktı.

Mektubunda özne ve yüklemlerin hepsinin uyumlu olmasından da çok memnun olmuştu.

Yağmurlu Noel gününün önemli bir bölümünü, aletlerini bisikletinde nasıl saklayıp taşıyabileceğini düşünmekle geçirdi.

Ayrıca Jason'ın yaptığı gibi kendi logosunun içecek bardaklarına kabartma olarak işlenmesinin mümkün olup olmadığını da merak etti.

Theo'nun arkadaşları için seçtiği Noel hediyeleri büyük bir özenle seçilmişti. Tatillerden haftalar önce, ne tür bir hediye almaktan hoşlanacaklarına dair ipuçları bulmak için dinlemiş ve gözlem yapmıştı; böylece her bir alıcı için güzel, kullanışlı veya keyifli eşyalar satın almayı ummuştu.

Örneğin, Addie'nin antika cam ve kehribar koleksiyonu yaptığını, Büyükanne Whitaker'ın kelime arama bulmacalarından hoşlandığını veya Bay Ponder'ın opera meraklısı olduğunu başka nasıl bilebilirdi ki?

New York'ta, Noel sabahı, her birinin Golden'daki evlerinde, hediyelerini açtığını hayal etti. Hediyeler.

Hepsi için Theo'nun hediyesi, birçok hediye arasında sadece bir tanesi olacaktı. Tony hariç. Onun açacak başka kutusu yoktu. Sadece

Theo'nunki vardı.

Tony, Noel'i genellikle "hazırlamazdı". Yine de, tek hediyesini açarken çocuksu bir hayret içinde kalmaktan kendini alamadı. Verbivore'da, Theo ile brendi içtikleri aynı sandalyede, aynı loş ışıkta tek başına olmak biraz tuhaf hissettirdi.

Burada tek başıma otururken oldukça acınası bir halde görünsem gerek.

Bu düşünceye güldü.

Bayramı kutlamak amacıyla radyosunu açıp Cambridge'deki King's College'dan her yıl yayınlanan "İlahiler ve Okumalar Ayini"ni dinlemeye başlamıştı.

Dışarıda yağmur devam ediyordu. Sahil şeridi boş ve sessizdi.

"Kasvetli Kış Ortasında."

Paketin üzerindeki kurdeleyi ve kağıdı açmak için minik bir çakı kullandı. Hiç acele etmiyordu.

Kutunun içinde, ikisi de paketlenmiş iki küçük kutu vardı. Tony birini açtı ve tahta kutunun kapağını kaldırdı.

İçinde Porto'dan orijinallik mührü taşıyan bir şişe Porto şarabı ve bir not vardı:

Hem sağlığınız hem de dostluğumuz için; ikisi de benim için birer hediye.

Minnetle,
Theo

Tony sevgi dolu bir küfür fısıldadı, sonra da biraz daha yüksek sesle, "Sen iyi kalpli adamsın. Sevgili ruhlu adam. Mutlu Noeller, Theo." dedi.

Şişeyi incelemek için uzattı.

1968 model.

Tesadüfi ya da rastgele bir seçim değil.

1968.

Vietnam'daki son çatışması. Tet saldırısı. Hayatında içtiği en iyi kahve.

". . . Kökler ancak taşlı, zorlu topraklarda büyüyebilir. Budama

makası derinden keser. Üzümler ezilir ve on yıllarca karanlıkta saklanır. Tatlılığı için. Bu an için."

Tony ayağa kalktı, masasından bir şarap kadehi aldı, sandalyesine geri döndü, şişeyi kutuyu açtığı kadar yavaşça açtı ve koyu kırmızı sıvıyı bir kadehe doldurdu. İçmeden önce birkaç saniye düşünceli bir şekilde kadehi havada tuttu.

Mağazanın önündeki kaldırıma yağmur şiddetli ve gürültülü bir şekilde yağmaya devam etti.

Sessizliğin, nezaketin, anıların, şarabın ve Noel ilahilerinin birleşimi, kitapçının ruh haline bir şefkat dalgası getirdi ve neredeyse kırılmaz hale gelmiş bir kalbe bir nebze umut ışığı saçtı.

Kadehindeki porto şarabını acele etmeden bitirdi ve kalan hediyeyi açarken yudumlamak için bir kadeh daha doldurdu.

Bir kitaptı. İmzalı ilk baskı. Ernest Hemingway. Bir lüks. Yanında bir not.

Başka çareniz kalmazsa ve her şey başarısız olursa, kapıları bir hafta daha açık tutabilmek için bunu nakde çevirin.

Noel dileklerimle,
Baba

Noel'den sonraki haftalar boyunca, Ponder House'un tepesindeki daire karanlık kaldı. Ama bu durum fark edilmeden kalmadı. Birçok kişi oradan geçerken yukarı baktı ve yaşlı adamın geri döneceği günü dört gözle bekledi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 50

25 Aralık

Sevgili Asher,

Bugün New York şehrinde kasvetli, fırtınalı bir gün - Beyaz Noel - yaşanıyor. Eğer etrafım beton ve çelik yerine tarlalar ve ormanlarla çevrili olsaydı, tatil, tebrik kartlarında güzelce resmedilenlere benzerdi. Ama şükürler olsun ki, burada bile Hudson Nehri ve bol miktarda ağaç, doğaya güçlü bir varlık kazandırıyor. Öyle güçlü ki, bir saat önce kaygan kaldırımlarda dışarıda bir yürüyüşe çıkmayı göze almak istedim. Bunun yerine, daha güvenli bir alternatif seçtim ve "sadece rüyalarımda" sizin ve Brooke gibi insanlarla kalem elimde zaman geçirmekten çok mutluyum.
Az önce Golden'ın hava raporunu kontrol ettim ve Kuzeydoğu'da olduğu gibi orada da güneşsiz görünüyor. Bu kasvetli ortamda, seni ve Brooke'u, belki de yeni nişanlanmış Samantha'yı, Şükran Günü'nde Glissen Evi'ni dolduran aynı sıcaklığın tadını çıkarırken hayal ediyorum.
Öğleden sonra geç saatlerde, Bayan Gidley'nin portresini aldığından eminim. Kapı zilini çaldığında, aşağı baktığında ve sevgili Lamisha'yı elinde paketle karşısında gördüğündeki yüz ifadesini hayal edebiliyor musunuz? Bu enfes hediyenin, teslim ediliş biçimiyle iki kat daha özel hale geldiğine inanıyorum. Umarım öyledir.
Bu kadar kısa sürede ve bu kadar yoğun bir dönemde portreyi yaptığınız için teşekkür ederim. Ve yine, geçtiğimiz aylarda bu armağanları mümkün kıldığınız için minnettarım. Her portre, gerçek anlamda bir Noel, bir yaşam armağanı oldu.
Portrelerden bahsetmişken... Bu sabah "yüzler" hakkında çok güzel bir vaaz dinledim. Vaiz, doğduğumuzda ilk içgüdümüzün - "niyetten çok daha derin" - bir yüz bulmak olduğunu savundu. Henüz görmeye alışmamış, zayıf ve bulanık küçük gözlerimiz, bağ kurabileceğimiz bir

şey, birini arar. Ona katılmaya meyilliyim. Ya siz?
Yeni doğmuş kızınıza ilk kez yakından baktığınız anı hatırlıyor musunuz? Sanki ikiniz de bir şekilde birbirinize doğru uzanıyor, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar derin bir dili konuşuyormuşsunuz gibi bir hisse kapılmış mıydınız?
Samantha'nın (ve benim Tita'mın) bize ilk baktıklarında yüzlerimizi bir şekilde tanımaya ve anlamaya çalıştıkları izlenimini vermedi mi?
Göz doktoru olan ve son derece derin bir kişiliğe sahip yakın bir arkadaşım var. O, bir ebeveynin bir bebek için yapabileceği en önemli (ve şekillendirici ve zahmetsiz) şeyin, bebeğin yüzüne bakmak, onu kucaklamak ve göz teması kurmak olduğuna inanıyor. Bundan daha basit bir şey olabilir mi? Bundan daha derin bir şey olabilir mi? Bundan daha derinden bir ebeveyn-çocuk ilişkisi olabilir mi?
Acaba tıpkı yeni doğmuş bebekler gibi, tüm hayatımız boyunca bir yüz arayarak, bizi sakinleştiren ve dolduran, seven ve karşılayan, tanıyan ve bizi selamlamaya koşan belirli bir bakışa özlem duyarak mı geçiriyoruz? Belki de Noel günü tam olarak bununla ilgili?
Yüzlerin Vericisi, cennetin ta kendisi, her kalbin özlem duyduğu yüz, melekler gecesinde gözleri yaşlı ve çaresiz bir bebekken, annesinin şefkatli yüzünü arayan bir varlık haline gelmiş olması, akıl almaz bir düşüncedir.
Umarım o mübarek yüz bugün sizi ve Brooke'u sağlıklı ve neşeli bulur. Yakında görüşmeyi dört gözle bekliyorum. O zamana kadar, her şey gönlünüzce olsun ve Mutlu Noeller!

Theo

Not: Eğer Ellen'ı görürseniz, lütfen ona geçen hafta Central Park'ta bir mavi alakarga gördüğümü söyleyin. Gördüğüm kadarıyla, kuyruk tüylerinden biri eksikti!

Mektubun veya zarfın üzerinde gönderenin adresi yoktu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 51

Theo sessizce Golden'a geri döndü. Ne zaman döneceğini kimseye söylememişti ve Ocak ayının ortalarına doğru, sahil boyunca yapılan sohbetlerin "Theo'dan haber aldınız mı? Ne zaman döneceğini biliyor musunuz?" gibi sorularla başlaması alışılmadık bir durum değildi.

Ayın sonuna doğru Golden'a vardı. Broadway'deki ilk yürüyüşü, eve dönüşün belirgin havasını taşıyan coşkulu kucaklaşmalar ve selamlaşmalarla noktalandı.

Onun için Golden'ın ılıman havası, New York şehrinin kar ve soğuğundan bir kaçıştı. Boughery'nin çimenlerinde nergisler ve çiğdemler çoktan görünmeye başlamıştı. Güney kışları için hiç de alışılmadık olmayan bir dizi sıcak gün, çiçekleri ve çalıları erken açmaya teşvik etmişti. Çok geçmeden, yine alışılmadık olmayan sert bir don, bu narin tomurcukları sabırsızlıklarından dolayı cezalandıracaktı.

Ama Theo'dan hiçbir şikayet gelmedi. O gün için hiçbir şikayet yoktu. Hoş geldin günüydü.

Kısa süre içinde yakın çevresindeki çoğu kişiyle görüşmüştü.

Shep ve Addie'nin işleri oldukça iyi gidiyordu. Güneyin ılıman "soğuk hava"sı bile Chalice'deki satışlar için iyi olmuştu.

Asher, Theo yokken galeriye altı portre daha eklemişti. Yarım düzine yeni bağış.

Tony hâlâ kitap alıcıları bulmak için yalvarıyor ve Verbivore'un yakın zamanda iflas edeceğini öngörüyordu.

Simone, sırtında hokey oyuncusuyla hâlâ rüzgara karşı mücadele ederken, elinde artık bir Werner Pernambuco yayıyla, yaklaşan resitaline hayranlık uyandıracak bir özenle hazırlanıyordu.

Lamisha, mavi ayakkabılı küçük bir kızın sınıf arkadaşlarını farklı renkler giymeye ikna etmesini konu alan ilk öyküsünü yazmış ve resimlemişti.

Kendrick hâlâ üniversitede gece vardiyasında çalışıyordu. Bazen koridorlar boşken yüksek sesle şarkı söylüyordu.

Ellen hâlâ Noble Invention adlı atıyla gezinti yolunda gidip geliyordu, ancak özellikle soğuk günlerde daha çok zamanını Mission'da geçiriyordu. Tüy ağacından yaptığı tasarımlarını mükemmelleştiriyor ve Noel hediyelerinden en iyi şekilde yararlanıyordu. Bunu yaparken, bu basit aletlere sahip olmanın ve bir işletmeye sahip olmanın, dünyada yükselmenin, sadece çubuklar ve tüyler *olsa* bile, besleyebileceği ve kendine ait diyebileceği bir şeye sahip olmanın getirdiği beklentiyle bir şekilde değişiyordu. Theo'ya üzerinde çalıştığı eserleri göstermek için heyecanlıydı, neredeyse Theo'nun da onları görmek için duyduğu heyecan kadar.

Theo, Bay Ponder'ın ofisine uğrayarak, bir sonraki duyuruya kadar saklanması için bir dosya dolusu belge teslim etti.

Ve böylece, Şubat ve Mart aylarını oluşturan değişken kış haftalarına yerleşti. Yürüyüş yapma, kitap okuma, nehir kenarında oturma ve arkadaşlarıyla sohbet etme rutinini yeniden başlattı. Soğuk neredeyse hiç sorun teşkil etmiyordu.

Kutsal Kase'yi neredeyse her gün ziyaret ederdi.

Golden'a döndükten kısa bir süre sonra bir düzine portre satın aldı ve bunları hediye edeceği kişilere mektuplar yazmaya başladı. Bu portreleri bir süre daha hediye etmeyecek olsa da, önümüzdeki aylarda ne zaman ve kime verileceğine dair bir takvim hazırlamaya başladı.

Günleri sakin geçiyordu, ama baharın çiçeklerini beklerken bu günler boşa gitmiyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 52

O, takvimine baktı. Mart ayındaki tarih daire içine alınmıştı.
"Bir yıl mı geçti? Şimdiden bir yıl mı?" Evet, geçmişti.
Tam bir yıldır Ponder House'un üçüncü katında yaşıyordu.

Gün için planı neydi? Kutlama yürüyüşü.

Şapkasını ve kazağını giydi ve aynada kendine baktı. Yüzü inkar edilemez derecede yaşlıydı, ama gülümsediğinde, kendi bile fark ettiği gibi, on yıllarca yaşlanmış gibi görünüyordu. Ve öyle de yaptı.

"Kendinizi kandırmayın, Bay Theo," diye kendi kendine takıldı aynadaki yansımasına bakarken. "Yaşlı bir adamsınız. Ama bugün oldukça şık görünüyorsunuz, bence öyle. Mutlu yıl dönümü, *idoso* ."

Arka kapıyı açtı, sabahı selamladı, nehre hafifçe eğildi ve sokağa doğru yöneldi. Sahil şeridi öğrenciler ve iş insanlarıyla dolup taşıyordu.

Yürürken Theo, Golden'ın kendisine verdiği yıl için minnettarlığını ifade etmek üzere her tanıdık yüze durdu. Çellist Simone. Barista Shep. Savcı Derrick. Gazeteci Katherine. Verbivore'daki kalabalık.

"Günaydın, Bay Theo."

"Tony, gerçekten de muhteşem bir gün! Yıldönümü yürüyüşündeyim. Bugün Ponder House'da tam bir yılımı doldurdum. Tony, dostum, tam burada bana Ponder House'dan bahsetmiştin. Bu yüzden, arkadaşım ve komşum olduğun için sana teşekkür etmeye geldim. Çok güzel bir yıl oldu ve umarım en az bir hafta daha açık kalabilirsiniz."

"Hayal kurmaktan başka çare yok, Theo, hayal kurmaktan başka çare yok."

Chalice'te Minnette'e rastladı. Tatilden döndüğünden beri onu henüz görmemişti. Sarıldılar ve sonra el ele tutuşarak karşılıklı durdular.

"Merhaba canım. Asher'ın en sevdiği yeğeni nasıl?"

Kadın muzipçe sırıttı. " *Tek* yeğeni gayet iyi durumda. Ve seni tekrar gördüğüme sevindim. Babamın Şükran Günü'ndeki davranışlarından sonra Golden'a bir daha asla dönmeyeceğinden korkmuştum."

Theo elini sallayarak geçiştirdi. "Saçmalık. Şüphesiz harika bir akşamdı. Çok, çok güzeldi. Ve Minnette, senin zor babanın bile azizliğe

kadir olduğuna inanmaya devam edeceğim."

Minnette kaşlarını kaldırdı ve inanmaz bir şekilde kıkırdadı. "Eğer oraya ulaşırsa, 'mucize' sütununa yerleşir."

Theo başını salladı. "Gerçekten de, canım, hepimiz için tek sütun bu. Neyse Minnette, Boughery'ye gidiyorum. Amcan Asher'ın bugün stüdyosunda olup olmadığını biliyor musun?"

Başını salladı. "Öyle. Az önce vergi beyannamesini teslim etmek için oraya uğramıştım. Şu sıralar biraz arkadaşlığa ihtiyacı olabilir."

Theo, Minnette'e doğru eğildi. "Güçlü," diye fısıldadı. "Cesur. Nazik."

Her şey hâlâ orada. Hatta daha da net görüyorum."

Gülümsedi. "Bir mucize mi?"

Sırıttı.

Sahil yolundan ayrılıp güneye doğru yürüyerek, Senfoni Salonu'nun yanından geçip Boughery'ye girdi. Caddenin doğu tarafından aşağı doğru yürüyüp, orta refüjü geçerek batı tarafına geçip, Ponder House'a dönerken Asher's'a uğrayarak bir tur attı.

Bugünkü gibi bir bahar gününde Boughery'de dolaşmak, on binlerce ağzın kahkaha veya şarkıyla ardına kadar açmış olduğu açelya çiçeklerinden oluşan bir koridordan geçmek gibiydi.

Theo, bu bol çiçeklerin yerel arıcılara bir hediye olacağını sanıyordu, ta ki bu çiçeklerin ve *rododendron* cinsindeki diğer çiçeklerin nektarının zehirli ve bal yapımına uygun olmadığını öğrenene kadar. Hatta o kadar zehirliydi ki, bir zamanlar siyah bir vazo dolusu açelya çiçeği almak, bilinen bir ölüm tehdidi anlamına geliyordu.

Eğer Theo bu uygulamayı daha önce, kıskanç erkek arkadaşın Mia'nın portresini tahrip ettiği o korkunç öğleden sonra öğrenmiş olsaydı, Cleave Torber'e bol miktarda açelya çiçeğiyle dolu simsiyah bir vazo gönderebilirdi. Ama artık değil. O kin artık azalmıştı ve Theo genç adama karşı öfkeden çok acıma duyuyordu.

Hayat, siyah vazolar içindeki açelyalar için çok kısa.

Aklında "zehirli güzellik" ifadesi belirdi. Acaba açelyalar gibi hem güzel hem de zehirli olan başka şeyler de var mı diye merak etti.

Bir düşüneyim... çıngıraklı yılan, denizanası, baldıran otu, kara dul örümceği, bilgelikten yoksun sözler, şefkatten yoksun güç, sınır tanımayan iştah, şükran duymayan zevk, tevazudan yoksun sanat... Acaba

Basil "Zehirli Güzellik" adında bir şarkı yazabilir mi?

Theo'nun kuşların, ağaçların ve bağışların listelerini tuttuğu günlüğünde, "ortak bitkiler" başlığı altında bir bölüm de vardı. Bu bölümde, hem Golden'da hem de Pinhão'da veya çevresinde yetişen çiçek çeşitlerini kaydetmişti. Liste hızla on beşten kırka çıkmıştı. İki şehrin enlemleri olan 32°N ve 42°N ve okyanusa yakınlıkları olası bir açıklamaydı. Açıklama ne olursa olsun, South Broadway'in çimenleri ve bahçeleri, Portekiz'deki çocukluk evini hatırlatan şeylerle doluydu.

Acaba çok eski zamanlarda, sabah sefası Amerikan topraklarında ortaya çıkmadan önce, o zarif sarmaşıktan çıkan küçük, sert kabuklu bir tohum, Douro Vadisi'nden ayrılıp, otostopla veya nehirde yüzerek okyanusa, Batı Hint Adaları'ndan geçerek, Körfez'i aşıp, henüz adı konmamış olan Oxbow Nehri'nden yukarı doğru ilerleyerek, yumuşak çamur yatağına yerleşip büyümeye başlamış olabilir miydi? Ya da belki de tam tersi olmuştu, Oxbow'dan Douro'ya? Muhtemelen hayır .

Yine de, Theo'nun günlük yürüyüşlerinde veya nehir kenarında otururken aklından geçen diğer pek çok düşünce gibi, bu da güzel bir düşünceydi ve Asher'ın stüdyosuna doğru Boughery'den geçerken üzerinde düşündüğü, bir yolculuğun konusuydu.

Verandada Asher'ın bisikletini gördü; bu da sanatçının yakınlarda bir yerde olduğunun kesin bir işaretiydi.

Merdivenlerden yukarı çıktı ve kapıyı çaldı. Evin yan tarafından bir ses karşılık verdi: "Buralardayım."

Theo geri döndü ve Asher'ı güney çimenliğinde, bir çiçek yatağının yanında diz çökmüş, bahar ekimi ritüeliyle meşgul halde buldu. Solmuş kot pantolon ve dirseklerine kadar kıvrılmış bir pazen gömlek giymişti. Eldivensiz elleri toprakla kaplıydı.

“Merhaba Theo, bu hoş bir sürpriz.” Avuç içlerini birbirine sürdü ve kot pantolonunun ön kısmına sildi. “El sıkışmak isterdim ama biraz dağınıkım.” Ayağa kalktı, evin arka tarafına doğru birkaç adım yürüdü ve bir bahçe sandalyesiyle geri döndü.

"Otur lütfen, Theo. Sakıncası yoksa ben dikmeye devam edeyim. Buraya gelme sebebin nedir?"

Kısa bir sohbet ettiler, birinci yıl dönümünü kutladılar, vergilerin kaçınılmaz kötülüğü hakkında dertleştiler ve mevsimin ihtişamına övgüler yağdırdılar. Asher, tozlayıcıları düşünerek seçtiği çeşitli

çiçekleri (veronica, ekinezya, coreopsis) diktiğini belirtti.

Asher, toprak saksıda üç küçük bitkiyi havaya kaldırdı. "İşte yeni bir tane." Asher açıklarken Theo daha yakından bakmak için öne eğildi. "Bunları geçen yaz Brooke ile Harris County'deki ormanda yürüyüş yaparken fark ettim. Arazinin sahibi, kışın uykudayken onları kazıp çıkarabilmem için işaretlememe izin verdi. Burada hayatta kalıp kalmayacaklarını bilmiyorum ama etraflarına koymak için o yerden bolca toprak getirdim. Kısmi gölge de yardımcı olacaktır diye düşünüyorum. Şimdi dikersem, çiçek açmaları gereken zamana kadar rahatlamaları için zamanları olur diye düşündüm. Umut her zaman vardır, değil mi?"

Theo başını salladı. "Gerçekten de öyle. Özellikle bahçıvanlar için ve özellikle yılın bu zamanında. Bakalım orada ne yetiştiriyorsun?"

Theo eğilip üç bitkiyi inceledi. Yaklaşık 20 santimetre boyundaydılar ve belli ki hala büyüyorlardı. Güçlü gövdeleri vardı. Yaprakları karşılıklı, uzun ve belirgin damarlıydı.

“Bunların bir çeşit Asklepios olduğuna inanıyorum. New York'ta bunlar oldukça nadir bulunur.”

Asher gülümsedi. "Aynen öyle. Burada doğal olarak yetişiyorlar ama yine de çok yaygın değiller. *Asclepias variegata* . Süt otu. Bu, bitki krallığındaki en yanlış yaygın isim olabilir. Birinin bunu nasıl yabani ot olarak sınıflandırabileceğini anlamıyorum. Hiç çiçek açmış halini gördünüz mü?"

Theo başını salladı. "Nefes kesici. Süt otu değilse, ona ne ad *verirdiniz* ?"

Asher'ın hazır bir cevabı vardı. "Madem birini gördün, anlayacaksın. Çok Taçlı Taç. Ya da Kralların Küresi. *Belki de Globus imperialis* ? Değil mi?"

Theo onaylayarak gülümsedi. "Çok iyi, Asher. Mükemmel. Çiçek polisiyle iletişime geçip davanı açmalısın. Bu mükemmel olurdu. Birçok Tacın Tacı. Umarım burada iyi iş çıkarırlar. İkiniz de çok iyi bir şirkette olursunuz."

Asher dikmeyi bıraktı, doğruldu, başparmaklarını arka ceplerine koydu ve gözlerini çiçek yatağına dikti. “Bu tür şeyleri annemden öğrendim. Bahçesinde yerli bitkiler kullanmaktan hoşlanırdı. Glissen Evi, ormandan veya nehir kenarından kazıp çıkardığı şeylerle dolu.

Herkes onun gibi olsaydı, bitki fidanlıkları iflas ederdi. Eğer o burada olsaydı, bunların hayatta kalma olasılığı çok daha yüksek olurdu. Bahar ekimi her zaman onu bir şekilde benim için yeniden hayata döndürüyor. Keşke şu anda bizimle burada olabilseydi."

Theo yavaşça ve düşünceli bir şekilde başını salladı. "Eminim bu onu çok mutlu eder."

İki adam kısa bir süre sessiz kaldı. Ardından Theo kalkıp gitmek üzereydi. "Pekala, sizi çocuklarınızdan daha fazla uzaklaştırmayayım. Eğer sakıncası yoksa, geçerken ara sıra onları kontrol ederim."

Asher başını salladı. "Umarım yaparsın. Belki onlarla Portekizce konuşursun."

"Evet, elbette. Elbette. Şimdi, gitmeden önce Asher, geçen yıl bana karşı bu kadar nazik olduğun için tekrar teşekkür etmek istiyorum. Benim için birçok tacın tacı gibiydi. Sana asla karşılığını verememem."

"Bu durum karşılıklı, Theo. Oldukça iyi bir yıl oldu, değil mi?"

Bağışlama işlemlerine yeniden başlamaya hazır mısınız?

"Elbette! Gelecek hafta tekrar başlıyorum. Çok mutluyum."

Theo arkasından kapıyı kapatırken Asher el salladı. Toprakla kaplı avucu, eski zamanların balıkçı-ressamını, Pinhão'nun koyu nehir çamurunu ve bazılarının dünyada güzellik yaratmak için harcadığı yorulmak bilmeyen çabayı hatırlattı.

Theo nehir kenarına doğru yürüdü.

Doygunluk.

İzledim.

Eve yürüdüm.

Tam dolu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 53

Nisan 12 . Willa Francesca'nın doğum günü.
Bir tüy, tereyağının soluk altın renginde.
Theo, bunu Ellen'a el yazısıyla yazılmış bir notla birlikte bir karta koydu.

Ellen,

Bugün nehir kenarında bu sarı tüy parçasını buldum ve aklıma senin Willa'n geldi. Güzel şeyler bazen ait oldukları yerden ayrılıyor.
Size keyifli bir Altın Gün ve Willa'ya mutlu 31. doğum günü diliyorum.

Minnettar,
Theo

İyi niyetli mi? Kesinlikle.
Sevgi dolu mu? Hiç şüphesiz.
İç ısıtıcı mı? Belki de.
Üzücü mü? Muhtemelen.
Akıllıca mı? Belki de değil.
"Göndermeli miyim?"
Theo tüyü çıkardı ve kartı yırttı. Belki gelecek yıl.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 54

birlikte **Baharın gelmesiyle Broadway'e kuş cıvıltıları geri döndü, aynı zamanda kaldırım masalarındaki sohbetler, çocuk kahkahaları, açık hava müzikleri, çim biçme makineleri ve budama aletlerinin sesleri gibi tanıdık sesler de duyulmaya başladı.**

Daha uzun ve sıcak günler, çoğu yıl sonu gösterileri için prova yapan üniversite öğrencilerinin, okulun açık avlularında yerlerini alıp, dinlemek isteyen herkese müzik çalmalarına olanak sağladı. Sokak sesleri, sokak müzisyenleri ve araba müziklerinin yanı sıra, fagot, viyola veya klarnet parçaları da duyuluyordu. Mantık şuydu ki, eğer bir müzisyen orada hayatta kalabiliyorsa, güzel, akustik açıdan mükemmel, sessiz bir odada dikkatli dinleyicilerle performans sergilemek de kolay olurdu.

Bir öğleden sonra duyduğu tuhaf ses karışımı, Theo'nun aklına Philip Glass tarzı bir "Fransız Kornosu ve Yaprak Üfleyicisi İçin Düet" bestesi geldi. Sonuçta daha tuhaf parçalar da olmuştu.

Kolejde resitaller mevsimiydi.

Çoğu akşam, "Müzik Performansı Lisans Programı şartlarının kısmi yerine getirilmesi" için gelen bazı öğrenciler, sahne arkasında sinirli bir şekilde volta atarak, spot ışıklarının altında olacakları anı beklerlerdi. Aylarca süren çalışmalar, yüzlerce saatlik prova ve bazen işkence gibi gelen yalnızlık anları, hepsi buna, resital'e bağlıydı. Bir saat kadar kısa bir sürede her şey bitecekti. Bir parmaklık içinde okyanus.

Öğrenci resitalleri, zarafetinin saf gücüyle her performansa ayrı bir değer katan küçük ve gösterişli bir mekan olan Bettye Hall'da düzenlenirdi. Orada sahneye çıkan bir öğrenci, gerçekten özel bir yerde bulunduğunu her zaman gururla anlatabilirdi.

Müziğe ilgisi olmayan izleyiciler için (unutmayın, birçoğu resitallere sadece mecburiyetten geliyordu), salonun güzelliği bile orada bulunmak için yeterli bir sebepti.

Odanın odak noktası, LeTourneau imzalı Opus 60 orguydu; kalay ve kurşun alaşımından yapılmış elli sekiz tüpten oluşan, en küçüğü sadece

30 santimetre, en büyüğü 9,8 metre yüksekliğinde, müzikal *ve* görsel bir sanat eseriydi. Sahnenin arkasına yerleştirilmiş ve yerden 3 metre yukarıda, bir koruyucu melek gibi performans sergileyenleri gözetleyerek duruyordu. Parlak varlığıyla asaleti, önemi, düzeni ve ferahlığı çağrıştırıyordu.

Salonda, sahneye yakın, iki katlı 250 adet minderli koltuk bulunuyordu. Üst katta yarım ay şeklinde bir balkon yer alıyordu ve yüksek tavan, ses *ve* sessizliğin hareketine geniş bir alan sağlıyordu. Sahnenin ve salonun üzerinde, çam kozalakları motifli yirmi altı büyük, geri çekilebilir lamba, sıcak hava balonları gibi havada süzülüyor ve odaya ayarlanabilir ışık yayıyordu.

Müzik bölümü öğrencileri bu odaya "Bet" adını vermişlerdi. "New York'un Metropolitan Müzesi var. Bizim de Bet'imiz var."

Salı akşamları, tam o odada ve tam o sahnede, Simone ve çellosu "Çello Performansı alanında Yüksek Lisans Düzeyinde Sanatçı Diploması gereksinimlerinin kısmen yerine getirilmesi" amacıyla performans sergileyecekti.

Gün boyunca programındaki parçaların son bir provasını yaptı, Profesör Gobelli ile kısa bir yürüyüşe çıktı, hafif bir yemek yedi ve ardından sahne arkasındaki bir soyunma odasında konser kıyafetlerini giydi.

Genç kariyerinin o noktasında Simone, seyircilerin önünde rahat hissediyordu ve resital öncesinde yalnızca hafif bir heyecan duyuyordu. O geceye hazır olmak için azimle çalışmıştı. Ve sadece hazır olmakla kalmamış, programı için seçtiği bestecilere ve şarkılara layık olmak için de son derece hazırdı. Performansına gelindiğinde, disiplin, tutku, ince motor becerileri ve kas hafızasının ince ayarlanmış bir birleşimiydi.

Simone, resitalinden önce hafif bir sahne korkusu *hissetmişse* , bunun iki kaynağı vardı: Birincisi, Broadway'deki arkadaşları ve tanıdıklarının -Theo, Tony, Shep ve diğerleri- orada olacağını bilmesiydi. Haber yayılmıştı ve en azından o akşam için Simone, Promenade'in gururu olacaktı. İkincisi, performansın Seattle'daki ailesi ve yakın arkadaşları için filme alınacağını bilmesiydi. Onların yokluğunda, akşamı canlı yayınlamak ve kaydetmek için bir kamera kurulacaktı. Bu da elbette, tüm hatalarının veya kusurlarının, kehribar

içindeki bir böcek gibi, kalıcı olarak korunacağı anlamına geliyordu.

Simone, programındaki parçaları mükemmel bir şekilde seslendirebileceğinden şüphe duymuyordu, ancak arkadaşları için akşamın sadece zorunlu değil, keyifli geçmesini istiyordu ve konsere katıldıkları için mutlu ayrılmalarını, ayrıldıkları için rahatlamamalarını umuyordu.

Nihayet, resital saati geldi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 55

Bahis · E ve F sıraları. Kısılabilir lambanın altında.

Sahneye dönük, soldan sağa: E Sırası — Kendrick, Basil, Trina, Asher, Brooke, Lamisha, Theo, Ellen, Tony. F Sırası — Addie, Shep, Bay ve Bayan Ponder, Bay ve Bayan Gidley ve Penny Loafers.

Odanın diğer bölümlerinde ise arkadaşlar, sınıf arkadaşları, öğretim üyeleri ve diğerleri sıraları doldurmuştu. Dolu dolu oda, müzik bölümünün genç adama duyduğu saygı ve sevginin bir teyidiydi.

Sahnenin ortasında onu tek bir sandalye bekliyordu. Ne nota sehpası vardı ne de mikrofon.

Hiçbir aksesuar veya dekorasyon yok.

Sahne arkasında, başlamasına beş dakika kala, Simone tanıtımını beklerken mırıldanıyor, parmaklarını geriyor ve siyah smokini ile beyaz gömleğinin kollarını çekiştiriyordu. Bu şık giyim tarzı, Simone için lisedeki ilk performanslarından beri standart bir uygulamaydı. Görgü kurallarının kalesi olan müzik öğretmeni, Simone'a ve arkadaşlarına "Giysileriniz, çaldığınız müziği ve sizi dinleyen konukları onurlandırmanın küçük ama görünür bir yoludur. Güzel görünün. Güzel çalın. Güzel olun." diye aşılamıştı.

Çok eski moda bir şeydi. Ama yine de doğru bir yanı da vardı sanki. E ve F sıralarında oturanlar da genç müzisyene saygıdan dolayı şık giyinmişlerdi. Erkekler ceket ve ütülü gömlek, kadınlar elbise giymişti. Ellen, baharın renk cümbüşü içindeydi. Bir açelya çiçeği, astilbe ve spirea, galardia ve wisteria gibiydi. Yürüyen bir çiçek buketi.

Bu arada, ona Asil Buluş'u binaya getirmesine izin verildi. Theo, onun güvende tutulacağına dair güvence verdikten sonra, onu bir güvenlik görevlisinin gözetimi altında vestiyere kilitli bırakmayı kabul etti.

Silahla.

Theo, solunda oturan Lamisha'ya doğru eğildi ve kütüphane fısıltısıyla konuştu: "Sahnenin üzerindeki büyük ışıkları, çam

kozalaklarını görüyor musun?"

Yukarı baktı. Başını salladı.

“Bu gece Simone şarkılarını çalarken, müzik notaları çellosundan çıkacak ve her yöne uçuşacak. Görüyorsunuz, tüm notalar şu anda çellosunun içinde. Ama yayı şöyle hareket ettirdiğinde,” diye işaret etti Theo, “tıpkı kapıyı açan bir anahtar gibi, notalar teker teker dışarı çıkıyor. İşte böyle görünüyorlar.”

Theo, Lamisha'nın tarif ettiği uçuşu gözünde canlandırabilmesi için programın arkasına çeyrek notalar, sekizinci notalar ve on altıncı notalar çizdi.

“Gördünüz mü? Buradaki yuvarlak kısım karınları, bunlar da kanatları. Bu gece Simone onları serbest bırakacak ve etrafımızda o kadar hızlı uçacaklar ki onları belki de hiç görmeyeceğiz bile.”

“Peki, uçup gittiklerinde ne yaptıklarını biliyor musunuz? Saklanırlar. Birçoğu doğruca yukarı çıkar ve çam kozalaklarının arasına saklanır. Bazıları org borularının arasına saklanır. Bazıları da perdelerin arasına ve koltukların altına saklanır.”

"Ve sonra, bu gece çok geç saatlerde, herkes evine gittikten sonra, hepsi saklandıkları yerden çıkacaklar. Ve özgür oldukları için büyük bir kutlama yapacaklar. Ve sadece kendilerinin bildiği, kendilerine özgü bir şarkı besteleyecekler."

"Bazen, birileri gece geç saatlerde binada olduklarında garip sesler duyarlar ve bunun bir hayalet olduğunu düşünürler, ama aslında bunlar sadece büyük geçit törenlerindeki neşeli notalardır."

"Öyleyse, bu akşam dinlerken, çeyrek notanın yükselişine dikkat edin, tamam mı? Belki çizebilirsiniz."

Theo, ceket cebinden 2 numaralı bir kurşun kalem ve küçük bir çizim defteri çıkardı ve Lamisha'ya uzattı. Bu eşyalar, konser bitmeden önce uçuşan notaları -saplarını, başlarını, bayraklarını- yakalamak için çokça kullanılacaktı. Bütün o kanatları ve gövdeleri.

Lamisha bunun uydurma bir hikaye olduğunu biliyordu. Ama konser başladığında, sanki inanıyormuş gibi çelloyu dikkatle izledi.

Tam saat yedide ışıklar kısıldı ve Profesör Gobelli sahneye çıktı, izleyicileri selamladı, resitalin amacını açıkladı ve insanlardan cep telefonlarını "kapatmalarını" istedi.

"Ve şimdi, bayanlar ve gentlemen, karşınızda Simone Lavoie."

Simone, elinde çellosuyla sahnenin ortasının solundaki küçük bir kapıdan girdi, sahnenin ortasına doğru kısa bir yürüyüş yaptı, kendisini bekleyen sandalyenin yanında durdu ve selam verdi. Seyircilerin yüzlerini görebilecek kadar ışık vardı. Alkışların merkezi olan E ve F sıralarına gülümsedi, tekrar selam verdi ve yerine oturdu.

Özgüveni daha az olan bir adam, heyecanını veya gerginliğini atmasına yardımcı olacak basit, kolay bir parçayla resitaline başlamayı tercih edebilirdi. Ama Simone öyle biri değildi. İlk şarkısı, çoğu öğrencinin, eğer denemeye cesaret ederlerse, setlerinin doruk noktası veya finali olarak saklayacağı bir parçaydı.

Miklos Rozsa'nın "Toccata capricciosa, Opus 36".

Eserin ilk güçlü notalarından itibaren Simone, salonun kontrolünü ele geçirdi. İlgisiz ve müzik konusunda bilgisi olmayanlar bile, performansının ustalığı karşısında büyülenmeden edemediler.

Daha önce Simone'u sadece her gün derse gidip gelirken yürüyen, hoş ve içine kapanık bir yaya olarak tanıyan E ve F sıralarındakiler, müziğin büyüsü altında dönüştüğü yaratığa hayran kaldılar. Ve aynı sıralardaki bazıları, sırtında taşıdığı o iri nesnenin ("hokey oyuncusu") gök gürültüsü ve şimşekten daha az güçlü olmayan bir güce sahip olduğunu ilk kez anladılar. Simone'un onu bu kadar korumasına şaşmamalı. Bu çello onun eti ve kemiği, kalbi ve ruhu, dili ve sesiydi. Sadece ona ait değildi. Onun bir parçasıydı.

Utangaç Simone, kollarında çellosuyla, adeta bir doğa gücüydü. Elektriklenmişti. Büyülenmiş ve büyüleyiciydi.

Kolları, elleri, omuzları, boynu, başı, gözleri, bacakları ve ayakları: vücudunun her parçası şarkıyı hissetti ve onu izleyiciler için hayata geçirdi.

Ya da belki melekler için.

Gözleri kapalı yüzünde acı ve sevinç, neşe ve saygı vardı. Çalarken başını sertçe sağa çeviriyor, coşkuyla gülümsüyor, ağzı bazen nefes nefese kalmış gibi sonuna kadar açık kalıyor, etrafında dönen sesin ihtişamına kapılmıştı.

Kendrick'ten Penny Loafers'a, Ellen'ın hayalperest zihninden Bay Ponder'ın düzenli zekasına, Theo'nun olgun bakış açısının genişliğinden Lamisha'nın genç masumiyetine kadar, E ve F sıralarındaki herkes bir büyünün etkisi altındaydı. Kendileri de esir

düşmüşlerdi.

Sahnedeki adam, daha önce hiç görmedikleri bir Simone'du. Büyülenmişlerdi.

Gurur duyuyorlardı.

Lamisha, çeyrek, sekizinci ve on altıncı notaların özgürlüğe doğru uçtuğunu gördüğünden neredeyse emindi.

Altı dakika elli altı saniye boyunca salon büyülenmiş gibiydi. Ancak eserin sonunda, Simone selam vermek için ayağa kalktığında, izleyiciler, özellikle de öğretim üyeleri, çoktan ayağa kalkıp alkışlamaya başlamıştı.

Simone sahneden ayrıldı, bir yudum su içti, geri döndü ve tekrar oturdu. Yüzü terden parlıyordu. Gözlerini kapatmak, derin bir nefes almak, parmaklarını ve yayını ayarlamak ve bir sonraki şarkıyı zihninde canlandırmak için durakladı.

Seçilen parça, büyük Casals'ın seslendirdiği ve Simone'u lise yıllarında viyolona yönlendiren, tanıdık "Bach Viyolonsel Süiti No. 1 Sol Majör" oldu. Viyolonsel müziğini bilmeyen izleyiciler bile parçayı tanıdı.

İki buçuk dakikanın sonunda her şey bitmişti ve salonda bir sakinlik hakimdi. Daha fazla alkış koptu.

Ardından, bir öğrencinin yeterliliğini kanıtlamak için ezoterik parçaların da dahil edilmesi gerektiği için, Simone, Eugene Ysaye'nin bir Sonatasından dört bölüm ve daha sonra Attila Bozay'ın "Formazioni"sinden dört dakikalık bir pasaj seslendirdi. Bozay'ın seçtiği parça atonal, uyumsuz, ritimsiz ve teknik açıdan ilgi çekiciydi, ancak izleyicilerin çoğunun dikkat süresini fazlasıyla zorladı.

Tony dikkatle dinlemeye çalıştı ama aynı zamanda Penny Loafers'ın ne düşündüğünü ve yarın "o garip şarkı" hakkında ne diyeceklerini de merak etti. En az birinin, "Bu şarkıya ayak bile vuramıyorsunuz," diye yakınacağını tahmin etti. Gerçekten de doğru bir ifadeydi.

"Ya da mırıldanarak eşlik edebilirler." Geçerli bir eleştiri.

"Ben o şeye müzik bile demezdim. Adını bile telaffuz edemezdim."

Tony, beklenen tartışmayı duyunca neredeyse kahkaha krizine girecekti.

Öte yandan, müzik fakültesinden bir üye, eserin "distopik tonlamalarda zengin teknik karmaşıklık" içerdiğini ve ustaca

yorumlandığını söylerdi.

Simone parçayı bitirdi, ancak izleyicilerin bittiğini anlaması biraz garip bir an sürdü ve ardından nazik alkışlar eşliğinde sahneden ayrıldı.

Geri döndüğünde, yerine büyük bir piyano yerleştirilmişti. Ara öncesi son seçimi için Simone'ye siyah bir gece elbisesi giymiş, ince yapılı, orta yaşlı bir kadın eşlik etti. Programda Japonya'dan öğretim üyesi Dr. Hisa Takai olarak tanıtılıyordu. Kadın eğilerek oturdu ve Simone yerine oturana kadar bekledi.

Theo'nun çok iyi bildiği Barselonalı Gaspar Cassado'nun "Requiebros" parçasını çaldılar.

"Requiebros," Katalanca'da "cilveli söz; aşk dolu iltifat" anlamına gelen bir kelimedir.

Simone için bu, on dört sayfalık bir nota, binlerce nota ve titizlikle yazılmış, ölçü ölçüye yayılan müzikal bir duyguydu. Şarkının her neşeli, cüretkar ve romantik detayını ezberlemişti.

Sadece dört dakika yirmi üç saniye sürdü, ancak Bozay'ın uyumsuzluğunu anında ortadan kaldırdı ve yerine, PL'ler gibi bunu müzikal bir erdem olarak görenler için neşeli, dans edilebilir, hatta mırıldanılabilir bir melodi getirdi.

Çalışmasını kusursuz bir şekilde gerçekleştirdi; en azından ödevini değerlendirmek için orada bulunan öğretim üyeleri öyle söylüyordu.

Şarkı aniden ve sert bir şekilde sona erdiğinde, Simone ve Dr. Takai donakaldılar; Simone'nin başı piyano tuşlarının üzerine eğilmişti, Dr. Takai'nin yüzü ise gözleri kapalı bir şekilde gökyüzüne doğru bükülmüştü; son nota yavaşça kayboldu.

Seyirciler ise alkışladı, ayağa kalktı, ıslık çaldı ve bağırdı. Piyanist ve çellist övgüler karşısında yumuşadı, başlarını salladılar, gülümsediler ve birbirlerini alkışladılar, ardından kalabalığa döndüler.

E ve F sıraları neşe içindeydi.

Ara.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 56

yarısı, Resitalin ikinci Dvořák'ın "Lasst Mich Allein" adlı eseriyle, Bohemya ormanını anımsatan, hüzünlü ve etkileyici bir güzellikle başladı. Simone'ye yine Dr. Takai eşlik etti.

Sevgili yaşlı Theo, müziği dinlemek ve düşünmek için gözlerini kapattı.

Dvořák'ın aklında kış ormanı mı vardı? Güneş bulutların arasından mı süzülüyordu? Besteci yalnız mıydı? Yürüyor muydu? Yoksa hareketsiz mi duruyordu?

Dört dakika on saniyelik muhteşem bir güzellik.

Diğer içten ve teknik açıdan kusursuz seçmeler, resitalin ikinci yarısını tamamladı ve Camille Saint-Saëns'in "Hayvanlar Karnavalı; Kuğu" adlı eserinin Dr. Takai ile birlikte seslendirildiği, odaya bir kutsama gibi inen bir melodiyle sona erdi.

Simone son notayı çaldı, başını öne eğdi, vücudunu gevşetti, gülümseyerek yukarı baktı ve bir kez daha selam verip alkışları üzerine ayağa kalktı.

Bunun üzerine, elinde çello ve yay tutarken elinden geldiğince seyircileri alkışladı. Theo ve arkadaşlarına başıyla selam verdi ve ardından sahneden ayrıldı. Kalabalık yerinde kaldı, alkışları azalmadı ve bir kez daha sahneye çıkması için çağrıda bulunmaya başladı. Bu tür bir çağrı öğrenci resitalleri için olağan bir durumdu, ancak her zaman yerine getirilmiyordu.

Simone, basılı programda listelenen tüm şarkıları çalmıştı. Kendisinden isteneni yapmıştı ve performansının getirdiği zihinsel, fiziksel ve duygusal yorgunluk göz önüne alındığında, sahne arkasında kalıp aceleyle eve gitmesi haklıydı. Akşamın adrenalini geçtikten sonra, son günlerin yorgunluğunu hissedecekti.

Ama sahneye geri döndü, yüzünde geniş bir gülümsemeyle.

Smokin ceketini çıkarmış ve gömleğinin kollarını sıvamıştı. Seyircilere yerlerine oturmalarını işaret etti.

Salon sessizleştikten sonra, "Bir resital sanatçısının konuşması

alışılmadık bir durum," dedi, "ama fakülte bana bunun için izin verdi. Bir sonraki parçayı tanıtmak ve bis isteğiniz için teşekkür etmek istiyorum. Eğer salondan öylece ayrılmış olsaydınız ne yapardım bilmiyorum, çünkü bu son parçayı çalmayı gerçekten dört gözle bekliyordum. Teşekkür ederim. Ama aslında, sanırım yine de çalardım."

Kahkaha.

“Bu son şarkı özgün bir beste. Son aylarda Portekiz'de 'fado' müziği adı verilen bir şarkı geleneği olduğunu öğrendim. Bu tür, en azından Lizbon'da 19. yüzyılın başlarına kadar uzanıyor. Stilistik olarak bazı yönlerden Amerikan halk baladlarına veya hatta bazı country müzik türlerine benziyor. George Jones ve Grand Ole Opry'yi düşünün. Şarkılar her şey hakkında olabilir, ancak genellikle hüzünlü ezgilere ve sözlere sahipler. Bir kaynak, bu şarkıların 'teslimiyet, kadercilik ve melankoli duygusuyla dolu' olduğunu söylüyor; geceyi bitirmek için mükemmel bir şarkı türü, değil mi?”

Daha fazla kahkaha.

"Fado genellikle Portekiz gitarı, klasik gitar ve Viola Baixo adı verilen dört telli akustik bas gitarla çalınır. Ve her zaman bir vokalist bulunur."

"Geceyi, Portekiz'in kuzeyindeki Douro Nehri Vadisi'nden sevgili dostum için yazdığım 'Theo için Fado' adlı bir şarkıyla sonlandırmak istiyorum."

Simone tüm dikkatini titreyen dudaklı, ışıl ışıl bir yüze çevirdi. Theo gözle görülür şekilde duygulanmış, gözleri yaşarmış ve şaşırmıştı. Şimdi belki de *onun* lütufkarlıklarının alıcılarının nasıl hissettiğini anlıyordu.

Bunu yaptığının farkında bile olmadan, sağ eliyle Ellen'ın, sol eliyle de Lamisha'nın elini tuttu.

Simone sözlerine şöyle devam etti: "Bu şarkıyı, sevgili arkadaşımın geçen yıl bana gösterdiği birçok iyiliğe teşekkür hediyesi olarak sunuyorum."

Pernambuco yayını yatay olarak tuttu, belli ki bunun aklındaki iyiliklerden en az biri olduğunu izleyicilere göstermek istiyordu.

“Elbette, fado müziği için gitar ve vokal gerekiyor. Bu nedenle, birlikte şarkı yazdığım ve iş birliği yaptığım Basil Cannonfield ve

Kendrick Whitaker'ı tanıtmak ve aramıza katılmalarından memnuniyet duymak istiyorum."

Alkış.

Basil ve Kendrick kısa bir yürüyüşle öne geçip Simone'un yanına yerleştiler. Şaşkınlığın büyüsü, özellikle Lamisha'nın dokuz yaşındaki yüzünde olmak üzere, E ve F sıralarının her yerinde hissediliyordu.

Üç müzisyen birbirlerini daha iyi duyabilmek ve seslerini daha iyi harmanlayabilmek için birbirlerine yakın konumlandılar.

Sahneye doğru bakıldığında, izleyiciler Kendrick'i solda ve diğer ikisinin biraz önünde, Basil'i ortada ve Simone'u da hâlâ oturur halde sağda gördüler.

Aralarındaki zıtlık çarpıcı.

Kısa boylu ve kaslı, parlak siyah saçlı, koyu renk gözlü. Gri takım elbise ve ruj kırmızısı gömlek, parlak açık gri sivri burunlu ayakkabılar.

Uzun boylu ve ince yapılı; uzun, dağınık sarı saçlı; mavi gözlü. Ütülenmiş kot gömlek, koyu renk yelek, koyu renk kot pantolon ve kahverengi deri bilek botları giyiyor.

Orta boylu ve zarif; sıkı, simsiyah buklelerden oluşan tel tel bir saç; koyu kahverengi badem gözler. Terli smokin.

Bir bekçi. Bir sokak müzisyeni. Bir virtüöz.

"Şimdi, bu akşam burada bulunan fado tutkunları tarafından eleştirilecek veya kusur bulunacak olursak, bunun nedeni şarkımızın yeterince hüzünlü olmaması olabilir. Lütfen bizi affedin. Tamamen iç karartıcı bir şey yazmaya çalıştık, ama belki de başaramadık. Theo'yu tanıyorsanız, onun hakkında düşündüğünüzde aklınıza gelen ilk kelime hüzün değildir. İyi bir sanatçı en iyisini sona saklar. 'Theo için Fado'yu beğeneceğinizi umuyoruz."

Basil şarkı söylerken saydı: "Bir, iki, bir, iki, üç, dört."

Seyircilerin en kültürlü ve seçkin üyeleri bile, bu beklenmedik üçlü ortak arkadaşlarına ithafen bir şarkı söylemeye başladığında gülümsemekten, ayaklarını yere vurmaktan ve onlara doğru eğilmekten kendilerini alamadılar.

Bu, tipik bir resital sahnesinde duyulan türden bir şarkı değildi. Ancak resmi programındaki bu kadar etkileyici ve ustaca performansın ardından Simone, sıradan insan için bir şeyler çalma

fırsatını hak etmişti. Ve salondakilerin azımsanmayacak bir kısmı için, "Theo için Fado" o gece çalınan yorumlar arasında en erişilebilir olanı ve gösterinin müzikal açıdan en önemli anıydı.

Theo için kesinlikle öyleydi.

Basil, Kendrick ve Simone birbirlerine yakın durup topluca selam verdiklerinde, izleyiciler tekrar ayağa kalkarak alkışladılar.

Alkışlar dinmeden önce Profesör Gobelli sahne kapısından içeri girdi. Sahne arkasından bir öğrenci de gelerek Simone'un çellosunu aldı. Basil ve Kendrick yerlerine döndüler.

Profesör boğazını temizleyerek, "Yıllar boyunca birçok resitale katıldım ve yüzlerce konserde çaldım. Sanırım bu gecenin gerçekten de unutulmaz bir gece olduğu konusunda hemfikir olacaksınız. Ve her zamanki tarzımızdan biraz uzaklaşmış olsak da, müziği kutladık - müziğin yazılmasını, icra edilmesini, dinlenmesini, paylaşılmasını ve ondan zevk alınmasını." dedi.

"Simone, bölümümüzü onurlandırdığın ve bu akşam bize böylesine unutulmaz bir deneyim yaşattığın için teşekkür ederiz. Umarım geçer not almışsındır."

Seyirciler kıkırdadı.

“Yapılması gereken bir şey daha var. Bunun için de Sayın Theo'yu sahneye davet ediyorum.”

Theo ayağa kalktı ve sahneye doğru ilerledi. Simone'a sarıldı, kulağına bir şeyler fısıldadı ve sonra seyircilere döndü.

"Simone, hepimiz adına sana teşekkür ediyorum. Aylar önce bana bir resital için hazırlık yaptığını söylediğinde, bu geceyi hayal bile edemezdim."

“Babanızın ve annenizin performansınızı bizzat izlemek için burada olmamaları büyük bir talihsizliktir. Eğer bu doğru olsaydı *belirtirdim* , ama neyse ki durum böyle değil. Bay ve Bayan Lavoie, lütfen aramıza katılmak *ister* misiniz?”

Oda şaşkınlıkla çalkalanırken, Simone balkonun gölgelerinde bir hareket gördü. Anne ve babasının bütün akşam orada olduğunu anladı.

İleri doğru yürüdüler. Theo tekrar konuşmadan önce sahneye vardıklarında onları alkışlar ve sıcak kucaklaşmalar karşıladı.

Küçük dinleyici kitlesine sanki kraliyet ailesine hitap ediyormuş gibi seslendi. Ve kendi zihninde, gerçekten de öyleydi.

“Kariyerlerinin sonunda, bazen sessizliğe büründükten yıllar veya on yıllar sonra bile, büyük müzisyenleri ve sanatçıları onurlandırmak adettendir. Bu adet genellikle bir portre hediye etmeyi içerir. Bu gece ise sırayı tersine çevireceğiz ve mükemmellik ve başarı dolu bir kariyerin sonuna kadar beklemek yerine,” Theo, Promenade'deki arkadaşlarının sırasına işaret ederek, “sevgili dostumuz Simone'a küçük bir onur ve bir portre sunmak istiyoruz.”

Asher öne doğru yürüdü ve Simone'un yanına gelerek genç viyolonselcinin omzuna kolunu attı. Sahne arkasından iki öğrenci girdi. Biri şövaleyi kurdu, diğeri ise mavi bir örtüyle kaplı portreyi şövalenin üzerine yerleştirdi.

Theo, Simone'un anne ve babasına dönerek doğrudan onlara şöyle seslendi: "Bir çocuğu sevmenin ve hayatta her şeyden önce onun iyi, bilge ve mutlu olmasını istemenin ne demek olduğunu biliyorum. Bu gece oğlunuzu onurlandırırken, sizi de onurlandırıyoruz. Bir yerde 'çoğu insan tüm şarkıları henüz içinde saklıyken ölür' diye yazıyor. Simone'u bu korkunç kaderden koruduğunuz için teşekkür ederiz. Sizin sayenizde o bize bereket veriyor."

Theo şövaleye doğru döndü.

"Ve şimdi, hanımlar ve beyler, karşınızda Maestro Simone."

Asher, bir anlamda bu da onun resitaliydi, çok nazikçe portreyi ortaya çıkardı.

Eser, gri kağıt üzerine çeşitli tonlarda koyu grafit ve beyaz kömürle çizilmiş, iki inçlik beyaz bir paspartunun altına yerleştirilmiş ve altın işlemeli, kabartmalı kenarlı siyah bir çerçeve içinde sergilenmiştir. Eser, Profesör Gobelli'nin Asher'ın isteği üzerine elde ettiği bir fotoğraftan yola çıkılarak yapılmıştır.

Fotoğraf çekildiği sırada Simone'un kameraya poz vermediği açıktı. O an çaldığı şarkıya dalmış, gözleri yarı açık ve rahatlamış, sanki bir büyü altındaymış gibi dalgın bir haldeydi.

Yüz ifadesi çaldığı parçayı ele verseydi, muhtemelen parçanın pastoral, yavaş ve melodik olduğunu tahmin ederdik.

Portre, yüksekliğinin iki katı genişliğinde uzun bir dikdörtgen şeklinde yapılmıştı. Simone'un yüzü ve sol eli, çellonun sapında, başlık kısmından sadece birkaç santim uzakta tasvir edilmişti. Sağ kolu ise kısmen görünür halde, portrenin sol tarafında yayı çekmek için

uzatılmıştı.

Theo, portrenin Simone'un ailesinin evine gönderileceğini duyurdu. Bayan Lavoie minnetle ellerini kalbinin üzerine koydu. Bu kadar büyük bir çerçeve için duvarda oldukça geniş bir alana ihtiyaç duyulacaktı. Kimse onun yer bulacağından şüphe duymuyordu.

Sonuç olarak, resital olup *bitmiş bir şeydi* .

Seyirciler acele etmeden yavaş yavaş salondan çıktılar. Arkadaşlar ve öğretim üyeleri portreyi hayranlıkla izlemek ve Simone'u tebrik etmek için bir karşılama sırası oluşturdular.

Bir süre sonra, geriye sadece anne babası ve E ile F sıralarında oturanlar kaldı.

Genç müzisyene duydukları hayranlıkla bir araya gelmiş, dikkat çekici bir insan topluluğuydu. Theo, aralarında gururlu bir baba gibi dolaşıyordu. Simone, sürekli gelen övgüleri nezaketle kabul ediyordu. Sonunda, Promenadeanlar hep birlikte odadan dışarı çıkarıldılar.

Lamisha, güvenlik görevlisi lambaları kapatırken omzunun üzerinden yukarıdaki lambalara baktı. Bütün o notların bir yerlerde saklı olduğunu hayal etti.

Simone, çelloyu alet dolabına koymak için kısa bir süreliğine izin istedi. Diğerlerine katıldıktan sonra, hep birlikte Chalice'e doğru yürüdüler; orada Shep ve Addie'nin ikramı olan, çello şeklinde kutlama pastası ve kahve onları bekliyordu.

Bir saat kadar sonra, grubun üyeleri, her birinin zihni ve kalbi dolu bir şekilde ayrılmaya başladılar. Eve dönüş yolunda konuşacak çok şeyleri vardı.

Ellen, Noble Invention adlı atıyla uzaklaştı; sahil yolunda ilerlerken mavi şapkası, balık havuzundaki bir mantar gibi sallanıyordu.

Theo, Ponder House'a doğru yalnız başına yürürken kendi kendine, *"Cennetin tadına baktım,"* diye düşündü.

O gece uykuya dalmadan önce, o günü zihninde yeniden yaşadı. *Bu, hayatımın en mutlu günü olabilir. Teşekkür ederim, efendim. Teşekkür ederim* .

Simone, anne ve babasını yakındaki otellerine kadar götürdü. İkisi de bir rüyadaymış gibi tek vücut halinde hareket ediyorlardı, her adımlarında bir coşku vardı.

Simone gece yarısından çok sonrasına kadar onlarla birlikte kaldı,

soruları yanıtladı ve Golden'daki arkadaşlarıyla ilgili hikayeler anlattı. Anne ve babasıyla bu beklenmedik buluşmadan çok memnundu ve ertesi gün onlara Golden'ı hakkıyla gezdirecek olmaktan da mutluluk duyuyordu.

Sonunda yorgunluk göz kapaklarını ağırlaştırdı.

Anne ve babasına iyi geceler öpücüğü verdi ve Broadway'in tanıdık gece sessizliğine doğru yürüdü.

Eve doğru yavaşça yürümeye başlamadan önce, çok ihtiyaç duyduğu ve hak ettiği uykuyu almak için okuldan çellosunu almaya uğradı.

Yürürken mırıldanıyordu. Theo için Fado. Ne harika bir olay.

"Unutulmaz bir gece."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 57

İlk başta Theo bunun kötü bir rüya olduğunu düşündü. Gece yarısını çoktan geçmişti ve hafta içi eğlencesine katılanların çoğu evlerine çekilmiş, Broadway'i yavaş yavaş sessizliğe büründürmüştü. Simone için düzenlenen partiden kısa bir süre sonra yatağına girmiş, birkaç saat derin bir uyku uyumuş ve sonra görünürde hiçbir sebep olmadan uyanmıştı. Belki de adrenalin ve Simone'un resitalinin yarattığı coşku hala bedeninde ve zihninde etkisini gösteriyordu.

Bornozunu giydi, dairenin önüne yürüdü ve temiz hava almak için balkon kapılarını açtı. Sonra mutfağa gidip bir şeyler içti, okuyacak bir kitap seçti ve oturma odasındaki rahat koltuğuna oturdu. Gece geç saatlerdeki son aralıklı sesler - sesler, araba kapıları, motor gürültüsü - dışarıdan içeri süzülüyordu. Theo oturdu ve birkaç sayfa çevirdi, ancak saat ikiye yaklaşırken gözlerini açık tutmakta zorlandı. Sonunda uykuya daldı, başı sağa doğru kayarak koltuğun arkasına yaslandı.

Balkonda uyanık olsaydı, Ellen'ı Fedder'deki bankında otururken görebilirdi. Şarkı söylediğini duyabilirdi. Şapkasını takmış, ellerini kucağına koymuş oturuyordu, Noble Invention marka arabası da kol mesafesinde park edilmişti. Bu, Theo'nun daha önce birkaç kez şahit olduğu aynı sakin sahneydi.

Aynı durum, orta refüjden güneye doğru ilerleyen, atletik yapılı, gürültücü üç genç adam çeşmeye yaklaşana kadar böyle devam etti. Ayakları üzerinde dengesizdiler, gecenin o saatine göre çok yüksek sesle şakalaşıyor ve gülüyorlardı; tıpkı dost canlısı sarhoşların bazen yaptığı gibi birbirlerini itip kakıyorlardı.

Bu neşeli halleri, sahil şeridi boyunca sıkça görülen bir manzaraydı; parti müdavimleri ve barlarda eğlenenler, geceyi son bir gürültü ve enerji patlamasıyla sonlandırıyorlardı; bu durum, sahil şeridinde yaşayan sakinleri rahatsız etse de, aksi takdirde zararsızdı. Theo'ya, genellikle fazla içkiden kaynaklanan kavgaların bazen çıktığı ve eğlenenlerin sık sık çeşmeye düştüğü söylenmişti, ancak o hiç böyle bir olaya şahit olmamıştı.

Üç adam Fedder'e doğru yavaşça yürürken sokak lambaları ve dükkan ışıkları çoktan sönmüştü. Belirsiz seslerinden başka, ürkütücü bir sessizlik hakimdi. Gezinti yolunda başka kimse yoktu.

Bankta oturan, tuhaf, ufak tefek kadını – varlıklarından habersiz görünen bu kadını – görünce, dikkatleri birbirlerinden uzaklaşıp onun gösterişli şapkasına yöneldi. Şapka onlar için bir ilham kaynağı, ele geçirilmesi gereken bir ödül, alınması gereken bir kupa haline geldi. Şakacılar, onun da kendileri kadar sarhoş olduğunu düşünerek – yoksa neden orada kendi kendine konuşuyordu ki? – onu biraz eğlenmek için uygun bir hedef olarak gördüler. Ve neden akşamı anlamsız bir gösterişle bitirmesinler ki?

"Cesaretin varsa yap," diye fısıldadı biri diğerine. "Şapkayı al, kahvaltının parasını ben öderim."

Diğeri sırıttı. "Bitti. Çirkin mi çirkin bir şapka geliyor."

Çeşmeye yaklaştıklarında şakalaşmaları kesildi. Ellen ya onların farkında değildi ya da başını bile çevirerek onları dikkate almamayı tercih etti. Sonuçta, gürültücülerin ve yaramazlık yapanların görüntüsüne ve sesine alışmıştı. Onları görmezden gelmenin ve onlardan uzak durmanın en iyisi olduğunu öğrenmişti.

Cesur hırsız arkadaşlarına başparmağını yukarı kaldırarak işaret verdi, Ellen'a arkadan sinsice yaklaştı, şapkasını kaptı ve koşmaya başladı. Bu sırada Ellen'ın saçını çekti, bu da onu hem üzdü hem de korkuttu. Bir anda ayağa kalktı, küfürler savurarak ve korkusuzca hırsızın peşine düştü.

Bu, beceriksizce ve umutsuz bir arayıştı.

Genç adamın hızına yetişmesi imkansızdı ve birkaç beceriksiz adım atmıştı ki arkasından bir ses duydu.

Diğer iki holigandan biri, üçünün en irisi, bisikletinin korumasız olduğunu görünce bağırarak bisikleti kaptı ve çeşmeye doğru sürdü. Ellen döndü, adamın ne yapmayı planladığını anladı ve onu durdurmak için olabildiğince hızlı koştu. Adam bisikleti kaldırıp Fedder'e atmak üzereyken Ellen arkasından yetişti. Adamın saçını yakaladı, bağırarak ve öfkeyle savurarak, adamın yüzünü tırmaladı, çizdi ve tokatladı.

Sanki daha önce de yapmış gibi, amansız ve kediye özgü bir enerji ve çeviklikle çırpınıyordu. Kontrolden çıkmış bir yaratıktı. Keskin sesi,

yardım çağrısından çok bir savaş çığlığı gibi, gezinti yolunun sessizliğini delip geçiyordu; ama sözleri anlaşılmazdı, hatta belki de hiç konuşmuyordu.

Bisiklet vandalı, Asil Buluş'u suya batırma niyetinden hızla vazgeçti. Sağ gözü kanla dolup yanağından aşağı akarken, tek düşüncesi kendini savunmak oldu. Ellen sırtına atlamış, bacaklarını beline dolamış ve dengesini sağlamaya çalışırken yüzünü vahşice tırmalıyordu. Elinde bıçak olabileceğinden korkuyordu.

Sesleri, ulumalar ve küfürlerden oluşan bir kakofoniydi.

Genç adam bisikleti yere bıraktı, sonunda Ellen'ın kollarını boynundan kurtardı ve onun kavrayışından sıyrıldı. Bu sırada Ellen, sanki hayatı tehlikedeymiş gibi tokatladı, tırmaladı, çizdi ve tekmeledi. Sonunda aralarına bir kol mesafesi koymayı başardığında, elbisesinin yakasını kavradı, anlaşılmaz bir kükreme çıkardı ve tüm gücüyle savurarak yüzüne sağlam, mide bulandırıcı bir darbe indirdi.

Sonra bir tane daha. Ve üçüncüsü.

Yumruğun kemiğe çarpma sesi ve derinin kıpkırmızı bir kan akıntısına dönüşmesi, adamda hayvani bir öfke uyandırdı. Dizginlenmemiş bir öfkenin aleti gibiydi, kadına tekrar vurmak için geri çekildi.

Bunu yapamadan yere yığıldı, sersemlemiş ve dengesizdi. Burnundan, ağzından ve gözünün üzerindeki yarıktan kan fışkırıyordu. Kırık dişleri boğazına takıldı ve saldırganının ayaklarının dibinde neredeyse bilinci yerinde olmadan yatıyordu.

Ama henüz tatmin olmamıştı. Hem kendi kanını hem de onun kanını görmek onu bir canavara dönüştürmüştü. Ellen'ı tekmelemek üzereyken, gölgelerin arasından Simone, başı öne eğik, çello sırtında, üzerine doğru koşarak onu yere devirdi.

Theo, sesleri ilk duyduğunda şaşkına döndü.

Uykunun sersemliğinden hala sersemlemiş halde balkonun açık kapılarından içeri girdiğinde, ortadaki kalabalığı anlamak biraz çaba gerektirdi.

Yerde yatan bir kadın mı?

Çeşmenin yanında yan yatmış bir bisiklet mi? Ellen?

"Hayır, lütfen. Hayır, dur. Lütfen," diye yalvardı Theo, sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti. Sanki kendi kendine konuşuyordu.

Ellen'ın oturduğu sıranın yakınında yerde bir çello çantası olduğunu düşündüğü bir şey gördü ve Simone'un da kavgaya karışmış olduğunu yavaş yavaş anlamaya başladı.

Nefes nefese kalmış yaşlı adam, iki yabancının Simone'u tutarken üçüncüsünün ona defalarca vurmasını şaşkınlıkla izledi. Sonunda onu yere fırlattıklarında, saldırganlardan biri ağır bir botu tüm gücüyle elinin arkasına indirdi.

Simone kemiklerinin kırılma sesini duydu ve hissetti. Çığlık atmaya çalıştı ama tükenmiş ciğerleri hırıltılı bir nefesten fazlasını çıkaramadı.

Üçlü, nazik genç viyolonsel sanatçısını çeşmeye atarak vahşetlerine son verdi.

Saldırı boyunca sürekli küfür ve hakaretler savurdular. Kendi seslerinden Theo'nun sesini duyamadılar ve şiddet olaylarına kimsenin şahit olmadığını sandılar.

Zafer hırsıyla beslenen, yaşlı kadının kendini savunma girişimine hâlâ kızgın olan ve başka kimsenin olmamasından cesaret alan üç hayduttan biri, Simone'nin çantasını açtı ve bir dizi küfür savurarak çelloyu dışarı çıkardı.

"Dur! Lütfen, lütfen dur!" diye bağırdı Theo, iki kolunu da açarak, vücudu tehlikeli bir şekilde alçak balkon korkuluğuna yaslanmış halde. İki yüz yukarı bakarken, üçüncüsü çelloyu başının üzerine kaldırdı. Çelloyu banka çarparak parçaladı, ardından kalan parçaları suya attı.

Theo son bir yalvarışta bulunmak için öne eğildi. "Aman Tanrım, lütfen hayır! Lütfen hayır!"

Bunun üzerine üçlü, kanlar içinde bir kadın, hırpalanmış bir müzisyen, parçalanmış bir çello ve hasar görmüş bir bisiklet bırakarak hızla karanlığın içine doğru kaçtı.

Simone ve Ellen, Theo'nun olaya tanık olduğundan habersizdi. Az önce yaşadıkları saldırının şoku, kanlar ve sayıklama halindeydiler. Simone havuzdan sürünerek çıkmayı başardı ve aynı anda Ellen'a yardım etmeye *ve* telefonunu bulmaya çalışıyordu - kırık eli ve şişmiş gözüyle bunu yapmak zordu - tam o sırada Ponder House'un ön kapısında bir kadının çığlığını duydular.

Üniversite öğrencisi olan genç bir çift, işten eve yürüyordu. Kız hareketsiz duruyordu, bir kolu kaskatı bir şekilde yanına uzanmış, diğer kolu ise yüzüne kalkmıştı. Ağzı açıktı ama bir çığlık attıktan

sonra sessiz kalmıştı. Arkadaşı ise belinden bükülmüş, kaldırımdaki bir şeye temkinli bir şekilde bakıyordu, sanki ayaklarının dibindeki nesne onu ısırabilir veya ona saldırabilirmiş gibi. Doğruldu, bir adım geri çekildi, cebine uzandı ve telefonunu çıkardı.

Simone, Ellen'ın ağır yaralandığını ve tıbbi yardıma ihtiyacı olduğunu anlayacak kadar aklı başındaydı. Telefonunu bulamayınca, yardım için en büyük umudunun genç çift olduğunu düşündü. Onlardan polisi ve ambulansı aramalarını isteyecekti. Ellen'ı bankta bırakıp sendeleyerek kaldırımda duran çiftin yanına gitti. Genç adam telefonda acil bir şekilde konuşuyordu. Kız ise hâlâ konuşamıyordu, eli yüzünde, ağzı açık kalmıştı.

Simone aşağı baktı, bir elbisenin yırtılmış kumaşının altında buruşmuş bir beden gördü ve kaldırımda dışarı doğru yayılan küçük bir kan birikintisi fark etti. Diz çöktü, yaklaştı, bedeni nazikçe çevirdi ve nefesi kesildi.

Bayılacak gibi olduğunu hissetti.

Teo.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 58

haberi **Trajedinin ertesi sabah önce sahil şeridinde, ardından da tüm şehre hızla yayıldı.**

Sarı polis şeridi, Theo'nun ölüm yerini işaretliyordu.

Saldırının ardından gün boyunca o kısa kaldırım bölümü, kederlileri, öfkelileri, meraklıları ve inanmayanları kendine çekti.

Geriye baktığımızda, olay yeri şeridinin oraya çekilmiş olması garip görünüyor. Saldırganlar şiddeti Theo'nun düştüğü kaldırıma hiç de yakın olmayan orta refüjde gerçekleştirmişlerdi. Yaşlı adamın cesedinden başka, beton parçasından toplanabilecek hiçbir adli delil yoktu. Aslında, şerit bir suç mahallini belirlemekten çok bir türbe, geçmişteki şiddetin yaşandığı bir yeri izole etmekten çok iyi bir ruhun kalıcı varlığının yerini kutsamak için çekilmiş gibiydi.

"Promenade'ın azizi"ne ithafen gönderilen kartlar, notlar ve çiçek buketleri kısa sürede çoğalmaya başladı.

Chalice'ın müşterileri -mekanın çevresi güvenlik şeridinden çok uzak değildi- dükkana girerken tereddüt ettiler; kimisi "Orada ne oldu?" diye sordu, kimisi ise bildikleri için başlarını salladı.

Saldırının ertesi günü, beklenmedik derecede güzeldi. Masmavi gökyüzü ve sakin esintiler, Broadway'i saran duygu fırtınasına hiç de uygun görünmüyordu. Böylesine özel bir insanın böylesine kamuya açık ve skandal bir şekilde ölmesi de aynı derecede tuhaftı. Anonim kalmak, fark edilmemek ve kamuoyunun gözünden uzak yaşamak için yaptığı her şeyden sonra, yerel gazetenin ön sayfasında yer almasına izin verilmesini sorgulamak haklıydı. Theo gibi birinin dedikodu malzemesi haline getirilmesi ne kadar da ayıp!

Olayın kendisine gelince, yetkililer Theo'nun balkon korkuluğundan, yani Bay Ponder'ın bir yıl önce kira sözleşmelerini görüşürken uyardığı, 45 santimetre fazla alçak olan korkuluktan düştüğü basit ve mantıklı sonuca vardılar. Yerden yukarı bakıldığında, ne olduğunu hayal etmek zor değildi: Theo korkulukta duruyor, belinden bükülüyor, Fedder'de neler olup bittiğini anlamaya çalışmak için -fazla

fazla- öne eğiliyor, gördükleri karşısında şok içinde ellerini kaldırıyor, dengesini kaybediyor ve aşağıdaki kaldırıma düşüyordu.

Polis olay yerine geldiğinde, Simone sersemlemiş ve travma geçirmişti ama sorularına cevap veriyordu. Ellen ise aşırı kan kaybediyordu, yönünü şaşırmış ve kendi kendine anlamsızca inliyordu. Zar zor bilinci yerindeydi ve Theo'ya ne olduğunu tamamen bilmiyordu. Ne o ne de Simone, kaldırımda ölü yatan adamın tam adını polise veremedi.

Simone onlara, "Adı Theo," dedi. "Tek bildiğim bu. Adı Theo. Theo. Theo."

Ağlıyor. Nefes nefese.

“Ah, Theo. Onun adı Theo.”

Paramedikler olay yerine gelip Simone'un yaralarına müdahale etmeye başladığında, Simone nispeten sakin bir anında James Ponder'ın Theo'nun arkadaşı ve danışmanı olduğunu belirtti. Bunun üzerine, gece yarısı danışmanın evine bir telefon açıldı. Ponder House'a birkaç dakika içinde ulaştı, cesedi teşhis etti, müfettişlerle konuştu ve Theo'nun öldüğünü dünyaya duyurmanın uzun ve tatsız sürecine başladı.

Uzun bir geceydi.

Bay Ponder'ın ilk aradığı kişi Asher oldu.

Ardından, Theo hayatlarına girmeden önce gülümsemenin ona yabancı olduğu gibi, sakin ve soğukkanlı James Ponder'ın gözyaşlarına boğulduğu sırada, Bayan Gidley haberi şaşkınlık içinde sessizce karşıladı.

Otelin lobisinden Simone'un anne babasını aradı ve onları hastaneye götürdü.

Tony'yi aradı.

Sonra Derrick.

Ve sonra, Shep ve Addie.

Ve Kendrick.

Ponder House'a geri döndü ve New York'a telefon görüşmeleri yaptı.

Gün ağarmasının ilk belirtileri ufukta belirirken, kıyafetlerini değiştirmek ve önündeki hüzünlü, yoğun günlere hazırlanmak için eve doğru arabayla gidiyordu.

Olayın soruşturulması ve saldırganların yakalanması için derhal

harekete geçildi. Görgü tanığı veya kamera kayıtlarının olmaması, saatin karanlık olması ve olayın aniden gerçekleşmesi, kolluk kuvvetlerinin başarı konusunda şüphe duymasına neden oldu.

Tanrı'nın Gözü, vahşi saldırının gerçekleştiği yerden sadece birkaç metre uzaktaydı ve elbette her şeyi görmüştü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 59

üç Theo'nun ölümünden gün sonra, Golden'da soruşturma devam ederken ve Broadway yas tutarken, New York'un en prestijli gazetesinin ön sayfasında bir makale yayınlandı. Sosyal medya ve diğer haber kaynakları haberi aldı ve hızla milyonların gözüne ulaştı. Bu geniş kitle arasında, özellikle sanat dünyasından ilgili bir kesim vardı. New York'un manşeti, otuz altı punto büyüklüğünde ve büyük harflerle şöyleydi:

ÜNLÜ SANATÇI SONBAHARDA HAYATINI KAYBETTİ

Daha küçük bir başlık eklendi:

Gözlerden Uzak Dahi, Ardında Değerli Bir Koleksiyon Bıraktı

Makale, ölüm ilanı, biyografi, övgü, araştırmacı gazetecilik, insan hikayesi ve kültürel haber unsurlarını eşit oranlarda bir araya getiriyordu. Ön sayfanın büyük bir bölümünü ve diğer sayfanın yarısını kaplıyordu. Metne iki fotoğraf eşlik ediyordu: biri düşünceli, orta yaşlı, sakallı bir yüzü, diğeri ise bir sanat galerisini gösteriyordu. Gazetenin internet sitesinde ise gazetenin tam metnini içeren daha uzun bir makale yayınlandı.

Dünyaca ünlü Portekiz-Amerikalı sanatçı Gamez Theophilus Zilavez, "Zila" olarak tanınan isim, Perşembe sabahı Georgia, Golden'daki geçici ikametgahında düşme sonucu aldığı yaralar nedeniyle hayatını kaybetti. 87 yaşındaydı.

Altı on yıla yayılan kariyeriyle tanınan Zila, 20. yüzyılın ikinci yarısında rekor satış rakamlarına ulaşan, üretken sanatçılar grubuna aitti. Dönemin diğer önemli isimleri gibi, sanatçı olarak şöhreti neredeyse münzevi kişiliğiyle eşdeğer olan, tek isimli bir ünlüydü. Son otuz yıldır, sanatı eleştirmenlerden övgü alırken ve müzayedelerde coşkulu teklifler alırken, kamuoyunda nadiren görülüyordu. New York'taki ofisi, mahremiyetini agresif bir şekilde korudu ve hiçbir röportaj vermedi.

Eserleri, Londra'daki Ulusal Galeri, Paris'teki Petit Palais, Floransa'daki Uffizi ve New York'taki Metropolitan Müzesi de dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanındaki müze ve galerilerin kalıcı koleksiyonlarında yer almaktadır.

Aynı zamanda hevesli bir sanat koleksiyoncusuydu. Chelsea'deki ünlü Zila Galerisi'nde bulunan özel koleksiyonunda, Delacroix, Courbet, Gauguin, Kahlo, Basquiat, Rosetti ve Picasso'nun eserleri de dahil olmak üzere çok çeşitli tarz ve dönemlere ait eserler yer almaktadır. Bu koleksiyon, ABD'deki en değerli özel koleksiyonlardan biridir. Bazen mütevazı bir şekilde kendisini "bir iş adamı" olarak

tanımlardı.

Zila, 28 Ekim 1932'de Portekiz'in kuzeyindeki Pinhão köyünde doğdu. Kardeşi yoktu. Hem babası hem de annesi, ikisi de vefat etmiş olup, Douro Vadisi'nin şarap bölgesinde tarım işçisiydiler ve Zila'nın ilk röportajlarında ve makalelerinde anlattığı gibi, oğullarında estetik duyarlılığı teşvik ettiler.

Zila, on yaşındayken Douro Nehri kıyısında bir "resim yapan balıkçı" ile karşılaşmasının ardından (bu olay BBC'nin Portekizce Resim adlı belgeselinde de anlatılmıştır), büyükannesinin kendisine verdiği kalemler ve suluboyalarla resim yapmaya başladı.

Gençlik yıllarında, 18. yüzyıldan beri Porto şarabı üretimi için üzüm yetiştirilen, uluslararası olarak belirlenmiş bir bölge olan Kuzey Portekiz'deki bağlarda çalıştı. Genç bir sanatçı olarak gelişen yeteneği, tesadüfen Londra'daki ünlü Timmons House Distribütörlerinin sahibi ve 19. yüzyıl sanatının hevesli bir koleksiyoncusu olan Edmund Timmons'ın dikkatini çekti.

Timmons, genç Zila'ya büyük destek oldu, sanatçı olarak gelişimini teşvik etti, onu dönemin önemli sanat akımlarıyla tanıştırdı, Paris Okulu'ndaki eğitimini finanse etti ve Avrupa'daki küratörlerin ve koleksiyonerlerin dikkatini çekti.

Zila, 1969'da Vila Nova de Gaia'nın liman mahzenlerinin çoğunu yerle bir eden yıkıcı sellerden sonra, Timmons House Distributors'a önemli miktarda yatırım yaparak bu iyiliğin karşılığını verdi.

Zila, Paris'teki eğitimini tamamladığı sırada, çalışmaları eleştirmenlerden büyük beğeni toplamış ve Avrupa'nın seçkin galerilerinde sergilenmeye başlamıştı; bu sırada avangard ve modernist akımlar sanat piyasasına hakim durumdaydı. Zengin koleksiyonerlerin himayesi, tanınmış küratörler ve galeri sahipleri tarafından şans eseri kabul görmesi ve halkın gözdesi haline gelmesini sağlayan çekiciliği, erken dönemdeki başarısına katkıda bulundu.

Genç Zila, Parisli sanatçıların çoğu gibi, kübizm, empresyonizm ve minimalizm akımlarını inceledi ve bunlarla deneyler yaptı. Sonunda, bazen "modernliğin hayal kırıklığının terk edilmiş çocuğu" olarak tanımladığı klasik gerçekçiliğe geri döndü.

Sanat dünyasındaki yükselişi çoğu zaman "hızlı" ve bazılarına göre haksız olarak nitelendirildi. Eserleri, tarzının modası geçmiş, basit ve apolitik olduğunu savunan eleştirmenlerden şiddetli kınamalarla karşılaştı. Bazıları, en büyük başarısının sanat eleştirisi ve küratörlüğünün düşmanca dünyasında hayatta kalabilmesi olduğuna inanıyordu.

Zila'nın ikonik büyük tuval üzerine yaptığı 216 numaralı Tekne tablosu, İsrail Sanat Galerisi (IAA) tarafından 20. yüzyılın en önemli elli eserinden biri olarak seçildi. Birleşmiş Milletler'de kalıcı olarak sergilenmektedir. 1987'deki açılışı, sanatçının sonraki yıllarda Portekiz'de yaptığı birkaç gizli ve duyurulmamış sergi dışında, yaptığı son önemli görünüm oldu.

Sahneden ayrılmadan önce Avrupa'nın çeşitli yerlerinde çok sayıda ustalık sınıfı düzenledi. Ayrıca, 1960-1962 yılları arasında Madrid'deki Prado Müzesi'nde sanatçı-yerleşik öğretim üyesi olarak görev yaptığı dönem de dahil olmak üzere kısa süreli profesörlük görevlerinde bulundu.

Daha az bilinen başarılarından biri de Almanya'daki Schmincke Mussini Şirketi tarafından Zila yeşili olarak bilinen bir rengin tanımlanmasıdır. Sanatçı, Douro

Nehri'nden alınan tortuyu içeren bir karışımdan bu rengin geliştirilmesine yardımcı olmuştur.

Zila'nın portre sanatına büyük bir ilgisi vardı ve bu alanda geniş bir koleksiyona sahipti; bu koleksiyon New York'taki galerisinde sürekli olarak sergilenmektedir. Kendi portrelerinin yanı sıra John Singer Sargent, Carl Larsson ve Anders Zorn'un eserleri de bulunmaktadır.

Zila, İsviçreli mirasçı ve sosyetik Celeste Hargue ile evliydi. Bir kız çocukları vardı. Anne ve çocuk 1987'de bir trafik kazasında hayatlarını kaybetti; bu kayıp sanatçıyı derin bir depresyona sürükledi ve halkla ilişkiler sorumlusu bunu daha sonra "yürüyüş dönemi" olarak adlandırdı. Bir yıl boyunca yeni bir eser üretmedikten sonra, sonunda "Vaiz" başlıklı bir sergide toplanan ve sergilenen bir dizi soyut eserle sanat piyasasına geri döndü. Bu sergiden seçmeler şu anda Londra'daki Tate Müzesi'nde kalıcı olarak sergilenmektedir.

Zila bir daha evlenmedi.

Nehirlere duyduğu büyük sevgi, 1998 yılında "Nehir Serisi" başlıklı on beş tuvalden oluşan bir koleksiyona yol açtı. Bu koleksiyon, ABD ve Avrupa'nın su yollarını kutluyor. Resimler, çeşitli devlet ve özel kuruluşların yerel nehirlerin korunmasını ve temiz suyu savunmak için yürüttüğü kampanyalarda kullanılmasıyla uluslararası alanda popülerlik kazandı.

Zila'nın kuş gözlemciliğine de büyük bir ilgisi vardı. Kuş gözlem listesine yeni türler eklemek için sık sık geziler düzenlerdi ve 2001 yılında Cornell Üniversitesi Ornitoloji Okulu'nun çalışmalarını desteklemek amacıyla ücretsiz olarak bir dizi çizim katkısında bulundu.

Sanatçı, birçok uluslararası sanat kuruluşuna kabul edildi ve bu kuruluşlardan onur ödülleri aldı; bunların çoğu onu geçen yüzyılın önemli sanatçıları listelerine dahil etti. Kendisini onurlandıran törenlere davetleri reddetmesine rağmen, etkinliklerin sponsorlarına sık sık etkileyici el yazısıyla yazılmış teşekkür mektupları gönderdi.

Genellikle uzun olan ve bir araya getirildiğinde sanat ve yaratıcılığa dair incelikle ifade edilmiş bir felsefeyi somutlaştıran mektuplar, 80. doğum gününde eserlerinin bir koleksiyon baskısı olarak derlendi.

Arkadaşı ve müzisyen Pablo Casals'ın portresine eşlik eden mektuplarından en dikkat çekici olanında, "Sanatçı olmamın tek nedeni, çello çalacak dehanın olmamasıdır" diye espri yapmıştı.

Zila, kariyeri boyunca Paris, Floransa, Rio de Janeiro ve New York'ta yaşadı. Çok seyahat etti. Ölüm anında Gürcistan'da bulunma sebebi bilinmiyor.

Zila, evinin balkonundan düşmesi sonucu aldığı yaralar nedeniyle hayatını kaybetti. Olayla ilgili soruşturma devam ediyor.

Zila'nın uzun süredir kişisel asistanı ve galericisi olan Anais Metoir, bu yazarla yaptığı telefon görüşmesinde şunları söyledi: “Geçen hafta Zila ile konuştum. Çok iyiydi. Halkın onu trajik, yalnız, içe kapanık bir sanatçı olarak algılamasının aksine, belki de onu tanıdığım en mutlu halindeydi, kesinlikle kızının ölümünden beri hiç olmadığı kadar mutluydu. Yaşam sanatına tamamen kendini adamıştı. Dünya bir devi kaybetti. Ben çok değerli bir arkadaşımı kaybettim ve onu çok özleyeceğim.”

Cenaze töreniyle ilgili ayrıntılar henüz açıklanmadı.

Makalenin yan tarafında Theo hakkında son bir bilgi daha yer alıyordu.

Zila Galerisi'nden bir sözcü, sanatçının bu yılın başlarında tamamladığı ve altı tuvalden oluşan "Altının Mavileri" adlı son eserlerinin, bir şapka, bir çift ayakkabı, bir ilaç şişesi, bir tüy ve bir nehir manzarasını içeren bir koleksiyon olduğunu belirtti. Koleksiyon yakında galeride sergilenecek.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 60

gerekirse **Açıkça söylemek , Golden şehrinin vatandaşlarının çok azı Theo'yu tanıyordu.**

Yerel şöhreti şehir merkeziyle sınırlıydı, ancak 37 numaralı otobüsün şoförü ve hastane personelinin de bu iyi huylu ziyaretçi hakkında anlatacak kendi hikayeleri vardı. Daha geniş topluluk onu ölümünden sonra, gazete ve televizyon haberleri, sosyal medya ve dedikodular aracılığıyla öğrendi. Golden sakinleri, böyle bir adamın ikametgahı için kendi kasabalarını seçmesine ve aralarında bu kadar sessizce yaşamasına şaşırdılar ve merak ettiler.

Böylesine ünlü bir kişi nasıl olur da -ve böylesine ünlü bir kişi neden böyle bir şehir seçerdi?- onların dikkatinden nasıl kaçabilirdi? Herkesin elinde kameranın olduğu bir dünyada, bir yıl boyunca nasıl anonim kalmayı başarabilirdi?

Onu tanıyanlar arasında, hatta Broadway boyunca sadece neşeli bir varlık olarak tanıyanlar arasında bile, o ünlü bir sanatçı veya koleksiyoncu olarak değil, bir tanıdık, komşu ve arkadaş olarak hatırlanıyordu. Sahil boyunca uzanan kaldırımlarda insanlar Theo'nun Golden'daki yılına dair hikayeler ve anılar paylaşıyordu. Bu parçalardan, efsanevi olmaktan başka bir şey olmayan bir imaj inşa ettiler.

Onu en iyi tanıyanlar sessiz kaldılar ve röportaj vermeyi veya dikkatsizce meraklı kalabalığın arasına karışmayı reddettiler. Gazetecilik içgüdüsü yazmak olan Katherine Lesker bile, Theo'nun anısına duyduğu saygı ve Fedder'da ona verdiği sözün gereği olarak sessizliğini korudu; bu sözden artık kesinlikle kurtulmuştu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Theo'nun hikayesini anlatma umuduyla bulabildikleri her söylentiyi veya ipucunu takip eden ısrarcı, profesyonel yazarlar vardı: blog yazarları, sanat meraklıları, New York gazete ve dergilerinden muhabirler, bir iki uluslararası gazeteci ve hatta başlarda bir belgesel film yapımcısı. Belki de sonunda arkadaşlarının iç çevresine ulaşarak özledikleri ayrıntıları elde

edeceklerdi, ancak Theo'nun ölümünün hemen ardından sessizlik hüküm sürdü.

Saldırının ardından hastanede yatan Ellen'a birden fazla gazeteci yaklaşmaya çalıştı. Ellen'ın hastanede kaldığı bir buçuk hafta boyunca neredeyse hiç yanından ayrılmayan Tony, Bayan Van Blarcum'dan bu girişimleri öğrenince, onları bulup küfürler savurarak azarladı ve kadını korumak için yasal ve yasal olmayan her yolu kullanacağına yemin etti.

Ve "Hayır, seninle konuşmayacağım! Mürekkep israf eden kıçını buradan def et!"

Zamanla yumuşayabilir, ama henüz değil. Ellen'ı yakından takip ediyordu.

Theo'nun da istediği gibi.

Dolayısıyla, basın mensupları Theo için St. James'te bir anma töreni planlandığını öğrenmekten memnuniyet duydular. Belki de orada, anekdotlar ve anılarla dolu ilginç bir haber için bilgi toplayabilirlerdi. Doğrusunu söylemek gerekirse, dünyanın dört bir yanındaki insanlar, haklı olarak, ünlü sanatçının ölümünü öğrenmek istiyordu.

Theo'nun naaşı çoktan Fransa'ya getirilmiş ve Paris yakınlarında özel bir törenle kızının yanına defnedilmişti. Bay Ponder, cenaze de dahil olmak üzere bir dizi miras meselesinde Theo'nun avukatları ve iş ortaklarıyla çalışmış ve çalışmaya devam edecekti. Ancak Theo'nun sırrını asla ihlal etmedi ve etmeyecekti; yine de, dünyanın Theo'nun hikayesini bilmesi gerektiğine herkes kadar o da inanıyordu.

Theo'nun anma töreninin yapıldığı akşam —düşüşünden iki hafta sonra, perşembe günü saat yedide, yani birçok lütfunun gerçekleştiği tam saatte— St. James kilisesi tıklım tıklım doluydu. Pazar sabahları onu düzenli olarak gören birçok kilise üyesi törene katılmıştı. İş yeri sahipleri, öğrenciler, garsonlar, evsizler ve sadece meraklı olanlar sıraları doldurmuştu.

Bir şekilde yapılan ve ilgili taraflara bildirilen bir düzenlemeyle, Theo'dan portre alan herkes, sanki ailedenmiş gibi, ön sıralara oturmaya davet edildi. Bazıları portrelerini de yanlarında getirdi. Henüz portre almamış olan birkaç kişi daha - Shep, Tony, Bay Ponder, Lamisha, Bayan Van Blarcum - ön ve orta sıralara yerleştirildi. Ellen'ın ise özel bir izinle bisikletini kilisenin önüne getirmesine ve

sıraların yanına park etmesine izin verildi. Fedder'deki olaydan dolayı hâlâ güçsüz, morarmış ve bandajlıydı. Birçok kişi onun katılacak kadar iyi durumda olmasına şaşırdı.

Ancak narin haline ve hatta Asil Buluşu'nun yanında bile, portre alayı üyelerine katılırken zarif bir vakar sergiledi.

Kilise binasının girişindeki, kibar bir dille yazılmış ancak ciddi niyetini açıkça ortaya koyan bir tabela, yerel ve yabancı tüm basın mensuplarına, orada bulunanlara saygı göstermeleri ve ibadethanenin arka tarafında kalmaları talimatını veriyordu.

Basın mensuplarına ve dostlara duyuru olarak, herkesin görebileceği şekilde, göze çarpan bir duyuru asıldı:

> Bu kutsal mekana ve bugünkü anma törenine saygı gereği, törenin fotoğrafının çekilmemesini veya kaydedilmemesini rica ediyoruz. Kutsal alana girmeden önce lütfen tüm cep telefonlarınızı, kayıt cihazlarınızı ve kameralarınızı kapatın ve görünmeyecek şekilde kaldırın. Kurallara uymayanlar törenden çıkarılacaktır.

Uyarıların ciddiyetini vurgulamak istercesine, kilise girişte ve binanın antresinde üniformalı polis memurları görevlendirmişti.

Herkes biraz şaşırdı ve memnun oldu (en azından çoğu), çünkü bir saatten fazla bir süre boyunca hiçbir telefon çalmadı, hiçbir kamera deklanşörü açılmadı ve teknolojik bir ihlal belirtisi görülmedi. Tören boyunca bir ciddiyet havası hakimdi.

İnsanlar binaya girerken, orgcu yumuşak ve kesintisiz bir ilahi ezgisi çaldı. Cemaatte, hatta odanın arka tarafındaki yazarlar ve gazeteciler arasında bile saygılı bir sessizlik hakimdi.

Akşam güneşinin vitraylardan süzülen ışıltısı, kutsal alanı benek benek aydınlatıyordu. Renklerin yavaş hareketi dakika dakika fark edilemezdi, ancak bir saat boyunca kırmızı, lavanta, kavun, altın ve zümrüt yeşili lekeler odanın her tarafına kaleydoskopik bir şekilde yayıldı.

Güneş bir fırçaydı; batı penceresi paletiydi; zemin, duvarlar, tavan ve cemaat üyeleri tuvaliydi; bir yerlerdeki bir melek ise sanatçıydı.

Hollanda'nın lale bahçeleri, böylesine muhteşem renk ve ışık karşısında kızarırdı. Süzülmüş ışınların, soluk tonların ve derinleşen gölgelerin etkisi, yaşlı bir sanatçıyı anma vesilesine mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Cemaatin en genç üyesi olan ve kelime dağarcığının yetmediği karmaşık duygularla gözleri yaşlı Lamisha, çevresinin farkında olarak, kutsal alanda incelikle yayılan renk şeritlerini fark etti.

Pencerelerden yansıyan renklerin, Simone'un çellosundan çıkan müzik notaları gibi serbest kalıp, odanın karanlık ve sessiz olduğu geç saatlere kadar avizelerde, perdelerde ve tavan kirişlerinde saklanıp saklanmayacağını merak etti. Onlar da, Bet'teki çeyrek, sekizinci ve on altıncı notalar gibi, gece yarısından sonra şenlikler için yeniden ortaya çıkıyorlar mıydı? Vaiz dirilişten bahsederken bunu mu kastediyordu?

Eğer Theo orada olsaydı, ona söyleyebilirdi.

Büyük bir ortanca ve gül buketi, normalde bir tabutun bulunabileceği kürsünün önüne yerleştirilmişti. Çiçeklerin yanında, Asher tarafından çizilmiş ve boya lekeli bir şövale üzerine yerleştirilmiş Theo'nun portresi, cemaate dikilmiş bir bakışla duruyordu. Portrede, Theo'nun kapalı ağzı geniş bir şekilde gülümsüyor ve gözleri parıldıyordu. Ön sıralarda oturanlar için, Asher'ın bir sanatçı olarak ustalığı ve Theo'nun tam anlamıyla yaşayan bir insan olarak ustalığı dokunaklı bir şekilde ortadaydı.

Tam saat yedide, orgun son notaları sessizliğe gömüldü ve Peder Lundy kürsüye doğru yürüdü. Durdu, toplanmış yaslıları inceledi ve sonunda gözlerini kendisine en yakın olanlara dikti. Neredeyse sohbet eder gibi bir tonda - güçlü, net ve sıcak bir şekilde - konuştu.

"Diğer herkes için o, ünlü Zila'ydı. Bizim içinse o, tanıdık Theo'ydu."

"Diğer herkes için o, varlıklı Zila'ydı. Bizim içinse cömert Theo'ydu."

"Bazıları için o, manşetlerde yer alan Zila. Bizim içinse o, arkadaşımız Theo."

"Bazıları için o, avlanan Zila'dır. Bizim içinse o, dua edilen Theo'dur."

"Bazıları için o, gizemli münzevi Zila'ydı. Bizim içinse," Peder Lundy ön sıralara, Ellen'a, Kendrick'e ve Tony'nin gözyaşlarıyla dolu gözlerine baktı, "o her zaman cennetin yüzü olacak."

“Bugün onu anıyoruz. Ve yas tutuyoruz, ama – Havari Pavlus’un sözlerini alıntılayacak olursak – umudu olmayanlar gibi değil. Teo, sesinde belirgin bir özlem ve onun gerçekliğine ve güzelliğine dair net bir inançla sık sık cennetten bahsetmez miydi?”

Başlar sallandı.

"Theo'nun anısına ve hayatında ışıl ışıl kendini gösteren umuda uygun olarak, çok daha büyük bir Varlık'tan, çok uzun zaman önce *komşuları* arasında sessizce yaşamış, kendisi de bir Sanatçı olan, Theo için hayatı, sevgiyi ve iyiliği tanımlayan Varlık'tan gelen bu vaat dolu sözleri okuyorum. *Bizi* iyi, bilge ve mutlu kılan tek Varlık O'dur."

Peder Lundy, Matta ve Yuhanna İncillerinden bölümler okudu ve ardından, Theo'nun hem hareketli *hem de* durgun suya olan sevgisini anmak amacıyla, yirmi üçüncü Mezmur'u okudu.

Peder Lundy, sözlerinin odanın üzerinde yankılanmasına izin verdikten sonra, doğaçlama bir dua okudu: minnettar, düşünceli, dürüst ve etkileyici.

"…Ve eğer 'yalvarmak tek bilgeliğimizse' doğruysa, o zaman sevgili Rabbim, bu adamın hayatımızdaki varlığının boşuna olmamasını, aksine aramızda bulunduğu süre boyunca o kadar güzel bir şekilde ortaya koyduğu itaatkâr imanı, neşeli umudu ve cömert sevgiyi sürdürmemizi niyaz ediyoruz. Yüzünün ışığı, nasıl sevdiği ve kimi sevdiği, tıpkı onun adına dua ettiğimiz Mesih'i izlediği gibi, onu izlememiz için bize ilham versin. Amin."

Cemaattekiler gözlerini açıp başlarını kaldırdıklarında, Profesör Gobelli kürsünün sağında, onların önünde oturuyordu.

Zarif ve balevari bir hareket hassasiyetiyle sol elini çellonun sapına kaldırdı, sağ eliyle yayı tellerin üzerine yerleştirdi, derin bir nefes aldı, omuzlarını gevşetti, başını hafifçe yana eğdi ve "Theo için Fado"nun hüzünlü bir yorumunu çalmaya başladı.

Yüzü hâlâ morarmış ve eli hâlâ bandajlı olan Simone, eski hamisi için yazdığı övgüyü dikkatle dinliyordu. Parçayı yazdığı zaman, bir ağıt haline geleceğini asla hayal edemezdi. Eğer parçayı kendisi çalabilseydi – böyle bir gün *gelecek* miydi acaba? – kesinlikle çalardı. Şimdilik, yaralanmasının tuhaf cilvesi ona, yazdığı şeyin güzelliğine ağlamasına ve akıl hocasının notaları hayata geçirmesini dinlemesine izin vermişti.

Profesör Gobelli, eseri yavaşça, ancak bir ustanın tahta ve tellerden çıkarabileceği bir duygu yoğunluğuyla çaldı. Çello inledi, iç çekti, hıçkıra hıçkıra ağladı, dua etti, yalvardı ve sonunda sustu.

Theo memnun olurdu.

Fado'nun son notası sessizliğe karışınca, Profesör Gobelli yayını

tellerden kaldırdı, başını çellonun boynuna yasladı ve anın gücüyle felç olmuş gibi birkaç saniye hareketsiz oturdu. Gözlerini sildi, ayağa kalktı ve Peder Lundy kürsüye dönerken platformdan ayrıldı.

Peder Lundy ön sıralara doğru başını sallayarak, "Bazılarınız Theo için bir övgü konuşması yapmaya benden çok daha yetkinsiniz. Talebiniz üzerine, sizin adınıza konuşmaktan ve bu akşam burada kutladığımız hayat hakkında bazı düşüncelerimi paylaşmaktan onur duyuyorum. Umarım önümüzdeki günlerde, size uygun görünen zaman ve şekilde, bu harika adam, kalplerimizi bu kadar çabuk ve derinden kazanan bu gizemli yabancı hakkında kendi hikayelerinizi paylaşırsınız." dedi.

"Henüz Paskalya mevsimini geride bıraktık ve bu mevsimde karanlık ve ışık, ölüm ve diriliş, umutsuzluk ve umut, korku ve inanç, keder ve sevinç gibi temalar önümüze serildi."

"Son birkaç gündür Theo'nun hayatı üzerine düşündükçe, İsa'nın hayat öyküsünden bir sahne tekrar tekrar aklıma geldi."

"Muhtemelen o sahneyi hatırlıyorsunuzdur. Emmaus Yolu denilen bir yolda geçiyor. İsa idam edilmişti ve ölüm haberi geniş çapta yayılmıştı. Bu, dini açıdan büyük öneme sahip bir şehirde yaşanan, dini açıdan büyük önem taşıyan bir olay. Ve tüm insanlar bu olaydan bahsediyor gibiydi."

"İki kişi Emmaus Yolu'nda birlikte yürüyordu. Metinde onlar hakkında çok az ayrıntı veriliyor, ancak onları cübbeli ve sandaletli, öne eğilmiş, ellerini arkalarında birleştirmiş, yüzleri endişe ve sorularla dolu, ölümle karşılaştığımızda aklımıza gelen türden endişe ve sorularla, bugün, tam bu saatte, iki bin yıl sonra aklımıza gelen türden sorularla hayal edebiliriz.

"Bu iki kişiye -biri Cleopas adında bir adamdı- kısa süre sonra üçüncü bir kişi daha katıldı."

"Size katılmamda sakınca var mı?" diye sordu.

"Onun hoş karşılanıp karşılanmadığını bilmiyoruz. Belki de çift, bir yabancının dikkat dağıtıcı etkisi olmadan, çarmıha gerilmenin karmaşık düğümünü çözmek için kendi başlarına bırakılmayı tercih ederdi. Ama onu gerçekten hoş karşılamamış olsalar bile, ona tahammül ettiler."

"Ve bu üçüncü kişi, anlaşılan konuşkan bir beyefendi, onlara bu

kadar dikkatle neyi tartıştıklarını sordu."

“'Bilmiyor musun? Duymadın mı? Haberleri izlemiyor musun?'”

"Ve böylece, bu zavallı bilgisiz adama anlattılar. Onların sabırsızlığını, cehaletine duydukları şaşkınlığı neredeyse hissedebilirsiniz. Belki ayrıntıları, açıklama istedi. Belki de inanmazlığını ve hayretini dile getirdi."

"'Yok artık! Gerçekten mi?'"

“Belki *O'nun* da kaşları çatılmıştı. Belki de değildi. Belki gülümsedi, gözlerini kısarak yukarı baktı. Bilmiyoruz. Ama bildiğimiz şey şu ki, konuşmayı ele geçirdi, adeta onların altından kaptı. Ve onlara uzun bir hikaye anlattı; zaten bildiklerini, çözdüklerini ve açıkça anladıklarını sandıkları bir hikaye.”

“Onlara çoğumuzun bildiğini, hepimizin çözdüğünü sandığımız bir hikâyeyi anlattı. Birçoğumuz için hayret verici özelliğini yitirmiş olan o muhteşem hikâyeyi. Metin bize İsa'nın 'kutsal yazıları açtığını' ve sonsuz Tanrı hakkında, iyi ve güzel yaratılmış ama şimdi korkunç bir şekilde harap olmuş bir dünya hakkında, kimsenin hayal bile edemeyeceği bir kurtuluş hakkında tüm o sözleri hayata geçirdiğini söylüyor. O, *bu* hikâyeyi o iki yol arkadaşında hayreti yeniden uyandıracak şekilde anlattı.”

"Her şeyden anlaşıldığı kadarıyla, takdire şayan bir şekilde, dikkatle ve kesintisiz bir şekilde dinlediler. O kadar büyülenmişlerdi ki, sonunda varış noktalarına ulaştıklarında ve vedalaşmaları gerekirken, O'ndan daha uzun süre yanlarında kalmasını istediler ve O da öyle yaptı. Ve bir noktada, bu iki hacı, gizemli yol arkadaşlarının sıradan bir adam olmadığını fark ettiler. Onlara bu hikayeyi anlatabiliyordu çünkü hikayeyi O yazmıştı."

"Çünkü hikayenin *kendisi* O'ydu."

"Bize 'gözlerinin açıldığı' söyleniyor."

"İkili daha sonra Kudüs'ten Emmaus'a kadar olan yedi millik yürüyüşlerinden bahsederken bunları hatırladılar."

“'Kalplerimiz içimizde yanıyordu.' Onların kalpleri de içlerinde *yanıyordu* .”

Peder Lundy, konuşmaya devam etmeden önce bu ifadenin birkaç saniye boyunca sessizlik içinde kalmasına izin verdi.

“Hayatta hepimiz çeşitli yollardan geçeriz. Uzun ve dolambaçlı yol.

Yıkıma giden yol. Kolay yol. Az gidilen yol."

"Yol boyunca sorular, haberler, endişeler, korkular ve belirsizlikler var; bunlar kaşlarımızı çatmamıza, ruhumuzu rahatsız etmemize ve kalbimizi kırmamıza neden oluyor. Ölüm çoğumuzu dehşete düşürüyor."

"Fakat Tanrı, yüce iyiliğiyle, her zaman başkalarını, gizemli başkalarını bizimle birlikte yürümeye göndermiştir – peygamberler, vaizler, arkadaşlar, öğretmenler, sanatçılar, hikaye anlatıcıları, eşler, çocuklar, ötücü kuşlar ve nehirler, hatta zorluk ve kayıp – net bir şekilde görmemize yardımcı olmak için. Onlar, kalplerimizi içimizde yakıp kavuran, bizi kayıtsızlığımızdan, uyuşukluğumuzdan, ölümümüzden ve yenilgimizden uyandıranlardır. Bizi tam anlamıyla canlı olmaya, ya da en azından onlarla tanışmadan öncekinden daha canlı olmaya çağırırlar."

"Ve böylece... Theo."

"Bir yıl boyunca aramızdaydı ve şimdi geriye baktığımızda, onunla birlikteyken kalplerimizin içimizde yandığını, ruhlarımızın heyecanlandığını, gözlerimizin iyi ve doğru bir şeyi gördüğünü ve zihinlerimizin, tam olarak olmasa da, az da olsa, sevginin, cennetin ve bağışlamanın bu dünyada bilebileceğimiz en gerçek şeyler olduğuna inandığını söyleyemez miyiz?"

"Sanırım Theo'nun ne kadar eşsiz bir insan olduğunu anlamaya ve takdir etmeye yeni başlıyoruz. Somut olanı ve maneviyatı bu kadar güzel bir şekilde bütünleştiren, görünen ve görünmeyene, nihai olana ve yakın olana, engin lütfa ve dar yola bu kadar çekici bir bağlılıkla yaşayan başka birini hatırlayabiliyor musunuz?"

"Theo, kelimenin en iyi anlamıyla neşeli bir adamdı. Ama bana giderek daha da kesinleşen şey, onun bu neşesinin aslında ölümcül derecede ciddi ve amaçlı olduğuydu. Bu, bize başka bir yerin dilini konuşmasının bir başka yoluydu. Her iyiliği bir işaret levhasıydı; şüphesiz şimdiki zamana yönelikti ama ileriyi, henüz gerçekleşmemiş olanı işaret ediyordu.

"Sizin gibi ben de Theo'nun neden bizim şehrimizi seçtiğini merak ediyorum. Ama eminiz ki, bilmemizi isteseydi bize söylerdi. Herkesin anlattığına göre, sığınacak bir yer arıyordu. Neyden veya kimden? Ne kadar süreyle veya neden, bilmiyoruz. Belki de asla bilemeyeceğiz. Ama

ne kadar şanslıyız ki bizi seçti, kendisine açık olan tüm dünyadan -ve görünüşe göre tüm dünya ona *açıktı*- aramızda yerleşti, mahallemize taşındı, bizi çocukları olarak benimsedi ve bizi sevgisinin nesnesi ve düşünceliğinin faydalanıcısı yaptı.

“Theo bize büyük bir tantanayla gelebilirdi. Önemini sergileyebilir, büyük serveti ve uzun başarı listesiyle bizi etkileyebilirdi. Bunun yerine, isimsiz el yazısı mektuplarla ve soyadı olmadan geldi. Bunun yerine, tıpkı Rabbi gibi, hizmet edilmek için değil, hizmet etmek için geldi.”

"Ve eğer nedenini merak ediyorsanız, onun bu kadar acımasızca iyi olmasının nedenini anlamakta güçlük çekiyorsanız, size, size ve size anlatayım..."

Peder Lundy ön sıradakilere baktı ve Theo'nun yakın çevresindeki her birinin yüzüne uzun uzun odaklandı.

"O... seni... seviyordu."

"Bu nedenle, dostlarım ve komşularım, Mesih'in takipçileri ve takipçileri olmayanlar, Gamez Theophilus Zilavez'in hatırasını onurlandırmak istiyorsanız, iyilik yapın, cömert davranın, güzelliğe gayret edin, sonsuz hayata götüren nehri arayın ve bulun, asla kurumayan pınardan su için."

"Theo'nun yaptığı gibi."

"Allah aşkına!"

"Amin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 61

Kişisel kederden, istenmeyen ilgiden, başkalarına duyulan endişeden, yorgunluk işten ve yaşlılıktan kaynaklanan , Theo'nun ölümünden sonraki günlerde James Ponder'ın yüzüne yansımıştı.

Medya mensupları, onun ünlü Zila'nın danışmanı, ev sahibi, sırdaşı ve dostu olduğunu öğrenince, röportaj umuduyla Ponder House'un kapısına akın ettiler. En çok ilgilendikleri soru ise şuydu: Büyük sanatçı neden Golden'da ikamet etmeye başlamıştı?

Ponder House'un ön kapısı, Theo'nun yaklaşık bir yıl önce durduğu aynı kapı, Bayan Gidley'nin tam bir güvenlik görevlisi edasıyla, sürekli gelen meraklıları tek tek içeri almamasıyla, sık sık ziyaret edilen bir hayal kırıklığı mekanı haline geldi.

Dolayısıyla, Bayan Gidley'nin bir sabah Bay Ponder'ın kapısında durup birinin onunla görüşmek istediğini duyurması daha da şaşırtıcıydı. Konuşmadan önce hafifçe kapıyı tıklattı.

"Şehir dışından gelen genç bir kadın sizi görmek istiyor."

Kendisi herhangi bir basın veya medya grubuyla çalışmıyor.

Bay Ponder masasının üzerindeki bir yığın belgeyle meşguldü. "Anita, biliyorsun ki özellikle bugün yeni bir şey için zamanım ve enerjim yok. Yarın Theo'nun ekibiyle yapacağımız toplantı şu anda tüm vaktimi alıyor. Ona bir ay sonra tekrar gelmesini söyle."

"Seni görmeden buradan ayrılmayacağını söyledi."

"Gerçekten mi?" Siniri apaçık ortadaydı. "Öyleyse polisi arayıp onu buradan uzaklaştırtın."

Bayan Gidley sakin bir şekilde kapı eşiğinde durdu. "Bay Ponder, bence onunla görüşmelisiniz."

Başını kaldırdı. Yaşlı Bayan Gidley, yani Theo'dan önceki Bayan Gidley, birinin ofisten atılması fırsatını çok isterdi.

“Sence neden onunla görüşmeliyim?”

Bayan Gidley başını salladı. "Aslında emin değilim. Sadece yapman gerektiğini hissediyorum."

Bay Ponder içini çekti. "Onu yukarı gönderin."

Genç kadın iyi giyimli, nazik ve gergin biriydi. İlk izlenimi, yoğun bir ofise istenmeden ve davetsizce girmeye çalışan biriyle tutarlı değildi. Tam tersine.

Odanın karşısındaki Bay Ponder'ın masasına doğru yürüdü. Bay Ponder, tam karşısına gelene kadar varlığını fark etmedi veya ayağa kalkmadı. Onu hoş karşılamak için hiçbir girişimde bulunmadı. El sıkışma yok. Nezaket sözleri yok. Kahve ikramı yok. Kadın oturup kendini tanıtırken o masasının arkasında kaldı.

"Bay Ponder, benim adım Olivia Reese. Sekreteriniz bana yeni müşteri kabul etmediğinizi söyledi, bu yüzden beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Doğru, Bayan Reese. Çok meşgulüm, o yüzden neden burada olduğunuzu söyleyin lütfen."

Çantasından bir şey çıkardı. "Evet, efendim. Kayıp birini bulmama yardım etmeniz gerekiyor. Sanırım bu bölgede yaşıyor."

“Bayan Reese, ihtiyacınız olan şey özel bir dedektif. Ben onlardan biri değilim, ama size birkaç iyi dedektif önerebilirim. Bayan Gidley size isimlerini verebilir. Neden aşağıya inmiyorsunuz da ben onu arayıp ihtiyacınızı anlatayım?”

Kadın oturduğu yerden kalkmadı. "Teşekkür ederim, ama bunu sizin yapmanızı rica ediyorum. Bence siz en iyisi olursunuz."

Sakinliğini koruyan Bay Ponder sinirlenerek, “Genç bayan, yoruldum. Şu an başa çıkabileceğimden çok daha fazla şeyle uğraşıyorum. Lütfen gidin. Hemen şimdi.” dedi.

Kadının yüzü solgunlaştı ve gözleri yaşardı. Bay Ponder, kendi açık sözlülüğünden dolayı irkildi ve hafif bir özür diledi, ancak müsait olmadığını tekrar vurguladı.

Konuşmanın tonundan açıkça rahatsız olan Olivia, yerinden kıpırdamadı. “Bay Ponder, sizi rahatsız etmek için burada değilim ve yorgun olduğunuzu anlayabiliyorum. Sekreteriniz bana çok önemli bir dava üzerinde çalıştığınızı söyledi ve böyle araya girdiğim için özür dilerim, ama elimdeki şey benim için gerçekten önemli ve bana yardımcı olacak birini tutmam gerekiyor. Sanırım o kişi sizsiniz.” Elindeki zarfı ona uzattı. “Lütfen bunu okur musunuz?”

Masa üzerinden uzanarak Bay Ponder'a zarfı uzattı. Zarf, Güney

Carolina'daki ev adresine gönderilmişti.

Mektubu açtı, önündeki kağıtların üzerine koydu, dirseklerini masaya dayadı ve parmaklarını birleştirip alnına yaslandı.

Mektubu yavaşça okudu. Sonra tekrar okudu.

Bir an için hareketsiz oturdu, gözleri önündeki sayfaya dikiliydi. Başını kaldırdığında, daha önceki öfke ve sabırsızlık hali kaybolmuştu.

Genç kadının yüzüne şefkatle baktı.

Willa.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 62

Birkaç gün sonra Asher, Bay Ponder'dan bir telefon aldı; ilk başta bunun bir taziye telefonu olduğunu düşündü. Daha önce de birçok kişi onu arayıp durumunu sormuş ve başsağlığı dilemişti. Ancak Bay Ponder, Asher'ı "Theo ile ilgili bazı konular" hakkında ofisine çağırdığında, Asher doğal olarak meraklandı.

"İsterseniz hemen şimdi gelebilirim, Bay Ponder. Zaten bugün işlerimi halletmekte zorlanıyorum."

Asher geldiğinde Bayan Gidley onu bekliyordu. Onu yukarı kata götürdü.

Başka bir durumda Asher, Theo'nun ilk kez orada bulunduğu zaman olduğu gibi, ofisin gösterişli unsurlarıyla ilgilenirdi, ama şimdi değil.

Asher, Bay Ponder'ın ne söyleyeceğini duymak ve belki de kendi içini biraz olsun rahatlatmak istiyordu.

İki adam selamlaştı.

“Lütfen Asher, otur.” Bay Ponder masayı işaret ederek, “Theo ile bir yıl önce ilk tanıştığımızda tam olarak burada oturmuştuk.” dedi ve o buluşmayı ayrıntılı bir şekilde anlattı.

“Asher, geçen yıl boyunca onun kim olduğunu tam olarak biliyordum. Onun sırdaşı, danışmanı... ve arkadaşıydım.” Tereddüt etti. “Theo ile her hafta, genellikle birkaç kez konuşurduk. Tahmin edebileceğiniz gibi, portreleriniz geçen yıl beni ve Bayan Gidley'i oldukça meşgul etti, ancak bu girişimin bir parçası olmaktan keyif aldık. Theo sizin ve çalışmalarınızın büyük bir hayranıydı. Hem de çok. Eminim ki, tahmin edebileceğinizden çok daha fazla.”

“Theo, Noel'den sonra Golden'a döndüğünde, sizin için emanet olarak saklamam üzere bana bazı eşyalar verdi. New York'tayken avukatlarıyla görüşmüş ve sizi ve bahsettiği bazı mülkleri ilgilendiren önemli kararlar almıştı. Bunların hepsini daha sonra konuşabiliriz, ancak şimdilik bana ölümünden sonra bu belgeleri size teslim etmemi söyledi. Bu kadar çabuk olacağını beklemiyordu sanırım – elbette hiçbirimiz beklemiyorduk – ama seksen yedi yaşında, geleceği düşünüyordu.”

Asher sessiz kaldı.

Bay Ponder ayağa kalktı ve masasına doğru ilerledi. Büyük bir zarf ve küçük bir kutu aldı, masaya geri döndü ve eşyaları Asher'ın önüne koyduktan sonra oturdu.

"Bir öneride bulunabilir miyim?" diye sordu Bay Ponder.

“Elbette.” Asher zarfa ve kutuya baktı, onlara dokunmakta tereddüt etti.

“İşte Theo’nun dairesinin anahtarı.” Bay Ponder küçük nesneyi masanın üzerinden itti. “Neden oraya gidip bunları açmıyorsunuz? Muhtemelen sessiz bir yere ihtiyacınız olacak. Kimse sizi rahatsız etmeyecek. Ve istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Anahtarı yarın iade edebilirsiniz.”

Öğleden sonra geç saatlerde Asher apartmanın merdivenlerini tırmandı. Oraya giderken Brooke'u arayarak Bay Ponder ile yaptığı görüşmeyi anlattı ve eve geç gelebileceğini söyledi.

Daireye girmeden önce, Theo'nun sık sık yaptığı gibi, nehre bakmak için döndü. Meşe ve dişbudak tomurcuklarının narin yeşilleri, akçaağacın kırmızıları, ara sıra görünen kızılcıkların beyazları ve nehrin kıvrımının karşı kıyısındaki forsythia'nın altın sarısı renkleri yaşlı adamı memnun etmiş olmalıydı.

Bahar. Geleceği olan bir son.

Asher, ayaklarının dibinde küçük, açık mavi bir yumurta kabuğu parçası fark etti. O an için absürt bir şey gibi görünse de, onu aldı, sağ elinin serçe parmağına küçük bir şapka gibi yerleştirdi, cebinden kuyumcu büyütecini çıkardı ve kabuğun benekli yüzeyini inceledi.

Bunu yapmak, Theo'nun görme yeteneğine bir saygı duruşu, bir övgüydü. Bir ağıt niteliğindeydi. Theo'nun varlığını çağırmak için bir jestti, belki de Asher'ın önümüzdeki dakikalarda veya saatlerde görmesi gereken her neyse onu net bir şekilde görebilmesi için bir duaydı.

Kapıyı açtı, içeri girdi ve ön odaya gitmeden önce birkaç saniye boyunca huzursuz sessizliğin etkisi altında kaldı. Theo'nun yokluğu Asher'ın göğsünde bir ağırlık gibiydi.

Okuma koltuğunun yanındaki lamba yanıyordu. Bayan Gidley'nin düşünceli jestleri olan, yeni kesilmiş açık mavi ortancalardan oluşan bir vazo ve bir bardak su, koltuğun yanındaki küçük masanın üzerindeydi. Orada ayrıca üç kitap da vardı; muhtemelen Theo'nun öldüğü sırada okumakta olduğu kitaplardı. Her birinde ayraç bulunuyordu.

Asher *, yaşlı gözlerinin en son hangi sözleri okuduğunu* merak etti.

En dikkat çekici olanı, şövalenin sandalyenin hemen önünde, günün o

saatinde güneş ışınlarının tavan penceresinden odaya eğik bir şekilde girdiği bir noktaya yerleştirilmiş olmasıydı.

Şövalenin üzerine mavi bir kumaş örtülmüştü. Asher onu nazikçe kaldırdı.

Sonraki birkaç dakika boyunca, düşüncelerinin tabloya yönelmesine izin verdi. Bu bir...

Sanat eseri.

Dostluğa şahitlik etmek.

Ruhun penceresi.

Bazen bir portrenin alıcısı olmanın, bir bağışın lütfunun sahibi olmanın nasıl bir duygu olabileceğini merak ederdi.

Artık biliyordu.

Theo, Asher'ın yüzünü boyamıştı.

Portrede hafif bir tebessüm izi yakalanmış.

Düşünceli bir ton.

Asher bir yudum su içti ve ardından zarfı açtı. İçinde üç mektup vardı. Hepsi katlanmamış halde, küçük bir yığın halinde duruyordu.

Okumaya başlamadan önce her birine şöyle bir göz attı.

İlki, oldukça uzun olanı, Theo'nun kendine özgü el yazısıyla yazılmıştı.

İkincisi biraz daha az tanınabilir bir yazı tipiyle yazılmıştı. Kırtasiye malzemeleri eskiydi, biraz sararmıştı ama kırışmamıştı ve iyi korunmuştu.

Üçüncüsü bir çocuğun eseriydi.

Asher onları yukarıdan aşağıya doğru bu sırayla okudu.

Sevgili Asher,

Eğer bunu okuyorsanız, bu, Büyükanne Whitaker'ın o güzel ifadesini kullanacak olursak, "öbür dünyaya geçtiğim" anlamına gelir. En büyük umudum olan cennet artık sonsuza dek gerçekliğim oldu. Ancak yokluğum, bu mektubu okuduktan sonra aklınıza takılan soruları yanıtlamak için burada olamayacağım anlamına geliyor.

Şimdi sizlerle paylaşacaklarımı kimseye anlatmadan mezara gitmeyi düşündüm. Ama uzun uzun düşündükten ve dua ettikten sonra, sizin yerinizde olsam bilmek isteyeceğim düşüncesiyle yazıyorum.

Uzun yıllar önce, küçük bir çocuktan bir mektup aldım. Genç adam bir gün sanatçı olmayı umuyordu ve bu hedefe nasıl ulaşabileceği konusunda benden tavsiye istiyordu, çünkü ben zaten bir sanatçıydım.

Tavsiyemin ona ne kadar yardımcı olduğunu bilmiyorum, ama hayalini son derece takdire şayan bir şekilde gerçekleştirdiğini biliyorum. Uzun yıllar süren sıkı çalışması ve mükemmelliğe olan övgüye değer bağlılığı sayesinde, "sanat dünyası" olarak bilinen belirsiz varlığa bir güzellik mirası bıraktı ve daha da önemlisi, gerçek dünyadaki birçok eserinin konusu ve alıcısına mutluluk getirdi.

Küçük çocuğa yazdığım kısa cevapta, bir gün onunla tanışmayı umuyordum; bu dileğim son aylarda fazlasıyla gerçekleşti. Asher adındaki o küçük çocuk, Golden'a gelmemin sebebi. Geçtiğimiz yıl boyunca onun yüzünü, dünyasını ve iyiliğini nihayet görebilmenin bana –insan erkeğe, sanatçı sanatçıya, ruh ruha– getirdiği mutluluğu kelimelerle ifade etmek neredeyse imkansız.

Umarım bu portreyi bir meslektaşınızın saygı ve hayranlığının bir nişanesi olarak kabul edersiniz. Bunu, sizden sadece kısa bir mesafede, siz de stüdyonuzda -elinizde kalemler, mürekkep kalemleri ve fırçalarla- benim hedeflediğim aynı asil amacı, yani sevgiyle yapılmış sanatı kovalıyor olacağınızın bilinciyle yaptım.

Hangimizin diğerinden daha başarılı olduğunu başkaları değerlendirecektir. Benim için ustanın kim olduğu ve öğrencinin kim olduğu konusunda hiçbir şüphe yok.

Son aylarda eserlerinizin satın alınması ve bağışlanması hayatımın en büyük zevklerinden bazıları oldu ve şüphesiz en tatmin edici olanlardı. Sanırım bu, profesyonel başarılarımın zir noktasıydı. Bu nedenle, bir sanatçı olarak yeteneğinize yönelik salt övgünün ötesinde, Golden'a geldiğimden beri bizi birleştiren "iyilik komploları" için size sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Bu yaşlı adam bir gün, en azından kısa bir süreliğine de olsa iyiliğin bir aracı olduğunu ve sanatı kişisel şöhreti veya yükselişi için değil, en yüce amaçlar için kullandığını bilerek dünyadan ayrılacak: "Küller yerine güzellik tacı, yas yerine neşe yağı ve umutsuzluk ruhu yerine övgü elbisesi bahşetmek."

Ellen, Kendrick, Katherine ve diğerlerinin hepsi, portrenizin o değerli eserini ilk kez ellerine aldıkları andan itibaren asla eskisi gibi olamayacaklar. Bu portrenin sizin için de, onlar için olduğu gibi, bir nimet olmasını diliyorum.

Asher durdu, yukarı baktı ve yüksek pencerelerden odaya giren öğleden sonra güneş ışınlarını fark etti. Gözleri amaçsızca bir nesneden veya yüzeyden diğerine kaydı. Bir kez daha portrenin parıldayan yüzeyine takıldı. Tuvaldeki kendi resmine baktı.

Gözlerde.

Şekilleri.

Burun ve elmacık kemiğine göre konumları. Renkleri.

Tıpkı Theo'nunki gibi.

Bu ince benzerliği daha önce hiç fark etmemişti.

Birkaç dakika sonra mektubu eline aldı ve okumaya devam etti.

Sizinle ilgili birçok şey bana başka birini, yıllar önce İspanya'da genç bir adamken tanıştığım bir kızı hatırlatıyor. Çizim yaparken ellerinizin hareketi, gözlerinizdeki yoğunluk ve resim yaparken başınızın eğimi, aklıma o kızı getiriyor. Size ondan bahsetmeme izin verir misiniz?

İkimiz de Prado'da ders almak için Madrid'e gitmiştik. Ben eğitmendim, "misafir sanatçı"ydım. O ise öğrenciydi.

Genç, özgür ruhlu ve bir bakıma pervasızdık; birlikte okuduk, seyahat ettik, çizdik, boyadık ve sanat hakkında yüksek hedefler ve idealler paylaştık. Ben, Douro'dan sıradan bir çocuk, o ise Golden'dan sosyetik bir genç kızdı. Birbirimize ışıl ışıl aşık olduk, tuhaf ve harika bir çifttik. Kendi kendime söylesem de, yakışıklı bir çifttik de.

Ona sadece inkar edilemez güzelliğiyle değil, aynı zamanda çevresindeki dünyaya karşı gösterdiği şefkatte kendini ifade eden bir mizaç, bir ruh, tarif edilemez bir çekicilikle de çekildim. Onu anında benden üstün biri olarak tanıdım.

Sanatçı olarak daha ilerlemiştim.

Sanat eseri olarak çok daha ilerideydi.

Onunla tanışmadan önce, eleştirmenler arasında takdir görmeye, ciddiye alınmaya, yükselen bir sanatçı olarak tanıtılmaya ve onurlandırılmaya başlamıştım. Bu, çok fazla ilgiyi kaldırabilecek durumda olmadan çok önce, hızlı ve beklenmedik bir şekilde gerçekleşti. Üzücü yükselişimin öyküsüyle sizi yormayacağım, sadece şunu söyleyeceğim: Şöhretin köleleştirici putuna boyun eğdiğim zamandan daha çok lanetlendiğim bir an yaşamadım.

Ben ne kadar hızlı ve gözle görülür bir şekilde yükseldiysem, kız o

kadar geride kaldı. Şimdi biliyorum ki, beni takip etme arzusu yoktu, bir eleştirmenin "son derece ilgi çekici adam" diye tanımladığı halime de hiç ilgi duymuyordu.

İkimiz de mesleğimizde güzellik ve doğruluk ideallerinin peşinden gitmeye kararlıydık.

Ya da ikimiz de öyle söyledik.

Onun bağlılığı samimi, gerçek ve sarsılmazdı. Benimki ise, şöhret ve ünlülükten ilk fısıltıda titredi ve yıkıldı. Kendine takıntılı genç bir adam olarak, evrendeki tüm spot ışıklarının üzerime tutulmasından çok memnun olurdum. Kibirim, gizlenmiş olsa da, onun hassas, özverili kalbi için çirkin, iğrenç bir varlık olmalıydı.

Golden'lı kız, başkalarının dikkatini çekmese bile, yeteneklerini geliştirmek için gittikçe daha çok çalışarak ve daha da mutlu bir şekilde çizmeye ve boyamaya devam etti. Sanatında, amacında, arayışında ve nihai sonucunda sevgi vardı. Bu sevgi, onun küçük olanla, isimsiz olanla, hatırlanmayanla yetinmesini sağlıyordu.

Bir noktada, benim büyüklüğümden etkilenmeyi reddetmesi, sadece bende bir yara izi haline geldi. İçimde bir kırgınlık oluştu. O ise yoruldu. Beni sevmekten asla vazgeçmedi – bana tapıyordu – ama ben daha fazlasını istedim; bana tapmasını istedim. Böyle bir şeyi asla hayal bile edemezdi. Şimdi anlıyorum ki, bunu yapmak onun beni sevmemesini gerektirirdi. Böyle bir küfür için çok sağlam bir varlıktı. O, sarsılmaz bir şeye demir atmıştı. Ben ise hırsın değişken dalgalarında sürükleniyordum.

Ve sonra, hiç beklenmedik bir anda, hiçbir uyarı vermeden, ortadan kayboldu.

Son birlikte olduğumuzda, denizin kıyısındaki en sevdiğimiz yerde bir gece geçirdik. Ben büyük başarılarımdan, büyük planlarımdan, yükselen yıldızım hakkında uzun uzun konuşurken o sessizce oturdu. Onu ne kadar üzmüş olmalıyım. Tanrılara layık bir yemek yedik, müzik dinledik ve romantik anlar yaşadık. O gece Akdeniz'in sesiyle uyuduk. Akdeniz'in güzelliğine ağladığında endişelenmedim. Gözleri böyle anlarda sık sık yaşlarla dolardı.

Şimdi anlıyorum ki, bana veda ediyordu.

Bir hafta sonra, tek kelime etmeden gitti. Onu son görüşüm o oldu, ama yüzü o zamandan beri aklımdan çıkmıyor.

Golden'daki evine döndüğünü öğrendiğimde, ondan haber almak için can atarak ona yazdım. Bana geri döneceğinden emindim. Ve neden dönmesin ki? Kim, meteor gibi parlayan Zila'nın gölgesinde yürümek istemezdi ki?

Bu, şu an kullandığımız tüm iletişim yöntemlerinden çok önceydi. El yazısıyla yazılmış mektupların okyanus ötesine yavaş yavaş ulaşmasına bir bakıma bağımlıydım. Ona yazdım ve sonra cevap için bekledim, bekledim durdum.

Onun sessizliği insanı çıldırtıyordu.

Sabrım tükendiğinde, Golden'da onu habersiz ziyaret etme planları yapmaya başladım.

Menajerim, benim çıkarlarımı korumak amacıyla, ben oraya gitmeden önce kız ve ailesi hakkında daha fazla bilgi edinmek için Golden'da Bay Ponder adında bir danışman tuttu.

Bana, Madrid'den döndükten kısa bir süre sonra eski bir erkek arkadaşıyla kaçtığını ve ayrıca küçük bir oğlan çocuğunun annesi olduğunu söyledi.

Şok oldum, yıkıldım, öfkelendim. Nasıl olabilirdi? Aklımda bir sürü soru vardı. Ne yapmalıyım?

Kariyerimin tehlikede olduğunu gören menajerimin ısrarı üzerine seyahatimi iptal ettim, kendimi işime verdim ve onu aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Ben asla başaramadım.

Ben hiç yapmadım.

Bugüne kadar, onun görmesini ummadan bitirdiğim hiçbir resim veya çizim olmadı sanırım.

Her şeyden önce, gerçekten istediğim tek alkış onunkiydi.

Ve o (sevgili Tita'mla birlikte), hayatımın aşkı olarak kalan tek kişi o oldu.

Chalice'da Minnette'in portresini ilk gördüğümde ve ardından ilk ödül töreninde kendisiyle bizzat tanıştığımda, Golden'lı kızın gözlerinde yeniden o anı gördüm.

Minette'in büyükannesi. Gammy.

Annen.

Yıllarca o küçük çocuk hakkında meraklandım. Acaba benim oğlum olabilir miydi? Annesi benim bilmemi istemez miydi?

Ama yine de, hayatımda ve işimde zihnimi bu sorulardan uzaklaştıracak birçok şey vardı. Ve iki gerçek beni yerimde tuttu: O evliydi ve ben ünlüydüm.

Yine de, bin kere onunla iletişime geçmeyi düşündüm.

Yıllar sonra küçük oğlundan bir mektup aldığımda yaşadığım şaşkınlığı bir düşünün.

Aslında iki mektup vardı, biri ondan, biri de ondan. Mektupların kimden geldiğini görünce başım döndü ve onunla bir şekilde yeniden bir araya gelme ihtimali umut verdi. Belki evliliğinde bir şey olmuştu? Bir ölüm mü? Bir boşanma mı?

Ama böyle bir haber yoktu.

Aslında bana "mutlu bir anne, sevgi dolu bir eş ve şanslı bir kadın" olduğunu söyledi. Çok fazla detay vermedi. Madrid'den döndükten birkaç hafta sonra "çok iyi ve nazik bir adamla" evlendiğini belirtti.

Her şeyden çok, sanırım senin hakkında bilgi sahibi olmamı istiyordu.

Mektubu ektedir.

Okuduğunuzda göreceğiniz gibi, anneniz bana olabildiğince sert bir dille (ama kaba olmadan) asla ona yazmamamı veya onunla iletişime geçmememi rica etti.

Ölümüne kadar onun isteğine saygı duydum, ancak bu kararımdan birçok kez şüphe duydum, hatta üzüldüm.

Mektubuna hiç cevap vermedim.

Elbette, senin mesajına cevap verdim.

Sık sık merak etmişimdir, neden bana yazdı ki? Benden ne bekliyordu?

Bu soruların cevabını asla bilemeyeceğim, ama bana gönderdiği o birkaç kelimeden oluşan mektubu sayesinde yaşlı bir adam olarak son yıllarımın bir kısmını sizinle geçirmek üzere Golden'a gelmeme vesile olduğu için sonsuza dek minnettarım.

Asher, okuduklarının doğruluğunu idrak ederken derin bir nefes aldı.

Theo. Babası mı?

Kendi portresine baktı, sonra gözlerini Broadway'e bakan cam kapılara çevirdi. O kapılardan, gezinti yolunun meşe ağaçlarını görebiliyor ve batan günün uzun gölgelerini hissedebiliyordu.

Okumaya devam etti.

Asher, stüdyonuzu ilk ziyaret ettiğimde, giriş holünüzdeki resimlerden biri hakkında konuşmuştuk; bana bir keresinde annenizin en sevdiği resim olarak tanımladığınız, tepedeki ağacın ve şövalenin başında duran kişinin yer aldığı çerçeveli manzara resmi.

Bana o tabloyu hep merak ettiğini söylemiştin. Sana hikayesini anlatacağım.

Resim, İspanya kıyısındaki küçük bir kasaba olan Biscopo'da, bir kır evinin yakınındaki bir tarlayı tasvir ediyor.

Annenle Prado'da tanıştıktan kısa bir süre sonra, başka bir sanatçı-misafir, İspanyol bir sanatçı, bizi ve bir düzine kişiyi daha deniz manzarası ve gökyüzü incelemek üzere Biscopo'ya götürdü. O, eski gerçekçilik okulundandı. Bize böyle bir yeri asla görmeyeceğimizi söyledi. "Sanatçı olarak sizi ezecek. Fırçalarınızı yakmanıza, tuvallerinizi kesmenize ve kendinizi yenilmiş ilan etmenize neden olacak. Sanatınızın ne kadar değersiz, yeteneğinizin ne kadar cılız olduğunu gösterecek. Yaratıcı yaşamınızın geri kalanında ulaşmayı hedefleyeceğiniz zirve olacak."

Belki biraz melodramatikti, ama yerin tasviri kesinlikle abartılı değildi.

Annenle ilk kez Biscopo'da uzun uzun konuştuk, birlikte resim yaptık ve birbirimize aşık olduk. Aylar sonra, bir tatilde, ikimiz de geri döndük, uçurumların üzerinde küçük bir kulübe kiraladık ve gündüzleri açık havada resim yaptık. Geceleri ağacın olduğu tarlaya yürür, kırmızı battaniyemizi serer ve yıldızların altında uyurduk.

Oraya birkaç kez geri döndük.

Orası bizim cennet bahçemizdi. Oranın bir resmini yaptım —"Ben, Seni Resmediyorum, Resmediyorsun" adlı, senin stüdyondaki resim— ve ona doğum günü hediyesi olarak verdim.

Ona ayrıca annemin ve büyükannemin taktığı altın zincirli bir opal kolye de verdim. Kalp şeklindeki opalın, Akdeniz gecesinin minyatür bir örneği olduğuna karar verdik: okyanus, gökyüzü, yıldızlar, ay ışığı, sahil. Bu mücevhere "Biscopo Akşamı" adını verdik. Bir gün onunla evleneceğime dair sözümdü bu.

Ve evet, ben onu o tarlada ayakta dururken resmettiğim gibi, o da beni resmetti; karşımda ona dönük, arkamda uçsuz bucaksız okyanus ve açık gökyüzü vardı.

Kapatıyorum.

Ne kadar garip gelse de, Asher, özellikle hayatımın bu en mutlu döneminde, cenneti özlüyorum. Belki daha yıllar uzakta, ama güneşin batışı ve uzun gölgelerin günlerimi kaplamasıyla sık sık düşünüyorum. Elbette bazıları bu fikre gülüyor – sanatçı arkadaşlarımın çoğu ve seninkiler de umudumu son derece naif ve hayal ürünü buluyor – ama güzellik, hayatım boyunca, her zaman daha fazlasını ima ediyor gibi geldi bana. Birinin dediği gibi, sadece onu görmek değil, gerçekten onun bir parçası olmak istiyorum. Artık dışarıdan bakmak yeter. Yakında, eğer Büyük Sanatçı doğru söylemişse, yakında, kapı benim için açılacak.

Ne garip, bir zamanlar çok güçlü, yetenekli ve istikrarlı olan bu yaşlı el, bu azalan yıllarda titremeye başlıyor. Dünyanın dört bir yanına uzanan on binlerce tuvali kapladı. Bana çok iyi hizmet etti. Ama işi hiçbir zaman, sana olan sevgimi ifade eden bu sözleri yazmak kadar imkansız ve önemli olmamıştı.

Ruhumu hayal bile edemeyeceğim bir huzur ve sevinçle dolduran, hafif ve geniş bir kadehin verdiği bu günler için sonsuza dek minnettarım.

Minnettar bir yaşlı adamım.
Gururlu bir baba.
Devam et, sevgili oğlum.
Gerçeği arayın.
Güzellik yaratın.
İyi yaşayın.
Seni seviyorum oğlum.

Cennete,
Theo

Asher çöktü, mektubu kucağına indirdi, başını sandalyenin arkasına yasladı ve gözlerini kapattı. Akşam karanlığında, keder, pişmanlık, kafa karışıklığı ve sevginin bir karışımı içini sararken oturdu. Ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyordu ki sonunda ikinci mektubu eline aldı. Okumak için gözlerini sildi.

Yaşından dolayı incelmiş ve biraz solmuş, krem rengi üç sayfa kağıtta Asher'ın annesinin küçük, düzgün el yazısı vardı.

Sevgili Zila'm,

Bu mektubu göndermekte tereddüt ediyorum, bir cevaba yol açabileceğinden korkuyorum, ancak ilk tanıştığımızda beni size çeken o şefkatle mektubumu da karşılayacağınızdan eminim.

Biliyorum ki ayrılığım aniydi, belki de acımasızcaydı, ama ayrılmanın başka bir yolunu göremedim ve ortadan kayboldum. Doğru şeyi yapıp yapmadığımı sık sık merak ettim ve Madrid'den Golden'a giden uçağa binmek için nasıl güç bulduğumu asla bilemeyeceğim.

Eve kafam karışık, kalbim kırık, korkmuş ve umutsuz bir halde vardım.

Mümkün olan en kısa sürede evlenmekten başka çarem olmadığını hissettim. O, çok sevdiğim bir arkadaşımdı, çocukluğumdan beri beni seven çok iyi ve nazik bir adamdı. Lisede erkek arkadaşıma en yakın kişiydi ve sık sık bir gün benimle evleneceğine dair şakalar yapardı. Eve döndükten kısa bir süre sonra gizlice evlendik.

Onun beni bu şekilde himayesine almasına, sırrımı saklamama yardım etmeye ve hatta skandalımın günah keçisi olmaya razı olmasına hâlâ hayret ediyorum.

Her şeyi bilerek benimle evlendi. Hamile olduğumu da biliyordu.

Ve o küçük çocuk senin çocuğundu.

Çocuk şu anda altı yaşında ve sanatçı olacağına dair her türlü belirtiyi veriyor. Çok neşe saçıyor ve henüz kelimeleri yazmaya yeni başlıyor.

Bunca yıldır onu tanımanızı istedim ama nasıl ya da neden söylemem gerektiğini bilemedim. Ayrıca birbirimizle iletişim kurarsak neler olabileceğinden de korktum. Hala da korkuyorum. Gazetelerde ve dergilerde sizin hakkınızda okuduklarımdan anladığım kadarıyla, sanat dünyasında kalıcı bir iz bırakıyorsunuz. Ben de mutlu bir anne, sevgi dolu bir eş ve şanslı bir kadın olmanın basit mutluluklarını yaşıyorum. Hem kendi iyi talihlerimizi hem de sevdiklerimizin kalplerini tehlikeye atmak, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar pervasız ve anlamsız olurdu. Bu yüzden rica ediyorum, hatta yalvarıyorum, lütfen yazmayın veya aramayın.

Lütfen, Zila, asla. Ve sana tanımadığım bir özgürlüğü kendime tanıdığım için beni affet. İsteğim ne kadar kalpsiz görünse de ve yapması ne kadar zor olsa da, özellikle bunca yıldan sonra, bunun hikmetini göreceğine inanıyorum.

Şu anda bile sık sık ve sevgiyle hatırlandığınızı bilmenizin sizi üzmeyeceğini umuyorum.

Emin olun, sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim.

Ama şunu da bilin ki, o çocuğu iki yürekten seveceğim.

Biscopo Akşamı tablosunu da ekliyorum. Eve döndüğümden beri takmadım ama bazen ona baktım, ışığa tuttum, hayal gücümde beni götürdüğü yerlere yolculuk ettim. Lütfen geri dönüşünde benden bir kırgınlık olduğunu varsaymayın. Sevgili büyükanneniz ve anneniz, böyle bir güzelliğin uzak bir mücevher kutusunda gün ışığından mahrum kaldığını bilseler çok üzülürlerdi. Elbette hayatınızda bir gün onu layıkıyla takacak biri vardır veya olacaktır.

Hak ettiğiniz başarıda size bol şans ve mutluluk diliyorum.

Ardından, üzerinde bir çocuğun el yazısıyla yazılmış büyük ve düzensiz harfler bulunan, krem rengi bir kağıt parçası daha geldi.

Sayın Zila Bey,

Altı yaşındayım.
Güzel çiziyorsun.
Çizim yapmayı seviyorum.
Büyüdüğümde resim çizmek istiyorum.

İtibaren,
Aşer

Asher, o küçük çocuğun mektubuna verilen cevabın, stüdyosunun koridorundaki duvarda bir çerçeve içinde olduğunu ve üzerinde sadece "Zila" imzası bulunduğunu biliyordu.

Asher, kafası biraz daha berraklaştığında mektupları tekrar okuyacaktı. Ama o gece değil. Şimdilik yeterince şey biliyordu. Ve Theo'nun tahminine sadık kalarak, asla cevaplanamayacak bir sürü sorusu vardı.

Asher sandalyeden kalktı, balkona çıktı, derin bir nefes aldı ve yorgun

bakışlarla sahil yoluna baktı.

Düşünülmesi gereken çok şey vardı ve olmaya devam edecekti.

Değer verilecek çok şey var.

Üzülecek çok şey var.

Asher'ın zihninden, güzel bir hüzün ve büyük bir aşkla ilgili bir fısıltı geçti.

İçeri geri döndü, portreye baktı, mektupları topladı ve zarfa koyarken küçük kutuyu hatırladı.

Oturdu ve açtı.

Kutunun içinde, Theo'nun tarif ettiği gibi, altın zincir üzerinde kalp şeklinde bir opal kolye ve sade bir not vardı.

Bu benim sözümdü .

Lambayı söndürmeden önce Asher, dirseklerini dizlerine dayayarak kendi portresine doğru eğildi; sanki ona yakın olmak onu bir şekilde Theo'ya yeniden yaklaştıracaktı. Sonuçta, her fırça darbesi ve çizgi, yaşlı adamın parmaklarının eseriydi, bazıları belki de çok yakın bir zamanda.

Asher ancak o zaman portresinin altına ikinci bir tuvalin yerleştirildiğini fark etti.

Kendini dikkatlice şövaleden indirdi ve yere koydu.

İkinci tuval on sekiz inç kareydi. Bir okyanus kıyısı manzarasıydı. Resmin büyük bölümü, çeşitli mavi ve akuamarin tonlarında gökyüzü ve denizden, bulut kümelerinden ve bir martıdan oluşuyordu.

Resmin ön planında, tuvalin alt üçte birlik kısmını kaplayan, yemyeşil ve toprak tonlarında bir alan vardı. Bu alan, denize bakan bir uçurumda sona eriyor gibi görünüyordu.

Görünürde plaj yoktu.

Tarlada bir şövale duruyordu.

Resim sehpası başında, büyük ölçüde görünmeyen bir ressam duruyordu. Bacakları ve bir kolunun bir kısmı görünüyordu ancak yüzü veya gövdesi görünmüyordu.

Asher, bir tahminini doğrulamak için tuvalin arkasına baktı. Orada şunlar yazıyordu:

Ben seni resmediyorum, sen de beni resmediyorsun. Seni seviyorum.

Işığı kapattı ve eve doğru yürüdü.

OceanofPDF.com

SON SÖZ

Saldırganlar hiçbir zaman tespit edilemedi veya yargılanmadı.

Pearce Glissen hâlâ çok önemli bir adam. Ancak, "artık bir sanat imparatorluğu miras aldığına göre meşru bir iş adamı olabilecekken" ağabeyinin hâlâ günlerini insanların yüzlerinin resmini çizerek geçirmeyi tercih etmesine inanamıyor ve sinirleniyor.

Korkulan şey şu ki, her an bir cep telefonu Pearce'ın eline yapışacak ve vücuduna kalıcı bir şekilde bağlanacak.

Shep ve Addie'nin, Chalice'deki günlük işlerin çoğunu yürüten deneyimli bir barista ekibi var. Çift, dükkanı kontrol etmek ve arkadaşlarıyla görüşmek için çoğu gün oraya gidiyor. İşler hiç bu kadar iyi olmamıştı ve yakındaki başka bir üniversite kasabasında, portre galerisi de içeren ikinci bir şube açılması konuşuluyor.

Theo'nun portresi ölümünden kısa süre sonra Chalice'e asıldı; bir yanında Tony'nin portresi, diğer yanında Ellen'ın portresi vardı.

Lamisha artık küçük gelen morfo mavisi ayakkabılarını hâlâ saklıyor. Topallayarak yürüyor ama artık koltuk değneğine ihtiyacı yok. Liseden mezun olduğunda fizyoterapist veya sanatçı olmak istiyor. Her iki durumda da, not ortalaması B veya üzeri olduğu sürece eğitim masrafları karşılanacak.

O ve Guatemalalı küçük adamın kızı Maria Mendez sık sık mesajlaşıyor ve telefonda konuşuyorlar.

Basil zaman zaman kaldırımda müzik çalıyor ancak vaktinin çoğunu Amerikan Edebiyatı alanında doktora çalışmasına ayırıyor. Golden Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olmayı umuyor ve şu anda çalışmalarına devam ederken orada yarı zamanlı profesör olarak görev yapıyor.

O ve Trina evlendiler. Glissens yakınlarındaki Boughery'de küçük bir eve taşındılar.

Kimileri bunun bir mucize olduğunu söyler, Simone'un eli hızla ve tamamen iyileşti. İyileşir iyileşmez, ödünç aldığı bir çello kullanarak

yoğun çalışma programına geri döndü. Zamanla Massachusetts'te saygın bir senfoni orkestrası tarafından işe alındı ve kuzeye taşındı. Ayrılırken, arkadaşları sahil şeridinde para topladılar – "Simone'un Çello Fonu" – ve Profesör Gobelli'nin yardımıyla ona eski bir enstrüman satın aldılar. Hediyeyi alırken gözyaşlarına boğuldu.

Kendrick hâlâ üniversitenin temizlik departmanında çalışıyor. İyi bir maaş ve tam sosyal haklarla birlikte amir pozisyonuna terfi etti ve gündüz vardiyasında çalışıyor. Portresi Lamisha'nın yatağının yanındaki duvarda asılı. Büyükanne Whitaker hayatta ama çok zayıf. Hâlâ Kendrick ve Lamisha için yemek pişiriyor ve ev işlerini yapıyor. Kendrick onu düzenli olarak Pazar günleri kiliseye götürüyor.

Minnette, üç yıldan uzun bir süredir muhasebe firmasındaki işinden süresiz izinli durumda. Bağımsız yüklenici olarak evden çalışıyor ve kendi çalışma saatlerini belirliyor.

O ve Derrick'in Theo adında bir oğlu var.

O, son derece yakışıklı bir küçük çocuk.

Katherine Lesker yerel gazeteye yazmaya devam ediyor, ancak aynı zamanda Theo ile tanışan ve Fedder'de portrelerini alan kişilerden hikayeler toplamak için de zaman buldu. Bu anlatıları, bir dizi denemeyle birlikte, "Küçük, İsimsiz, Unutulmuş" adlı bir kitapta yayınladı. Kitabın alt başlığı *"Theo'nun Bağışları"* idi. Kitap, Katherine'in şu ifadesiyle başlıyordu: "Küçük bir hayat yaşama kararı onu olduğundan daha büyük kıldı."

Bay Ponder ve Bayan Gidley hâlâ her gün Ponder Evi'ne gidiyorlar. Çalışma saatleri düzensiz ve yarım gün çalışmak yaygın. Theo'nun ölümünden beri sadece bir yeni müşteri edindiler: Ellen.

Ellen hâlâ Noble Invention adlı ata biniyor. Saldırıdan sonraki aylarca, gece gündüz FedReilly Köprüsü'nden uzak durdu. Köprünün altında yaşayan ve onu orada düzenli olarak gören diğerlerine göre, güvenliğinden endişe duymalarına neden olan kabuslar ve halüsinasyonlar görüyordu. Bayan Ocie Van Blarcum, Ellen'ı şu konularda ikna etti: 1) bir doktora görünmesi (muayene, yalıçapkını yuvasının yakınındaki nehir kenarında, gün ışığında gerçekleşti), 2) Misyon'da (özel bir odada) ikamet etmesi ve 3) tüy ağacı işine devam etmesi.

Bir yıl içinde tekrar sahil yolunda düzenli olarak görünmeye başladı.

İşleri yolunda gidiyor. Jason'ın bisiklet dükkanının arka tarafındaki bir alanda çalışıyor. Bay Ponder'ın tertemiz masasında gururla sergilenen bir parça tüy ağacı bulunuyor.

Girişiminin ilk günlerinde 1.600 dolar biriktirdi. Bay Ponder'ın paranın bir kısmını işinin gelecekteki masraflarını karşılamak için saklaması yönündeki tavsiyesine rağmen, paranın tamamını Simone'un Çello Fonu'na bağışlamakta ısrar etti.

Willa bu yıl otuz beş yaşında.

Asher ve Brooke'un kızı Samantha, o Şükran Günü gecesi gerçekten de nişanlanmıştı ve Glissen House'un arka bahçesinde muhteşem bir düğün yapmıştı. Kuzeni Minnette ise nedimesiydi.

Sam sade bir keten elbise giymişti ve ayakkabı giymemişti. Cody ile nikah kıydığında, sonbahar güneşi Akdeniz'in ihtişamıyla kolyesinde, altın zincir üzerindeki kalp şeklindeki opal taşında parıldıyordu.

Törenin ardından babasının Biscopo Akşamı'nı düzenlemesi konusunda ısrar etti.

Asher hâlâ büyük evde, Golden'ın sakin ışığında resim yapıyor. Theo'nun ölümünden beri, mirasçısı ve malvarlığının hak sahibi olarak sorumlulukları zamanının ve düşüncelerinin çoğunu meşgul etti. Ama minnettar ve çalışma saatlerinin çoğunu, yüzlerin kutsanmış arkadaşlığında, güzelliğin asil arayışında ve sevgiyle yapılan sanatın mütevazı hizmetinde geçirmeye devam ediyor.

Her günün sonunda stüdyodan ayrılırken iki tablonun yanından geçer ve aralarında asılı duran, ölümsüzlüğü, ölümsüzlüğü ve gelecekle birlikte gelen bir sonu hatırlatan kalp şeklindeki bir gölge kutusuna hafifçe dokunur.

Bazı Pazar günleri Tony, St. James Kilisesi'nin arka sıralarında Ellen ve Noble Invention grubunun yanında oturur. Şimdi Theo hayattayken olduğundan biraz daha sessiz ve huyları biraz daha yumuşamış.

Her günün sonunda sadece bir küçük kadeh porto şarabı içer.

Ve tost.

Ve Verbivore, on beşinci yıldır üst üste kapılarını kapatmaya bir hafta kala.

Theo'nun ölümünün birinci yıldönümünde Tony, Theo'nun Fedder'deki bankına bir plaket yerleştirdi. Plaketi okuyan herkese, buranın cennet ve yeryüzünün yaşlı bir Portekizli adam şeklinde

buluştuğu bir yer olduğu anlatılıyor. İsteyen herkesin azizliğe layık olduğu söyleniyor. Ayrıca inancın, umudun ve sevginin kalıcı olduğu, ancak bunların en büyüğünün sevgi olduğu da anlatılıyor.

OceanofPDF.com

HAKKINDA
YAZAR

Avukat, hakim, şarkıcı/şarkı yazarı ve yazar Allen Levi, Georgia'nın orta kesimindeki küçük bir kasabanın yakınlarında bulunan aile mülkünde yaşıyor ve buranın bakımını üstleniyor. "Theo of Golden" onun ilk romanı.

OceanofPDF.com